

Giới thiệu Gọi Tôi Là Chị Được Không

Tác giả Lạp Loan cho ra mắt siêu phẩm Gọi Tôi Là Chị Được Không, một câu chuyện ngôn tình sắc nói về đồng chí Liêm Di giới tính nữ hai mươi sáu tuổi chưa từng có kinh nghiệm yêu đương. Mặc dù còn chưa tới độ ngũ gái ế nhưng cũng không kém lắm. Liêm Di có một người chị em tốt quen nhau đã chục năm. Chị em tốt có một em trai năm nay mười bảy tuổi. Giang Vũ Thần cùng chị gái Giang Linh là oan gia đời trước, không có chuyện gì liên cái vãi đánh nhau. Nhưng lại có quan hệ không tệ với bạn của chị gái là Liêm Di. Nhưng mà có một ngày xảy ra chuyện “không ổn”.....KISS? KISS thì KISS đi điều điều người bình thân này cũng không có gì lớn? Nhưng mà đây là nụ hôn đầu đời của Liêm Di hơn nữa còn là nụ hôn với Giang Vũ Thần nhỏ hơn cô chín tuổi!

Bạn đang đọc truyện *Gọi Tôi Là Chị Được Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Là Bạn Gái Liên Hôn Tôi – 1

“Hả? Không thể nào, bọn họ cứ như vậy ở chung sao?”

“Đúng vậy, thật là không thể tưởng tượng nổi bọn họ mới quen nhau hơn hai tháng! Cô nàng này cũng quá vội vàng.”

“Minh nói cậu quá ghen tỵ với người ta rồi.” Giang Linh cười đều nhún nhún bả vai mình “Một người sắp tiến vào hàng ngũ gái ế.”

“Giang Linh!” Giờ phút này lại bị người ta đâm chọc vào chỗ đau làm cho tôi phát tác.

Đang muốn đưa tay bóp cổ Giang Linh lại bị một cái tay khác cản lại.

Chàng trai ngồi ở phía sau Giang Linh chính là em trai Giang Linh tên Giang Vũ Thần.

“Tuổi của hai người cộng lại đã hơn năm mươi rồi vẫn còn cãi nhau ầm ĩ trên xe buýt không cảm thấy mất mặt sao?”

Mất mặt? Mang theo em trai như vậy ra ngoài mới mất mặt. Giang Linh dứt khoát nghiêng cơ thể ra hướng khác giống như súng máy đã lên nòng chỉ vào Giang Thần ngồi ở phía sau “Thằng bé này lúc học cấp hai thành tích xếp thứ ba trong lớp sao bây giờ đi thi lại nộp giấy trắng! Không chỉ thành tích rớt xuống nó còn tự xưng là đẹp trai nhất trường đồng thời còn qua lại với ba bốn nữ sinh! Một người đã là quá mức rồi lại còn đồng thời ba bốn người! Tương lai khẳng định đức hạnh sẽ giống Lý Minh Vũ!” Nói đến bạn trai cũ của mình đôi mắt Giang Linh hận đến nỗi muốn phun ra lửa.

Giang Vũ Thần tính khí giống y như chị gái lúc này bị Giang Linh biến thành trò hề bắt đầu mãnh liệt liệt kê khuyết điểm của chị gái.

“Chị thì tốt lắm à? Thất nghiệp nửa năm bây giờ suốt ngày ở nhà xem ti vi! Không có tiền lương còn xài tiền bà mẹ, lúc ba mẹ không cho chị tiền liền ăn trộm tiền của em!”

“Giang Vũ Thần em dùng từ như vậy sao! Chị là chị của em dùng tiền của em liền trở thành ăn trộm sao?”

“Vậy chị phải được sự đồng ý của em không phải sao?”

“Chị là chị em cần gì phải cho phép?”

“Là chị thì ngon sao?”

Nhìn hai người không ai nhường ai còn cãi nhau kịch liệt, tôi lập tức biến thành người hòa giải nhưng lời còn chưa ra khỏi miệng Giang Vũ Thần liền ngưng cãi vã. Điện thoại của cậu vang lên.

“Alo? Ai vậy?” Bởi vì cùng Giang Linh bất phân thắng bại giọng điệu nghe điện thoại của Giang Vũ Thần rất hung hăng.

“Hừ, tìm thằng bé còn có thể là ai chứ, bạn bè không tốt chứ sao.” Giang Linh ngồi thẳng người tự nhủ.

“Ha ha ha ha” Tôi cười làm lành.

Không biết Vũ Thần ở phía sau lái nhai nói những gì đến khi xe buýt tới điểm dừng cậu liền xuống xe: “Em không đi ăn cơm cùng hai người, có người tìm em!”

“Bíp.” Cửa xe buýt đóng lại, bóng dáng Vũ Thần liền biến mất.

Giang Linh nhìn về hướng cửa xe đã đóng vung tay lên “Tiểu tử thói đáng lẽ nên đi từ sớm!” Nói xong cô biến thành Giang Linh với nụ cười ngọt ngào như khi ở bên đàn ông ôm cánh tay tôi “Bạn thân, tiền lương tháng đầu tiên của cậu được bao nhiêu?”

“Không tới 2500 tệ.”

“Được! Vậy thì mình ăn của cậu 1500 tệ.”

Cô nhìn Giang Linh đang ôm tay mình bắt đầu đi lắc đầu.

Giang Linh là bạn học thời cấp hai, cấp ba, đại học liên tục mười năm của tôi, quan hệ của chúng tôi còn tốt hơn cả chị em. Sau khi tốt nghiệp đại học ba năm Giang Linh thất nghiệp tôi thì vào làm cho một công ty thiết kế thời trang. Tên tôi là Liêm Di, năm nay hai mươi sáu tuổi, tốt nghiệp đại học Z của Đại Lục, không có kinh nghiệm yêu đương.

“Liêm Di về rồi sao?” Bị Giang Linh làm thịt một trận, tôi kéo cơ thể mệt mỏi về nhà, vừa vào cửa đã gặp mẹ.

“Con về rồi.” Tôi thay dép hỏi mẹ đang đưa giày cho mình “Mẹ phải ra ngoài sao?”

Mẹ tôi ngẩng đầu lên nói “Đúng vậy, ba con nói gà quay trong cửa hàng không còn nhiều, mẹ đi chợ mua cho ba.”

“A, vậy mẹ cầm dù theo đi, trời nhiều mây muốn mưa.”

“Được.” Nói xong mẹ cầm dù đi ra cửa.

Nhà chúng tôi có ba người, tình cảm của ba mẹ rất tốt còn kinh doanh một cửa hàng gà chiên. Mặc dù kiếm được không nhiều tiền lắm nhưng cuộc sống rất hạnh phúc. Tôi cũng muốn có cuộc sống bình thân với người yêu giống như ba mẹ.

Nhưng mà lúc nào tôi mới có thể tìm được người mình thích?

Mở ti vi tôi cuộn mình trên ghế sa lon, lúc này ngoài cửa sổ bắt đầu có gió lớn. Lúc tôi đang bị hấp dẫn khi xem kịch thì hạt mưa bắt đầu rơi xuống đập vào cửa sổ thủy tinh.

Tôi tắt ti vi đi vào trong mỗi phòng kiểm tra xem đã đóng cửa sổ chưa, lúc quay lại phòng khách tiếng chuông điện thoại vang lên.

“Ding.....” Ai gửi tin nhắn cho tôi?

“Chị Di, em trú mưa ở cửa hàng tổng hợp dưới hầm vườn hoa quảng trường chị tới đưa dù cho em đi! Nếu không em trai đẹp trai của chị sẽ bị ướt sũng!” Là tin nhắn của Giang Vũ Thần

“Nhà em tương đối gần vườn hoa quảng trường, chị gọi chị gái em tới đón em.”

“Đừng! Nếu là chị ấy không bằng em đảm mưa về nhà.”

“Hai người có phải chị em ruột không.....Được rồi, chị sang đón em.”

“Được! Thuận tiện mời em ăn sushi đi! Hôm nay chị nói mời khác vẫn chưa mời em.”

“Được!”

Tính tình tôi hiền nên dễ bị chị em nhà Giang Linh bắt nạt, sai bảo.

Dưới nhà tôi có xe buýt tới vườn hoa quảng trường nhưng do trời mưa rất nhiều người ngồi xe buýt vốn dĩ lộ trình mất mười phút là đến nhưng hôm nay mất nửa tiếng. Lúc tôi đến vườn hoa quảng trường miệng thiếu gia nhà họ Giang đã vênh lên đến đỉnh đầu.

Giang Vũ Thần lông mày cao lông mày thấp nhìn tôi, hai mắt ngoại trừ bất mãn còn có tia sáng.

“Đồng chí Liêm Di có phải chị tạo quan hệ hữu nghị dọc đường đi không?”

Tên của tôi đồng âm với “quan hệ hữu nghị” nên tên nhóc này từ lúc học cấp hai liền bắt đầu bắt chước chị gái châm chọc tôi.

“Không phải do trời mưa sao?”

“Cái gì, em thấy có lẽ do em không phải là em trai ruột của chị!”

“Haiz.....” Tôi thờ dãi cho dù tôi có mở miệng nói nữa cũng không cãi lại tên nhóc này vẫn là không nói gì tốt hơn.

“Bởi vì chị đến trễ nên hôm nay em muốn ăn hai phần sushi!” Nói xong Giang Vũ Thần với khuôn mặt rực rỡ kéo tay tôi đi vào cửa hàng sushi dưới tầng hầm của quảng trường.

Sở thích của tôi giống Giang Vũ Thần đều thích ăn sushi nhưng hôm nay đối mặt với các em gái xinh đẹp không ngừng di chuyển trước mặt nên không có khẩu vị gì.

“Sao chị không ăn?” Giang Vũ Thần hỏi tôi.

“Chị không đói bụng, em ăn đi.”

Lý do không ăn sushi không chỉ vì tôi đã ăn rất no, mà bởi vì lúc chiều tôi lại đi ăn vặt với Gianh Linh.....trứng gà. Thật không hiểu nổi tại sao Giang Linh lại thích ăn trứng gà! Mặc dù tôi tràn đầy oán niệm với việc Giang Linh bắt tôi ăn trứng nhưng tôi cũng không thể không cảm ơn Giang Linh cô ấy nói tiêu của tôi một nghìn năm trăm tệ nhưng thật ra chỉ có năm mươi tệ.

“Chị Di” Đột nhiên Giang Vũ Thần dừng ăn cơ thể hướng về phía tôi “Chị biết chuyện của chị em không?”

“Hả?” Trong đầu thằng nhóc này nghĩ cái gì bình thường tôi với Giang Linh đều không đoán được, bây giờ cậu hỏi như vậy khiến tôi thật sự không biết nên nói thật hay nói dối, đang định nói “không biết” tôi liền kéo dài thời gian bằng việc rót cho mình một ly trà.

Giang Vũ Thần thấy tôi không nói gì đưa tay nắm tay tôi “Nói mau, uống trà cái gì?”

“Chị trả tiền lại không thể uống nước sao?” Tôi dùng sức rút tay về, thật vất vả mới có thể thoát ra “Nói chung là cái gì cũng biết.”

“Vậy chị cũng biết lý do chị em chia tay Lý Minh Vũ chứ?”

Hả? Nghe Giang Vũ Thần hỏi tôi liền ngẩn ra, sao thằng nhóc này lại biết Lý Minh Vũ?

“Cái đó.....Xem như hiểu rõ đi. Nhưng mà em hỏi cái này làm gì? Bọn họ chia tay cũng đã nửa năm hơn nữa không phải Giang Linh lại có bạn trai rồi sao?” Tôi gãi đầu “Người hiện tại tên là Dương....Dương gì đó!”

Giang Vũ Thần đột nhiên bĩu môi “Ngay cả bạn trai hiện tại của chị em tên gì cũng không biết vậy mà nói là bạn thân!”

Về, lời của thằng nhóc này như mũi tên nhọn cắm vào trán tôi. Nói tôi như vậy? Quan hệ của tôi với Giang Linh so với quan hệ của cậu ta với Giang Linh tốt hơn bởi vì từ trước tới giờ tôi cùng Giang Linh chưa từng cãi nhau.

Lại ngồi thẳng dậy cậu ta lại bắt đầu giúp tôi tiêu tiền.

Thật đúng là không có chú ý thời gian thấm thoát trôi trong nháy mắt cậu ta đã ăn bảy tám đĩa rồi. Tôi che túi xách của mình, đau lòng nhìn sushi bị Giang Vũ Thần nhét vào miệng, thanh niên đang tuổi trưởng thành thật đúng là đáng sợ!

“Chị Di có biết hôm qua lúc em vào phòng chị em nhìn thấy cái gì không?”

“Nhìn thấy cái gì?” Không phải là đáng về Giang Linh không mặc quần áo chứ.....Thằng nhóc háo sắc!

“Giang Linh ôm bình rượu vừa uống vừa khóc còn vừa lẩm bẩm gọi tên Lý Minh Vũ!” Nói xong đôi tay cầm đĩa của Giang Vũ Thần cũng trở nên trắng bệch.

Tôi thật sự biết nguyên nhân Lý Minh Vũ cùng Giang Linh chia tay nhưng tôi không dám nói với Vũ Thần.....Suy nghĩ đột nhiên trở về nửa năm trước. Khi đó tôi còn làm thư ký ở một công ty nhỏ, bởi vì Lý Minh Vũ cũng ở đó hơn nữa còn là bạn trai Gianh Linh nên có gì không biết tôi đều đi hỏi anh ta mà khi đó Giang Linh làm việc ở Lâm Thành thời gian dần trôi qua Lý Minh Vũ muốn chia tay Giang Linh muốn qua lại với tôi. Mặc dù tôi không đồng ý Lý Minh Vũ nhưng Giang Linh vì chuyện này mà rất đau lòng. Lúc đó cô ấy không liên lạc với tôi suốt một tháng.

Chỉ là hai chúng tôi là bạn thân đã vài chục năm không có gì không thể giải quyết.

“Đồng chí Liêm Di? Liêm Di?” Thấy tôi mất hồn, Vũ Thần quơ quơ tay trước mặt tôi.

“Hả? Ăn xong rồi sao?” Tôi hoàn hồn đưa tay móc bóp muốn đi tính tiền. Chỉ là vừa nhấc móng khỏi ghế lại bị Vũ Thần kéo trở lại.

“Làm gì mà hẹp hòi thế, em chỉ mới ăn có một chút mà đã muốn đi tính tiền? Đau lòng thay cho tiền của chị sao?”

Tôi nhìn năm cái đĩa mà nhân lúc tôi mất hồn thằng nhóc gọi thêm, miệng còn hơn cả quả trứng rồi mà còn bảo là ít sao? Chẳng lẽ bây giờ chương trình cấp ba không dạy toán nữa sao?

Lúc tôi còn đang trừng mắt nhìn Vuc Thần có bốn cô gái đi vào tiệm sushi. Một người trong đó vừa vào cửa liền nhìn về phía bên này.

“A, các cậu nhìn xem đó không phải là Giang Vũ Thần sao?”

Một cô gái mặc áo sơ mi sọc ca rô, cài cái nơ hình con bướm màu xanh, đi giày thể thao nhìn về phía bên này, khi cô gái tìm thấy bóng lưng Vũ Thần hai mắt liền sáng lên.

Bạn đang đọc truyện *Gọi Tôi Là Chị Được Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Là Bạn Gái Liền Hôn Tôi – 2

“Chào, Vũ Thần.” Nữ sinh ăn mặc dễ thương đi tới bàn tay tùy ý đặt trên vai Vũ Thần bộ dáng rất quen thuộc.

“Phụt.....Khụ khụ khụ khụ” Đường như Vũ Thần vừa rồi còn đang suy nghĩ gì bây giờ bị cô gái kia vỗ vai cậu liền bị nghẹn đến sặc phun hết tất cả sushi trong miệng ra ngoài.

“Vũ Thần” Mấy cô gái khẩn trương nhìn cậu giống như cậu sắp bị sặc chết.

Giang Vũ Thần chỉ vào khăn giấy trước mặt tôi cậu muốn tôi đưa cho cậu, cái đực tính kia giống y chị gái cậu. Nhận khăn giấy tôi đưa cho cậu từ từ lau nước tương dính ngoài miệng.

“Mẹ cô không dạy cô lúc người khác đang ăn cơm không nên vỗ vai người khác sao?” Vũ Thần không phải loại nam sinh lạnh lùng nghiêm khắc, bây giờ lại nghiêm túc với cô gái kia như vậy chứng tỏ tâm tình không tốt.

“Được rồi, xin lỗi, tôi xin lỗi cậu còn không được sao?” Cô gái nở nụ cười ngọt ngào.

Nhưng mà tâm tình đứa bé bị phá hư không gì có thể mua được, vẻ mặt Vũ Thần khó chịu “Ừ.....”

Tôi đứng một bên nhìn thấy tất cả cảm thấy có chút đồng tình với cô gái đáng yêu kia. Vì vậy tôi tự động chào hỏi bọn họ.

“Xin chào, các em là bạn học của Vũ Thần sao?”

Cho đến khi tôi lên tiếng mấy em gái kia mới phát hiện ra sự tồn tại của tôi, bọn họ nở nụ cười với tôi không giống như nụ cười với Vũ Thần, khách khí trả lời “Đúng, bọn em là bạn học của Vũ Thần.”

“Vũ Thần thật may mắn có thể quen những cô gái xinh đẹp như các em.” Mắt tôi hí thành đường ngang cổ gắng tỏ ra thân thiện.

Nhưng mà Giang Vũ Thần dường như đã quen tỏ ra tự mãn, cậu ngậm một miếng cá sống rồi mắt nhìn tôi giống như đang nói “Chị để ý tới bọn họ làm gì?”

Cô gái đi giày thể thao tươi cười nhìn tôi sau đó khuôn mặt tràn đầy nghi ngờ quay đầu hỏi Vũ Thần “Vũ Thần, chị gái này là chị cậu sao?”

“Không phải cậu từng gặp Giang Linh sao?” Mang dáng vẻ không để ý tới người khác trả lời.

“Vũ Thần sao cậu lại gọi cả họ lẫn tên chị mình như vậy. Vậy chị gái này không phải chị Giang Linh thì là ai?”

“Liêm Di. Bạn học của chị tôi”

“Bạn học của chị Giang Linh? Vậy bằng tuổi sao?” Cô gái kia kinh ngạc nhìn khuôn mặt tôi “Đáng đáp thật đáng yêu, da cũng đẹp, không giống như một cô gái hai mươi sáu tuổi! Giống như sinh viên đại học năm nhất vậy!” Nói xong cô gái đi về phía tôi “Chị bảo dưỡng da bằng cách nào vậy? Chị dùng mỹ phẩm gì vậy?”

“Mỹ phẩm? Ngoài sữa rửa mặt chị không dùng mỹ phẩm nào.”

“Oa, trời sinh da chị đã rất đẹp rồi sao?” Mặc dù khen ngợi tôi nhưng cô gái kại kể sát Vũ Thần nói “Vũ Thần cậu có hai chị gái thật xinh đẹp!”

“Ha ha, thật sao?” Nói xong Vũ Thần nghiêng đầu nhìn cô gái “Tôi nói đây là chị của tôi lúc nào?”

“Không phải sao?” Cô gái kinh ngạc nhìn tôi lại nhìn Vũ Thần.

Lúc này Vũ Thần ngăn ở giữa hai chúng tôi, cậu kéo tôi vào trong ngực “Đây là bạn gái của tôi.”

Bạn gái? Tôi không thể tin vào tai của mình! Tôi lại bị em trai của bạn giới thiệu với người khác là bạn gái? Đang quay phim hay đang nằm mơ?

Mấy cô bé kia cũng kinh ngạc nhưng mà rất nhanh bọn họ liền nở nụ cười có lẽ biết tính Vũ Thần hay giỡn. Cô bé đi giày thể thao theo mím môi cười nói “Đừng nói giỡn, dù chị em có thể yêu nhau nhưng Vũ Thần sẽ không yêu người hơn mình chín tuổi đâu! Huống chi cậu đã đồng ý thử quen tôi.”

Thấy cô bé nói chuyện có đạo lý như vậy tôi cũng không kinh ngạc nữa, thẳng thắn ngay thơ này muốn lấy tôi làm đạo cụ cố ý đùa với bạn gái của mình mà thôi.

Thế nhưng lại không nghĩ tới Giang Vũ Thần nghiêm trang nói: “Không đùa, cô ấy chính là bạn gái của tôi, hơn nữa chúng tôi đều đã về ra mắt mọi người trong gia đình. Về phần chuyện tôi nói muốn thử quen với cậu chỉ là đùa thôi.”

Cô gái quắc mắt “Giang Vũ Thần cậu đùa gì thế? Vừa mới nói muốn thử quen chưa gì đã muốn làm loạn sao?”

Giang Vũ Thần phát tay trước mặt cô gái “Bị một người nhìn chăm chăm như vậy khiến cho không khí trở nên khẩn trương. Liền Di nhà chúng tôi nhất gan, lẽ hù sợ cô ấy thì sao?” Nói xong cậu còn nở nụ cười ngọt ngào.

Toát mồ hôi, đùa giỡn quá lỗ rồi. Cô gái trước mặt sắp rơi nước mắt.

“Giang Vũ Thần, cậu đừng làm loạn được không?”

“Tôi không có làm loạn?”

“Vậy cậu nói chuyện quen nhau....”

“Ừ, chỉ là thuận miệng mà thôi.” Cậu mở to đôi mắt ngây thơ “Không phải cậu cũng nói chơi sao? Đội trưởng số 27 trong đội bóng rổ là bạn trai cậu, không sai chứ? Cậu đã có bạn trai còn muốn quen tôi, vậy tôi đồng ý chơi đùa cũng không có gì là quá đáng!”

Hả? Đúng như Vũ Thần nói sao? Cô gái kia có bạn trai rồi còn muốn quen với cậu? Con nít bây giờ thật là phóng đảng? Không phải Giang Linh nói Giang Vũ Thần cũng có hai ba cô bạn gái sao?

“Vũ Thần, mình chia tay anh ấy cậu quen mình được không?” Cô gái kia như đang van xin.

“Nhưng tôi có bạn gái, tôi không muốn làm chuyện có lỗi với cô ấy!” Giang Vũ Thần càng ôm chặt tôi hơn.

Diễn trò nhưng lại diễn quá nghiêm túc rồi.....

“Vũ Thần! Tôi không tin chị ấy là bạn gái cậu!”

Giang Vũ Thần nhú mày “Vậy sao cậu mới có thể tin?”

Cô gái vươn tay bộ dáng như thám tử lừng danh Conan chỉ vào tôi “Hôn chị ấy! Là bạn gái thì hôn chị ấy! Ngay trước mặt bọn tôi!”

Cái gì? Tôi mở to hai mắt, mấy đứa bé này càng ngày càng không có giới hạn rồi!

Nghe thấy cô gái nói như vậy Vũ Thần hao tổn tâm trí một chút sau đó lại nhìn cô gái.

“Thế nào? Giang Vũ Thần có phải cậu đang nói đùa không? Nếu thật sự là như vậy, vậy đừng đùa nữa, hãy quen tôi đi!”

Tôi từng đọc thấy cảnh ép hôn trong tiểu thuyết ngôn tình, không nghĩ tới hôm nay lại có thể nhìn thấy cảnh bức ép yêu đương! Lại còn là một cô gái áp bức một chàng trai.

“Sao cô phiền vậy, tôi sẽ không quen cô?”

“Vậy thì chứng minh cho mọi người thấy đây là bạn gái của cậu! Sau khi cậu chứng minh tôi sẽ không quấy lấy cậu nữa!”

Giang Vũ Thần quay đầu mặt đối mặt với tôi, bởi vì tôi bị cậu ôm trong lòng nên mặt của chúng tôi rất gần nhau. Hơi thở của cậu nhẹ nhàng phun trên mặt tôi, tôi kinh ngạc nhìn cậu. Lòng mày trái của Giang Vũ Thần khẽ nháy lên một cái sau đó khuôn mặt tiến gần đến môi tôi, cẩn thận từng li từng tí nhếch miệng.

Này, a.....Giang Linh, em trai cậu sẽ không làm chuyện bất lợi với tôi.....Tôi thầm kêu gào trong lòng, hai cánh môi đã dán vào môi tôi.

Giang Vũ Thần! Tôi mà là người chị mà cậu kêu là chị suốt mười năm sao.....hiện tại kêu gào cũng vô ích, tôi bị thương, nụ hôn đầu của tôi cứ như vậy bị người ta cướp đi! Người cướp đi lại là Giang Vũ Thần nhỏ hơn tôi chín tuổi! Oh my god, tôi phải sống thế nào.....

Trạm xe ở vườn hoa quảng trường.

“Chị Di, chị Di? Chị Di?” Bởi vì đặc tội tôi tên nhóc Giang Vũ Thần này toàn nói lời ngon ngọt “Chị Di xinh đẹp? Cho tới bây giờ vẫn không có mối quan hệ nào ời?”

Bởi vì giọng Giang Vũ Thần rất lớn nên có rất nhiều người ở trạm xe nhìn về phía chúng tôi.

“Chị Di chị hết sức sống rồi sao, không phải lúc này khi tới cửa hàng su shi chị còn đá em một cái sao?” Cậu ta tràn đầy uất ức giống như tôi bắt nạt cậu ta.

Đối với sự quấy nhiễu của cậu ta, tôi không khách khí trừng mắt nhìn cậu ta.

Không ngờ tên nhóc này lại thêm dầu vào lửa không ngừng trêu chọc tôi “A,

phát hiện ra vùng đất mới rồi, chị Di cũng biết tức giận!”

Đi chết đi tên nhóc thói tha! Tôi lại trừng mắt với cậu ta. Hành động này của tôi lại khiến hai cô gái đứng chờ xe ở bên cạnh bàn tán.

“Bạn trai lấy lòng chị ta đã lâu sao chị ta còn tức giận chứ.”

“Đúng vậy, nếu lúc tớ giận mà bạn trai tớ cũng như vậy chưa tới ba giây tớ liền cười!”

“Tớ cũng vậy. Chị ta quá không biết thỏa mãn rồi, đáng đáp bạn trai đẹp như vậy, tính khí lại được, vậy mà vẫn cứ tức giận!”

Nói xong hai người liền bắt đầu bàn tán về bộ dáng của cô và Giang Vũ Thần.

“Đáng đáp chàng trai này như phong cách mình tinh!”

“Hơn nữa không có ra vẻ mình đẹp trai, rất thu hút!”

Phong cách mình tinh? Rất thu hút? Cậu ta rất không tốt! Các người biết cái gì, so sánh cậu ta với bầu trời sao chói mắt, lại nói tôi hẹp hòi kỳ quái!

Không chịu nổi sự bàn tán của hai người tôi tức giận rời khỏi trạm xe chuẩn bị đi về nhà.

Đùa gì thế, hôm nay sao tôi lại xui xẻo như vậy? Nụ hôn đầu của tôi, nụ hôn suốt hai mươi sáu năm gìn giữ! Nếu như tôi biết có ngày hôm nay thì lúc còn học cấp ba nên đi lên nhìn người mình thầm mến! Như vậy tôi còn có thể kiếm được lời! Càng nghĩ càng giận, bởi vì mấy đứa trẻ đùa giỡn mà tôi bị em trai của bạn thân một chàng trai mười bảy tuổi cướp mất nụ hôn đầu đời!”

“Bạch bạch.....” Không nhìn thấy vũng nước tôi liền giẫm vào trong.

Oh my god, xem ra lúc người ngã gục, uống nước cũng cảm thấy tê răng.

“Haiz.....” Sau lưng truyền tới tiếng tiếc rẻ cảm thán.

Tôi quay đầu lại nhìn, Giang Vũ Thần lại đang đi theo tôi.

“Gào cái gì?”

“Rốt cuộc chị Di cũng khôi phục khả năng nói chuyện rồi sao?” Cậu ta nở nụ cười lấy lòng, một tay che dù một tay đút trong túi quần, cậu ta đi tới bên cạnh tôi đưa dù cho tôi “Chị Liêm Di, chị đừng hẹp hòi như vậy, đừng nóng giận, đánh cũng đã đánh, trừng mắt cũng đã trừng.” Nói xong cậu ngồi xổm xuống, một tay nắm bắp chân tôi một tay lấy khăn từ trong túi ra, cời giày tôi xuống, lau nước dính trên chân tôi rồi lại đeo giày cho tôi “Chị Di, chúng ta là chị em đã nhiều năm chị giúp em một chút thì sao? Hơn nữa chị cũng đã hai mươi sáu tuổi sẽ không là nụ hôn đầu, nhưng nụ hôn của em thật sự là nụ hôn đầu! Chị có lời!” Giang Vũ Thần ngừng đầu nghiêm túc nói với tôi, lúc này lời nói của cậu giống như vấn đề không phải là nụ hôn đầu mà là đạo lý sinh tồn.

Chị em nhiều năm giúp cậu ta một chút thì sao? Con giận của tôi càng lớn hơn, suy nghĩ tới quan hệ với Giang Linh, lại nghĩ tới chuyện ba người cùng đi chơi, có lẽ..... Thật không có gì tốt để so đo.

Tôi cúi đầu nhìn cảnh tượng bên dưới, lại nghĩ tới nụ hôn lúc này liền thấy đỏ mặt tim run. Đúng vậy, chúng ta chính là chị em. Những người bạn ở nước ngoài cũng thường hôn như vậy không phải sao? Tôi cho là phép lịch sự khi gặp mặt vậy.

Tìm lại cảm giác chị em của một tiếng trước tôi đưa tay đến trước mặt cậu ta “Đứng lên đi đưa chị về nhà.”

Nhìn thấy tôi không giận nữa Vũ Thần lập tức đứng thẳng người khuôn mặt nhìn tôi bất đắc dĩ “Liêm Di chị dễ dụ dễ như vậy sao khiến cho em không có cảm giác thành tựu gì cả!”

“Tránh sang một bên.” Tôi kéo cái dù về phía mình triển hàng trả thù cậu ta.

“A, ướt hết người em trai đẹp trai lại đáng yêu rồi.”

“Liên quan gì đến tôi.”

“Ồ, lại tức giận sao?”

“Không có.”

“Có!”

“Không có.”

Cứ như vậy hai chúng tôi giống như học sinh tiểu học vừa đùa giỡn vừa đi về nhà.

Chương 3: Liên Tiếp Hôn 1

“Thời trang mùa xuân lần này dùng bản thiết kế của cậu Hoàng đi, không còn chuyện gì nữa thì chúng ta giải tán.” Tổng giám đốc thu dọn tài liệu rời khỏi phòng họp.

Bản thiết kế thời trang mùa xuân. Tôi xem bản thiết kế trong tay, trong lòng có cảm giác mất mát.

Thấy tôi ngồi trên thật lâu vẫn chưa rời đi anh Hoàng từ bên ngoài chạy vào vỗ vai tôi: “Liên Di, không phải là thiết kế của em không tốt.”

Tôi ngẩng đầu nhìn anh ta.

“Bởi vì em mới vào công ty cho nên quản lý cho rằng em chưa có kinh nghiệm nên không dám dùng.” Sau đó anh ta lại nói “Lúc anh mới tới công ty còn uất ức hơn em, thật đấy anh không lừa em đâu.”

Đúng vậy, người mới từ từ rồi cũng tốt thôi. Tôi gật đầu với anh Hoàng “Dạ, cảm ơn anh.”

“Đừng khách khí.” Anh ta cười cười đi ra khỏi phòng họp.

Tôi đang định ra khỏi phòng thì tiếng điện thoại vang lên.

“Chị Di, có việc gấp! Sau khi tan làm thì tới công trường em, việc gấp! Còn nữa, đừng nói với chị em nếu không cái mạng nhỏ của em khó bảo toàn.”

Lại là tên nhóc Giang Vũ Thần này! Việc gấp? Cậu ta có thể có chuyện gì gấp?

“Biết rồi.” Tôi nhắn tin cho cậu ta.

Từ khi lên cấp ba Giang Vũ Thần luôn nhờ tôi giúp cậu ta lừa dối vượt qua kiểm tra, sau khi chuyện thành công không cảm ơn tôi còn uy hiếp tôi không được nói với Giang Linh, đúng là tiểu quỷ.

Vừa tan làm tôi từ chối không đi hát karaoke với đồng nghiệp vội vàng đi tới trường Thất Trung của Giang Vũ Thần cũng là trường học cũ của tôi và Giang Linh.

Từ xa Giang Vũ Thần đã nhìn thấy tôi cậu ta ngoác ngoác tay với tôi “Nhanh lên một chút, chạy đi, chạy đi!”

Chạy? Hôm nay tôi đeo giày cao gót nếu ngã trên đường cái không phải rất xấu hổ sao? Tôi không nhìn cậu ta từ từ đi tới bên cạnh cậu ta “Em lại làm sao vậy?”

“Chị làm sao vậy? Bảo chị chạy đi sao chị không chạy?” Nói được nửa câu Giang Vũ Thần như phát hiện ra điều gì cậu ta liên tục nhìn tôi từ trên xuống dưới “A, hôm nay chị mặc đồ công sở ư!”

Tôi nhìn khuôn mặt Giang Vũ Thần đang kinh ngạc nói “Có gì mà ngạc nhiên?”

“Chẳng lẽ không ngạc nhiên sao? Em vẫn cho rằng chị luôn mặc đồ thể thao thoải mái!”

Bất đắc dĩ thở dài, không phải tôi đi tập thể dục làm sao có thể mặc những loại đồ như vậy chứ? Không nói tào lao với cậu ta quay trở lại chủ đề chính hôm nay cậu ta gọi tôi đây làm gì?

“Nói mau, gọi chị tới đây làm gì?”

“A, ha ha.” Cậu ta ngượng ngùng cười sau đó thành thật khai báo tội của mình “Hôm nay em bị thầy giáo phạt đứng chị xem hôm qua mới vừa dầm mưa rất lạnh.....”

“Nói điếm chính.”

“Quan trọng là lúc em bị thầy giáo phạt đứng em đã leo tường trốn ra ngoài.”

Trốn học.....Nếu như chỉ trốn học sẽ không đến nỗi tìm phụ huynh. Tôi trầm suy nghĩ trong lòng nếu như Giang Vũ Thần gây chuyện lớn hơn thì phải làm sao? Hơn nữa tôi là sinh viên đã tốt nghiệp nếu như gặp thầy cô giáo quen biết không phải bọn họ liền biết tôi giả danh phụ huynh sao? Vậy thì không nên giúp cậu ta thì hơn! Tôi đang định bỏ đi thì Giang Vũ Thần như nhìn thấu tâm tư của tôi liền lôi kéo tôi đi vào trong trường.

“Này, Giang Vũ Thần em đừng ép người như vậy! Nếu như em như vậy lần sau chị sẽ không giúp em nữa! Không phải, là sau này sẽ không giúp em nữa!”

“Không có lần sau, sau này sẽ không phạm sai lầm nữa chị xem như giúp em một lần cuối được không? Chị gái tốt!” Vừa lời kéo tôi vừa dùng lời ngon tiếng ngọt công kích tôi.

Mặc dù tôi không thích bộ dạng này của cậu ta nhưng bởi vì sức lực quá nhỏ nên tôi bị cậu ta kéo đi vào trong dưới ánh nhìn của mọi người.

“Chị Di chị không cần nói nhiều khi gặp thầy giáo chị chỉ cần liên tục xin lỗi là được, thầy giáo em thích như vậy!” Trước khi vào phòng làm việc của giáo viên Giang Vũ Thần liên tục dấn dò sau đó cậu giơ tay gõ cửa phòng làm việc.

Bên trong truyền tới giọng nam “Mời vào.”

Giang Vũ Thần đẩy cửa đi theo cậu ta vào phòng gặp giáo viên chủ nhiệm. Tôi gật đầu chào giáo viên, giáo viên lại nhìn tôi đầy kinh ngạc.

Kinh ngạc cái gì? Chẳng lẽ thầy giáo này quen tôi? Không thể nào tôi không có ấn tượng về anh ta.

Lát sau thầy giáo gọi Giang Vũ Thần tới “Rốt cuộc có chuyện gì, không phải thầy nói em mời ba mẹ em tới sao? Sao em lại gọi chị tới?”

Đúng vậy, tôi không phải ba mẹ cậu, gọi tôi tới làm gì? Tôi cũng ngẩng đầu nhìn Giang Vũ Thần.

Đối mặt với sự chất vấn của hai người Giang Vũ Thần cũng không hốt hoảng, cậu ta nhìn tôi lại nhìn thầy giáo sau đó mới trả lời “Thưa thầy, đây không phải là chị gái của em, đây là mẹ kế của em!”

Rất muốn xé xác cậu ta, biết cậu ta lâu như vậy đây là lần đầu tiên tôi thấy kỹ năng nói dối của cậu ta! Cao siêu, tuyệt đối là hạng nhất!

Nhưng mà thầy giáo không để bị lừa “Mẹ ghê? Cô ấy cùng lắm chỉ là sinh viên đại học sao có thể kết hôn?”

“Không phải, thầy đừng bị khuôn mặt của mẹ lừa! Mẹ em đã hai mươi sáu tuổi rồi, đã tốt nghiệp đại học ba năm rồi!”

Nghe Giang Vũ Thần nói khỏe miệng không ngừng co quắp. Quá kích thích đừng nói lúc học đại học tôi đã từng gặp chuyện này, lúc học cấp ba cũng chưa từng kích thích như thế này! Vũ Thần, chị gái cậu cũng lớn như vậy cho tôi chút mặt mũi đi, đừng chém gió nữa.

“Hai mươi sáu?” Bác sĩ nhìn tôi đầy nghi ngờ “Thật sự không giống.....”

Không cần nghiên cứu tuổi của tôi nữa.....

“Chào thầy, Vũ Thần lại gây chuyện làm phiền thầy rồi.” Tôi bắt đầu chủ động xin lỗi thầy giáo.

“Vâng, mẹ Vũ Thần.....”

Mẹ.....Hiện tại thần kinh tôi bắt đầu suy yếu rồi.

“Vũ Thần thật sự rất thông minh.” Thầy giáo đứng dậy giúp tôi kéo ghế “Mời chị ngồi.”

“Vâng.” Tôi gật đầu.

“Không biết chị có biết hay không lúc nhập học cậu bé đứng thứ ba trong lớp nhưng bây giờ thành tích của cậu bé lại đếm người từ dưới lên.”

“Vâng, vâng, tôi biết rõ, thật xin lỗi.” Tôi không ngừng gật đầu xin lỗi thầy giáo giống như thành tích bị rớt là do tôi. Điều này khiến cho Giang Vũ Thần ngồi bên cạnh cười.

Thầy giáo nghiêng đầu chỉ Giang Vũ Thần “Cười cái gì? Mẹ em xin lỗi giúp em, em không thấy xấu hổ sao?”

Lại mẹ.....

“Vâng! Xấu hổ, xấu hổ!” Giang Vũ Thần gật đầu một cái sau đó quay về phía tôi nói “Mẹ trẻ, xin lỗi!”

Liếc mắt nhìn cậu ta nhìn cười tôi thật sự nhìn không được trừng mắt với cậu ta.

Lúc này thầy giáo lại bắt đầu hướng về phía tôi nói tiếp “Không những thành tích rớt nghiêm trọng, ở trường học cậu bé cũng gây không ít phiền toái cho giáo viên, ví dụ như tuần trước hai nhóm nữ sinh đánh nhau vì cậu bé!”

“Thầy giáo, họ đánh nhau chứ không phải em sao lại đổ lên đầu em?” Giang Vũ Thần kháng nghị.

“Không phải em nói một câu khiêu khích sao? Em cho rằng đang đóng phim sao? Em nói với các bạn nữ ai đánh thắng thì sẽ quen với người đó!”

“Thật xin lỗi, thật xin lỗi!” Tôi liên tục cúi đầu xin lỗi thầy giáo.

“Mẹ Vũ Thần, đừng như vậy đâu là lỗi của thằng bé.” Quả nhiên thầy giáo thấy sự “Chân thành” của tôi có chút mềm lòng “Chúng ta không nói chuyện cũ nữa, bây giờ chúng ta bàn bạc xem sau này phải làm thế nào để Giang Vũ Thần trở thành đứa bé ngoan như trước.”

“Vâng!” Tôi lại gật đầu.

Thầy giáo lấy một tờ giấy dưới bàn “Đây là điểm thi giữa kỳ của Giang Vũ Thần, mặt trái là số điện thoại cùng địa chỉ của trường luyện thi.” Thầy giáo đưa bảng điểm cho tôi rồi tiếp tục nói: “Lớp tôi đã có rất nhiều em tới đây luyện thi, hiện tại thành tích của bọn họ cũng rất cao, thành tích của chúng tôi rất tốt mà những em tới đây học lại luôn đạt được giải đặc biệt.”

Trường luyện thi? Thần kỳ như vậy sao? Tôi xem địa chỉ trên bảng điểm, số 88 đường Tam Đại. Không phải đối diện công ty tôi sao? Lại lật qua bảng điểm, đôi mắt nhìn xuống thành tích của Giang Vũ Thần. Oh my god, rốt cuộc thằng bé này thi khác không thi chỗ nào? Điểm số đều giống nhau chỉ có 1 điểm.....

Tôi giờ bảng điểm ngẩng đầu nhìn Giang Vũ Thần, cậu ta lại thờ ơ nhìn bảng điểm của mình.

Còn làm bộ mặt không sao! Là bạn của Giang Linh thật tốt, lần này nhất định tôi sẽ đem bảng điểm của cậu đưa cho Giang Linh! Nếu như mà tôi giúp cậu lừa gạt vậy thì giống như đẩy người xuống vực sâu rồi! Đó là chuyện tôi không thể làm.

Dường như đã nói hết thầy giáo nhìn đồng hồ trên bàn “Thời gian không còn sớm mẹ Vũ Thần cũng phải về nấu cơm hôm nay chỉ nói đến đây thôi, hai người về nhà đi.”

Tôi đã sớm muốn về nhà liền vội vàng đứng dậy tôi lại cúi đầu với thầy giáo “Vâng, cảm ơn thầy! Thật sự làm phiền thầy rồi!”

“Đừng khách khí, tôi là thầy giáo của Vũ Thần quan tâm cậu bé là điều phải làm, sau này chúng ta phải hết sức phối hợp để giáo dục thằng bé.”

“Vâng vâng!” Gật đầu.

“Hẹn gặp lại mẹ Vũ Thần.”

“Hẹn gặp lại thầy giáo!”

Tôi cùng Giang Vũ Thần xoay người một trước một sau đi ra ngoài nhưng lúc chúng tôi cảm thấy kế hoạch thành công hoàn mỹ thì một người không mong đợi xuất hiện.

“A.” Cửa đột nhiên bị người ta mở ra.

“Liêm Di?”

“Thầy, thầy Lương.”

Oh my god! Xong rồi! Thầy giáo chủ nhiệm của chúng tôi! Mặc dù đã tốt nghiệp nhiều năm nhưng là lúc học cấp ba tôi đứng đầu lớp môn của thầy, có chết thầy cũng không quên tôi.

Thầy giáo của Giang Vũ Thần thấy tôi nói chuyện với thầy Lương liền đi tới “Thầy Lương biết mẹ của Giang Vũ Thần sao?”

“Mẹ của Giang Vũ Thần? Con bé làm mẹ rồi sao? Con bé là học trò của tôi.”

“Thì ra mẹ của Giang Vũ Thần là học trò của thầy Lương.”

Chuyện càng nói càng trở nên phức tạp tôi nhìn Giang Vũ Thần, hai người đều có bộ dáng hối hận.

Thầy giáo Lương nhìn Giang Vũ Thần hỏi “Đây chính là Giang Vũ Thần mà cậu nói?”

“Đúng vậy.”

Thầy giáo Lương nhíu mày nói: “Bộ dáng của đứa bé này rất giống một học trò của tôi.....Cô bé kia tên gì?” Thầy Lương nhìn tôi “Bạn thân của em tên gì? Hai người các em như hình với bóng vậy.”

“Giang, Giang Linh.”

“Đúng! Chính là Giang Linh! Hai người bọn họ rất giống nhau, chị em ruột sao?”

Giang Linh và Giang Vũ Thần là chị em ruột, tôi là bạn thân của Giang Linh. Thầy giáo biết mình bị lừa liền nổi giận ánh mắt trừng to nhìn tôi cùng Vũ Thần hận không thể đập chúng tôi một trận!

Bạn đang đọc truyện *Gọi Tôi Là Chị Được Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 4: Liên Tiếp Hôn 2

“Giang Vũ Thần! Em làm chị thật sự mất mặt! Em chuyển trường đi, chuyển trường đi! Đừng ở Thất Trung làm chị mất mặt nữa!” Giang Linh găm thét nắm hai chiếc đĩa trên bàn ném về phía Vũ Thần.

Bàn lỉnh xoay người của Giang Vũ Thần không tề lách người tránh được sự ám sát của chị gái “Làm mất mặt chị? Chủ nhiệm lớp chị còn không nhớ tên chị! Người ta nhớ tên tuổi của Liêm Di xem như mất mặt cũng là chị Liêm Di mất mặt không liên quan gì đến chị!”

“Liêm Di là chị của em à? Chị là chị gái của em đương nhiên chị mất mặt!”

“Chị là chị gái của em sao? Hiện tại nếu như không có chị Liêm Di ngăn ở giữa....Chị đã sớm xông lên đánh em!”

Đúng vậy, tính khí Giang Linh nóng nảy phát tay sao khí thế hùng hùng muốn đi tới đánh Vũ Thần liền bị tôi ôm lấy.

“Đánh em là chuyện đương nhiên không phải sao? Em học không tốt, trốn lớp, gây chuyện bị mồi phụ huynh còn muốn Liêm Di phải đi dọn dẹp hậu quả cho em! Nếu ba mẹ biết chuyện này không phải bọn họ sẽ tức chết sao? Còn nói cái gì mẹ ghê? Ba ly hôn với mẹ khi nào? Há?” Giang Linh càng nói càng tức dùng sức đẩy tôi, tôi liên liêu mạng ôm lấy cô ấy không thả.

“Chị xem dáng vẻ của chị đi, nếu em để chị đi không phải chị sẽ đánh em ngay tại văn phòng sao?” Giang Vũ Thần trốn sau ghế sa lon hùng hồn nói.

“Giang Vũ Thần.....” Giang Linh cực kỳ tức giận gào lên.

Đại học năm ba tôi đã thấy cô ấy thế này một lần, cô tức giận vì người ở phòng bên cạnh cho rằng tôi cảm phích nước nóng của bọn họ.

“Giang Linh, Giang Linh cậu đừng tức giận, thằng bé còn nhỏ nên nghịch ngợm cậu đừng so đo với Vũ Thần. Lúc còn trong phòng làm việc không phải thằng bé đã bảo đảm sẽ lo học không gây sự nữa sao!”

Tôi không khuyên thì không sao, tôi vừa khuyên Giang Linh liền chuyển mắt nhìn tôi, con người cô nhìn chăm chăm tôi “Cậu! Cậu làm phản sao?”

Tôi không có dừng khí như Giang Vũ Thần vừa bị Giang Linh quát lập tức nhận sai “Sai rồi, mình sai rồi, Giang Linh cậu đừng tức giận lần sau mình tuyệt đối không dám!”

“Còn có lần sau? Hôm nay tôi đều muốn xử lý hai người! Hai người dám cấu kết với nhau làm việc xấu!” Nói xong Giang Linh khom người nhặt cái gối dựa trên mặt đất đè lên mặt tôi.

“Phụt.....” Giang Linh muốn bức tử tôi! Tôi xoay người làm tư thế phòng thủ. Lúc này Giang Vũ Thần đã từ sau ghế sa lon nhảy ra ngoài: “Mau đi ra đi, chị của em điên rồi! Mau đi ra, mau đi ra!”

“Không được, nơi nào có áp bức nơi đó có phản kháng! Chị Di hai chúng ta liên hiệp trời chị ấy lại!” Nói xong thằng bé liêu mạng chạy về phía tôi.

Oh my god, Giang Vũ Thần cùng Giang Linh không hổ là hai chị em!

Lúc Vũ Thần đi tới trước mặt tôi muốn cứu tôi rồi phản kháng không biết Giang Linh lấy sức mạnh ở đâu ra! Cô ấy ở phía sau dùng sức đẩy tôi “Muốn tạo phản à?”

Tôi bị Giang Linh đẩy ra ngoài giống như cây đinh bay về phía nam chân nhào về phía Vũ Thần hơn nữa điều đáng nói hơn là tôi một người cao một mét sáu lại đập trúng Vũ Thần cao một mét tám! Tôi nặng như vậy sao? Tiếp theo tôi cùng Vũ Thần sợ hãi kêu lên hai chúng tôi ngã xuống ghế sa lon.....Hàm răng của tôi đụng vào môi của Vũ Thần.....

Mùi máu tanh.....

Không để ý tới lần hôn nhau ngoài ý muốn này tôi vội vàng đứng dậy, từ nhỏ tôi đã rất nhạy cảm với máu. Lần này đôi lại là tôi găm thét.

“Máu, máu, băng keo cá nhân! Đưa băng keo cá nhân cho tôi!”

Tôi hét to một hồi sau đó dần dần bình tĩnh lại lúc này mới phát hiện bên trong nhà ngoại trừ tôi hai người kia đều ngẩn người.

Giang Linh trợn to mắt há to mồm nhìn trên ghế sa lon. Ánh mắt Giang Vũ Thần mơ màng, máu tươi trên môi tiếp tục chảy. Mặc dù hai người trở nên không bình thường nhưng không khí chiến tranh trong phòng không còn sót lại gì lại biến thành yên tĩnh rất nhiều.

Đợi sau khi hai người khôi phục lại bình thường ba chúng tôi ôn hòa ngồi trên ghế sa lon, tôi ngồi giữa hai người bọn họ, từ hộp thuốc mà Giang Linh đưa tôi lấy ra bông y tế nháp thuốc rồi bôi cho Giang Vũ Thần nhưng mà Giang Vũ Thần lại đột nhiên trở nên kỳ cục giống như cô gái sắp gả về nhà chồng né

tránh tay của tôi.

“Sao vậy? Đau không? Xử lý vết thương một chút lẽ ra nên đi....” Tôi dừng lại, không nói ra bốn chữ “chích ngừa chó dại”, nếu như nói ra vậy là ám chỉ mình là DOG rồi.

“Cái đó, không có, không có gì, không cần đâu.” Giang Vũ Thần cúi đầu né qua một bên, nói chuyện với tôi nhưng không nhìn tôi.

“Hả? Không phải vừa rồi đụng vào sao? Không đúng nếu như vậy em nhất định đem chuyện rất nhỏ nói thành dạng muốn chết đến nơi.”

“Không có việc gì, không sao!” Nói xong Giang Vũ Thần giống như bị tôi bắt nạt rúc vào trong góc ghế sa lon.

Lúc tôi đang buồn bực nhìn bóng lưng của Giang Vũ Thần cô gái ngồi bên cạnh tôi lại cất ra tiếng cười đinh tai nhức óc.

“Ha ha ha ha ha.....Làm mình buồn cười chết mất.....Ha ha ha ha.....” Vừa cười Giang Linh vừa vỗ bả vai của tôi.

“Sao vậy?” Tôi sợ hãi nhìn Giang Linh.

“Cậu.....cậu.....” Chỉ vào người tôi Giang Linh cười đến nỗi nước mắt cũng chảy ra.

“.....” Giang Linh như vậy khiến tôi càng sợ hơn.

“Phụt.....Ha ha.....Liêm Di, nụ hôn đầu sau hai mươi sáu năm của cậu! Cứ như vậy cho em trai tớ sao!”

Lời nói của Giang Linh như chuông báo động cảnh tỉnh tôi. Vừa rồi hôn nhau ngoài ý muốn.....Oh my god, tôi bị ai nguyên rủa vậy? Tại sao lại gặp chuyện xui xẻo như vậy! Giang Linh có chuyện tớ không nói cho cậu biết.....Đây là lần thứ hai tớ hôn, lần đầu tiên cũng là với em trai cậu.....

Tôi u oán quay đầu về phía Giang Vũ Thần phát hiện cậu cũng đang nhìn tôi, đôi mắt tràn đầy không thể tưởng tượng nổi. Nhưng mà cậu thấy tôi cũng nhìn cậu Giang Vũ Thần lập tức quay mặt đi đưa lưng về phía tôi.

Giang Linh không phát hiện ra sự bất thường giữa tôi và Giang Vũ Thần, tiếp tục cười nói: “Có phải có cảm giác lỗ vốn không? Hối hận vì lúc đầu đã không lên hôn người mình thầm mến? Ha ha ha. Em trai của tớ hào hoa, khẳng định đây không phải là nụ hôn đầu của nó!”

Lời nói của Giang Linh vừa dứt người ngồi trong góc liền đứng phụt dậy: “Sao chị biết? Ai nói đây không phải nụ hôn đầu của em?” Giang Vũ Thần vừa nóng vừa giận “Chị đừng phá hư hình tượng của em, ai đào hoa? Em...Nụ hôn đầu của em cũng là cho chị ấy!” Nói xong cậu lập tức đi tới cửa đi ra khỏi nhà.

Giang Linh tiếp tục cười đi tới đóng cửa mà Giang Vũ Thần đi ra nhưng chưa đóng kỹ, sau đó lại ngồi bên tôi: “Nó nói đây là nụ hôn đầu của nó? Vừa rồi nụ hôn ngoài ý muốn kia là nụ hôn đầu? Ha ha ha, còn buồn cười hơn chuyện cười. Cậu tin không?”

Tôi không biết nên nói gì không thể làm gì khác hơn là lắc đầu một cái.

“Không tin phải không? Ha ha ha.....”

Giang Linh, không biết có nên nói cho cậu biết hay không, nụ hôn vừa rồi không phải là nụ hôn đầu, nụ hôn đầu đã bị mất ở tiệm su shi rồi.....

Buổi tối về nhà, ba mẹ cũng đã về đang ngồi trên ghế sa lon xem ti vi.

“Sao vậy? Sao bây giờ mới về? Tặng ca sao?” Ba hỏi tôi.

Thay dép, rót nước “Không có, con tới nhà Giang Linh.”

“Cũng không báo về nhà một tiếng.” Mẹ tôi chỉ đồng hồ trên tường “Bây giờ cũng đã hơn mười giờ.”

Tôi ngồi xuống bên cạnh mẹ, tựa người vào bên người mẹ “Mẹ, con không phải trẻ con nữa, mười giờ mới về mẹ cũng không nên lo lắng.”

“Sao không lo lắng, con không có bạn trai bảo vệ.” Nói đến chuyện tôi không có bạn trai mẹ tôi liền nói nhiều hơn “Bây giờ con nên tìm bạn trai đi. Lúc trước nói với con thì con nói mình còn nhỏ, chưa có công việc, bây giờ con cũng đã hai mươi sáu cũng đã có công việc ổn định nên tìm bạn trai đi?”

Tôi cũng nghĩ như vậy nhưng đi đâu tìm? Hơn nữa tôi luôn cô đơn đã thành thói quen, nếu tìm bạn trai cuộc sống của tôi có thể bị rối loạn.....Tôi là động vật có tế bào đơn cô quái.

“Nói chuyện, đừng xem ti vi.” Mẹ tôi đưa tay lắc lư trước mặt tôi.

“Con không xem ti vi, con đang suy nghĩ chuyện tìm bạn trai!”

“Thật sao? Có người thầm mến rồi sao?”

“Không có.....”

Tôi đang nói chuyện với mẹ thì ba chen vào: “Gấp cái gì? Không phải Liêm Di mới hai mươi sáu sao? Kim Sam Soon trong phim cũng phải tới ba mươi.” Ba là một người mê phim hàn.

“Vậy cũng không thể để Liêm Di đến ba mươi tuổi mới tìm người kết hôn!”

“Sao không thể, nói không chừng đến lúc đó Liêm Di có thể tìm được một người trẻ tuổi đẹp trai!”

“Ông đừng có thiếu thực tế như vậy! Còn nữa tôi không đồng ý việc Liêm Di tìm người nhỏ tuổi hơn mình, nhỏ tuổi sẽ không biết chăm sóc người khác, hơn nữa phần lớn lớp trẻ bây giờ đều bị nuông chiều thành công tử, nếu nó bắt nạt Liêm Di phải làm sao?” Mẹ hùng hồn nói.

Nhưng ba lập tức phản bác lại lời của mẹ: “Ai nói nhỏ sẽ không biết chăm sóc người khác? Không phải tôi cũng nhỏ hơn bà nửa năm sao?”

Đúng vậy, ba sinh muộn hơn mẹ nửa năm, ha ha, nhà chúng tôi cũng có một đôi “chị em yêu nhau” nhé!

Nhìn ba mẹ tranh luận khí thế ngất trời tôi liền quay về phòng mình.

Bạn đang đọc truyện *Gọi Tôi Là Chị Được Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Liên Tiếp Hôn 3

Chuyên tâm làm bản thiết kế thời trang mùa xuân nên đã mấy ngày tôi không lên QQ.

Mở QQ ra tin nhắn mấy ngày qua lập tức hiện ra khiến tôi nhức đầu.

“Liêm Di tuần sau họp lớp đại học, nhất định phải tới! Địa chỉ họp lớp: XXXXXXX. Thời gian họp lớp: 16:00.”

“Liêm Di, thứ bảy tuần sau họp lớp đại học.....”

“Liêm Di, cuối tuần sau.....”

“Liêm Di.....”

Tin nhắn giống nhau, có rất nhiều người gửi cho tôi, thật không nghĩ tới nhân duyên của tôi tốt như vậy. Tất cả cả hộp thoại tôi kiểm tra những người bạn online, Giang Linh không online nhưng Vũ Thần online.

“Vũ Thần, chị em đâu?” Tin nhắn tôi gửi đi năm phút sau Giang Vũ Thần mới trả lời.

“Con heo mách leo kia đi tắm.”

Mách leo.....Xem ra chuyện ngày hôm qua Giang Linh đều nói với ba mẹ rồi.

“Ba em biết thành tích của em kém như vậy có nói gì không?”

“Còn có thể nói gì, bắt đầu từ ngày mai giờ tự học của em đổi thành thời gian học thêm! Em phải đến cái trường kia luyện thi.”

“Không có gì không tốt, thành tích của em quả thật làm cho người ta đau đầu.”

Giang Vũ Thần không nói gì gửi cho tôi một hình icon tỏ vẻ không sao.

“Hừ, đừng có đùa, em cũng nghĩ xem thành tích như vậy làm sao thi đại học? Không thi đại học không có bằng cấp rất khó tìm việc.”

“Giảng dạy.....Nếu chị lại lên lớp như vậy em liền kéo chị vào danh sách đen!”

“Hừ, không nói thì không nói đến lúc đó không có việc người đối bụng cũng không phải là chị.”

“Chị Liêm Di quản nhiều chuyện quá nha.”

“Được, được, chị mặc kệ, chị muốn đi ngủ rồi, em hỏi giúp chị xem thứ bảy tuần sau chị gái em có đi họp lớp đại học hay không.”

“OK.....”

“Cảm ơn em, vậy chị đi ngủ, bái bai.”

Tôi đang muốn tắt QQ, hình cái đầu Giang Vũ Thần lại ló lên.

“Đợi chút.”

“Sao vậy?”

“Họp lớp đại học vậy Lý Minh Vũ có đi hay không?”

Thằng bé hỏi cái này làm gì?

“Lý Minh Vũ không học cùng lớp với bọn chị. Em hỏi cái này làm gì?”

Một hình icon tỏ vẻ khinh bỉ được gửi tới “Nhiều chuyện! Bà tám mau out đi!”

Tôi bất mãn nhú lông mày nhìn màn hình máy vi tính, thằng bé nói ai bà tám!

“Out, bái bai, em cũng ngủ sớm đi ngày mai còn đi học.”

“Được rồi, bà thím Liêm Di, thật dài dòng!”

Tôi tắt máy tính tắm rửa đi ngủ.

Ngày hôm sau tôi còn chưa tỉnh lại điện thoại di động liền vang lên tiếng chuông tin nhắn.

“Ding.....”

“Đi!” Giang Linh.

Tôi mơ hồ nhìn một chữ “Đi” duy nhất trên màn hình, đầu mê mụi. Lật người nằm lại trên giường tôi núp ở trong chăn hỏi lại Giang Linh “Cái gì vậy?”

Nửa phút sau “Họp lớp đại học, không phải hôm qua cậu hỏi mình có đi hay không sao?”

“A, ra vậy. Vậy cậu cũng không cần nhắn tin cho mình sớm như vậy.”

“Không phải mình cố ý nhắn tin cho cậu, tại vì mình đang ngồi trong nhà vệ sinh rất nhàm chán.”

Toát mồ hôi, sáng sớm ngồi trong nhà vệ sinh rất nhàm chán, gửi tin nhắn khiến người ta không ngủ được! Giang Linh này thật là “ác độc”

Tôi nhìn đồng hồ báo thức, bây giờ mới sáu giờ, tôi tắt điện thoại chuẩn bị ngủ tiếp nhưng tin nhắn của Giang Linh lại tới.

“Bạn thân yêu, em trai mình phải đến trường luyện thi rồi.”

“Mình biết.”

“Trường luyện thi này đối diện công ty cậu, sau này cậu tan làm liền giúp mình đi xem một chút thằng bé có ở trong phòng học không, sau đó báo cáo với mình. Không được giúp nó giấu giếm nếu để mình phát hiện ra cậu lừa mình, mình sẽ đối với cậu giống như hôm qua!”

“Được, được, tuân lệnh nữ vương.”

“Được, bé ngoan! Vậy cậu tiếp tục ngủ đi, mình đã thái xong rồi!”

A.....Khuôn mặt tôi đen lại tắt điện thoại di động, bộ dáng Giang Linh như vậy nói cái gì mà thái hết ra rồi.

Bị Giang Linh chơi đùa đến mức con buồn ngủ biến mất, tôi mặc quần áo tử tế xuống giường. Thật lâu không có làm bữa sáng hôm nay hiện thực một lần đi!

“Hắt xì! Hắt xì! Hắt xì!” Vừa nghĩ liền hắt xì liên tục ba cái, chẳng lẽ buổi sáng liền bị cảm?

Anh Hoàng ngồi ở bàn đối diện đưa khăn giấy cho tôi quân tâm nói “Bị cảm sao, uống thuốc chưa? Anh có thuốc này.”

“Không cần, cơ thể mình rất khỏe, em có thể chịu được.”

“Ừ, mùa này thời tiết liên tục thay đổi, con gái bọn em tốt nhất không nên mặc váy.” Anh Hoàng như anh trai dạy bảo tôi.

“Biết rồi, cảm ơn anh.” Tôi đem tài liệu đã sửa lại đưa cho anh Hoàng “Giúp em xem một chút, đây là lần đầu tiên em sắp xếp dữ liệu, không biết làm có đúng hay không.”

Anh Hoàng nhận tài liệu vừa lật vừa nói: “Tài liệu này đơn giản tìm một chút là được, anh thấy em tới trưa mới tìm thấy. Người mới nên vẫn chưa có mẹo làm việc.”

Nhìn bộ dáng anh Hoàng như “anh là tiền bối” tôi nhếch môi cười “Tiền bối năm nay anh bao nhiêu tuổi? Tại sao người trong công ty đều gọi là anh Hoàng? Em xem anh cùng lắm cũng chỉ ba mươi tuổi.”

“Ai nói ba mươi tuổi, anh đã ba mươi lăm tuổi rồi, năm năm nữa là bốn mươi rồi!”

“Bốn mươi tuổi không phải đàn ông càng hấp dẫn hơn sao?”

“Lời nói này là lời mà đàn ông tự an ủi mình! Cái gì mà càng già càng có sức hấp dẫn, hiện tại bây giờ không phải học sinh cấp ba luôn được hoang nghênh sao?” Nói xong anh Hoàng sờ cằm của mình “Anh vẫn đang hoài niệm tuổi thanh xuân của mình.”

Tôi bị anh Hoàng chọc cười, đồng nghiệp ngồi bốn phía cũng cười. Nhân cơ hội này anh Hoàng hướng về phía mọi người đưa ra yêu cầu “Nói cho mọi người biết nếu sau này ai còn kêu tôi là ông Hoàng tôi liền tính sổ với người đó!”

“Vậy kêu là gì?” Một người đồng nghiệp hỏi “Tiểu Hoàng?”

“Tiểu Hồng! Sau này nữ ở trong công ty nhỏ tuổi hơn tôi đều phải gọi tôi là anh Minh Chí! Nam thì gọi tôi là anh Hoàng!”

Hoàng Minh Chí đang nói với mọi người, quản lý của chúng tôi từ trong phòng làm việc đi ra, ông hướng về phía này ngoắc ngoắc tay “Ông Hoàng, vào đây có chuyện!”

“A, vừa mới nói phải gọi là anh Hoàng.....” Vừa quay đầu lại Hoàng Minh Chí phát hiện người gọi mình chính là quản lý, lập tức hướng về phía bọn tôi làm khuôn mặt quý liêm hấp tấp đi tới phòng quản lý.

“Rất buồn cười, ha ha ha.....” Các đồng nghiệp vừa cười vừa nhìn bóng lưng của Hoàng Chí Minh.

Sau khi anh ta rời đi, tất cả mọi người lại quay lại làm việc, tôi cũng tiếp tục tìm tài liệu chỉ là chưa đầy mấy phút điện thoại trên bàn làm việc vang lên.

“Alo, xin chào.”

“Khách khí cái gì.” Là giọng của Giang Linh.

“Thì ra là cậu, sao lại gọi điện thoại tới công ty mình?”

“Cho cậu một tin vui.” Đầu dây bên kia vang lên tiếng Giang Linh như đang ăn cái gì đó.

“Thật sao? Ngạc nhiên, nếu như ông chủ đứng bên cạnh tớ vậy thì tớ xui xẻo rồi.” Vừa nói chuyện với Giang Linh tôi vừa trượt con chuột mấy lần “Có chuyện gì nói mau mình còn đang làm việc.”

“Được, bây giờ ngoài trời đang mưa.”

“Hả?” Tôi xoay người kéo rèm cửa, quả nhiên bên ngoài trời đang mưa.

“Mang dù rồi sao?”

“Không có, hôm qua mình xem dự báo thời tiết, nói hôm nay trời nắng.”

“Ngu ngốc, nếu như tin tức chính xác còn cần có cảnh sát làm gì.”

“Đúng vậy, đúng vậy, mình ngốc.”

“Không có chuyện gì, mình đã dặn Vũ Thần mang dù rồi, cũng dặn thằng bé sau khi tan học thì tới đón cậu, năm rưỡi cậu tan làm đúng không?”

“Đúng vậy.”

“Vậy cậu ở văn phòng chờ nó nửa tiếng.”

“Được rồi.” Hôm nay bị cảm không thể để mặc mưa, nếu như là lúc trước tôi rất thích dầm mưa.

“Không còn việc gì nữa, bạn thân yêu à bạn làm việc đi, mình còn đang muốn mặc quần áo do cậu thiết kế!”

Mặc đồ do tôi thiết kế.....Tôi xem còn rất sớm “Được! Mình sẽ cố gắng!”

“A ZA A ZA FIGHTING!”

“Tuân lệnh!”

“VẬY BÁI BAI.”

“Bái bai!”

Cúp điện thoại, tôi nhìn giọt mưa đang chảy trên kính, tâm tình đột nhiên xuống thấp. Mới vào công ty một tháng lúc nào tôi mới có thể thoát khỏi cái mắc người mới? Hoàng Minh Chí nói với tôi anh ta mới vừa tốt nghiệp liền tới công ty này nhưng mãi đến năm trước công ty mới dùng thiết kế của anh ta. Nếu như mà tôi cũng phải chờ đợi lâu như vậy để trở thành nhà thiết kế vậy không phải lúc đó tôi bốn mươi tuổi rồi sao?

Bởi vì trời mưa nên không thể đi hát karaoke, tâm tình các đồng nghiệp không được tốt lắm, năm giờ rưỡi bọn họ đều cầm dù rời khỏi phòng làm việc.

Mười phút sau quản lý dặn dò “Trước khi đi nhớ tắt đèn.” Sau đó cũng rời đi.

Hiện tại trong công ty lớn chỉ còn lại một mình tôi. Tắt đèn, tôi ngồi tại chỗ đọc truyện tranh nhưng không biết có phải là do ánh đèn hay không tôi cảm thấy bắt đầu chóng mặt.

“Bật điều hòa rồi sao? Giống như càng ngày càng lạnh.....” Tôi lẩm bẩm mặc áo khoác lên người đưa tay sờ trán của mình mới bừng tỉnh ra tôi sốt rồi.

“Khụ.....Bị bệnh rồi.” Tắt máy vi tính tôi nằm úp trên mặt bàn.

... ..

Không biết Giang Vũ Thần tới lúc nào.

“A, chị Di.”

Cảm thấy có người đẩy bả vai của mình, từ từ mở mắt “Vũ Thần?” Tôi ngẩng đầu nhìn về phía Giang Vũ Thần.

Bởi vì mưa nên trời tối đen như mực, bên trong phòng làm việc ngoại trừ ánh đèn trên bàn làm việc của tôi những thứ khác tôi đều đã tắt. Hoàn cảnh bây giờ giống như là sân khấu kịch, ánh đèn bao quanh người Giang Vũ Thần những chỗ khác đều tăm tối.

Giang Vũ Thần ngẩn ra nhìn tôi không chớp mắt.

“Sao vậy? Chị ngủ chảy nước miếng sao?” Tôi giơ tay sờ khóe miệng, sờ sờ “Không có.....”

Lời còn chưa nói ra bỗng dưng Giang Vũ Thần khom lưng ngậm môi tôi!

Giật mình.....

Bây giờ đầu óc tôi hoàn toàn trống không.

Hơi thở ấm áp của cậu phả lên mặt tôi, ấm áp lại có chút dòn dập.

Bạn đang đọc truyện *Gọi Tôi Là Chị Được Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Không Muốn Nhìn Thấy Cậu

“Bốp.....”

Không phải tiếng đập ruồi mà là tiếng tôi tát Giang Vũ Thần.

Giang Vũ Thần che má trái của mình, giật mình tức giận quát “Ba mẹ em chưa từng đánh em!”

Tôi hung hăng trừng mắt nhìn cậu ta, điên cuồng lau môi của mình, không ngừng nhỏ nước miếng “Không phải em đáng đánh sao! Em nói xem em vừa làm cái gì?”

Không biết do lần đầu tiên thấy tôi tức giận hay là bởi vì biết mình làm sai Giang Vũ Thần không còn hung hăng như lúc nãy nữa. Cậu nhú lông mày bàn tay che khuôn mặt nóng bừng, giọng nói có chút xấu hổ “Em..... Vừa rồi, chuyện vừa rồi.....” Áp úng nói không rõ.

“Giang Vũ Thần! Có phải em thấy chị rất dễ bị bắt nạt không?” Tôi đưa tay dùng sức đẩy cậu ta “Chị có dễ bắt nạt nhưng cũng là chị em! Làm sao em có thể liên tiếp làm như vậy? Tại sao ba mẹ em của chị đều là cho em?” Càng nói càng thấy uất ức, nước mắt tôi không tự chủ được chảy xuống “Sao

em cứ liên tiếp trêu chọc chị?”

Lần đầu tiên tôi khóc trước mặt Giang Vũ Thần, cậu ta nhìn thấy tôi chảy nước mắt nên không thờ ơ đứng im tại chỗ nữa, đưa tay cầm khăn giấy trên bàn đưa cho tôi.

“Chị đừng khóc được không?” Ánh mắt của cậu cuồng quýt.

Tôi ném khăn giấy trên tay cậu ta, đây là khăn giấy của đồng nghiệp tôi không phải của cậu! “Không cần em qua ntaam! Đùa bốn người khác còn không cho khóc, Giang Vũ Thần có phải em cậy mình mạnh nên muốn tùy hứng thế nào cũng được phải không! Em thật là một tên thô phi khốn kiếp!”

Bản thân bị mắng dữ dội nên Giang Vũ Thần lại nổi nóng!

“Liêm Di, chị nói ai là thô phi? Ai khốn kiếp?” Nhìn tôi nổi giận giống với chị cậu ta, Giang Vũ Thần kéo ghế ngồi trước mặt tôi.

“Còn không khốn kiếp sao? Em cũng không gọi chị là chị!” Giọng tôi vang hơn giọng cậu ta.

“Đó là bởi vì chị mắng em trước!”

“Mắng em là bởi vì chị mới vừa cưỡng hôn chị!” Nói đến “cưỡng hôn” mặt tôi càng nóng hơn.

“Vậy lỗi đều do em sao? Ai bảo chị đồ mặt, nước mắt lại tuôn rơi! Đó là chị hấp dẫn em trước!” Nói xong Giang Vũ Thần cực kỳ tức giận cầm cái dù trên tay ném xuống đất.

Tôi á khẩu nói không nên lời, giật mình nhìn cậu ta.

Lại.....Dám nói, cậu ta dám nói tôi hấp dẫn! Trời đánh! Tôi thật sự bị cậu ta chọc giận! Tôi lớn hơn cậu ta lại là bạn thân của chị cậu ta, vẫn xem cậu ta như em trai ruột! Làm sao tôi có thể hấp dẫn được! Làm sao Giang Vũ Thần có thể nói tôi như vậy!

“Cút! Giang Vũ Thần, em lập tức rời khỏi đây cho chị, biến mất khỏi mắt chị! Chị không muốn nhìn thấy em!” Bàn tay tôi run run chỉ vào cửa phòng làm việc.

Giang Vũ Thần mím môi nhìn chằm chằm tôi “Đi thì đi! Đáng lẽ em không nên gặp chị!” Nói xong cậu đứng dậy đập cây dù một cái, sau đó xoay người bỏ đi.

“A!” Tôi phát điên ngồi xuống ghế trong lòng cực kỳ uất tức.

Vừa vào cửa ba mẹ thấy tôi ướt sũng không hẹn mà cùng la lên: “Không phải Giang Linh nói có người đưa dù đến cho con rồi sao? Sao lại thành ra thế này?”

“... ..” Tôi không trả lời thay dép về phòng tắm rửa thay đồ.

Sau khi chà rửa nhiều lần tôi mới tắm nước nóng.

Lúc tôi ra khỏi phòng tắm mẹ đi vào lấy quần áo ướt của tôi đi giặt, chưa tới hai phút mẹ tôi liền la lên: “Liêm Di, có phải con muốn biến kem đánh răng thành sữa tắm không? Kem đánh răng mới mua sao chỉ còn một nửa?”

Đầu của tôi nặng nề giống như không thể chống đỡ được nữa. Nằm dài trên giường tôi chui vào trong chăn, đầu óc choáng váng buồn ngủ quá.

“Liêm Di! Liêm Di! Cậu đừng già chết! Con nói đi có phải cậu hôn môi với em trai mình không!” Dường như Giang Linh nổi giận không ngừng gầm thét với tôi.

“Giang Linh, không phải lần đó là ngoài ý muốn sao?” Mắt tôi ngấn nước cầu xin cô ấy “Đừng đụng vào đầu của mình nữa, mình sắp chấn thương sọ não rồi.”

“Ngoài lần đó ra hai người có hôn môi lần nào không?”

“Giang Linh.....”

“Cậu nói đi! Em trai mình mới mười bảy tuổi là học sinh trung học làm sao cậu có thể đối với nó như vậy! Cậu nhanh đi tìm đàn ông đi, không cho phép gặp mặt em trai mình!” Giang Linh ở trước mặt tôi khoa trương cho đến khi giống như quá tức giận rồi nên nổi tung.

“Giang Linh, Giang Linh!” Tôi giùng giàng tỉnh lại tức giận quay đầu nhìn lại có người đang ngồi trước bàn máy tính của tôi.

Hai chân cô ấy bắt chéo rất hăng hái nhìn tôi miệng không ngừng ăn đồ ăn vặt của tôi.

“Giang Linh?”

“Sao vậy, chị em tốt của mình, nằm mơ cũng kêu tên mình!” Giang Linh vui vẻ nhảy lên giường tôi, cô ấy đưa tay sờ trán tôi “Ừ, hình như hạ sốt rồi.”

Tôi cũng sờ trán của mình không còn nóng như ngày hôm qua nữa.

“Hôm nay cậu đỡ sốt rồi, em trai mình ở nhà cũng đang chườm nước đá.”

Giang Vũ Thần? Trong đầu xuất hiện ba chữ này khiến cho tôi có cảm giác khó chịu.

Giang Linh giống như trinh thám sờ cằm hỏi: “Sao hôm qua hai người đều ướt mưa? Giang Vũ Thần không đem dù cho cậu sao?”

“.....”

Giang Linh nghiêng đầu nhìn tôi “Sao cậu không nói gì? Nếu như hôm qua thằng nhóc kia đi chơi không chịu đón cậu mình lập tức về nhà trừng trị nó! Xem như bây giờ nó đang truyền nước biển, mình là bạn thân của cậu làm sao có thể tha cho nó!”

Sao Giang Vũ Thần lại bị bệnh? Bởi vì, là tôi.....tôi.....lây bệnh cho cậu ta.

Trong đầu thoáng qua cảnh tượng ngày hôm qua Giang Vũ Thần hôn tôi, nhiệt độ trên mặt tăng lên.

“Liên Di, cậu sao vậy?” Giang Linh phát hiện ra sự khác thường của tôi “Cậu có chuyện gì phải nói cho mình biết, nếu như Giang Vũ Thần thật sự không đón cậu, cậu đừng giúp nó giấu giếm”

“Không có, không có gì.” Không tiếp tục đề tài này nữa nếu không sớm hay muộn tôi cũng sẽ bị Giang Linh bắt khai toàn bộ. Tôi xuống giường mặc quần áo tử tế “Mấy giờ rồi?”

“Mười một giờ.”

“Ban ngày hay buổi tối?”

“Ngủ ngốc, đương nhiên là ban ngày, buổi tối mình còn có thể tới nhà cậu sao?”

Nói gì vậy chứ, nhà chúng tôi cũng không phải là trộm buổi tối tới thì sao? Tôi cũng sẽ không ăn cô ấy.

“Cậu không cần lo về công ty, mẹ cậu đã gọi điện cho quản lý xin nghỉ rồi.”

“Ừ.”

“Có đói bụng không?”

“Có.”

Giang Linh cầm túi xách của mình “Vậy hôm nay mình mời cậu ăn cơm.”

“Được” Tôi cười kéo tay cô ấy cùng nhau đi ra ngoài.

Trên xe buýt tôi đang cùng Giang Linh trò chuyện liên có người gọi điện thoại cho Giang Linh.

“Alo? Giang Vũ Thần? Em tỉnh rồi à? Sao vậy?”

Điện thoại của Giang Vũ Thần.....Tôi nghe tới cái tên này thậm chí đầu áp sát vào, cuối cùng tôi giả bộ như không có chuyện gì nghiêng đầu nhìn ra bên ngoài cửa sổ nhưng lỗ tai lại hướng về phía Giang Linh nghe cô ấy nói chuyện với Giang Vũ Thần.

“Chị ở chung với Liên Di.”

Liên Di.....Tên của tôi. Tôi giống như suy nhược thần kinh nghe thấy tên mình cũng giật mình.

“Em đói bụng không biết nấu cơm ăn sao! Chị sẽ không mua về cho em.....chị là người chị vô lương tâm? Nhóc con em đừng tưởng rằng bị bệnh thì ngon! Em muốn ăn thì tới tiệm sushi tìm bọn chị đi!”

Cái gì? Giang Vũ Thần cũng muốn tới? Tôi run rẩy cả người.

“Không đến? Không đến thì khỏi ăn, vậy chị có thể tiết kiệm tiền.”

Vạn tuế! Nghe thấy Giang Vũ Thần không tới tôi thầm vui trong lòng khóe miệng cũng nở nụ cười.

“A, chị hỏi em hôm qua em không tới đón Liên Di sao?”

Khóe miệng tôi cứng đờ khẩn trương nghe xem Giang Vũ Thần sẽ trả lời chị gái mình thế nào.

Đúng lúc tôi khấn trương Giang Linh ngồi ở bên cạnh đột nhiên phát hỏa khiến cho toàn bộ hành khách ở xung quanh rùng mình ngay cả tài xế cũng bị ảnh hưởng.

“Chơi game? Em không tới trường luyện thi còn đi chơi game! Còn để cây dù ở quán net? Giang Vũ Thần, đồ hư đốn này, xem chị về nhà xử em thế nào!”

Chơi game.....May mắn là Giang Vũ Thần nói dối! Tôi lại nở nụ cười, lần đầu tiên tôi lại thích người ta nói dối như vậy.

Sau khi gào với điện thoại di động Giang Linh thu hồi về mặt giận dữ, rất đứng đắn nói với tôi: “Liêm Di, thấy không, có em trai thật bi thảm! Chúng ta là chị em tốt, em trai mình cũng là em trai cậu, cậu nhất định phải giúp mình trông coi nó!”

“Ha ha ha ha.”

Coi tròng cậu ta.....Nghĩ tới Giang Vũ Thần trán tôi lập tức toát mồ hôi.

Bạn đang đọc truyện *Gọi Tôi Là Chị Được Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Không Muốn Nhìn Thấy Em 2

“Ding.....” Sắp đến giờ tan làm thì tin nhắn của Giang Linh tới.

“Bạn yêu, nhớ giúp mình đi xem thử Giang Vũ Thần có tới trường luyện thi không nhé!”

Nhìn điện thoại trên tay nếu không phải là Giang Linh nhắc nhở tôi.....tôi thật sự quên mất nhiệm vụ này. Nhưng mà tôi có nên đi hay không? Tôi đã nói không muốn nhìn thấy mặt Giang Vũ Thần. Nhưng mà cẩn thận nghĩ một chút Giang Linh là Giang Linh, Giang Vũ Thần là Giang Vũ Thần, mặc dù không gặp Giang Vũ Thần nhưng lại không thể không giúp Giang Linh.

Tôi quyết định đến trường luyện thi lên đứng ở cửa nhìn là được rồi.

Năm giờ ba mươi.

Tôi đang muốn cầm túi xách về Hoàng Minh Chí liền đuổi theo tôi “Liêm Di, hôm qua lúc cô không tới tôi thấy cây dù này cạnh bàn cô, của cô sao?” Anh ta đưa cái dù tới trước mặt cô.

Cây dù màu xanh dương trong suốt chính là cái dù mà Giang Vũ Thần đưa tới.

“Anh Minh Chí cứ để ở chỗ anh đi.” Con người tôi tương đối đáng hoàng, ngày hôm đó anh ta muốn chúng tôi gọi là “anh Minh Chí” bây giờ tôi liền kêu anh ta như vậy. Chăng qua tôi kêu như vậy anh ta lập tức vui vẻ.

“Cô thật sự gọi tôi là anh Minh Chí? Cũng không phải là trong phim hàn, thôi tôi chịu thiệt một chút, cô kêu tôi Minh Chí là được rồi.”

“Hả?” Tôi cười “Vậy được, Minh Chí, cái dù này để ở chỗ anh đi.”

Anh ta cũng cười “Được rồi.”

Sau khi tạm biệt anh ta tôi đi tới văn phòng đối diện công ty.

Luyện thi cuối cấp ở phòng 4021. Tôi tìm thấy phòng học của Giang Vũ Thần ở bảng thông báo ở lầu dưới. Tòa cao ốc này có kết cấu giống công ty tôi cho nên rất nhanh liền có thể tìm thấy phòng 4021.

Rón ra rón rén đi tới cửa sau thông qua cửa sổ thủy tinh ngó vào bên trong. Bên trong có rất nhiều người, lúc tôi vẫn chưa tìm thấy Giang vũ Thần thì chuông điện thoại vang lên.

Móc điện thoại ra lại là tin nhắn của cậu ta!

“Rình xem!”

Đơn giản hai chữ khiến tôi cực kỳ khó chịu.

“Ding.....” Lại một tin nhắn nữa.

“Không phải chị nói không muốn gặp em nữa sao?”

Đúng vậy! Tôi không muốn gặp cậu ta! Tôi hung hăng ấn bàn phím trả lời tin nhắn của Giang Vũ Thần. Nhưng mà khi tôi nhìn thấy tin nhắn thứ ba tôi thật sự hối hận vì đã tới xem cậu ta! Khinh người quá đáng rồi!

“Em cũng không muốn nhìn thấy chị.....chị đi mau đi, đi mau đi.” Một hàng chữ phía sau còn kèm theo vẻ mặt khinh bỉ.

Xong ở bên cửa sổ tầng Giang Vũ Thần một cái “trùng mắt”, đi thì đi! Tôi cũng không muốn đến!

Tác phong tôi nhanh nhẹn đi thẳng tới cửa cửa thang máy, liêu mạng ấn nút thang máy phát tiết cho hả giận. Khi thang máy tới đầu ngón tay tôi cũng tê dại.

“Giang Vũ Thần làm như là mình giỏi lắm, đáng ghét. Thành tích kém như vậy căn bản không thể so với thành tích của Giang Linh lúc trung học! Cả ngày chỉ biết chăm chút bản thân, bề ngoài không tệ nhưng không có một chút nội hàm nào! Thật mất thể diện, tôi có một em trai như vậy thật mất mặt!” Hướng về phía camera trong thang máy, tôi giống như đang phồng vắn tự nói lên bất mãn của mình về Giang Vũ Thần.

Đúng lúc tôi muốn xả con tức thứ hai thì mẹ gọi điện thoại tới.

“Liêm Di, hôm nay thứ sáu, tình hình trong quán rất bận, con tan làm thì đến quán giúp một tay.”

“Được, con lập tức tới.”

“Ừ.”

“Vậy con cúp máy đây?”

“Đợi chút.” Hình như mẹ nhốt tôi chuyện gì “Ba con lại bị bệnh trĩ, lát nữa về nhà con ghé tiệm thuốc mua thuốc cho ông ấy.”

“Vâng.”

“Được rồi, cúp máy đi.”

“Vâng.”

Mẹ thật hạnh phúc có thể giúp chồng mua thuốc trĩ....Hâm mộ, có ai có thể khiến tôi mua cho người ấy?

“Leng keng....” Cửa tiệm bị người ta đẩy vào, một nhóm học sinh mặc đồng phục đi vào.

“Tiệm gà chiên này rất ngon!” Một cô gái giới thiệu với đám bạn.

“Thật sao?” Một nam sinh trong nhóm nhìn về phía tôi “Chị gái trong quán càng không tệ.”

“Đáng ghét! Em là bạn gái anh!” Cô gái bắt mắt đánh nam sinh, khiến những học sinh khác cười.

Tôi lắc đầu bất đắc dĩ. Bây giờ có phải học sinh cấp ba đều chuyên tâm vào chuyện tình yêu hay không? Tại sao cả ngày không bạn trai thì lại chính là bạn gái? Tôi cảm thực đơn đi về phía bọn họ.

“Xin chào, các em muốn ăn gì?”

Nam sinh lúc này nhận thực đơn vừa xem vừa nói chuyện với tôi: “Chị là sinh viên làm thêm sao? Chị học trường nào?”

“Này!” Bạn gái cậu ta hung hăng đánh vào bả vai cậu ta, bày tỏ bất mãn.

Nam sinh lại làm như không có chuyện gì “Hỏi một chút mà thôi em kích động cái gì.”

Cái tính này giống y như Giang Vũ Thần!

“Hừ, anh thế nào em còn không biết sao?” Cô gái giật lấy thực đơn “Vật hợp theo loài, người phân theo nhóm, anh là bạn thân của Giang Vũ Thần dĩ nhiên tính cách giống cậu ta.”

Cậu ta là bạn thân của Giang Vũ Thần! Tôi thật sự kinh ngạc, cô gái chọn món xong đưa thực đơn cho tôi. Bởi vì thấy tôi đang nhìn chăm chăm bạn trai mình nên thái độ đối với tôi không tốt.

“Phải đưa thức ăn lên cho chúng tôi nhanh một chút!”

“Rất nhanh sẽ có!” Không chấp nhặt với cô gái kia tôi cười gật đầu.

“Nhìn xem” Nam sinh chỉ về phía tôi nói với bạn gái “Chị gái này trưởng thành bao nhiêu? Em lại rất ngây thơ.”

Tôi cười cười chuẩn bị rời đi đúng lúc xoay người nam sinh lại nói “Các cậu xem mấy giờ rồi? Lớp luyện thi của Vũ Thần sắp kết thúc rồi chứ?”

Đ-I-N-G.....G! Giống như bị chùy gỗ cả người tôi sùng sốt. Giang Vũ Thần muốn tới nhà tôi ăn gà chiên? Làm cái gì! Chỉ là suy nghĩ lại.....lần này tôi có cơ hội rửa sạch sỉ nhục lúc trước.

“Leng keng.....”

Tôi đưa gà chiên của những học sinh kia lên thì Giang Vũ Thần xuất hiện.

“A.....” Vừa vào cửa liền nhìn thấy tôi, sắc mặt cậu ta vốn dĩ không tốt lại càng thêm không thoải mái. Cậu ta tránh ánh mắt của tôi đi về phía bạn học “Không phải đã nói đừng tới đây sao?”

“Nhưng gà chiên ở đây rất ngon.”

“Gà chiên chỗ khác cậu cũng ăn rồi sao?”

“Không có.” Cô gái lắc đầu.

Bạn trai của cô gái chen vào, đưa tay kéo Giang Vũ Thần tới chỗ ngồi “Được rồi, tới đây ngồi đi, yêu học tập cũng không cần phải soi mói như vậy.”

A, yêu học tập. Tôi nhin cười đứng ở phía nam bàn của cậu ta nghe lén bọn họ nói chuyện.

“Câm miệng của cậu lại có được không?” Giang Vũ Thần nhìn thấy tôi đang trộm nghe mình nói chuyện cảm thấy rất mất mặt.

“Được, mình không nói nữa.” Nam sinh vỗ vỗ vai cậu ta, đưa ngón tay chỉ về phía tôi “Chị gái kia đáng yêu không? Nếu tiệm này yêu cầu nhân viên mặc trang phục người hầu là được rồi! Ha ha ha ha.....”

Tôi đỏ mặt hời! Nhưng mà Giang Vũ Thần càng đỏ mặt hơn! Cậu nghiêng đầu quan sát bạn mình hai lần rồi nói “Có phải cậu xem phim hoạt hình quá nhiều rồi không? Sau này bảo bạn gái cậu mặc đồ con thỏ cả ngày là được!”

“Ha ha, chú ý không tôi!”

Mấy người bọn họ tiếp tục trò chuyện, tôi ở bên này ba đã bùng thức uống của bọn họ đặt lên bàn.

“Bàn học sinh cấp ba kia không còn gì nữa.”

“vâng, ba, ba tự chăm sóc cái miệng mình cho tốt.”

Ba thấy tôi biết mình bị bệnh trĩ ngưng ngưng gật đầu một cái “Biết con hiếu thuận.”

“Ha ha.” Tôi đem thức uống rời khỏi quầy.

Sau khi bùng thức uống để lên bàn, mấy học sinh kia đều có thức uống ngoại trừ Giang Vũ Thần không có.

Tôi giả bộ như không quen cậu ta khách khí hỏi: “Xin hỏi cậu muốn uống gì?”

Giang Vũ Thần ngẩng đầu nhìn tôi không lên tiếng.

“Xin hỏi cậu muốn uống gì?” Tôi kiên nhẫn lặp lại câu hỏi nhưng Giang Vũ Thần không để ý tới tôi. Đây chính là do cậu ta chọn chiến tranh lạnh trước, tôi không thể để mặc cho cậu ta bắt nạt. Vì vậy tôi giả bộ kinh ngạc: “Bạn của bọn em không thể nói chuyện sao? Bộ đáng rất đáng thương!”

“Không thể nói chuyện, ha ha.” Bạn của Giang Vũ Thần cười “Đoán chừng do cậu ta nhìn thấy chị đáng yêu nên quá kích động.”

Khá lắm, học sinh cấp ba dịu dàng háo sắc. Tôi bất đắc dĩ cười.

“Chị đưa ra cho cậu ta một ly coca là ok rồi.”

“Được.”

Tôi xoay người muốn đi lấy thức uống lúc này Giang Vũ Thần lên tiếng: “Hôm nay không muốn uống coca, có bia không?”

Tôi quay đầu nhìn cậu ta, thằng bé này chưa trưởng thành mà muốn uống bia? Làm chị cậu ta đã nhiều năm, tôi kiên quyết nói: “Còn đang mặc đồng phục chưa trưởng thành không thể uống rượu.” Nếu như cậu muốn uống tôi lập tức gọi điện thoại cho Giang Linh!

“Chúng tôi là khách hàng, chúng tôi muốn gì thì chị phải đưa cái đó, sao lại nhiều lời như vậy.” Về mặt nhìn tôi đầy khiêu khích.

“.....” Tôi nhất thời không biết phải phản bác thế nào, im lặng mấy giây, tôi mỉm cười “Được, tôi lấy bia cho cậu.”

Mới là lạ! Nếu như dung túng cho cậu uống rượu vậy thì có lỗi với Giang Linh rồi.

Bạn đang đọc truyện *Gọi Tôi Là Chị Được Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Không Muốn Nhìn Thấy Em 3

“Mẹ, Vũ Thần tới, đang ăn cơm với bạn ở bên ngoài.”

Bởi vì tôi chơi thân với Giang Linh nên mẹ tôi và mẹ Giang Linh cũng trở thành chị em tốt. Vừa nghe con trai bảo bối của bạn thân tới tiệm của mình, mẹ lập tức còi tập dề “Thật sao? Mẹ đi ra ngoài xem một chút.”

“Mẹ, Vũ Thần còn chưa trưởng thành lại muốn uống bia, mẹ phải dạy thẳng bé cho tốt.” Tôi nói giống như một người chị gái quan tâm em trai, thật ra thì tôi muốn mẹ đi mắng cậu ta, muốn cậu ta mất mặt với bạn bè. Thật là âm hiểm, Liêm Di tôi vẫn luôn thiện lương không nghĩ tới thay đổi tính của mình vì Giang Vũ Thần.....

“Bia? Thằng bé này có phải học tính xấu rồi không, mẹ phải dạy bảo nó một chút!” Nói xong mẹ gánh vác trọng trách đi ra khỏi phòng bếp.

Tôi cũng đi theo ra ngoài lên nhìn.

Lúc mẹ đi tới bên cạnh Giang Vũ Thần, cậu ta còn tưởng rằng tôi đưa bia tới nhưng vừa thấy là mẹ tôi lập tức nhảy dựng lên “Dì.”

Mẹ tôi cười ha ha “Vũ Thần tới sao không nói đi một tiếng, nếu không phải Liêm Di nó đi cũng thật là không biết.”

Cậu ta ngượng ngùng sờ gáy “Vốn dĩ không có ý định quấy rầy dì.”

“Quấy rầy cái gì, hôm nay dì mời mấy đứa.....nhưng mà cháu không thể uống bia.” Nói xong mẹ vỗ vỗ vai Giang Vũ Thần.

Hành động này khiến các bạn của cậu ta cười to khiến những người xung quanh giật mình, vì vậy liền nhịn cười giống như cái bánh bao.

Mẹ đẩy Giang Vũ Thần ngồi xuống tiếp tục giảng đạo: “Uống rượu sẽ khiến choáng váng đầu khiến tư tưởng con người đảo lộn, đầu óc không rõ, thậm chí tổn thương não cùng hệ thần kinh, thanh thiếu niên đang thời kỳ phát triển khiến cho hấp thụ nhão, chiều cao cũng bị ảnh hưởng. Cho nên rượu rất độc hại với cơ thể chúng ta, nhất là đối với thanh niên thì càng nguy hại hơn.” Gần đây mẹ rảnh rỗi nên giúp thành ủy của chung cư đi tuyên truyền, học được rất nhiều thứ.

“Dạ, là cháu không đúng.” Bộ dáng khiêu khích của Giang Vũ Thần khi đối mặt với tôi hoàn toàn biến mất, bây giờ cậu ta như một đứa trẻ rất nghe lời.

“Được, được, không uống rượu là được, vậy mấy đứa tiếp tục ăn đi, đi ra sau làm việc.”

“Vâng!” Các bạn học nhìn Giang Vũ Thần ỉu xiu, sau đó rói rít gật đầu với mẹ tôi “Cảm ơn dì đã mời chúng cháu ăn.”

“Đừng khách khí, đừng khách khí.” Mẹ tôi cười phát tay một cái tạm biệt mấy đứa nhóc kia.

Mẹ tôi vừa đi đám học sinh liền vỡ òa, bạn Giang Vũ Thần ôm vai cậu “Oa, cậu quen với chủ quán này sao? Hôm nay được hưởng phúc của Vũ Thần rồi.”

“Nhưng mà dì này như cô giáo ấy!”

“Bộ dáng của Vũ Thần vừa rồi quả thật quá đáng yêu!”

“... ..” Giang Vũ Thần cúi thấp đầu không lên tiếng.

Tôi đứng trong góc nhìn lên không khỏi cười ra tiếng, không nghĩ tới Giang Vũ Thần cũng biết nhận sai! Chỉ là vừa rồi mẹ rất hào phóng, lại cho bọn trẻ kia ăn miễn phí.....

Tin nhắn điện thoại của tôi vang lên.

“Ác độc.”

Ồ, Giang Vũ Thần tức giận, cậu ta cho rằng tôi sợ cậu ta sao? So với Giang Linh cậu ta không đáng sợ bằng.

“Đừng gửi tin nhắn cho chị, chị không muốn gặp em, cũng không muốn thấy tin nhắn của em!” Tôi ấn gửi tin nhắn.

Tôi là người rất dễ vui vẻ, nếu như vui liền có thể vui liên tục đến ba ngày. Bởi vì ngày hôm qua trả thù Giang Vũ Thần thành công, hôm qua tôi ngủ mơ một giấc mơ rất đẹp, hôm nay ăn mì cũng cảm thấy ngon, xem phim kinh dị cũng không có cảm giác sợ. Trên đường đi họp lớp tâm tình càng thêm thoải mái.

“Tất cả mọi người đã đến, sao cậu còn chưa tới?” Giang Linh lần thứ ba gửi tin nhắn cho tôi.

“Bởi vì kẹt xe.” Sau khi gửi tin tôi còn gửi kèm một icon mặt cười.

“Kẹt xe sao còn vui vẻ như vậy?”

“Không còn cách nào khác.” Lại một cái mặt cười vui vẻ.

“Bạn yêu, hôm nay cậu không bình thường cho lắm, lát nữa họp lớp xong mình đưa cậu đến bệnh viện.”

“Tại sao? Mình phải khám bệnh gì?”

“Bệnh tâm thần!”

Giang Linh à cậu không hiểu sao mình lại vui đâu.....hơn nữa tốt nhất cậu không cần biết chuyện của mình và Giang Vũ Thần, nhất là nguyên nhân trở thành kẻ thù. Cất điện thoại đi động tôi nhìn ra ngoài cửa sổ, tình hình kẹt xe vẫn rất nghiêm trọng, đoán chừng nửa tiếng sau, tôi mới có thể tới nơi họp lớp.

.....

Tôi có tiềm năng bói toán, quả nhiên nửa tiếng sau tôi mới tới nơi họp lớp.

Tôi vào nhà vệ sinh trang điểm lại cùng với chỉnh sửa quần áo xong mới đi tìm phòng họp lớp.

Đi tới sảnh đang lúc muốn hỏi nhân viên phục vụ phòng họp lớp của chúng tôi thì có một người gọi tên tôi.

“Liêm Di?”

Giọng nói có chút quen thuộc. Tôi nhìn về phía phát ra âm thanh, kết quả không phải là bạn học đi trễ giống tôi mà là Lý Minh Vũ đi chung với một đám người nước ngoài.

Tôi kinh ngạc nhìn anh ta, không phải anh ta xuất ngoại sao?

Lý Minh Vũ vui mừng bước nhanh về phía tôi “Thật sự là em!” Nói xong dang tay ôm tôi.

Tôi ngơ ngẩn, đây là thói quen khi ở nước ngoài sao? Tôi không thích ứng được.

“Anh buông em ra có được không, ở đây có rất nhiều người.”

Một cái ôm nhiệt tình khiến chúng tôi trở thành tiêu điểm của mọi người.

Lý Minh Vũ mặc kệ có bao nhiêu người anh ta kích động nói “Người đầu tiên anh muốn gặp sau khi về nước chính là em nhưng không liên lạc được, em đổi số sao.”

Tôi gật đầu “Đúng vậy.” Thật ra tôi đổi số vì không muốn anh ta tìm được. Vì muốn đổi chủ đề để anh ta không hỏi số điện thoại, tôi hỏi anh ta “Sao anh lại về nước?”

“Anh quay về giúp công ty ký hợp đồng, phải ở lại khoảng một tháng.”

“Vậy sao.”

“Liêm Di em tới đây làm gì?”

“A, em đi họp lớp đại học.” Nói xong tôi xoay người chỉ về phía phòng họp lớp, sau đó muốn nói “Em đi tước, đã trễ rồi.”

Nhưng khi quay đầu nhìn lại thì lại bị thay thế bằng “Giang Linh”

Cách đó không xa Giang Linh thấy tôi cùng Lý Minh Vũ, về mặt cô ấy rất không tự nhiên, trong đôi mắt không che giấu khổ sở, không nói chuyện, xoay người bỏ đi.

“Chị!” Giang Vũ Thần hung tợn trừng mắt nhìn chúng tôi sau đó chạy đuổi theo chị gái.

Tôi đứng im tại chỗ như bị người khác đánh vào huyệt thái dương, cả người bối rối. Lát sau mới phản ứng được. Giang Linh, đừng hiểu lầm!

“Xin chào, số điện thoại quý khách gọi hiện không liên lạc được.” Liên tục ba ngày Giang Linh không mở điện thoại.

Tôi cúp máy nằm trên ghế sa lon như một vũng bùn.

“Sao vậy?” Mẹ từ phòng bếp đi ra.

“Hả? Mẹ không tới tiệm sao?” Tôi rầu rĩ vì Giang Linh nên không chú ý tới mẹ.

“Ừ, hôm nay không đông khách, ba con bảo mẹ không cần tới.” Mẹ ngồi bên cạnh tôi đưa cho tôi một quả táo “Con không vui sao?”

Tôi ngồi thẳng dậy cắn quả táo một miếng “Không có.”

“Đừng rồi.” Mẹ đột nhiên sáng lên “Hôm nay ở trên phường mẹ nghe thấy ở vườn hoa quảng trường chuẩn bị diễn ra buổi xem mắt lớn, sẽ có rất nhiều người tham gia, con nên đi xem thế nào.”

“Khụ khụ khụ” Tôi bị sặc “Mẹ, con chưa muốn kết hôn!”

“Không kết hôn đi làm quen mấy người đàn ông cũng được.”

“Sau này hãy nói.” Tôi ôm tài liệu cầm từ công ty về ảo não quay về phòng mình.

Đi tham gia hoạt động nhằm chán đó không bằng vẽ mấy bản thiết kế, có lẽ quản lý thấy tôi chăm chỉ lại có thực lực sẽ sớm áp dụng thiết kế của tôi!

Tôi ấn nút mở máy nhưng đợi một lúc lâu máy tính vẫn không mở.

Sao vậy? Tôi lại ấn nút mở máy nhưng vẫn không có phản ứng. Đưa tay ấn công tắc điện trong phòng tôi mới phát hiện nhà tôi bị cúp điện! Khó trách mẹ ở nhà nhưng không xem ti vi. Rầu rĩ nhìn usb trên tay ngày mai phải giao bản thiết kế ở bên trong.

Ra tiệm internet làm việc? Hình như rất kỳ quái..... Vậy, đi tìm Giang Linh? Được! Phải đi tìm Giang Linh! Tôi muốn giải thích rõ ràng với cô ấy, thuận tiện hoàn thành bản thiết kế của mình.

Bạn đang đọc truyện *Gọi Tôi Là Chị Được Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Giả Bộ Quen Nhau 1

“Ding dong.”

Tiếng bước chân vang lên.

“Tới đây! Giang Vũ Thần hôm nay em không tới trường luyện thi sao? Sớm như vậy liền.....” Khi mở cửa nhìn thấy tôi Giang Linh sùng sột một chút, không giống như lúc trước, trong mắt thoáng qua tia không thích ứng được sau đó mới nở nụ cười với tôi “Liêm Di, mình còn tưởng là Vũ Thần. Vào đi.”

“Được.” Tôi đi vào trong nhà, nhìn bóng lưng Giang Linh ở phía trước trong lòng có chút khẩn trương “Giang Linh.”

“Hả?” Cô ấy quay đầu lại, trên mặt nở nụ cười nhưng mà tôi biết đó là giả. Thấy tôi không nói gì nữa Giang Linh mở tủ lạnh lấy ra hai lon coca cola đưa cho tôi “Cho cậu.”

Tôi lấy coca cola, rót cuộc không nén được nói: “Giang Linh, chuyện ngày hôm đó là bất ngờ, mình cũng không biết sẽ gặp anh ta, hơn nữa cái ôm đó.....”

“Được rồi, cậu đến tìm mình vì chuyện này thì quá xem thường mình rồi.” Giang Linh cố gắng làm như không có chuyện gì nhưng mà tôi là bạn thân của cô ấy đã mấy chục năm làm sao tôi sẽ không hiểu cô ấy chứ.

“Là cậu quá xem thường mình, mình thật sự không hiểu cảm giác trong lòng cậu sao?”

Giang Linh cúi đầu nghịch ngón tay.

“Nửa năm trước mình đã nói những gì với cậu những gì cậu nhất định phải nhớ, mình không thích anh ta, một ít đều không có! Trong lòng mình anh ta và cậu giống như con kiến cùng con voi! Cậu nhất định phải nhớ!”

Giang Linh ngẩng đầu nhìn tôi, đột nhiên khóc. Đây là lần thứ hai tôi thấy cô ấy khóc, hơn nữa tôi biết rõ lý do là vì tôi và Lý Minh Vũ.

“Liêm Di, mình đã chia tay bạn trai, mình nói với anh ấy mình không thể quên Lý Minh Vũ.....”

Tôi vỗ vỗ lưng Giang Linh tiếp tục nghe cô ấy nói.

“Tại sao mình không thể quên được Lý Minh Vũ? Cũng đã nửa năm rồi, trong album ảnh của mình còn rất nhiều hình của anh ấy, mình uống say cũng sẽ kêu tên anh, mỗi lần mình nhìn thấy món đồ mà anh thích đều muốn mua cho anh ấy! Mình biết rõ mình như vậy rất ti tiện! Nhưng mình không thể quên người này! Liêm Di.....” Giang Linh giống như một đứa trẻ bị mất món đồ chơi yêu thích nhất khóc đến nỗi rất đau lòng.

“Giang Linh, đừng khóc, xin cậu đừng khóc.” Tôi không có một chút kinh nghiệm yêu nào căn bản cũng không biết khuyên cô ấy thế nào. Nhưng mà nhìn Giang Linh khóc hóc mắt tôi cũng trở nên nóng.

“Mình làm như mình rất lợi hại nhưng thật ra thì lại rất vô dụng.....”

“Giang Linh, không nên nói như vậy, cậu là bạn thân nhất của mình, nếu như cậu rời khỏi mình mình không biết phải sống thế nào, thật đấy!” Vài chục năm ở bên nhau dường như tôi đã hình thành thói quen lệ thuộc vào Giang Linh.

Đúng lúc tôi đang nói chuyện cửa nhà họ Giang bị mở ra.

“Hai người?” Giang Vũ Thần tròn mắt há mồm, cậu chỉ vào tôi và Giang Linh cuối cùng không thể tưởng tượng nổi nói: “Chị, không phải vì quá đau lòng mà thích con gái đấy chứ?”

Nhìn thấy em trai về Giang Linh lập tức thu hồi dáng vẻ yếu ớt “Nói lung tung gì đó.” Sau đó Giang Linh ôm vai tôi “Liêm Di là chị em tốt của chị!”

Giang Vũ Thần bĩu môi.

Bộ dáng khinh thường kia lại khiến tôi nghĩ tới lúc ở trong quán gà chiên, tôi nói không muốn gặp lại Giang Vũ Thần nhưng bây giờ tôi lại xuất hiện ở nhà cậu ta, thật là muốn đánh cho mình một bạt tai.

Tôi quên mất lý do khác mà mình đến nhà Giang Linh, đứng dậy cầm tài liệu muốn đi “Vậy không có gì nữa mình về đây.”

Giang Vũ Thần nhường đường cho tôi, quả nhiên cậu ta không muốn tôi xuất hiện trong nhà cậu ta.

“Đợi một chút.” Giang Linh đứng dậy chỉ vào tài liệu trong tay tôi “Đây là cái gì?”

Nhìn tài liệu trên tay tôi vỗ trán “Đúng rồi, nhà mình bị cúp điện, mình muốn dùng nhờ máy tính nhà cậu một chút.”

“Thật là không có việc gì liên đến nhờ vả.” Giang Vũ Thần ném lại một câu rồi quay về phòng mình.

“Tên nhóc chết tiệt, âm dương bất định, Liêm Di đừng để ý đến nó.” Giang Linh lại cầm khăn giấy lau nước mũi “Cậu còn đứng đó làm gì, mau làm việc của cậu đi.”

Tôi gật đầu “Máy tính ở trong phòng cậu sao?”

Giang Linh lắc đầu “Bởi vì Vũ Thần đồng ý tới trường luyện thi nên ba mẹ mình chuyển máy tính sang phòng nó rồi.”

Sét đánh trời quang.

Tôi và Giang Vũ Thần thật đúng là oan gia ngõ hẹp!

Thấy tôi lo lắng Giang Linh thúc giục tôi “Sao cậu còn chưa đi?”

“A, ừ.” Tôi cười khổ gật đầu “Giang Linh, cảm ơn cậu.”

Cô ấy cười “Chúng ta là chị em!”

Đúng vậy, chúng ta là chị em. Nhưng mà trong lòng tôi lại có cảm giác thiếu nợ Giang Linh.

Do dự, tôi đi tới phòng của Giang Vũ Thần, bởi vì đang suy nghĩ làm thế nào đối mặt với cậu ta, tôi quên gõ cửa, đẩy cửa đi vào.

“A!”

“A cái gì? Bây giờ phải là em la mới đúng.” Giang Vũ Thần chỉ mặc một cái quần lót bất mãn nhìn tôi nói.

“Em mau mặc quần áo vào đi!” Tôi xoay người đưa lưng về phía cậu ta.

Mặc dù không thấy được hình ảnh gì nhưng nhịp tim tôi lại đập cực kỳ nhanh. Lần đầu tiên tôi thấy con trai chỉ mặc quần lót!

“Tại sao? Đây là phòng em.” Giọng nói của Giang Vũ Thần từ phía sau truyền tới.

“Em đừng có vô lại! Nhanh mặc quần áo vào!”

“Hừ.” Một hồi âm thanh vang lên, Giang Vũ Thần kéo khóa quần “Quay đầu lại đi, mặc xong rồi.”

Tôi xoay người, cậu ta đã mặc một bộ đồ thể thao nhưng mà hình như bộ đồ hơi nhỏ.

Giang Vũ Thần cúi đầu nhìn quần áo của mình lại nhìn về phía tôi “Sao vậy?”

“Hình như quần áo hơi nhỏ một chút.” Tôi chỉ ống quần hơi ngắn nói.

“Đây là bộ quần áo em mua lúc còn học lớp mười.”

“Ra vậy.” Tôi nhìn Giang Vũ Thần cười, mấy năm trôi qua quả thật cậu nhóc này cao hơn nhiều.

Bất tri bất giác tôi bắt đầu nhớ lại thời gian chín năm trước, tôi còn giúp Giang Linh tắm cho cậu ta, bảy năm trước tôi còn dẫn cậu ta đi chèo thuyền hải tặc, năm năm trước tôi còn tham gia lễ tốt nghiệp cấp một của cậu ta.....

“Liên Di, Liên Di?” Một bàn tay lắc lư trước mặt tôi, kéo tôi về với hiện thực.

“Hả?”

“Em còn tưởng chị ngủ thiếp đi.”

“Nếu đúng như vậy thì lợi hại quá.” Ý tưởng đột phá, tôi giơ tay lên vỗ ngực Giang Vũ Thần “Được rồi, hai chị em chúng ta đừng đối nghịch nữa được không?”

Giang Vũ Thần đẩy tay tôi ra “Chị là chị của em sao? Chị tên Giang Linh sao!”

“Không phải tên Giang Linh nhưng chị là chị em tốt của Giang Linh.”

“Chị em tốt?” Giang Vũ Thần đột nhiên nghiêm túc, cậu ta hất cằm, căm thù nói “Chị em tốt chính là cùng nhau thích một người đàn ông sao?”

Tôi nghe thấy Giang Vũ Thần nói nhất thời kinh ngạc, cậu ta hiểu lầm tôi!

“Chị không thích Lý Minh Vũ!”

“Không thích mà ôm anh ta vậy thì chị càng ác liệt hơn!” Cậu ta liếc nhìn bộ đáng ngậy thơ của tôi “Thật không nghĩ tới bên cạnh chị tôi lại có một người như vậy.”

Người như tôi? Cậu ta nghĩ tôi là hạng người gì? Lòng như lửa đốt tôi vội vàng muốn chứng minh mình trong sạch thì có người gọi điện thoại cho tôi.

Lấy điện thoại di động ra, là số lạ tôi nghi ngờ ấn nút nghe.

“Alo.”

“Liên Di!” Giọng nói kích động vang lên.

“Lý Minh Vũ?” Tôi kinh ngạc, làm sao anh ta biết số điện thoại của tôi?

Biết người gọi tới là Lý Minh Vũ, Giang Vũ Thần càng thêm hiểu lầm tôi, thậm chí tỏ vẻ mặt khinh bỉ nhìn tôi. OMG, vậy tôi phải làm sao mới có thể chứng minh mình trong sạch!

“Ngạc nhiên vì sao anh biết số của em?”

“Đúng.”

“Sau khi em đi anh liền tới phòng mà bọn em họp lớp hỏi.”

“À.” Không biết là cái miệng nào tiết lộ tin tức của tôi.

“Không biết ngày mai sau khi tan làm em có thời gian hay không, anh muốn mời em đi ăn cơm.”

“Ăn cơm?” Tôi nhú chân mày “Ngày mai tôi không có thời gian rảnh.”

Bởi vì từ nhỏ không có thói quen nói dối, tôi vừa nói dối sẽ không ngừng nháy mắt, may mà Lý Minh Vũ gọi điện thoại cho tôi chứ không có mặt ở đây nếu không nhất định sẽ bị lộ. Nhưng mặc dù Lý Minh Vũ không thấy Giang Vũ Thần lại thấy được.

Cậu ta nhìn tôi nghi ngờ giống như đang suy đoán tại sao tôi lại từ chối ăn cơm cùng Lý Minh Vũ.

Bên trong điện thoại Lý Minh Vũ bị tôi từ chối vẫn không nản, tâm tình vẫn kích động nói “Vậy thì ngày mốt.”

“Ngày mốt? Hình như tôi cũng có việc.”

“Ngày kia! Liêm Di, không phải cũng có việc đấy chứ? Đừng từ chối anh nữa, anh rất chân thành.”

“.....”

“Ngày kia anh tới công ty đón em!”

“Anh biết công ty tôi ở đâu?”

“Đĩ nhiên, anh không thể nào chỉ biết số điện thoại. Được rồi, anh còn có việc, gặp mặt nói chuyện sau.”

Gió xuân tràn trề ở bên tai biến mất, tôi nhìn điện thoại di động, vẻ mặt buồn thiu. Anh ta bám thật là dai!

“Hẹn thời gian gặp mặt?” Giang Vũ Thần ngồi dưới đất ngược đầu hỏi tôi.

“Chị không muốn đi.”

“Không cần giả bộ vô tội, đúng vậy, tình yêu cùng tình bạn có lúc là đối lập.”

Giang Linh còn không hiểu làm tôi, tên nhóc này.....

Tôi như kiến bò trên chảo nóng, đặt mông xuống sàn nhà “Giang Vũ Thần, thật sự chị với Lý Minh Vũ không có quan hệ gì! Em phải tin chị! Chị sẽ không làm chuyện có lỗi với Giang Linh!”

Giang Vũ Thần liếc mắt nhìn tôi “Vậy chị nói cho em biết có phải vì chị nên Lý Minh Vũ chia tay với chị em không?”

Tôi có tội, tôi cúi đầu “Đúng.”

“Đáng ghét!” Cậu ta hung hăng mắng.

“Chị sao? Vũ Thần, em phải tin tưởng chị, chị không phải loại người vì một người đàn ông mà phản bội chính bạn thân của mình! Hơn nữa chị không thích Lý Minh Vũ, thậm chí vì Giang Linh mà còn ghét anh ta hơn!”

Cậu ta nửa tin nửa ngờ nhìn tôi “Thật không?”

“Em không tin sao? Xem như Giang Linh không nói nhưng hai chúng ta quen biết đã nhiều năm, chị là hạng người gì em không biết sao?”

Giang Vũ Thần nhìn dáng vẻ của tôi cúi đầu suy nghĩ một lát “Chị đúng là người không kiên quyết.”

Hóa đá.....

Suy nghĩ của cậu ta quá nhún nhảy, hiện tại chuyện không liên quan đến việc có kiên quyết hay không?

“Được rồi” Cậu ta ngẩng đầu nhìn tôi nói “Em tạm thời tin tưởng chị!”

“Tạm thời?”

“Đúng! Chờ chị giúp em hoàn thành kế hoạch, em sẽ hoàn toàn tin tưởng chị!” Cậu ta nở nụ cười kỳ quái.

Tôi mở to hai mắt nghi ngờ hỏi “Kế hoạch gì?”

“Kế hoạch báo thù!”

Thật là trẻ con.....

“Chị phải giúp em thế nào?”

“Chúng ta giả bộ quen nhau!”

Hộc máu.....

Tôi vội vàng xua tay “Không được! Hai chúng ta làm sao có thể quen nhau!”

Giang Vũ Thần kéo bàn tay tôi “Là giả bộ! Ai nói muốn quen chị!”

“Vậy cũng không được, nếu như bị chị của em cùng với người lớn hai nhà biết, vậy thì thành ra chị dạy hư em!”

“Đây là bí mật của chúng ta, không để cho bọn họ biết là được rồi!”

“Vậy cũng không được!” Tôi hết sức phản đối.

“Được, vậy chị làm người phản bội bạn mình đi! Làm cả đời!”

“Nhưng chị không phải!”

“Xem như không phải, vậy chị nhẫn tâm nhìn chị gái em đau lòng cả đời vì tên khốn Lý Minh Vũ kia sao? Không muốn giúp chị em báo thù sao? Lần này Lý Minh Vũ trở về là muốn tiếp tục theo đuổi chị....nếu như chị còn độc thân thì anh ta vĩnh viễn chưa từ bỏ ý định, chỉ cần anh ta vừa xuất hiện, chị gái em sẽ đau lòng! Chỉ có để cho anh ta tuyệt vọng quay về bên kia, chị gái em vĩnh viễn sẽ không gặp anh ta mới có thể bắt đầu lại cuộc sống của mình! Chị ấy đã lớn tuổi rồi nếu không lập gia đình ở trong nhà rất cản trở!”

Giang Vũ Thần nói xong lý lẽ của mình, tôi không khỏi bị cậu ta thuyết phục. Nhưng mà Giang Linh nhà chúng ta đâu có già!

Đúng vậy, Lý Minh Vũ tạo nên vết thương lòng cho Giang Linh sâu như vậy, tôi đã sớm quên quá khứ lại chỉ biết kiếm tìm hạnh phúc cho riêng mình thật là ích kỷ! Làm chị em tốt của Giang Linh sao tôi lại không giúp cô ấy báo thù chứ? Nghĩ như vậy tôi không khỏi tự đập vào trán mình.

“Được, vì Giang Linh, chúng ta hợp tác đi!”

“Được!” Giang Vũ Thần cười sáng khoái “Ngày kia hai chúng ta cùng đến nơi hẹn.”

“Dĩ nhiên!” Tôi ra dấu ok.

“Đúng rồi” Giang Vũ Thần chỉ tôi hỏi “Chị tới phòng em làm gì?”

Bốp! Lại vỗ trán, tôi lại quên mất chuyện thiết kế! Tôi muốn tranh thủ thời gian làm thiết kế nếu không hôm nay sẽ phải ở nhà Giang Linh!

Bạn đang đọc truyện *Gọi Tôi Là Chị Được Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Giả Bộ Quen Biết 2

“Alo.....”

“Sắp tan làm chưa?”

“Vẫn chưa, đang họp.”

Có lúc Giang Vũ Thần thật là phiền toái. Tôi cắt điện thoại đi động lại chăm chú vào buổi họp.

Quản lý không phát hiện ra tôi mới mất tập trung, ông lấy ra một xấp bản thiết kế, đưa cho mọi người sau đó nói: “Chủ đề thiết kế thời trang mùa hè lần này tôi thất thiết kế của Liêm Di tương đối khá.”

Quản lý nói xong các đồng nghiệp rồi rút vỗ tay chúc mừng tôi. Minh Chí nháy mắt với tôi “Được tuyên dương.”

Tôi xấu hổ cười gật đầu một cái.

“Nhưng mà” Quản lý lại nói tiếp “Mặc dù thiết kế rất đẹp nhưng hơi thiếu tính thực dụng.”

Tôi giống như một đứa trẻ vừa được cho một quả táo ngọt lại bị tát một cái, có chút uất ức. Quản lý nói chuyện cũng hơi quá rồi.

“Mặc dù chủ đề là mộng ảo nhưng tôi lại muốn thiết kế cho những người thường mặc, không phải cho người mẫu mặc.” Quản lý gọi tên tôi “Liêm Di cần phải học tập nhiều hơn.”

“Vâng” Tôi gật đầu.

Minh Chí nhìn vẻ mặt như đưa đám của tôi viết một câu lên cuốn sổ của mình đưa cho tôi: “Sau này chú ý một chút là được, chỉ là chú tạt xấu mà thôi!”

Nhưng mà thiết kế lần này của em thật sự làm người ta kinh ngạc!”

Mỗi lần Minh Chí đều giống như anh trai cô vũ tôi.....tôi cảm kích nhìn anh ta gật đầu một cái lại viết lên sổ của mình “Em sẽ tiếp tục cố gắng”

Minh Chí thấy tôi cười anh ta cũng cười.

Thật là nụ cười thân thiết, ma xui quỷ khiến tôi lại gật mình một cái. Đây không phải là động lòng chứ?

Quản lý lại phê bình tác phẩm một chút cuối cùng tuyên bố áp dụng thiết kế của Minh Chí.

Buổi họp kết thúc chúng tôi cũng tan làm, tin nhắn của Giang Vũ Thần cũng tới.

“Tan làm chưa? Em xin giáo viên về sớm rồi.”

“Về sớm?”

“Đúng vậy, em tới công ty chị, gặp rồi nói.”

Bởi vì có thể về sớm Giang Vũ Thần rất hạnh phúc! Tôi lấy túi xách chuẩn bị về, Minh Chí ngồi đối diện vẫn chưa chuẩn bị về.

“Minh Chí vẫn chưa về à?”

Anh ta giống như đang tìm đồ ngừng đầu nhìn tôi cười: Phải đợi một chút, không biết đã nhét phần thiết kế kia vào chỗ nào rồi.” Anh ta khổ não cười.

Ánh đèn soi sáng khuôn mặt anh ta, cả người Minh Chí giống sạch sẽ, nụ cười cũng sạch sẽ.

Tôi lại mất hồn rồi. Cảm giác hơi lúng túng, tôi vội vàng tạm biệt anh ta muốn đi về.

“Liên Di.” Lúc đi tới cửa anh ta lại gọi tôi.

“Có.....có chuyện gì?” Nói chuyện hơi cà lăm, tôi cảm thấy mặt mình cũng nóng bừng.

Minh Chí lấy từ trong tủ ra cái dù trong suốt của Giang Vũ Thần “Dự báo thời tiết nói trời có thể mưa, cô cầm dù về đi!”

Lúc anh ta đưa dù cho tôi, tôi cảm giác như một đứa bé thấy ánh mặt trời. Tôi thật sự động lòng?

“Không cần, không cần, anh cầm đi.” Nói xong, tôi chạy vèo ra khỏi phòng làm việc.

Cho đến khi vào thang máy tim tôi vẫn còn đập rất nhanh. Minh Chí.....Tôi thích anh ta? Anh ta đúng là khiến người ta yêu thích hơn Lý Minh Vũ!

Nhắc tào tháo, tào tháo đã gọi điện thoại tới.

“Liên Di, anh đợi ở cửa công ty em.” Bên trong điện thoại truyền tới giọng nói rục rờ của Lý Minh Vũ.

“Ha ha, vậy sao?”

“Khi nào thì em xuống?”

“Lập tức xuống!”

“Được, anh chờ em.”

Phải là tôi cùng Giang Vũ Thần chờ anh. Nghĩ đến việc tôi hợp tác với Giang Vũ Thần báo thù cho Giang Linh, trên mặt tôi nở nụ cười sáng khoái.

Đi ra khỏi công ty đầu tiên tôi nhìn thấy Giang Vũ Thần mặc đồng phục học sinh, so với Lý Minh Vũ phản ứng chậm thì Giang Vũ Thần đã thấy tôi.

“Chuẩn bị xong rồi à?”

“Ừ” Tôi gật đầu một cái.

“Lúc anh ta nói muốn chị cho anh ta cơ hội, chị nói với anh ta chị đã có bạn trai, không cần vừa tới liền nói cho anh ta biết.” Giang Vũ Thần sờ sờ bụng mình “Em đói rồi, ăn của anh ta trước rồi báo thù!”

Tôi thực sự cậu ta luôn liền nói với cậu ta “Biết rồi.”

Hai chúng tôi đi về phía Lý Minh Vũ đang dựa vào xe nghe điện thoại, nghe thấy tiếng bước chân, Lý Minh Vũ quay đầu nhìn lại, lúc ánh mắt dừng lại trên mặt tôi, ánh mắt mừng rỡ nhưng lúc nhìn thấy Giang Vũ Thần, anh ta có chút nghi ngờ. Nói chuyện điện thoại qua loa, Lý Minh Vũ ngượng ngùng nói “Thật xin lỗi, để em phải chờ rồi.” “Không sao.”

Anh ta đưa mắt nhìn Giang Vũ Thần mấy giây, miễn cưỡng nở nụ cười “Vũ Thần đã lâu không gặp.”

“Đúng vậy, từ lần ở hộp lóp lần trước đã lâu không thấy.”

Nghe thấy lời nói sắc nhọn của Vũ Thần tôi thật sự muốn cười nhưng mà cố nén “Không phải muốn đi ăn cơm sao? Chúng ta đi thôi.”

“A, được.” Lý Minh Vũ nói xong giúp tôi mở cửa xe, sau đó hỏi Vũ Thần “Em có đi cùng không?”

“Đĩ nhiên.” Vũ Thần gật đầu một cái, ngay thơ vô hại nói “Liêm Di nói muốn mời tôi ăn cơm.”

“Liêm Di.....Ha ha.” Lý Minh Vũ nghe thấy một học sinh trung học gọi tên tôi, có chút không thích ứng được.

Lúc mấy người chúng tôi muốn lên xe, cách chúng tôi không xa ở phía sau đột nhiên vang lên tiếng la của Giang Linh.

“Giang Vũ Thần! Thế nhưng lại về sớm! Chị định đi dạo phố rồi tới đón em, không ngờ lại bắt gặp em.....” Khi Giang Linh nhìn thấy tôi ở bên cạnh Vũ Thần thì cô ấy ngây người, lúc nhìn thấy Lý Minh Vũ cô hoàn toàn bối rối, đứng im tại chỗ không nhúc nhích.

Không nghĩ tới Giang Linh sẽ tới tôi và Giang Vũ Thần đều bị dọa sợ.

Lý Minh Vũ gặp Giang Linh không có một chút lúng túng, loại vẻ mặt tự nhiên đó giống như chưa từng quen biết Giang Linh.

“Giang Linh? Nếu đã gặp vậy cùng đi ăn cơm đi!”

Phụt! Tôi thật sự không chịu nổi, Lý Minh Vũ thật không có lương tâm! Giang Vũ Thần nghe nói như thế con ngươi càng đỏ hơn. Rốt cuộc cậu cũng không nhịn được, tức giận đưa tay nắm cổ áo Lý Minh Vũ, đâm anh ta một cái.

“Khốn kiếp! Anh gặp chị tôi mà không thấy xấu hổ sao?”

“.....” Lý Minh Vũ đột nhiên bị đánh một cái lão đảo lui về phía sau một bước.

“Vũ Thần!” Tôi cùng Giang Linh kinh ngạc kêu lên, mặc dù Vũ Thần là một đứa bé bướng bỉnh nhưng tôi chưa bao giờ thấy cậu ta đánh nhau.

“Khốn kiếp!” Vũ Thần không để ý tới Giang Linh và tôi, lại đâm Lý Minh Vũ một cái.

Nhưng mà lần này Lý Minh Vũ đã phục hồi tinh thần, anh ta cũng ra tay với Vũ Thần. Anh ta hung hăng đánh vào bụng Vũ Thần, Vũ Thần bị đau, khuôn mặt nhăn nhó.

Làm cái gì vậy! Lý Minh Vũ là người lớn lại đánh nhau với một học sinh cấp ba! Tôi đang muốn đi tới ngăn cản hai người một bóng người đột nhiên chạy đến giữa hai người.

“Minh Chí?” Tôi kinh ngạc kêu tên anh ta.

Dường như Minh Chí mới phát hiện ra, anh ta kinh ngạc nhìn tôi nở nụ cười “Liêm Di chưa về sao? Cô quen hai người kia sao?”

Về? Muốn đi ăn cơm làm sao về nhà? Tôi không phải người thích xem náo nhiệt, bọn họ đánh nhau đương nhiên tôi biết. Lúc này dự báo tin tức khá đúng, giờ tan làm bầu trời bắt đầu mưa phùn, dần dần trở nên mưa to.

“Trời mưa thật.” Minh Chí lẩm bẩm sau đó quay đầu nhìn Lý Minh Vũ cùng Vũ Thần nói “Trời mưa hai người còn muốn đánh sao? Thấy hai người quen Liêm Di, tôi liền làm người tốt, ai còn muốn đánh nhau hãy ra tay với tôi, tôi luyện võ.”

Minh Chí luyện võ sao? Thật sự nhìn không ra, tôi còn tưởng rằng anh ta chỉ là một nhà thiết kế yếu đuối.....

Lúc tôi còn đang kinh ngạc Giang Linh liền chạy tới, hướng về phía Lý Minh Vũ đâm một cái nhưng mà Giang Linh khua chân múa tay thì có tác dụng gì?

“Lý Minh Vũ, tên khốn kiếp, sao anh lại đánh em trai tôi? Tại sao?”

Bị con gái đánh, Lý Minh Vũ không đánh trả, cuối cùng anh ta trốn vào xe của mình. Như vậy Giang Linh cũng không buông tha, hung hăng đập cửa xe, thân lực bộc phát rõ ràng xe của Lý Minh Vũ lồm xồm. Lý Minh Vũ bắt đầu đi lái xe đi.

Giao họa rốt cuộc gặp quả báo. Lúc tôi đang muốn thở phào, Giang Linh lại đi về phía Giang Vũ Thần!

“Ai cho em gặp anh ta? Ai cho em đánh người? Ai cho em quản chuyện của chị? Giang Vũ Thần, chị là chị của em, em không phải là anh trai chị!” Nói xong Giang Linh lỡ tay đánh vào chỗ bụng Giang Vũ Thần bị Lý Minh Vũ đánh.

“.....” Vũ Thần cắn môi dưới, nhin đau, so với vết thương trên người, bây giờ trong lòng cậu càng đau hơn. Trong mắt cậu tràn đầy lửa giận cùng uất ức, Giang Linh không nhìn thấy sao?

Không nhìn nổi tôi kéo Giang Linh lại “Đừng đánh!”

Giang Linh bị mưa làm ướt tóc dính hết lên mặt, cô tức giận nhìn tôi “Liên Di, còn cậu nữa, cậu cùng Giang Vũ Thần đang diễn tuồng gì vậy!”

“Minh.....”

“Một người là em trai mình, một người là chị em tốt của mình, rốt cuộc tại sao hai người lại muốn nhúng tay vào chuyện của mình?” Nói xong Giang Linh mặt đầy nước mắt hất tay bỏ đi.

Nhìn bóng lưng cô ấy tôi hiểu Giang Linh khóc không phải vì tôi và Vũ Thần, mà bởi vì.....cảm giác mình không dùng được, gây phiền toái cho chúng tôi, cô có cảm giác mình vô dụng.....

Minh Chí như rơi vào sương mù nhìn tôi, rồi lại nhìn Giang Linh, anh ta đưa cái dù trong suốt cho tôi “Không phải cô nên đuổi theo bạn mình sao?”

Ngẩng đầu nhìn khuôn mặt sạch sẽ của Minh Chí, bởi vì chuyện của chúng tôi khiến anh ta bị dầm mưa, nên để anh ta cầm dù đi. Tôi nhìn bóng lưng Giang Linh rất muốn đuổi theo cô ấy nhưng mà Vũ Thần cũng cần có người ở bên cạnh.

“Minh Chí, anh giúp tôi được không?”

“Được.” Anh ta đồng ý rất dứt khoát.

“Giúp tôi đưa bạn về nhà đi.” Tôi chỉ về phía Giang Linh.

Minh Chí gật đầu một cái cười nói: “Không thành vấn đề. Nhưng mà.....” Anh ta vẫn suy nghĩ muốn đưa dù cho tôi lại bị tôi đẩy trở lại.

“Giúp tôi che cho cô ấy.”

Minh Chí hiểu cười, sau đó xoay người đuổi theo Giang Linh.

Bạn đang đọc truyện *Gọi Tôi Là Chị Được Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Giả Bộ Quen Nhau 3

Mưa càng lớn hơn, tòa nhà bằng bê tông cốt thép kiên cường bị bao quanh bởi màn mưa, Vũ Thần đứng ở một góc bị mưa xối ướt đẫm.

Studio ở bên cạnh phối hợp với trời mưa mở loại nhạc với giai điệu buồn, những giai điệu này hòa vào tiếng mưa xối lên người Vũ Thần. Tôi nhẹ bước tới bên cạnh Vũ Thần ngồi xồm xuống. Đầu cậu chôn ở bên trong khuỷu tay mình, không nói tiếng nào làm cho người ta rất lo lắng.

Đây là lần đầu tiên tôi thấy Vũ Thần như vậy, bây giờ tôi phải nói gì với cậu ấy? Không khí như vậy.....

Sau khi nghĩ tôi quyết định giả bộ nhẹ nhõm: “Giang Vũ Thần, em ngủ quên rồi sao? Ôm mặt ngủ trong mưa, đầu em không có vấn đề gì chứ?”

“... ..” Vũ Thần không có phản ứng.

Giọng điệu của tôi còn chưa đủ nhẹ nhõm sao? Vì vậy tôi lại giả bộ hip-hop “A, trai đẹp, đừng ngủ, có thời gian rồi không? Tôi mời cậu ăn cơm! Tôi rất có thành ý.....”

Lần này quả nhiên đánh thức đã thức đang ngủ say, Giang Vũ Thần ngẩng đầu nhìn tôi “Chị bị động kinh à.”

Động kinh.....Tôi chỉ muốn hòa hoãn không khí mà thôi! Cậu ta thật là không biết điều! Tôi muốn so đo với cậu ta nhưng nhìn cặp mắt đỏ hồng của cậu ta tôi thành thật một chút thì tốt hơn.

“Rất khó chịu sao.”

“... ..” Cậu ta đứng dậy, không nói gì, nhấc chân muốn đi.

“A, em đi đâu vậy?” Tôi đi theo Giang Vũ Thần.

“Ai cần chị lo.”

“Không cần nổi điên với chị, chị không phải cái thùng xả giận! Nhưng mà.....” Tôi nhón chân lên, quàng lên vai Giang Vũ Thần “Chị có thể làm người tri kỷ để em cầu nhậu!”

Giang Vũ Thần có chút giật mình, cậu quay đầu nhìn tôi, sắc thái trong mắt phức tạp, tôi nhìn không hiểu.

“Sao vậy? Cảm kích sao?” Tôi nheo mắt cười.

“Hừ.” Lúc bình thường khi tôi hoạt bát chính là chọc cười cậu ta, rất nể mặt tôi, Giang Vũ Thần khẽ giật khóe miệng, mặc dù khóe miệng có chút cười nhạo nhưng mà cậu ta cười rồi.

“Từ trên cao nhìn xuống bất nặt chị sao! Thật là, Giang Linh không cao hơn chị bao nhiêu sao em lại cao hơn chị nhiều vậy!” Bàn tay quàng vai cậu ta mỗi nhừ, tôi liền thu tay lại, một cái tay khác xoa bóp “Vũ Thần cao chót vót, tâm tình tốt hơn chút nào chưa?”

“Nếu không bị dầm mưa, tâm tình của em sẽ tốt hơn!”

“Thật sao? Chị muốn em làm thân sĩ?”

Bởi vì Giang Vũ Thần cầu xin tôi đừng đưa cậu ta về nhà, cho nên hai chúng tôi nhà ai nấy về. Mẹ tôi đến tiệm giúp ba, không có ai ở nhà.

“Em đi tắm đi, nếu không em bị cảm mẹ em sẽ tìm chị tính sổ.” Tôi tìm ở trong tủ đồ của mình một bộ quần áo thể thao của nam đưa cho Giang Vũ Thần.

Cầm quần áo cậu ta lập tức giật mình “Không phải chị chưa từng quen ai sao? Sao lại có đồ của nam?”

“Ai cần em lo.” Tôi học giọng điệu của cậu ta nói.

“Không nghĩ tới, Liêm Di cũng sẽ giấu đàn ông!” Giang Vũ Thần nói.

Thật sự không nên chọc cho cậu ta vui, vừa mới vui về liên tục chọc tôi! Một học sinh cấp ba có thể nói những lời như vậy sao? Hoặc là nói với người lớn tuổi hơn mình như vậy! Tôi liếc cậu ta một cái, không để ý đến cậu ta.

Cậu ta càng quá mức hơn, đi theo phía sau tôi, chỉ trích: “Thật là, sao người lớn lại không làm gương cho người nhỏ hơn chứ!”

Tôi đột nhiên xoay người: “Mau đi tắm đi, quần áo này là của chị!”

Tôi đột nhiên xoay lại khiến Giang Vũ Thần bị dọa sợ lùi về phía sau, sau khi đứng vững dùng ánh mắt như nhìn quái vật nhìn chằm chằm tôi “Chị có sở thích mặc đồ đàn ông sao?”

Trong mắt Giang Vũ Thần tôi không bình thường.

“Đây là bộ đồ chị mặc khi làm bản thiết kế, mặc quần áo này chị mới có linh cảm. Bây giờ rõ chưa?”

“A, hiểu. Chị là chị rất quái lạ.”

“Rồi, chị rất quái lạ.” Tôi bắt đầu dùng sức gạt đầu “Vậy em nhanh đi tắm đi, đừng nói nhảm.”

“Chị tắm trước đi.” Cậu ta ra lệnh cho tôi tương tự như vậy.

“Tại sao?”

“Nếu em tắm trước chị nhìn lên thì sao?”

Nhìn đáng vẻ tự kỷ của Giang Vũ Thần tôi thật sự muốn học máu.

“Lúc em còn nhỏ chị đều đã nhìn thấy hết rồi bây giờ còn cần nhìn sao?”

Vào, sắc mặt Vũ Thần ửng đỏ, cả cổ cũng đỏ. Tôi lấy trong tủ lạnh ra một lon coca, phất tay với cậu ta “Em nhanh đi tắm đi!”

“Chị tắm trước” Cậu ta quật cường.

“Tại sao?”

“Chị là con gái, thể chất kém, nếu chị bị cảm thì sao?” Khó gặp qua Giang Vũ Thần xấu hổ, tôi lại bị chọc cười.

“Ha ha ha ha, rốt cuộc Vũ Thần cũng biết quan tâm tới chị! Trưởng thành! Nhưng mà chị là chị vẫn nên nhường em!” Nói xong tôi để lon coca xuống, đẩy cậu ta vào nhà tắm.

Đóng cửa lại tôi thở dài. Không biết bây giờ Giang Linh về tới nhà chưa.

“Ba đứa làm sao vậy? Bây giờ nhìn hai đứa giống như chị em, Giang Linh là người ngoài.” Sau khi mẹ về nhà nghe thấy tôi nói muốn mẹ giúp tôi gọi điện

thoại tới nhà Giang Linh liền nghi ngờ hỏi.

“Mẹ, mẹ gọi điện thoại là được.”

“Vậy mẹ nói mura to quá nên để Vũ Thần ở lại nhà chúng ta sao?”

“Vâng, nói như vậy. Ngoài ra mẹ không cần hỏi những vấn đề khác.”

Mẹ bắt đầu đi gặt đầu.

Bởi vì giận dữ Giang Linh nên Giang Vũ Thần không chịu về nhà, chài lì đòi ở trong nhà chúng tôi. Kể từ khi cậu ta lên cấp ba, đây là lần đầu tiên cậu ta đến nhà chúng tôi ở.

“Sao không về nhà?”

“Lười quay về.” Vũ Thần bới cơm, ngẩng đầu nhìn tôi.

“Hừ, thật ra em không muốn đổi mặt Giang Linh thì có.”

“Ngượng ngùng cái gì? Em lại không làm gì sai! Ngược lại chị ấy lại không biết điều.” Giọng điệu quật cường.

“Ha ha ha. Thật ra thì chúng ta cũng sai.” Tôi tỉnh táo phân tích một chút, tôi theo Giang Vũ Thần ở sau lưng ủng hộ Giang Linh, nhưng tay quản tình cảm của cô ấy. Tôi thật sự văng đầu rồi, lại cùng một đứa trẻ thực hiện một kế hoạch ngây thơ.

“Không có sai!” Giang Vũ Thần tròn to hai mắt “Em không muốn thấy chị ấy bị bắt nạt, giúp chị ấy dạy dỗ tên kia, em sai chỗ nào? Mặc dù em là em trai nhưng mà em cũng đã trưởng thành, em cũng có trách nhiệm bảo vệ chị gái của mình!”

Trưởng thành.....Tôi nhìn dáng vẻ quật cường của Giang Vũ Thần, thật sự muốn lập tức phản bác cậu ta. Nhưng suy nghĩ một chút, tôi nhìn cậu ta lớn lên từ bé, cũng thường cảm giác mình là người lớn rồi, loại cảm giác đó rất kỳ diệu, vì vậy không nói thêm gì.

“Mặc dù bây giờ chị em đối với em rất bạo lực nhưng lúc nhỏ chị ấy rất thương em, dĩ nhiên, bây giờ đối với em cũng rất tốt, nhưng mà cách thức hơi kịch liệt.” Vũ Thần luôn gây gổ với Giang Linh, thật ra thì trong lòng rất rõ ràng.

Cùng chung một dòng máu, thế nào cũng là chị em. Trước kia lúc Giang Linh cùng Giang Vũ Thần gây gổ, tôi thường cảm thấy mình may mắn vì không có em trai, bây giờ ngược lại tôi cảm thấy hâm mộ cô ấy, cảm giác có em trai bảo vệ thật ra thì rất tốt.

“Vũ Thần, sau này nếu có người bắt nạt chị, em có giúp chị báo thù không?” Ma xui quỷ khiến, tôi mở miệng hỏi.

Ngần ra, Giang Vũ Thần ngậm cái miệng nhìn tôi.

“Sao vậy? Có thể không?” Tôi cũng là chị cậu ta chứ sao.

“Cái đó.....” Có chút do dự, hình như cậu ta không biết nên nói gì.

“Em do dự cái gì? Có phải bởi vì chị không phải là chị ruột của em nên em không muốn trông nom chị?” Tôi bắt nạt cướp cái miệng trên miệng cậu ta “Quá không nghĩa khí!”

Cậu ta cướp lại cái miệng, quyết miệng nói “Chị căn bản sẽ không như vậy, sẽ không có ai bắt nạt chị!”

“Tại sao?”

“Ai có thời gian đi bắt nạt một người ngu ngốc không đáng để bắt nạt chứ?”

Học máu! Tôi là ân nhân của cậu ta, cậu ta lại đối xử với tôi như vậy! Tịch thu cơm, đồ ăn còn có thịt!

Tôi đang muốn trừng trị cậu ta thì mẹ đi về phía chúng tôi “Gọi điện thoại rồi, nói với mẹ Vũ Thần rồi. Hôm nay Vũ Thần ngủ ở phòng Liêm Di đi.”

Cái gì? Vậy tôi ngủ ở đâu?

Tôi vội vàng chỉ chỉ mình “Mẹ, con thì sao?”

Mẹ hơi hốt nói “Con có ý kiến gì, ngủ cùng Vũ Thần đi.”

Học máu! Mẹ tôi thật sự quá yên tâm về Giang Vũ Thần! Mẹ không biết, Giang Vũ Thần đã cướp đi nụ hôn đầu của con gái mình!

Xua xua tay, đi về phía ghế sa lon, tôi nói với mẹ “Con ngủ ở đây là được.”

“Vậy mẹ giúp con lấy chăn.”

“Được.”

Chín giờ mới ăn cơm xong, Giang Vũ Thần thích ứng với thời gian làm việc và nghỉ ngơi của nhà chúng tôi, quay về phòng tôi chuẩn bị ngủ.

Tất ti vi, tôi cũng chuẩn bị ngủ nhưng mà lúc trước tôi có thói quen đọc sách một lúc.

Tôi quay về phòng muốn lấy cuốn tiểu thuyết ở đầu giường, không ngờ ở khe cửa nhìn thấy Giang Vũ Thần....thế nhưng....lại đang....ôm gấu bông của tôi, khuôn mặt giống như tôi lúc ôm gấu bông! Người này lại có sở thích giống như con gái! OMG!

Có thể bởi vì ánh mắt ngạc nhiên của tôi quá nóng bỏng Giang Vũ Thần đột nhiên nghiêng đầu nhìn về phía tôi!

Bị phát hiện rồi! Tôi giống như mới vừa quay lên, có tạt giặt mình vội vàng chạy đi, lúc chui vào chăn cả người đầy mồ hôi.

Hồ.....Thở phào, về mặt tôi ổn định. Thế nhưng sau ghế sa lon đột nhiên xuất hiện một cái tay, còn có giọng nói âm trầm khủng bố “Chị muốn sách.... ..”

“À!” Tôi che miệng không để âm thanh phát ra ngoài, sợ làm ba mẹ giật mình.

Giang Vũ Thần lò đầu ra từ sau ghế sa lon, nhú mày hỏi tôi “Vừa rồi chị nhìn xem cái gì?”

“Không có.....Không có.”

“Thật sao?” Cậu ta nheo mắt lại.

“Vũ Thần, thật xin lỗi vì chị thấy rồi nhưng em yên tâm, vì tiền đồ của em chị sẽ không nói chuyện em thích búp bê ra ngoài! Thật đấy!” Tôi đưa ngón tay ra thề.

Đối mặt với sự chân thành của tôi, Giang Vũ Thần làm vẻ mặt thất bại “Thật là ngu ngốc.” Nói xong cậu nhét cuốn sách vào người tôi bỏ đi.

Thật là kỳ quái, nhìn bối cảnh của cậu ta, tôi lại lắc đầu một cái. Nhưng mà làm sao cậu ta lại biết tôi muốn đi lấy sách?

Bạn đang đọc truyện *Gọi Tôi Là Chị Được Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Giả Bộ Quen Nhau 4

Sáng sớm bởi vì Giang Vũ Thần đi học sớm nên mẹ tôi dậy sớm hơn bình thường chuẩn bị bữa sáng. Cách âm giữa phòng bếp và phòng khách rất kém, tôi bị bản hòa tấu các âm thanh giữa chén bát đánh thức.

“Mẹ.....Âm thanh rất lớn.....”

“VẬY CON RÚC ĐẦU VÀO TRONG CHĂN ĐI.” Giang Vũ Thần xuất hiện trước mặt tôi, cậu ta từ trên cao nhìn xuống tôi đầu tóc rối bù, cười nhạo nói: “Nếu chị không dậy đi làm nhất định sẽ bị quản lý đuổi đi!”

“Hừ.” Tôi đưa tay vuốt tóc mình phản bác: “Công ty chị không giống như em, công ty chị chủ yếu chú trọng thực lực!”

Nghe tôi nói.....cậu ta bắt mồm “Còn có sáu tháng, em sẽ mười tám tuổi, không nên nói em là con nít nữa, có nghe hay không hả bạn Liêm Di!”

“Ha ha ha.....gọi con bé là bạn học rất thích hợp, thật ra tuổi của Vũ Thần kém Liêm Di không bao nhiêu!” Trong phòng bếp mẹ bưng sữa tươi nóng cùng trứng chiên đi ra, giúp Giang Vũ Thần nói chuyện.

Gần đây mẹ ở trên phường học được cái gì mà chênh lệch tuổi tác nên bây giờ lấy ra dùng. Tôi len lén bấu môi với mẹ, vén chăn lên, đi tới phòng vệ sinh rửa mặt, không để ý tới chuyện bọn họ lấy tôi làm đề tài nói chuyện.

Ăn sáng xong đã là bây giờ, còn nửa tiếng nữa mới tới giờ làm việc nhưng tôi lại bị Giang Vũ Thần nài ép lôi kéo ra khỏi cửa.

“Thời gian em đi học sớm, thời gian chị đi làm muộn hơn, bây giờ tới công ty chị cũng không thể vào công ty.”

“Không sao, chị đưa em tới trường trước đi.” Sáng sớm Giang Vũ Thần giống như rót vào hũ mật, cười rất ngọt ngào, không giống như người ngày hôm qua.

“Sao em lại vui về vậy?”

“Không biết.” Nói cậu ta mập, cậu ta liền thở gấp, cậu ta vui cậu ta liền ca hát. Thật là một đứa bé ngây thơ.

Nhưng mà biểu hiện của cậu ta khác thường khiến cho tôi cảm thấy rất kỳ quái, luôn cho rằng mình sẽ làm trò cười cho thiên hạ, giống như trên mặt có sữa tươi, nếu không phải thì là sau lưng bị người ta dán tờ giấy “Tôi là đồ ngốc.” Có lẽ thằng bé này thật sự dán tờ giấy lên người tôi!

Tôi xoay đầu nhìn về phía sau lưng, đưa tay quét quét trên lưng, không có gì khả nghi. Tôi lại sờ mũi, chẳng lẽ ngồi lên bã kẹo cao su của cậu ta? Không ngừng tìm kiếm khiến cho Giang Vũ Thần chú ý.

“Trên người chị có rận sao?” Cậu ta thật sự rất vui vẻ, khuôn mặt tươi chọc tôi cực kỳ rục rờ.

“Trên người em mới có rận.” Tôi cảm thấy kỳ quái, trên người tôi không có gì, rốt cuộc cậu ta cười cái gì?

“Thật là nghịch ngợm!” Giang Vũ Thần nói xong bàn tay cứng chiều xoa trên đầu tôi.

Hóa đá.....

Động tác này.....

Tôi đang muốn đánh rụng tay cậu ta, liền gặp cậu bạn thân của Vũ Thần cùng bạn gái cậu ta chạy như bay tới.

“Nói nhỏ thôi.....”

Nam sinh ngoắc tay với Vũ Thần “Vũ Thần!”

“Robyn.”

“Hi, hello!” Cô gái ngồi phía sau cũng chào hỏi Giang Vũ Thần.

“Chào.”

Lúc nam sinh tên Robyn nhìn tới tôi, đầu tiên là giật mình, sau đó cười nói với Giang Vũ Thần “Tốc độ thật nhanh, đã chiếm được chị gái ở tiệm gà chiên rồi!”

Chị gái tiệm gà chiên. .... Thân kinh của tôi bị một đứa trẻ cấp ba đập một phát.

“Ha ha ha.” Nghe bạn nói Giang Vũ Thần cũng không giải thích gì chỉ giả bộ khiêm tốn nở nụ cười, thần thái giống như một người cao quý “Làm gì có..... chúng tôi quen nhau khoảng mười năm rồi.” Nói xong bàn tay của cậu ta còn xoa đầu tôi.

“Vậy là thanh mai trúc mã sao? Vậy sao lần trước lại giả bộ như không quen biết?”

“Thanh mai trúc mã cái gì, chúng tôi là uyên ương có số khổ.”

Tên nhóc chết tiệt, cầm miệng, nếu không cầm miệng mặt mũi suốt hai mươi sáu năm qua của tôi sẽ tan vỡ!

“Tại sao lại là uyên ương có số khổ.” Nữ sinh cũng tham gia náo nhiệt.

“Chúng tôi bị chị hai dạy dỗ chứ sao.”

“Tại sao? Không phải chị cậu phản đối hai người quen nhau đấy chứ?”

“Không phải!” Tên nhóc Giang Vũ Thần này! Giang Linh tức giận chúng tôi là vì nguyên nhân này sao?

“Thật đáng thương.”

Nhìn ánh mắt đồng tình của cặp tình nhân nhỏ ngồi trên xe máy, rốt cuộc tôi tức giận. Chờ sau khi bọn họ rời đi tôi dùng sức đâm một quyền vào bụng cậu ta, bởi vì lần thứ ba bị thương cùng một chỗ, mặc dù sức của tôi không lớn nhưng khuôn mặt Giang Vũ Thần liền nhăn nhó.

“Làm gì vậy?”

“Ai cho em làm loạn!”

Khuôn mặt cậu ta tràn đầy uất ức “Chúng ta đang quen nhau.”

Tôi phát điên kêu la với cậu ta “Hai chúng ta quen nhau sao? Chúng ta chỉ giả bộ!”

“Biết.”

“Vậy em làm cái gì vậy? Có phải tâm tình em tốt lại muốn tươi chọc chị phải không?”

“Em trêu chọc chị lúc nào?”

“Không phải một hai lần nữa, giống như lần gần đây! Ở công ty của chị!”

Lời vừa ra khỏi miệng khuôn mặt hai chúng tôi liền ửng đỏ, đại khái cậu ta cũng nhớ tới nụ hôn kia.

Sau mấy giây im lặng, Giang Vũ Thần mở miệng “Chị phải chuyên nghiệp” rồi lại nói “Bây giờ chúng ta giả bộ quen nhau vậy phải giả bộ cho giống đúng không? Ngộ nhớ tên khôn kiếp Lý Minh Vũ đột nhiên xuất hiện thì sao?”

“Anh ta không phải thân tiên, không phải chỗ nào cũng có mặt.”

“Nhưng anh ta là con quý nhỏ! Đã rời đi nửa năm. .... vẫn quay về tìm chị.” Giang Vũ Thần khó chịu tới cực điểm.

Tôi suy nghĩ, cậu ta nói cũng có lý nhưng mà vừa rồi cậu ta làm như vậy thật quá đáng, rõ ràng còn nhỏ lại giống như người lớn sờ đầu của tôi. Tôi lấy điện thoại xem thời gian “Không còn sớm nữa, em nhanh đi học đi. Còn nữa, sau này không cho phép sờ đầu chị.”

Cậu ta phồng má lên “Không sờ thì thôi, dù sao cũng giống như đầu con chó con.”

“Đầu em mới giống đầu chó con.”

Giang Vũ Thần nhìn dáng vẻ trợn mắt của tôi rồi cười khanh khách, đột nhiên cậu ta giật điện thoại của tôi “A, mới hơn của em, chúng ta đổi điện thoại đi!”

“Hả?” Thăng nhóc này lại giờ trò gì? “Nhưng mà điện thoại của chị. ....”

Cậu ta thuận thực gỡ máy, lấy sim điện thoại ra đổi “Như vậy là được rồi.” Sau khi thay xong cậu ta đưa điện thoại của mình cho tôi rồi vẫy tay với tôi “Đi đi, sắp tới trường rồi, bổn thiếu gia không cần người đưa, sẽ dán màn hình yêu quái lên điện thoại động!”

Tôi ghét bỏ không thích đổi điện thoại! Tôi muốn đổi lại với cậu ta, thế nhưng thăng nhóc này lại như con thỏ chạy rất nhanh. Nhìn điện thoại Giang Vũ Thần trong tay tôi, đây là kiểu điện thoại mới nhất trong thành phố, còn mới hơn điện thoại tôi rất nhiều! Người này làm ăn lỗ vốn lại vui vẻ như vậy thật là không bình thường! Về nhà phải nói bệnh tình của cậu ta cho mẹ cậu ta biết, Giang Vũ Thần còn trẻ nên sớm đi điều trị!”

Đi tới công ty, tôi đẩy cửa văn phòng.

Không nghĩ tới, sớm như vậy văn phòng làm việc đã có người tới. Càng không nghĩ tới hơn là người mà tôi thấy lại là Minh Chí.

Nghe thấy tiếng đẩy cửa Minh Chí cũng nhìn về phía tôi.

“Chào, hôm nay Liêm Di đến sớm vậy.”

“Đúng vậy.” Nghĩ đến chuyện hôm qua anh ta giúp tôi đuổi theo Giang Linh, tôi lập tức cảm ơn anh ta “Cảm ơn anh về chuyện ngày hôm qua.”

Minh Chí khẽ cười “Không có gì, đều là đồng nghiệp cả.”

“Thật ra hôm qua em rất muốn cảm ơn anh nhưng mà. ....Không biết số điện thoại của anh.”

“Vậy bây giờ anh viết cho em”

Không nghĩ tới tôi lại có được số điện thoại của Minh Chí! Lúc tôi nhận tờ giấy anh ta đưa không khỏi cảm than, thì ra Liêm Di tôi cũng có lúc theo đuổi đàn ông! A. ....Theo đuổi đàn ông. ....Tôi thật sự thích Minh Chí rồi sao?

Lúc tôi còn đang sừng sờ Minh Chí đã cắt ngang suy nghĩ của tôi, anh ta buồn bực nói “Hôm qua anh đưa bạn em về nhà, cô ấy nhìn thấy chiếc dù lại nghĩ anh là trộm khiến anh giải thích một lúc lâu.”

Cái dù. ....Hình như sóng trước chưa dừng sóng sau lại đến! Lần trước Giang Vũ Thần nói dối đều bị nhìn thấu rồi!

Tôi hỏi “Anh giải thích thế nào?”

“Anh liền nói là của em, anh không ăn trộm, không đúng sao?” Minh Chí không biết gì, khuôn mặt mù mờ.

Ha ha ha, tôi liền gật đầu, không nói gì. Lời này đã hại chết tôi, thích anh ta gì chứ, chỉ là ảo giác thôi! Anh không thể nói dối là của anh sao? Cũng có thể nói không biết. ....Hoàng Minh Chí ngu ngốc hại chết tôi!

Bạn đang đọc truyện *Gọi Tôi Là Chị Được Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Giả Bộ Quen Nhau 5

Vì đã nói trước với Giang Vũ Thần, sau khi tan làm tôi vẫn chưa về nhà, đi tới lớp luyện thi chờ cậu ta tan học, nhưng ai biết Giang Linh đã sớm mai phục ở đó.

“Giang Vũ Thần có bản lĩnh thì đừng về nhà nữa, để xem chị dám nói với mẹ em lý do tại sao em không về nhà!”

Giang Linh đứng chống nạnh ở trường luyện thi của Giang Vũ Thần.

“Mọi người có đi không, em phải khóa cửa rồi.” Một nam sinh đi tới nói.

“Cút ngay, đường cậu cậu cứ đi! Ai cản đường cậu chứ?”

Nam sinh bị Giang Linh hù sợ muốn khóc gật đầu “VẬY em đi, làm phiền mọi người sau khi đi nhớ đóng cửa, cảm ơn, cảm ơn nhiều.” Nói xong cậu ta ba chân bốn cẳng chạy thoát khỏi phòng học.

Ánh nắng chiều màu đỏ chiếu vào kính thủy tinh trong phòng học giống như một dòng máu tươi nhuộm đỏ cả căn phòng. Chúng tôi đứng cách nhau ba bàn học, về mặt Giang Linh nghiêm túc khiến cho lòng tôi run lên.

“A.....” Giang Linh nổi giận gầm lên một tiếng “Giang Vũ Thần, em trai cứng đầu chết tiệt, đi chết đi!”

Bàn học giống như đạn dược bay đến đập trúng vào người Vũ Thần, Vũ Thần ngã vào trong vũng máu.

“Giang Linh! Hai người là chị em ruột! Sao cậu lại ra tay độc ác như vậy!” Tôi nhào tới bên cạnh Vũ Thần, không ngừng lay bờ vai cậu ta “Vũ Thần, Vũ Thần cậu không thể chết.”

Giang Linh bị lửa giận làm cho choáng váng đầu óc, lại gơ bàn học lên, gào thét ném về phía tôi “Còn cậu nữa Liêm Di, cấu kết cùng nó làm việc xấu! Chịu chết đi!”

Bàn học hung hăng đập vào người tôi, tôi cũng không thể né tránh, bả đầu chảy máu, nằm bên cạnh Vũ Thần, máu của chúng tôi hòa chung một chỗ, sau đó chảy xuống.....

“Hôm qua.....mình hơi quá mức!”

Tĩnh lại sau cơn mê, tôi tỉnh táo lắc đầu, vừa rồi lời Giang Linh nói là thật hay là tôi tưởng tượng ra? Vì xác nhận thật hay giả tôi lớn gan hỏi lại “Giang Linh, cậu nói gì?”

“Hôm qua mình quá mức.” Giang Linh lập tức trả lời, sau đó cô ngượng ngùng nhếch miệng “Hai người đều vì mình mà mình lại thần kinh như vậy.....”

Giang Linh còn chưa nói hết câu, Vũ Thần cầm một cục giấy trên bàn ném về phía đầu cô “Chị lúc này mới là bệnh thần kinh!”

Đúng vậy, khó trách Vũ Thần cầm cục giấy đập cô ấy, cô ấy lại nghiêm túc đứng xin lỗi chúng tôi như vậy, thật khách khí!

“Giang Linh xem chúng ta như người ngoài rồi!”

Nghe hai người chúng tôi nói Giang Linh cảm động nhìn chúng tôi, đôi mắt ửng đỏ, mặc dù cô ấy cố gắng nhịn không khóc nhưng nước mắt vẫn tràn ra ngoài. “Liêm Di, Vũ Thần.....”

“Bảo bối ngoan không khóc!” Tôi vui mừng đi tới ôm Giang Linh “Chúng ta là chị em tốt mà.”

“Liêm Di.....” Cô ấy cũng ôm tôi, khóc trên vai tôi. Nhưng khóc chưa được mấy phút, Giang Linh liền nghĩ đến chuyện cây dù “Đúng rồi, cây dù đó.....”

Tôi chợt dạ, không để cho Giang Linh nói xong vội vàng nói sang chuyện khác “Vũ Thần, tới đây ôm chị em một cái, hai người là chị em hòa hảo, ôm một cái!” Lôi kéo cánh tay Giang Vũ Thần, mặc kệ cậu ta không muốn ôm chị mình tôi vẫn kéo cậu ta qua.

“A, em không muốn, thật ghê tởm.”

“Không được, không được, phải ôm một cái!”

“Bạn Liêm Di.....” Giang Vũ Thần không phản kháng nữa làm bộ dáng “chị đừng hối hận” nhìn tôi.

“Cũng không có gì to tát. Em nhanh ôm chị em một cái đi!”

“Tốt, vậy chúng ta cùng ôm nhau đi!” Nói xong Giang Vũ Thần không những ôm chị gái mà còn ôm cả tôi.

Mặt của tôi bị áp vào lồng ngực cậu ta, lỗ mũi cũng bẹp dí “Chuyện của hai chị em lại kéo chị vào làm gì! Phụt.....Giang Vũ Thần, đồng phục của em đung vào vết thương của chị.....”

.....

Để ăn mừng ba chúng tôi hài hòa như lúc ban đầu, hai chị em nhà kia đưa ra một ý kiến “hoàn mỹ” đó chính là tôi mời bọn họ đi ăn, mặc dù đây là một kế hoạch hoàn mỹ nhưng bởi vì tình hữu nghị của chúng tôi nên bỏ tiền mời khách cũng không có vấn đề gì!

“Hai người không cần giúp mình dạy dỗ Lý Minh Vũ, lần này mình quyết định phải quên anh ta, hơn nữa.....” Nói xong Giang Linh lấy từ trong túi ra một tờ báo, phía trên đều có màu đỏ khoanh trong “Mình muốn tìm việc.”

“Oa, Giang Linh thật sự muốn vùng dậy!” Tôi vỗ tay khích lệ.

“Chị có thể tìm được sao?” Nhưng mà Giang Vũ Thần lại dội một gáo nước lạnh “Chị không có vóc dáng, không có khuôn mặt xinh đẹp, không thông minh.”

“Ha ha, ha ha, cảm ơn em đã nhắc nhở! Nhưng em không nói chuyện không ai bảo em làm gì!” Nói xong Giang Linh nắm nửa miếng hamburger ăn dở nhét vào miệng Giang Vũ Thần.

Tôi than vãn một cái lắc đầu, vốn dĩ cho rằng sau chuyện này quan hệ của hai người sẽ được cải thiện.....Thấy vậy đời này cũng không có khả năng rồi. “Phụt.....Phụt.....” Giang Vũ Thần không kiêng kỵ về đẹp trai của mình nhả nửa cái hamburger ra khỏi miệng, khuôn mặt chán ghét nói với Giang Linh “Chị, cái đó chị ăn rồi, ác quá đi!”

“Cái gì, chúng ta là chị em mà còn sợ sao! Vừa rồi Liêm Di ăn không hết là ai ăn nửa cái còn lại? Bớt gây phiền toái cho chị!”

“Ai phiền toái, chị là chị của em, Liêm Di là bạn gái của em.” Nói xong cánh tay của Giang Vũ Thần rất tự nhiên khoác lên vai tôi.

Một hóp coca ghen ở cổ họng khiến tôi suýt nữa thì bị sặc. Giang Linh vừa đưa khăn giấy cho tôi vừa trách Giang Vũ Thần “Cái miệng của em đó, làm Liêm Di suýt nữa thì bị sặc.”

Giang Vũ Thần không phục “Bọn em đang quen nhau.”

“Đó là giả, Liêm Di đồng ý là vì muốn giúp chị.”

“Giả cũng là quen nhau.” Cậu ta đút tay vào túi áo đồng phục móc điện thoại của tôi ra “Chị nhìn xem, bọn em cũng đổi điện thoại rồi.”

“Giang Vũ Thần, có phải gần đây em ở trường luyện thi cảm thấy rất buồn bực không?” Giang Linh hiểu rõ tính tình của em trai mình “Nếu muốn giải buồn thì đi chơi game, chị không phản đối nhưng không thể trêu chọc Liêm Di, chị Liêm Di là người lớn.”

Tôi nhìn Giang Linh đầy cảm kích, Giang Linh là người luôn cứu tôi khỏi nước sôi lửa bỏng.

“Hừ, người lớn cái gì.....” Giang Vũ Thần ai oán liếc nhìn chúng tôi “Còn không phải là một cô gái không biết xử lý tình cảm sao!”

Họa từ miệng mà ra, Giang Vũ Thần không trốn tránh, bị Giang Linh hai tay bắt chéo sau lưng đặt lên bàn gõ lên đầu.

Thật ra thì lời Giang Vũ Thần nói không phải không có đạo lý, tôi cùng Giang Linh đều là người thất bại trong chuyện tình cảm, cô ấy không thể quên người cũ, tôi không bỏ được người mà mình ghét, hơn nữa còn chưa bao giờ trải qua yêu đương.

“Ding.....”

Trước khi ngủ điện thoại di động của tôi vang lên.

“Ha ha he he ha ha he he.....”

Thứ tin nhắn quấy rầy ngu ngốc này không cần xem cũng biết là ai gửi tới. Gần đây thần kinh Giang Vũ Thần thật sự có vấn đề. Tôi không trả lời, đặt điện thoại di động lên bàn, lại nằm lên giường.

“Ding.....” lại tới.

“Chị có đó không? Hay là vẫn chưa hồi phục? Tay chân vẫn bị trói chặt sao?”

“Em không ngủ được nên thấy chán sao?” Ngày mai tôi còn có buổi họp không có nhiều tinh lực nói với cậu ta.

“Buồn ngủ nhưng lại nhớ tới một chuyện!”

“Chuyện gì?”

“Ngày mai chị đón em đi học đi.”

“Chị không có xe.”

“Chị có thể đi xe đạp.”

“Tại sao lại phải đưa em đi học? Em còn muốn chơi chị như lúc sáng sao? Không có lối thoát.”

“Cái gì, vừa rồi em bị trọ chân ở trong phòng tắm?”

“Thật hay giả? Muốn thì nói Giang Linh đưa em đi học.”

“Sáng mai chị ấy phải đi tìm việc. Chúng ta là bạn trai bạn gái, em ngã bệnh, chị phải chăm sóc một chút thì sao?”

Hôm nay ở cửa hàng đồ ăn nhanh chúng tôi đã bàn bạc, mặc dù Giang Linh không quan tâm bọn tôi giúp cô ấy nhưng mà đối với tôi mà nói, hay là nói cách khác là muốn bỏ rơi Lý Minh Vũ. Vì vậy Giang Linh phê chuẩn Giang Vũ Thần có thể giả làm bạn trai tôi, nhưng chỉ cần Lý Minh Vũ vừa bỏ đi quan hệ của chúng tôi sẽ trở lại như cũ.

“Trợ chân cũng gọi là bị bệnh sao?”

“Dĩ nhiên! Ngày mai nhất định phải tới đón em nha.....!”

“Được rồi.”

“Vay em ngủ đây.....chị cũng ngủ sớm đi!”

Ngủ sớm? Con buồn ngủ của tôi đã bị cậu ta làm cho tan biến, tiện tay cầm lấy cuốn tiểu thuyết ở đầu giường, tôi tiếp tục đọc.

Bạn đang đọc truyện *Gọi Tôi Là Chị Được Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Giả Vờ Quen Nhau 6

Vừa đạp chiếc xe đạp được cha mua thật lâu trước kia, tôi vừa ngáp không ngừng đi tới nhà Giang Linh. Ngày hôm qua, tôi đọc sách quên luôn cả thời gian, đến tận ba giờ sáng mới đi ngủ.

"A —— " Lại một cái ngáp thật dài nữa, từ đằng sau người tôi Giang Linh nhảy ra.

"Chào buổi sáng, người thật sự tới!"

"Ừ, không phải Giang Vũ Thần nói bị trọ chân sao?"

Nói đến chuyện trọ chân của Giang Vũ Thần, ngay lập tức Giang Linh bật cười đến mức nước mắt trên khóe mắt cũng sắp trào ra rồi. Cô vỗ bờ vai tôi: "Tối ngày hôm qua, thực sự cười chết tôi! Tôi ở trong phòng đọc báo, cha mẹ tôi thì ở phòng khách xem ti vi, đột nhiên nghe thấy một tiếng loảng xoảng từ phòng tắm truyền ra, cùng với một tiếng thét, hình như là bị té ở tầng trên, ba người nhà chúng ta nhanh chóng chạy đến trước cửa phòng tắm, vừa đẩy cửa thì nhìn thấy Giang Vũ Thần nằm trên mặt đất, mặc mỗi một cái quần lót, một chiếc dép thì rơi trên bụng nó. Nhìn bộ dạng đau đớn của nó, cứ như là phụ nữ có thai sắp lâm bồn vậy! Thật sự làm cho tôi cười bể bụng!"

"Ha ha ha ha —— " Nghe Giang Linh tường thuật lại cảnh tượng kia, tôi cũng không tự chủ được nở nụ cười cùng cô ấy.

Lúc này, phía sau người tôi âm thầm xuất hiện một cánh tay, gắt gao ghim chặt cổ tôi: "Chị cười cái gì?"

"Này, em muốn ghim chết Liêm Di sao? Mau buông tay!" Giang Linh đánh Giang Vũ Thần một cái, tiếp theo vội vàng nhìn màn hình điện thoại di động: "Tàu điện ngầm sắp tới rồi! Giang Vũ Thần, em còn không nhanh bỏ tay ra." Nói xong, cô dùng tốc độ nhanh như xe lửa chạy trốn.

"Buông tay ra." Tôi vịn một tay lên chiếc xe đạp, một tay còn lại kéo cánh tay Giang Vũ Thần ra.

Cậu ấy cự tuyệt nói: "Không buông, đây là trừng phạt, ai bảo chị và Giang Đại Linh chê cười em!"

Giang Đại Linh? Từ lúc nào cậu ấy đã đặt một cái tên như vậy cho chị mình? Cái tên này còn rất khả ái nha!

"Em mau buông tay ra, không phải nói là chân em bị trọ sao? Để chị nhìn một chút."

"Được." Không nghĩ tới cậu ấy lại đáp ứng tôi thoải mái như vậy. Buông tay ra, Giang Vũ Thần ngồi vào chỗ ngồi phía sau xe đạp, tôi ngồi chồm hổm xuống, kéo ống quần cậu ấy lên, chiếc quần màu trắng này còn khá mới, bên trên còn có logo của hãng Nike.

"Không có máu ứ đọng, cũng không có bị sưng sao?" Tôi dùng ngón trỏ xoa bóp mắt cá chân Giang Vũ Thần: "Còn đau không?"

". . ." Cậu ấy không nói.

Tôi ngẩng đầu, lại lặp lại lời nói của mình một lần nữa: "Có đau không?"

"À? Chị hỏi em sao?" Giang Vũ Thần mở to hai mắt, hỏi lại tôi.

Tôi hỏi cậu ấy tận hai lần mà cậu ấy đều không nghe thấy sao? Mới sáng sớm, chuyện gì làm cho cậu ấy thất thần vậy? Tôi bất đắc dĩ, đành hỏi Giang Vũ Thần một lần nữa: "Chị dùng ngón tay ấn vào mắt cá chân của em, em có cảm thấy đau không?"

"Đau!" Giang Vũ Thần trả lời như chém sắt.

"Nhưng mà không có máu ứ đọng, cũng không có sưng. . ."

Giang Vũ Thần nghe lời tôi nói, đáy mắt xuất hiện một chút hoảng hốt, cậu ta kéo ống quần mình xuống: "Chị thì biết cái gì, kiểu này người ta gọi là nội thương!"

Nội thương! Tôi xấu hổ, té một cái trong phòng tắm có thể làm cho người ta nội thương sao? Quên đi, không so đo với cậu ta nữa. Tôi sai bước, ngồi lên xe đạp, quay đầu nhìn Giang Vũ Thần nói: "Ngồi cho vững, chúng ta đi thôi."

"Giá!"

Một chữ này của cậu ấy hại tôi đạp một cước vào khoảng không, tôi là ngựa sao? Hay chiếc xe đạp này là ngựa?

Săm lốp được chuẩn bị kỹ, cho nên tôi dù phải chờ thêm cậu ta cũng không cảm thấy mệt mỏi, nhưng bởi vì đã nhiều năm tôi không có đạp xe, nên kỹ thuật có chút xuống dốc.

"Chị đừng lung lay nữa có được không?" Giang Vũ Thần ngồi đằng sau lại một lần nữa lên tiếng kháng nghị: "Ngồi trên xe đạp của chị thật giống như là ngồi trên thuyền!"

Tôi cũng không muốn như vậy mà, chuyện đạp xe cũng cần có thời gian để thích nghi, mới sáng sớm tôi cũng không có biện pháp. Phía trước có một cái giao lộ, chúng tôi phải rẽ phải, đi thẳng cũng có vấn đề, nhưng mà đi con đường có nhiều trẻ con cũng rất đau đầu.

"Em ngồi cho vững một chút, lát nữa chị sẽ rẽ vào đường có nhiều trẻ em, đừng có ngã đó."

"Ngồi cho vững?"

"Ừ! Chị muốn rẽ phải."

Tôi nhìn về phía sau, không có xe nào đằng sau xe chúng tôi, tôi nghiêng tay lái muốn rẽ về bên phải, đúng lúc này có hai cánh tay đề lên ngang hông tôi.

Giật mình, tôi không biết tại sao, ngay lập tức tìm tôi đập thật nhanh, hơn nữa cánh tay Giang Vũ Thần giống như có dòng điện vậy, làm cho tôi có một loại cảm giác bị điện giật. . .

"A, a, a!" Bởi vì bị thất thần, tay lái trong tay tôi không vững, cuối cùng ngay cả xe và người đều không thể tránh được kết quả ngựa đổ người ngã.

Nằm trên mặt đất, mặt Giang Vũ Thần nhăn tới cực điểm rồi: "Ai —— đau chết mắt! Ngày hôm qua cái mộng mới vừa bị tra tấn một trận, hôm nay lại bị thêm một lần nữa, lần này cái mộng cũng muốn nở hoa luôn rồi."

Bản thân tôi không có bị té đau chỗ nào hết, nên tôi vội vàng đứng dậy kéo Giang Vũ Thần lên. Đứng dậy từ trên mặt đất, cậu ấy mới nhớ đến việc chất vấn tôi: "Chị không phải là có ý đẩy chứ?"

"Đừng vu oan cho người tốt, chị không cố ý."

"Vậy kỹ thuật đi xe đạp của chị cũng không thể kém đến mức độ này đi?"

"Chủ yếu trách nhiệm này là do em đó. Chị bảo em ngồi cho vững, chứ đâu có bảo em ôm chị đâu?" Nói xong câu này, mặt của tôi bắt đầu nóng lên.

". . ." Bị tôi dồn đẩy trách nhiệm, Giang Vũ Thần một chút cũng không có tức giận, đột nhiên trở nên rất vui vẻ, nhìn tôi, hỏi: "Hóa ra là vì vậy, chị là bởi vì bị em ôm một cái nên mới ngã xuống sao?"

"Đúng vậy, là bị em dọa sợ." Nghĩ đến cảm giác vừa rồi của bản thân mình, tôi hẳn là đã bị Giang Vũ Thần hù thôi, đột nhiên bị người khác ôm ai không bị dọa cho giật mình chứ.

Giang Vũ Thần không tin, tiến thêm một bước chất vấn: “Thật sự là dọa chị sợ sao? Lúc ấy chị có cảm giác gì?”

Tôi cúi đầu, ấp úng không biết nên trả lời như thế nào, lúc này, cứu tinh của tôi xuất hiện.

"Vũ Thần, gần đây cậu và Đại tỷ tỷ này cảm tình tốt như vậy sao? Luôn cùng nhau đến trường nha." là La Tân.

Từ chỗ ngồi phía sau máy xe, bạn gái La Tân lộ ra khuôn mặt khả ái đáng yêu, tươi cười hướng về phái hai người bọn tôi ngoắt ngoắt tay: "Hello."

"Chào em." Tôi xấu hổ cười.

Giang Vũ Thần nhìn thấy hai người kia nhưng không hề có vẻ mặt chào đón, bất mãn nói với La Tân: "Máy cậu xuất hiện sao lại không đứng lúc như vậy?"

"Làm sao lại không đứng lúc?"

"Không đứng lúc là không đứng lúc, cứ biết vậy là được rồi!"

La Tân nhìn nét mặt của Giang Vũ Thần không hiểu đầu đuôi câu chuyện ra sao, bất đắc dĩ gật đầu: "Được rồi, là chúng ta xuất hiện không đúng lúc."

Cô bé chỉ chỉ chiếc xe đạp trên mặt đất, hỏi Giang Vũ Thần: "Vũ Thần, mấy người đi xe đạp tới đây sao?"

"VẬY THÌ SAO?"

"Không sao hết."

Tôi quay đầu lại, nhìn chiếc xe, quả nhiên nó nằm vật xuống trên mặt đất, bây giờ nó thoạt nhìn cũ kỹ hơn trước. Nhưng mà tính cách của Giang Vũ Thần là gì cơ chứ, đánh chết cậu ta cũng sẽ không nhân đồ của mình không tốt, cậu ta đỡ chiếc xe dậy, nói: "Xe của chúng tôi thoạt nhìn giống như thua kém xe nhà khác, nhưng mà tốc độ của nó không hề chậm, xe đạp này không phải là chiếc xe đạp bình thường, nó là chiếc xe đạp có sức chiến đấu, là vua trong các loại xe đạp đó."

Ồi máu. Còn là chiếc xe đạp có sức chiến đấu, mới vừa không cẩn thận một chút, tay lái đã bị lệch. Nhìn hành động trẻ con của Giang Vũ Thần, tôi ngoại trừ cảm thấy bất đắc dĩ thì vẫn là bất đắc dĩ.

"Tốc độ củ nó rất nhanh sao? Vậy chúng ta đua xe đi?" Cô bé đưa chiến thư khiêu chiến với chúng tôi: "Xem ai tới trường học trước, bên nào thua thì phải mời bên kia một bữa!"

Giang Vũ Thần gật đầu: "Một lời đã định!" Sau đó cậu ta còn vỗ vỗ lên bả vai La Tân: "Chuẩn bị tiền sẵn cho bạn gái của cậu đi!"

La Tân nhìn bộ dạng tự tin của Giang Vũ Thần, về mặt "Chớ trâu", nói: "Bình thường, lần nào đánh cuộc cậu cũng thắng, nhưng lần này tôi lại không nghĩ như vậy, tôi không tin cậu có khả năng đến trường trước bọn tôi đâu!"

"Vậy sao? Vậy thì thử xem!" Giang Vũ Thần cười mờ ám, đem tôi kéo đến chỗ ngồi phía sau xe đạp, chính mình ngồi lên "vị trí lái".

Giang Vũ Thần sẽ chờ sao? Chân của cậu ấy không phải bị treo sao? Bây giờ tôi mới hiểu ra, tôi và Giang Linh đều bị thiên phú diễn trò của Giang Vũ Thần lừa! Xem ra cậu ta học tập nhiều đến mức buồn bức không có chơi đùa, nên khi bắt được tôi liền đùa bỡn không ngừng! Mặc dù có chút cảm tức, nhưng là hiện tại xuống xe đã là chuyện không thể nào, trận tranh tài đua xe chính thức bắt đầu ——

Giang Vũ Thần cố gắng xe đạp, nhưng hai tổ vẫn có sự cách biệt rất lớn. Mới bắt đầu nửa phút, La Tân đã chở bạn gái của mình đi được một đoạn khá xa rồi.

Tôi ngồi ở chỗ ngồi phía sau, nắm chặt áo Giang Vũ Thần, bởi vì tương đối dùng sức, áo của cậu ấy đã bị tôi nắm đến mức hiện lên nếp nhăn.

Hành trình đến trường của hai người bọn tôi khác với La Tân, đi tới phía trước tầm 100m Giang Vũ Thần đột nhiên quẹo vào một cái ngõ nhỏ.

"Ôm em chặt vào, con đường này rất xóc!" Tôi còn chưa kịp phản ứng, Giang Vũ Thần đã kéo cánh tay của tôi qua đặt lên ngang hông của cậu ấy.

Một giây kia, linh hồn của tôi thật giống như bị trận xóc nảy xuất ra khỏi thân thể mình, cảm giác này rất kỳ quái, nhưng là lại có một loại khát vọng muốn trải nghiệm cái loại cảm giác này một lần nữa . . .

Lặng lặng, tôi vẫn ôm hông của cậu ấy, chiếc xe đạp xuyên qua cái ngõ nhỏ xóc nảy này, bên trong đầu tôi thật giống như xuất hiện rất nhiều thứ, giống như lúc thiết kế thời trang sinh ra linh cảm vậy. Thật sự là một cảm giác kỳ quái nhưng lại tuyệt vời.

Đợi đến lúc nghe cậu ta nói chuyện, tôi mới phát hiện ra chúng tôi đã dừng ở trước cổng trường rồi.

Ý thức được có rất nhiều học sinh đang nhìn chúng tôi, tôi lập tức thu hồi vòng tay đang còn đặt trên hông Giang Vũ Thần lại, từ trên xe nhảy xuống.

Lúc này, có một chiếc xe máy nhanh như gió xuất hiện bên phải chúng tôi, hai người ngồi trên xe về mặt có vẻ ngạc nhiên không thể che giấu.

"Như thế nào? Nhớ phải mời chúng tôi một bữa đó!" Giang Vũ Thần đắc ý vênh váo, giơ tay lên xoa đầu tôi.

Động tác này tác động đến thần kinh tôi, lần trước tôi đã cảnh cáo Giang Vũ Thần không được sờ đầu tôi nữa! Không cho cậu ta mặt mũi, tôi giơ tay lên kéo bàn tay cậu ta xuống, sau đó đoạt lại xe đạp từ trong tay cậu ta, bày ra bộ dạng của một bà chị: "Mau vào đi, sắp tới giờ lên lớp rồi!"

Tâm tình Giang Vũ Thần rất tốt, giống như nở hoa vậy, hướng về phía tôi tạm biệt, rồi nói: "Tuân lệnh!"

Nhìn về phía cổng trường, tôi đang muốn đạp xe rời đi, ai biết được Giang Vũ Thần lại chạy ra, về mặt có chút không yên, nói: "Trên đường nhớ cẩn thận!"

Từ khi nào thì Giang Vũ Thần đã trở lên dài dòng như vậy rồi?

Tôi không nhịn được, khoát tay: "Biết rồi! Em mau vào học đi!"

Thật là thể đạo thay đổi, chẳng lẽ thời nay đàn ông có xu hướng nữ tính hóa?

Bạn đang đọc truyện *Gọi Tôi Là Chị Được Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Tình Cảm Khác Thường 1

"Liêm Di, có người tìm cô đấy, cổ vấn thời trang sẽ chờ cô ở sân trình diễn đó." Thời gian ăn cơm buổi trưa, một đồng nghiệp nói cho tôi biết.

"Đã biết." Tôi đáp ứng, trên mặt lộ vẻ nghi ngờ.

Ra ngoài nhìn thấy người tới, hóa ra là Lý Minh Vũ. Trên mặt của anh ta còn vết máu ứ đọng lưu lại từ lần trước bị Vũ Thần đánh. Nhìn thấy tôi, anh ta từ trên ghế sofa đứng lên.

"Ha ha, thật là trùng hợp." Tôi cười mất tự nhiên.

"Anh là cố ý tới đây tìm em." Anh ta cũng cười rất vui vẻ: "Lần trước còn không có cơ hội mời em ăn cơm, hơn nữa anh có một chuyện muốn nói cho em biết."

"Chuyện này. . ." Tôi không biết cách cự tuyệt người khác cho lắm, nếu như tôi có thể quyết định dứt khoát, nửa năm trước Lý Minh Vũ rời đi, bây giờ lại trở về cũng sẽ không còn dây dưa với tôi nữa. Tôi rất chán ghét cái tính cách này của bản thân.

"Đừng nghĩ về chuyện đó nữa, anh thật sự có chuyện rất quan trọng muốn nói với em." Về mặt anh ta rất chân thành không giống như là gạt người.

"Vậy được rồi." Trước kia đã đáp ứng Vũ Thần, chỉ cần Lý Minh Vũ tìm tôi, tôi sẽ nói chuyện rõ ràng với anh ta, dù sao là vấn đề của mình thì mình tự giải quyết vẫn là tốt nhất, bây giờ tôi đã không còn là một cô bé nữa rồi.

-Nhà hàng Tây gần công ty-

Tôi và Lý Minh Vũ tìm một cái chỗ ngồi tràn ngập ánh mặt trời, quay đầu là có thể xuyên thấu qua lớp kính pha lê thật dày nhìn đến con đường lớn tấp nập phía bên kia.

"Bò bít-tết của nhà hàng này như thế nào?" Lý Minh Vũ đánh vỡ bầu không khí yên tĩnh, lên tiếng hỏi tôi.

"Ha ha, cũng được." Tôi không nghiên cứu nhiều về đồ ăn Tây, còn có thể nói gì đây? Nếu là gà rán, tôi còn có thể viết luận văn về mùi vị của nó, bởi vì ông ngoại có một tiệm gà rán.

"Bây giờ khi đối diện anh, em luôn cười rất mất tự nhiên, anh rất hoài niệm nụ cười của em trước kia." Bầu không khí đột nhiên trở nên kỳ quái, Lý Minh Vũ thả dao nĩa trên tay mình xuống, rồi cầm tay của tôi.

Tôi bị hành động này của anh ta hù dọa, lập tức rút về tay. Quả nhiên, cảm giác sợ hãi lúc này so với cảm giác buổi sáng bị Giang Vũ Thần ôm không giống nhau. Nhưng nếu như không phải là bị dọa sợ, vậy đến cùng cái ôm kia đã cho tôi cảm giác gì?

"Thật xin lỗi." Lý Minh Vũ nói xin lỗi cắt đứt dòng suy nghĩ của tôi.

Tôi lắc đầu: "Quên đi, không có chuyện gì."

"Lần trước hẹn em ăn cơm xảy ra chút sự tình, thật là ngại quá, bởi vì tâm tình của Giang Linh có chút không khống chế được, cho nên anh không kịp nói

gì đã phải rời đi."

Tâm tình của Giang Linh không khổng chế được? Nghe thấy mấy từ này, ngay lập tức tôi cảm thấy không thoải mái, Giang Linh nhà tôi chẳng lẽ là bị bệnh thần kinh, dễ dàng không khổng chế được cảm xúc của mình sao? Là ai làm hại cô ấy, Lý Minh Vũ không phải là người rõ ràng sự tình nhất sao?

Tôi bất mãn thả dao nĩa trên tay xuống, không còn tâm tình nào ăn tiếp, nhìn thẳng Lý Minh Vũ.

Có lẽ Lý Minh Vũ cũng ý thức được mình đã nói sai, đành ngại ngùng cười làm hòa: "Không nghĩ tới quan hệ của em và Giang Linh vẫn tốt như vậy."

Tôi không nói lời nào, tiếp tục nghe anh ta nói chuyện.

"Nhưng mà, Liêm Di, em phải hiểu được một điều, sẽ quá ngu ngốc nếu từ bỏ hạnh phúc của mình vì tình bạn."

A, từ bỏ hạnh phúc vì bạn của mình là một hành động rất ngu ngốc ngu sao? Lý Minh Vũ thế nhưng có thể nói ra những lời nói như vậy, xem ra nếu là anh ta đem lòng thích bạn gái của bạn mình, anh ta nhất định sẽ không để ý quan hệ bạn bè mà đoạt đi người con gái kia! Trên tạp chí nói, đám đàn ông thích xem phim võ hiệp là bởi vì họ vô nghĩa, còn đám phụ nữ thích xem phim ngôn tình là bởi vì họ vô tình. Trước mắt, những lời nói kia đã đủ để chứng minh Lý Minh Vũ là một người vô nghĩa rồi, anh ta dám làm những chuyện kia với Giang Linh, có thể chứng minh anh ta rất vô tình, tất cả những điều trên có phải đã quá đủ để nói anh là một người lãng lơ trên hay không?

Bữa cơm này thật sự tôi không thể ăn vô được nữa, tôi đem tấm khăn đặt ở trên đầu gối lấy xuống, muốn đứng dậy rời đi.

"Liêm Di!" Anh ta kéo tôi lại: "Anh còn lời chưa nói, anh đã giúp em tìm được một trường học thiết kế thời trang ở nước Pháp để bồi dưỡng . . ."

Nước Pháp, bồi dưỡng. . . Lúc này tôi đây, bị mơ ước chạm vào tâm hồn, lại nhớ tới thời còn học đại học. . .

Thừa dịp thời gian tôi đang ngơ ngẩn, Lý Minh Vũ ấn tôi trở về chỗ ngồi.

"Anh và một vị giáo sư ở nơi đó có quan hệ không tệ, anh cũng đã nói rõ tình huống của em cho ông ấy rồi, đề cương luận văn của em ông ấy đã nhìn qua, cho rằng em là một người rất có thiên phú, cho nên, chỉ cần em đáp ứng, cũng có thể đi nước Pháp bồi dưỡng rồi, đây là mơ ước của em mà, không phải sao?"

Tôi kinh ngạc nhìn dòng người ngoài cửa sổ, trong cái thành phố này có nhiều người như vậy, bọn họ mỗi người trong lòng cũng có những giấc mộng của riêng mình, nhưng mà có thể thực hiện mơ ước ấy có mấy người? Giống như tốc độ của ô tô chạy ở trên đường lớn, cuộc đời của con người trôi qua có nhanh, nhưng lại có bao nhiêu cơ hội để có thể thực hiện mơ ước đấy? . . . Nhìn cảnh tượng ngoài cửa sổ đến xuất thần, trong đám người đột nhiên xuất hiện dáng người của một vị thiếu niên, cậu ấy đang cấp tốc chạy trốn, thật giống như đang tìm kiếm thứ gì đó. . . Đang tìm giấc mộng thuộc về cậu ấy sao?

Bị Lý Minh Vũ đầu độc, hiện tại trong đầu tôi tất cả đều là chuyện đến nước Pháp.

"Liêm Di, anh thật sự rất thích em, em có biết nửa năm này anh không liên lạc được với em, anh sống khổ sở ra sao không?"

Lý Minh Vũ nói gì, tôi nghe không rõ nữa, cũng không muốn nghe cho rõ, bởi vì hiện tại tôi đang nhớ đến giấc mơ của một người khác, đó chính là giấc mơ của Giang Linh.

Ba năm trước, lúc tốt nghiệp đại học, Giang Linh đã từng hỏi ước mơ của tôi là gì, tôi trả lời chính là đi nước Pháp bồi dưỡng khả năng thiết kế thời trang của mình, mà khi tôi hỏi giấc mơ của cô ấy, về mặt Giang Linh hạnh phúc trả lời: "Giấc mơ của Linh là giấc mơ của Di có thể trở thành thực hiện, chúng ta vĩnh viễn là chị em tốt. Linh không có trí tiền thù, cho nên Di phải truyền động lực cho Linh đó!"

"Liêm Di? Em đáp ứng đi nước Pháp không?"

"Không!" Tôi lên tiếng cự tuyệt như chém sắt, còn là lần đầu tiên.

Lý Minh Vũ rất kinh ngạc: "Tại sao?"

"Bởi vì giấc mơ của em và giấc mơ của Giang Linh không thể tách rời."

Nghe được lời tôi nói, Lý Minh Vũ ngây ngẩn cả người, trong ánh mắt của anh ta tràn đầy nghi ngờ, chắc là kinh ngạc tại sao quan hệ của tôi và Giang Linh lại tốt đến như vậy. Chỉ cần biết tình bạn của tôi và Giang Linh đã hơn mười mấy năm đã có thể giải đáp nghi ngờ trong lòng anh ta.

Đang lúc tôi một lần nữa cầm túi xách lên muốn rời đi, đột nhiên trên tấm kính pha lê in một bóng người.

Giang Vũ Thần?

Bộ dạng của cậu ấy mệt mỏi, những con thờ gấp không những khiến bà vai cậu ấy phập phồng, mà còn làm tấm kính pha lê trở nên mờ hồ, mờ hồ trên trán dưới ánh mặt trời sáng lên lấp lánh, trên tay Vũ Thần giống như đang cầm một thứ gì đó.

Giang Vũ Thần nghi ngại đủ rồi, hai tay chống lên tấm kính pha lê, nhìn tôi chằm chằm, dù tôi đã vắt hết óc cũng không thể hiểu được về mặt này của cậu ấy, trong lòng cảm thấy rất lo lắng, rất khẩn trương.

Nhìn Giang Vũ Thần đứng ở bên kia tấm kính pha lê, tôi thật giống như đánh mất thính giác, một chút âm nhạc trong nhà hàng cũng nghe không được, nhưng tôi có thể nghe được rất rõ ràng tiếng tim đập thình thịch không ngừng của bản thân.

Ánh mắt Giang Vũ Thần rơi trên người Lý Minh Vũ, trên mặt hiện lên vẻ chán ghét và tức giận, cậu ấy xoay người, đi về hướng cửa ra vào của nhà hàng nhưng mà tôi không thể để cho Giang Vũ Thần đi vào! Nếu cậu ấy lại náo loạn thì làm sao bây giờ?

Tôi dùng tốc độ chạy thật nhanh đã học được khi còn đi học chạy tới cửa chính, ngăn cản Giang Vũ Thần lại.

"Vũ Thần, thật là trùng hợp."

"Để cho em vào." Giang Vũ Thần khẽ nhún mày.

"Giang Vũ Thần, em đói bụng sao? Chị mời em đi chỗ khác ăn cơm!" Tôi cười híp mắt nói.

"Liêm Di." Giọng nói Giang Vũ Thần rất không vui.

Không có biện pháp rồi, tôi rất chân thành nhìn Giang Vũ Thần nói: "Em trước đi theo chị, tất cả mọi chuyện xảy ra ở đây, chị đều nói cho em biết."

Giang Vũ Thần nửa tin nửa ngờ, hỏi lại tôi: "Thật sao?"

"Thật." Cuối cùng đã thuyết phục được Giang Vũ Thần, tôi lôi kéo cậu ấy rời khỏi nhà hàng Tây, đi đến một cái công viên nhỏ gần đó.

Thời gian buổi trưa trong công viên không có người nào, tôi và Giang Vũ Thần ngồi trên hai con ngựa gỗ đồ chơi. Bởi vì vóc dáng Giang Vũ Thần khá cao, hai chân đặt lên chỗ để chân có chút miễn cưỡng, nhưng mà bộ dáng này thật sự rất đáng yêu.

"Nói đi."

Tôi quay đầu nhìn về mặt nghiêm túc của Giang Vũ Thần, bắt đầu kể hết mọi chuyện.

"Hèn hạ!" Nghe Lý Minh Vũ dùng việc bồi dưỡng ở bên Pháp hấp dẫn tôi, Giang Vũ Thần tức giận, đánh một quyền ở trên đầu ngựa gỗ.

Cái tiểu tử này còn rất bạo lực, tôi bị Giang Vũ Thần dọa sợ đến mức đem ngựa gỗ của mình lùi cách xa chỗ cậu ấy một khoảng cách.

Giang Vũ Thần chưa nguôi cơn tức, lại hướng về phía tôi âm ỉ: "Chị nếu mà đồng ý, em nhất định sẽ không buông tha cho chị!"

"Chị không phải là đã không đồng ý rồi sao?" Tôi úy khuất rù rì.

Thấy tôi giống như một con gà bị một lão ưng dọa sợ hãi, mặt Giang Vũ Thần cuối cùng đã hiện ra nụ cười, bất quá lần này không phải là cười nhạt, mà là nụ cười cưng chiều. Thật ra tôi thả để cho Giang Vũ Thần cười nhạt tôi còn hơn, bởi vì để một người nhỏ tuổi hơn người cười cưng chiều với người, cảm giác đó muốn có bao nhiêu khó chịu thì có bấy nhiêu khó chịu.

"Vậy là được rồi!" Giang Vũ Thần lôi kéo ngựa gỗ của mình nhích tới gần chỗ tôi, rồi cục lấy món đồ trong tay mình ra, đưa hộp gỗ tới trước mặt tôi: "Cho chị, chị xứng đáng."

"Xứng đáng?" tôi kinh ngạc nhận lấy, nhìn cái hộp gỗ có vẻ thần bí kia, miệng lẩm bầm lầu bầu.

Không biết trong hộp này đựng cái gì, bên ngoài hộp có cảm giác mát mát.

"Cũng không phải là nhẫn kết hôn, chị do dự cái gì, nhanh lên một chút, mở nó ra đi!"

Nhẫn kết hôn. . . Giang Vũ Thần há mồm nói đến chuyện kỳ quái này! Tôi liếc mắt nhìn cậu ấy, cậu ấy cũng đang nhìn tôi, vẻ mặt đặc ý.

Kiểu cười đặc ý này, cái đồ trong hộp không phải là đồ gì đó dùng để chinh phục người đi? Trong lòng chuẩn bị thật tốt, rồi cục tôi cũng có đủ dũng khí mở nắp cái hộp gỗ ra. . .

Bịch bịch —— bây giờ tôi lại nghe được tiếng tim đập của mình, giống như lúc nhìn thấy Giang Vũ Thần ở nhà hàng Tây vậy.

Buổi sáng chúng tôi đưa xe đã thắng được kem cây, kem lẳng lẳng nằm trong hộp gỗ, xung quanh còn có đá lạnh để giữ nhiệt.

Một loại cảm giác đặc biệt vọt tới trong lòng tôi, có mấy phần cảm động, có mấy phần hạnh phúc, còn có mấy phần nói không rõ.

Không biết có phải là bởi vì cái hộp tương đối lạnh hay không, tay của tôi có chút runrun, không biết nên không nên ăn hết kem trong hộp, hay ăn từ từ. . .

Nhìn thấy tôi lo lắng bất động, tay Giang Vũ Thần lắc lư trước mặt tôi: "Chị bị kem đông cứng rồi sao?"

Tôi ngẩng đầu nhìn về phía Giang Vũ Thần, cãi lại: "Em mới bị kem cây đông cứng ấy!"

"Vậy thì chị mau ăn đi!" Giang Vũ Thần cười đến rục rờ.

"Ừ." Tôi có chút không nỡ, bóc giấy đóng gói cây kem ra, để lộ ra chiếc kem màu cam bên trong, thật giống như mặt trời rục rờ trên trời. Tôi đem kem cây đưa đến miệng Giang Vũ Thần: "Em không ăn sao?"

Có thể là bởi vì tôi đột nhiên đem kem cây đưa đến trước miệng, nên Giang Vũ Thần bị hù một trận, lông mày cậu ấy một bên cao một bên thấp, hơi há hốc mồm, bộ dáng ngớ ngẩn, sững sờ vài giây, Giang Vũ Thần đem cây kem đẩy trở lại: "Em đã ăn rồi, lúc nhân được không nhận được."

"Đồ tham ăn." Tôi thuận miệng nói thế thôi, không nghĩ tới Giang Vũ Thần khoa tay múa chân nói về lý do tại sao cậu ấy lại ăn kem trước.

"Lúc tan học, nhận được kem, ngay lập tức em đến công ty tìm chị, nhưng mà đồng nghiệp của chị nói chị đã đi ăn cơm cùng một người đàn ông rồi, lúc ấy em chỉ cần nghĩ một lúc cũng có thể đoán ra người đàn ông kia là Lý Minh Vũ, cho nên em tìm hết mấy cái nhà hàng gần công ty chị, tìm mãi cũng không thấy bóng dáng chị đâu! Buổi trưa mặt trời ngay giữa đỉnh đầu, chả nhẽ em không khát, không mệt mỏi sao?"

"Em gọi một cuộc điện thoại chẳng phải sẽ biết chị ở đâu sao?"

"Còn dám nói đến chuyện này, điện thoại di động của chị ở trên người sao?"

Tôi mở ra túi xách, cẩn thận tìm một hồi, quả nhiên không có.

"Ngay cả điện thoại cũng có thể quên ở nhà, chị rốt cuộc đã trưởng thành chưa vậy?" Giang Vũ Thần lại bắt đầu cười nhạo tôi.

"Ai nói người trưởng thành không thể có một trí nhớ không tốt chứ."

"Còn phản bác!" Nói xong, Giang Vũ Thần lại làm chuyện khiến thần kinh tôi bị tác động, cậu ấy lại sờ đầu tôi.

"Em cũng đâu có trí nhớ của người trưởng thành đâu!" Tôi tát lên tay Giang Vũ Thần, rồi hất tay cậu ấy ra, trừng mắt liếc cậu ấy một cái.

"Dù vậy trí nhớ của chị so với trí nhớ của em vẫn kém hơn! Nếu không, Liêm Di sau này chị gọi em là anh đi, anh đây sẽ chăm sóc yêu thương Liêm Di!" Giang Vũ Thần làm bộ thật tình nghiêm túc.

Ói máu, ói một hùm máu to! Một cái kem đã muốn trở thành anh của tôi? Giang Vũ Thần thật sự nghĩ rằng tôi rất dễ bắt nạt đây.

"Tránh xa một chút! Chị so với em lớn hơn, em phải gọi chị là chị đó!"

Bạn đang đọc truyện *Gọi Tôi Là Chị Được Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Tình Cảm Khác Thường 2

"Liêm Di, không phải ngày mai con phải ra cửa hàng hỗ trợ sao?" Cha bật tivi, sau một hồi chuyển kênh thật lâu, rốt cục chọn được một kênh vừa ý.

"Đúng là như vậy." Từ trong sách, tôi ngẩng đầu trả lời.

Cha chỉ chỉ quyển sách tôi đang xem: "Con đang xem sách gì vậy?"

"Là sách tiếng Pháp đó cha." Bởi vì được Lý Minh Vũ nhắc nhở, tôi lần nữa lấy quyển sách tiếng Pháp từ trong tủ ra, lúc tốt nghiệp, tôi không có năng lực đi nước Pháp, hiện tại đã ba năm trôi qua, tôi cũng tích góp được chút tiền, có lẽ không lâu sau, tôi có thể dựa vào thực lực của mình để theo đuổi ước mơ rồi.

"À, học tập cho lên chuyên ngành cũng đúng." Cha gật đầu: "Ôn lại kiến thức cũ rất tốt."

"Cha!" Tôi bất mãn nói: "Chuyên ngành của con là thiết kế, không phải là tiếng Pháp."

"À?" Cha kinh ngạc: "Chuyện này cha quên mất!"

Tôi bất đắc dĩ thở dài, không phải là một vài lần cha quên chuyện liên quan đến tôi, từng có một lần, tôi học lớp năm bậc tiểu học, cha thế nhưng cho là tôi vẫn còn học lớp . . . Bất quá, hiện tại đối với tôi mà nói, việc trẻ ra một hai tuổi không phải là chuyện xấu!

"Hai người đừng nói chuyện nữa, tới đây dùng cơm đi." Mẹ bung cơm tối đặt lên bàn ăn, rồi lên tiếng gọi chúng tôi.

Khó có khi một nhà ba người cùng nhau ăn cơm, tôi giúp cha lấy rượu ra. Thấy tôi rót rượu cho mình, cha mừng rỡ, mặt mày hớn hớn, nhưng mẹ ở một

bên cảm rằm một chút.

"Kít —— " Cha nhấp một ngụm nhỏ rượu Bạch Cừu xong, vẻ mặt tiếc hận: "Nếu có con rể để uống cùng thì tốt rồi."

Nghe được lời này của cha, mẹ mới nhớ tới một chuyện, mẹ gấp cho tôi một ít rau chân vịt: "Lần đầu tiên xem mắt của con bé đã xong, nghe nói thời nay rất nhiều người đi xem mắt đó, như vậy sẽ dễ dàng tìm được nhà trai có điều kiện tốt. Liêm Di! Thứ sáu tuần sau con lại có một buổi xem mắt nữa, kiểu xem mắt này không giống kiểu xem mắt bình thường, kiểu xem mắt này giúp con có cơ hội tiếp xúc với nhiều người hơn, đầu tiên có thể làm bạn bè, sau đó từ từ phát triển, nếu có duyên phận với nhau thì tiến tới."

Tôi cúi đầu ăn cơm, chuẩn bị kỹ cho mình, cái gì cũng nghe không được. Đi xem mắt có thể có thêm bạn bè, sau đó từ từ phát triển, kiểu xem mắt này và kiểu xem mắt thông thường có gì khác nhau sao? Mẹ càng ngày càng dọa người rồi.

"Đừng chỉ ăn, con có nghe thấy không? Nói chuyện chút đi." Mẹ dùng tay lay lay người tôi.

"Con nghe thấy mà, nếu có thời gian con sẽ đi."

Tôi ứng phó hai câu, nhưng mà mẹ vẫn không ngừng nhắc đi nhắc lại, chuông cửa đột nhiên vang lên.

"Thời gian này ai sẽ đến đây?" Nhân cơ hội này, tôi để đùa xuống, muốn đi mở cửa, trốn ra khỏi thế lực phạm vi của mẹ.

"Leng keng. Leng keng." Lúc tôi đi tới cửa, người ở ngoài cửa không có kiên nhẫn, lại ấn thêm một hồi chuông nữa.

"Tới đây!" Mở cửa nhìn thấy, thì ra người đứng ở bên ngoài là Giang Vũ Thần!

Tôi kinh ngạc nhìn cậu ấy hỏi: "Em và người nhà cãi nhau sao?"

Giang Vũ Thần lắc đầu.

"Vậy em tới nhà chị làm cái gì?" Không phải lần trước Giang Vũ Thần đã đến nhà tôi ở qua đêm rồi sao, chả nhẽ cậu ấy có quyết tâm làm con trai nhà chúng tôi?

"Không có chuyện gì không được tới nhà chị sao?" Giang Vũ Thần phồng má, một chút cũng không hài lòng thái độ chủ nhân của Lam Di.

Cho nên tôi đành đổi một câu nói khác: "Được rồi, không biết hôm nay đại tiên đến điện tam bảo có chuyện gì?"

PHỐC, Giang Vũ Thần cười: "Lần trước ở nhà chị, hình như em đã làm rơi một nút áo ở phòng chị."

Nút áo? Tôi sao lại không phát hiện ra nhỉ? Tôi cho hắn nhường đường cho Giang Vũ Thần đi vào nhà.

Cha mẹ đang ăn cơm thì nhìn thấy Vũ Thần tới, rất nhiệt tình chào hỏi cậu ấy, mời cậu cùng ăn cơm với nhà bọn họ, cha lại giờ giờ ly rượu lên hỏi Giang Vũ Thần có muốn một chén không.

"Chú và cô cứ ăn cơm đi, cháu tới đây để tìm đồ thôi, cháu không ăn cơm đâu."

"Tìm đồ à? Vậy thì cháu đi tìm đi, không cần để ý nhiều đâu, muốn lật chỗ nào thì lật, cứ coi như đây là nhà mình." Muốn tìm cũng khoog phải là phòng của cha, nên cha trả lời thật sáng khoái.

Tuân lệnh xong, Giang Vũ Thần ngay lập tức đi về phía phòng tôi, tôi lười giúp cậu ấy tìm đồ, ngồi xuống bàn tiếp tục ăn cơm. Bất quá ngồi xuống, tôi đã hối hận quyết định của mình.

"Liêm Di, mẹ nói với con cái vụ xem mắt kia. . ." Không có bỏ qua cho tôi, mẹ lại tiếp lời: "Đối tượng xem mắt kia không được đẹp trai nh Giang Vũ Thần, nhưng mà cậu ta cũng được đó, trình độ học vấn là khoa chính quy, còn khá hơn nghiên cứu sinh, thạc sĩ và vân vân."

"Vâng, vâng, đúng là không tệ." Tôi tùy ý ứng phó, cũng không để tâm lời mẹ nói lắm.

Lân tiếp theo bị mẹ oanh tạc còn chưa bắt đầu, Giang Vũ Thần đã tìm được nút áo, đi từ bên trong phòng.

"Tìm được rồi sao?"

"Vâng, cháu đã tìm được rồi." Giang Vũ Thần cười vô cùng xấu hổ, cậu đến đúng lúc nhà người ta ăn cơm: "Chú và cô, cháu đã làm phiền hai người dùng bữa rồi, cháu xin phép về trước."

"Sao lại khách khí như vậy, cháu thật sự không muốn dùng cơm với nhà chúng ta rồi hãy đi sao?"

"Dạ thôi, cháu chào chú và cô."

Mẹ vỗ vỗ vai tôi, nói: "Đi tiễn Vũ Thần đi!"

“Có chuyện gì vậy mẹ, em ấy cũng đâu phải là không biết đường đâu.”

“Thôi cô, không cần phải tiễn cháu đâu, mọi người tiếp tục ăn cơm đi!” Hôm nay Giang Vũ Thần rất là phối hợp với tôi, vừa đi tới cửa, quay người lại, mặt rục rở hướng về phía cả nhà chúng tôi phát tay nói.

Tôi ngồi xuống một bên tiếp tục ăn cơm, trong đầu không ngừng suy nghĩ đến nụ cười rục rở của Giang Vũ Thần lúc cậu đi, tâm tình cậu ấy sao tự nhiên lại tốt như vậy? Không phải là bởi vì đã nhìn thấy thứ gì buồn cười ở trong phòng tôi đây chứ? Trên bàn tôi cũng không có mấy quyển truyện ngôn tình hay sách thiếu nhi, ... hay là cậu ấy nghe thấy chuyện xem mắt của tôi mà mẹ nhắc đến?

"Ông—— " Tiếng tin nhắn đến vang lên.

Đang nằm ngủ trên giường, tôi nặng nề ngồi dậy. Đã hơn mười một giờ rồi, ai còn gửi nhắn tin vậy.

Sờ chiếc điện thoại di động trên bàn, trên màn hình hiện nên chính là "Giang Vũ Thần ".

"Rời giường, đi tới trước tủ sách, tập tranh thứ hai từ phía bên trái, mở trang thứ năm ra."

Làm cái gì vậy? Nhìn xong tin nhắn, lòng hiếu kỳ của tôi lập tức đã bị Giang Vũ Thần kích thích, chân tôi đi tới tủ sách phía bên cạnh, cầm lấy tập tranh mà cậu ấy bảo, lúc lật đến trang tranh thứ năm, ở phía dưới có một hàng chữ.

"Thật là đứa bé ngoan, để quyển sách này xuống, tiếp tục tìm quyển sách thứ ba phía bên trái, lật tới trang hai mươi."

Giang Vũ Thần rốt cuộc đang muốn làm chuyện gì?

Dựa theo lời nói của Giang Vũ Thần, tôi lại tiếp tục tìm quyển sách còn lại, lật tới trang hai mươi, trên đó có viết: "Thích cái trò chơi này không? Xé chiều ngày mai bốn giờ, em có việc tìm chị. Nếu muốn biết là chuyện gì, tiếp tục tìm quyển sách thứ tư phía bên trái, rồi lật đến trang mười ba."

Trò chơi. . . Người này có phải điên rồi hay không? Đêm hôm khuya khoắt không để cho người khác ngủ, ai lại muốn cùng cậu ấy chơi cái trò chơi trẻ con này chứ? Mặc dù rất giận tức giận, nhưng mà lòng hiếu kỳ của tôi vẫn không ngừng thôi thúc mình đi tìm cuốn sách thứ ba.

Trang thứ mười ba: "Xin chào! Giang Vũ Thần vĩ đại ngày mai tìm bạn có chuyện gì vậy? Chính là xem phim! Muốn biết vé xem phim được đặt đâu sao? Đi tìm quyển sách thứ nhất phía bên trái, lật đến trang thứ mười bốn, trên đó có ghi rõ chi tiết."

Xem phim? Nói thật, sau khi tốt nghiệp đại học, rất lâu rồi tôi chưa đi xem phim. Bởi vì đã rơi vào trò chơi tìm kiếm vé xem phim, nên tôi muốn nhanh chóng tìm được thành quả, muốn nhanh chóng cầm được vé xem phim trên tay, cho nên tôi để cuốn sách thứ ba xuống, lập tức tìm cuốn sách thứ tư, nhưng ngay khi tôi mở đến trang thứ mười bốn, không những không có nhìn thấy vé xem phim, mà chỉ nhìn thấy một hàng chữ đủ để làm cho người ta căm tức!

"Chị đã bị lừa! Vé xem phim không hề ở trong nhà chị! Nó còn đang ở trong túi của em ~ ngu ngốc!"

Ói máu! Đem mấy quyển sách để lại kệ sách, tôi tức giận nằm sấp lên trên giường. Tôi lại bị Giang Vũ Thần vui đùa quay một vòng, lần nào cũng đều như vậy, nếu như Giang Vũ Thần đem đồng tình lực dùng để đùa bốn người này áp dụng vào chuyện học tập, tôi có thể khẳng định khi Giang Vũ Thần 18 tuổi có thể đạt được trình độ tiến sĩ rồi! Để phòng ngừa lại bị Giang Vũ Thần đùa bỡn, tôi tắt điện thoại di động! Ngày mai đi xem phim sao? Chính cậu đi đi, tôi mới không đi!

Ngày hôm sau.

Thứ bảy cửa hàng gà rán, buổi trưa lưu lượng khách rất lớn, tôi mệt mỏi đến đau cả thắt lưng, mẹ không những không lên tiếng khích lệ câu nào, còn nói chuyện này là do cơ thể tôi thiếu rèn luyện.

Cuối cùng giờ ăn trưa cũng kết thúc, đồng hồ đã điểm ba giờ rưỡi rồi.

"Nhân tiện lúc được rảnh tay, Liêm Di đi ăn cơm đi!"

"Mẹ, người rót cốc cũng nhớ tới chuyện con còn chưa ăn cơm nha."

"Được rồi, đừng oán giận nữa, con nhanh ăn cơm đi, buổi tối lại phải bận rộn đó."

"Con biết rồi."

Tôi rửa tay, muốn nhìn cha một chút. Bận rộn cả buổi sáng, cha chắc cũng đã đói bụng, cha đang há mồm thật lớn, một ngụm lớn gặm đùi gà, thấy tôi đi vào, cha đưa cho tôi một chiếc đùi gà.

"Cảm ơn cha."

"Khách khí làm gì chứ." Cha lại cắn hai miếng lên cái đùi gà trên tay mình, nói: "Mặc dù tiệm gà này là do nhà chúng ta mở, nhưng thịt gà ở đây cha thật sự chưa từng ăn qua."

"Mẹ sợ cha ăn nhiều quen miệng sẽ thâm hụt thịt gà chứ gì."

"Cũng không phải, mà là mẹ con keo kiệt tiếc chút thịt gà thì có."

"Ha ha a —— "

Đang ở lúc hai người chúng tôi vui vẻ hòa thuận gặm đùi gà, tôi nhận được một cuộc điện thoại từ một số lạ.

Hà? Sẽ là ai đây?

"Này, xin chào."

"Tôi. . . Tôi không tốt. . ." Hơi thở yếu ớt của ai đó, là Giang Vũ Thần sao? Nghe có vẻ giống giọng cậu ấy.

"Giang Vũ Thần?"

"Đúng, là em. . ."

"Em làm sao vậy? Ngã bệnh rồi hay là đã xảy ra chuyện gì? Điện thoại của em đâu rồi, em đang dùng điện thoại của ai vậy?" Tôi không ngừng đặt một đồng câu hỏi, tôi cũng cảm giác được bản thân mình hình như có chút quá khẩn trương, có lẽ lần này cậu ấy lại đùa bỡn tôi!

"Em không có ngã bệnh. . . Em đang ở rạp chiếu phim. . . lúc trước còn đứng ở cửa chờ chị đến. . . lúc đó em không có để ý nên bị người ta đụng vào, rồi bị té ngã từ trên bậc cầu thang. . . Điện thoại di động của em bị hư rồi. . . Thật xin lỗi, điện thoại này là em mượn của người khác. . ."

Tôi càng nghe càng cảm thấy giọng nói của Giang Vũ Thần càng trở nên yếu ớt, không giống như cậu ấy đang diễn trò, hơn nữa, cũng bởi vì điện thoại di động của cậu ấy bị hư nên mới mượn điện thoại của người khác để xin lỗi tôi. . . OMG, sẽ không phải là cậu ấy thật sự té ngã đó chứ? Rạp chiếu phim có nhiều người như vậy. . .

"Em bây giờ đang ở đâu?"

"Còn đang ở cửa rạp chiếu phim."

"Vậy em chờ chị một lát, chị lập tức tới ngay!"

Cúp điện thoại, tôi nhanh chóng cời bỏ đồ phục vụ của tiệm, rồi chạy về phía cửa tiệm.

"Liêm Di! Con đi đâu vậy?" Cha đuổi theo, hỏi tôi.

"Vũ Thần xảy ra chuyện, con đi xem cậu ấy một chút, con sẽ về ngay!"

Chạy ra khỏi tiệm gà rán, tôi bắt một chiếc taxi. Giang Vũ Thần tham ăn tham uống, cho dù từ trên bậc cầu thang té xuống, chắc hẳn cậu ấy sẽ không bị thương gì lớn đâu. Ngọc Hoàng đại đế, Vương Mẫu nương nương, hai người nhất định phải phù hộ cậu ấy không có chuyện gì nha!

Bạn đang đọc truyện *Gọi Tôi Là Chị Được Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Tình Cảm Khác Thường 3 (1)

"Hi, tốc độ của chị thật là nhanh!"

Lúc tôi xuất hiện ở cửa rạp chiếu phim, Giang Vũ Thần nở nụ cười, cậu ấy vẫn bình yên vô sự, vui vẻ ôm hai cốc bỏng ngô, đi về phía tôi.

Bị lừa! Tôi lại bị lừa! Quen biết Giang Vũ Thần đã lâu, tôi bắt đầu hoài nghi chỉ số thông minh của mình. . .

Không nhìn về mặt tức giận của tôi, Giang Vũ Thần kéo một tay tôi, rồi đi vào trong rạp chiếu phim.

"Giang Vũ Thần! Lừa chị vui lắm sao?" Tôi gạt tay cậu ấy ra, trợn mắt nhìn.

"Tức giận sao?" Giang Vũ Thần giống như phát hiện đại lục mới, kinh ngạc nói: "Bạn học đeo tạp dề của hàng gà rán đang tức giận sao?"

Tạp dề? Tôi đột nhiên cúi đầu xuống, thì ra bởi vì lúc ra cửa quá vội, chỉ lo tháo mũ trên đầu mà tôi đã quên mất cời tạp dề xuống rồi. Liền tranh thủ cời xuống tạp dề trên người mình, gương mặt đỏ bừng nhìn Giang Vũ Thần: "Em chớ đắc ý!"

"Em không hề đặc ý."

"Em rõ ràng không có bị thương, còn nói mình bị thương, em có biết về cậu chuyện cổ tích sói đến không? Bây giờ em và đứa trẻ trong câu chuyện cổ tích kia có cái gì khác nhau chứ?"

"Em chắc chắn đẹp trai hơn." Giang Vũ Thần hơi suy tư một chút, tự hào trả lời câu hỏi của tôi.

"Em quá. . ."

"Quá gì? Thôi, đừng ở đây nắng em nữa, phim sắp bắt đầu rồi! Là bộ phim kinh dị mới nhất đó!" Cắt ngang lời nói của tôi, Giang Vũ Thần bá đạo lôi kéo tôi tiến vào rạp chiếu phim.

Phim kinh dị. . . lúc Giang Vũ Thần còn học tiểu học đã thích xem thể loại phim này, nhưng bởi vì Giang Linh quá nhất gan, mỗi lần cậu ấy muốn coi phim kinh dị đều rủ tôi đi cùng. Có nhiều lần, Giang Vũ Thần bị dọa sợ phải cầm tay tôi. Nhớ tới chuyện lúc trước, tôi cũng tiêu tán cơn tức giận lúc này được một nửa.

Tìm chỗ ngồi, Giang Vũ Thần đưa cho tôi một cốc bỏng, lúc tôi sắp nhận được, cậu ấy lại cố ý rút tay về, để khiến tôi bất hụt. Nhìn hành động trẻ con của Giang Vũ Thần, một điểm nóng này tôi cũng không có.

Ba--- Tất cả đèn trong rạp chiếu phim đều bị tắt, trước mắt chúng tôi là một mảng tối om.

"Chị lần theo nãy đoạn tin nhắn của em hả? " Trong bóng tối, Giang Vũ Thần thấp giọng hỏi tôi.

"Uh."

"Chị hiểu được sao?" Giang Vũ Thần hỏi đặc biệt chi tiết.

"Hiểu được. . ." Nhất định phải nói rõ chuyện này sao, đột nhiên có tiếng động lớn, cắt đứt lời tôi định nói.

Màn hình phía trước bắt đầu chuyển từ đen sang xám, phim bắt đầu.

"Xem phim đi!" Giọng nói mừng rỡ.

"Uh."

Tôi ghé mắt nhìn Giang Vũ Thần đang ngồi bên cạnh tôi, hắn thật là kinh khủng, so sánh với phim kinh dị còn kinh khủng hơn —— nhìn màn hình chiếu phim, trên mặt Giang Vũ Thần treo một nụ cười rục rờ. Bất quá, nói thật, Giang Vũ Thần bị gọi là Thất Trung giáo thảo, đúng là danh hiệu kỷ thực. Hai má đầy thịt lúc còn bé thường xuyên bị Giang Linh nghịch ngợm chơi đùa đã sớm biến mất, hiện tại gò má của cậu ấy góc cạnh rõ ràng, đặc biệt là cằm, rất đẹp.

Phát hiện tôi đang nhìn lên cậu ấy, Giang Vũ Thần quay đầu sang, cười ảm áp như gió xuân: "Nếu chị sợ, em có thể cho chị mượn bàn tay em."

Rung động. Một lần nữa tôi lại nghe được tiếng tim đập của mình.

"Ai, ai sợ chứ, một lát nữa không nên giống như lúc còn nhỏ cầm tay chị là chị đã phải cảm ơn trời đất rồi."

"Hiện tại chắc chắn sẽ không."

Sẽ không tới nắm tay tôi. . . Tại sao nghe Giang Vũ Thần nói lời này, trong lòng tôi có một loại cảm giác thất bại, giống như lúc bản thiết kế của mình không được chọn trúng vậy.

Không nói cái gì nữa, tôi chuyển ánh mắt đến màn hình chiếu phim, nhưng tôi đã không còn cách nào hấp thu được nội dung của bộ phim.

Tôi suy nghĩ lung tung thật lâu, mãi về sau trong lòng tôi mới yên tĩnh lại để xem phim, đột nhiên Giang Vũ nghiêng người, đầu gối lên trên vai tôi.

"Giang Vũ Thần?" Tôi nhẹ giọng gọi cậu ấy.

". . ." Chỉ có tiếng thờ nhẹ nhàng đều đều của Giang Vũ Thần, không có tiếng trả lời lại.

"Ngủ rồi sao?"

". . ." Vẫn không có tiếng trả lời, xem ra Giang Vũ Thần thật sự ngủ rồi.

Tôi bất đắc dĩ nhìn gương mặt quen thuộc đang dựa lên trên vai mình, cho tới bây giờ tôi mới phát hiện gương mặt này hết sức tuần tú, rõ người khác đi xem phim, chính cậu ấy lại ngủ mất, tối ngày hôm qua cậu ấy không có ngủ sao?

Chương 18: Tình Cảm Khác Thường 3 (2)

** ta là đây phân cách kể chuyện xưa **

Trong công viên, có hai nữ sinh đang lôi kéo tay cánh tay nhỏ bé của một đứa nhỏ, cậu ấy tên là Giang Vũ Thần, cậu ấy có một đôi mắt đen nhánh cơ trí, tiểu hải tử có làn da trắng nõn nhẵn nhụi hiếm thấy. Người nắm bàn tay trái chính là chị gái cậu ấy Giang Linh, người nắm bàn tay phải chính là Liêm Di, bạn tốt của Giang Linh, so sánh với Vũ Thần thì hai người bọn họ lớn hơn 9 tuổi.

Lúc Vũ Thần 8 tuổi, thì Liêm Di đã 17 tuổi. Bài tập thủ công ở trường, Vũ Thần sẽ không làm, cậu ấy tìm chị của mình hỗ trợ, Giang Linh vốn tay chân vụng về nên đã đem bài tập của cậu ấy làm cho rồi tinh rồi mù, nhưng mà một bài tập rách nát như vậy đến trên tay Liêm Di, cô ấy hơi sửa sang lại một chút, đã có thể rực rỡ hẳn lên, cho nên ở trong lòng của bạn nhỏ Vũ Thần, cậu ấy đã mặc nhận Liêm Di là người có thể làm bài thủ công tốt nhất trên đời.

Lúc Vũ Thần 11 tuổi, thì Liêm Di đã 20 tuổi. Giang Linh có một món quà sinh nhật trân quý, đó chính là món quà mà bạn trai cô ấy tặng, nhưng mà chẳng may Vũ Thần loay hoay đụng phải, không cẩn thận làm nó bể mất, Giang Linh tức giận giáo huấn cậu ấy, nhưng lại bị Liêm Di ngăn cản, cũng giống như lúc ngăn chị gái giáo huấn mình, Vũ Thần đã xem Liêm Di như người bảo vệ, mang cho cậu ấy cảm giác an toàn. Cho nên mỗi lần đi xem phim kinh dị, Vũ Thần cũng sẽ rủ Liêm Di đi cùng, bởi vì trong lòng Vũ Thần, cậu ấy đã cho rằng chỉ cần có Liêm Di ở bên ... cậu ấy sẽ rất an toàn.

Lúc Vũ Thần 14 tuổi, thì Liêm Di đã 23 tuổi. Năm đầu tiên học trung học Vũ Thần bắt đầu xuất hiện hiện tượng phản nghịch, làm phiền rất nhiều thầy cô giáo trong trường, nên thầy cô giáo đành phải mời phụ huynh cậu ấy đến, nhưng mà bởi vì ba mẹ Vũ Thần bề bộn nhiều việc, nếu là chuyện nhất định phải tới, hầu như đều là chị của Vũ Thần Giang Linh tới, nhưng mà tính cách Giang Linh nóng nảy, điểm này Vũ Thần hiểu rõ quá rõ, không còn cách nào khác, Vũ Thần đi tìm Liêm Di, cho nên bắt đầu từ lúc đó, cứ khi nào thầy cô giáo ở trường muốn tìm phụ huynh, Vũ Thần sẽ lập tức liên lạc với Liêm Di. Mặc dù mỗi lần Liêm Di đều thay Vũ Thần chịu phê bình, nhưng mà Liêm Di không quay sang giáo huấn Vũ Thần đến một lần, cô luôn rất ôn nhu và nói với Vũ Thần cái gì là sai, nên làm như thế nào mới đúng. Mặc dù những lời giảng giải kiểu này làm cho Vũ Thần nghe nhiều đến phát phiền, nhưng trong lòng Vũ Thần càng ngày càng liệt lệ thuộc vào Liêm Di.

Khi Vũ Thần 15 tuổi, thì đã Liêm Di 24 tuổi. Lúc đó Vũ Thần đã tốt nghiệp trung học và trở thành một nam sinh kiên cường, nhưng mà nước mắt trân quý của cậu đã chảy vì Liêm Di một lần. Năm ấy Liêm Di tìm được công việc đầu tiên sau khi tốt nghiệp đại học, nhưng mà công việc ấy lại không ở thành phố bọn họ đang sống, chỗ đó khá xa. Ngày Liêm Di lên xe lửa, Vũ Thần cùng chị gái cậu đến tiễn cô. Nghĩ đến Liêm Di phải đến chỗ khác sinh sống, một năm sắp tới cậu sẽ không có cách nào gặp mặt cô, Vũ Thần giống như gặp phải chướng ngại tâm lý vậy, bất tri bất giác mà rơi lệ.

Khi Vũ Thần 16 tuổi thời gian, thì Liêm Di 25 tuổi. Trong đoạn thời gian một năm này, trong sinh hoạt của Vũ Thần không có Liêm Di, mặc dù lúc bắt đầu Vũ Thần không thích ứng được, nhưng mà dần dần, cái loại cảm giác mãnh liệt lệ thuộc vào Liêm Di không vì vậy mà phai nhạt. . .

Khi Vũ Thần 17 tuổi, thì Liêm Di đã 26 tuổi. Cô trở lại, lúc đó Vũ Thần đã cao lớn hơn nhiều rồi. Một năm này Giang Linh bị thất tình, Vũ Thần và Liêm Di giúp Giang Linh vượt qua nỗi buồn, không để cô có cơ hội một mình để nghĩ ngợi lung tung. Rồi một thời gian sau Liêm Di rút cục tiến vào một công ty chuyên về thiết kế thời trang, rồi cô nhận được tháng lương đầu tiên.

Tiệm Sushi, bởi vì Vũ Thần muốn thoát khỏi cô nữ sinh quán lấy mình, bị ép buộc phải hôn Liêm Di, mặc dù lúc ấy trong lòng nghĩ tới mọi chuyện đã xảy ra giữa bọn họ trong dĩ vãng, nhưng mà Vũ Thần hiểu được quan hệ bây giờ giữa cậu và Liêm Di chỉ là chị em.

Ở trong nhà, bởi vì ngoài ý muốn, Vũ Thần bị hàm răng của Liêm Di đập vào, môi bị trầy một chút, lúc đó tim của cậu cũng vì cái đụng kia mà mãnh liệt nhảy thót.

Lúc Liêm Di ở trong công ty, khi Liêm Di ngẩng đầu lên, hai má cô hiện lên áng mây đỏ hồng, ánh mắt sưng mù mờ hồ, lòng Vũ Thần nhộn nhạo, không kìm được cảm xúc mà cúi người hôn cô.

Trong trường học, La Tân và bạn gái cậu ta đang cầm trong tay một quyển sách khảo nghiệm người yêu lý tưởng cho bạn đến tìm Vũ Thần, lúc đó Vũ Thần cảm thấy chuyện khảo nghiệm này rất nhàm chán, nhưng mà khi nhìn thấy tiêu đề của cuốn sách "Kiểu phụ nữ nào thích hợp với bạn", tim của Vũ Thần hoàn toàn bị luân hãm rồi. Trong sách nói, những người có tính cách như Vũ Thần cần tìm người phụ nữ lớn tuổi hơn mình, người có thể giống như chị gái của cậu, người có thể chiều cô cậu cẩn thận, nhưng mà người đó không thể mất đi vẻ đáng yêu ngây thơ chất phác.

Bởi vì Lý Minh Vũ xuất hiện lần nữa, Vũ Thần và Liêm Di già vờ quen nhau, mặc dù Vũ Thần nói là làm bộ thôi, thật ra thì chính bản thân cậu muốn giả thành thật.

Tối ngày hôm qua, bởi vì hẹn Liêm Di đi xem phim, trong lòng Vũ Thần thấp thỏm bất an, một mặt Vũ Thần lo lắng Liêm Di sẽ không tới, mặt khác, lại phải suy nghĩ xem vào cuộc hẹn hò ngày mai hai người bọn họ nên làm gì, nên nói gì. Cảm xúc lo lắng và ngọt ngào thay nhau oanh tạc, mãi tới bốn giờ sáng Vũ Thần mới ngủ thiếp đi, nhưng mà chưa tới bảy giờ sáng, Vũ Thần tỉnh lại từ trong giấc mơ, bắt đầu chuẩn bị cho cuộc hẹn ngày hôm nay. Vũ Thần đã vì Liêm Di mà trang bị đầy đủ.

Bạn đang đọc truyện *Gọi Tôi Là Chị Được Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Dừng Lại Ngay 1

Trần trọc trở mình, đêm nay nhất định là một đêm mất ngủ.

"Sao có thể ... Sao có thể ..."

Tôi càng nghĩ càng khẳng định tôi không hề rung động với Vũ Thần, trong đầu đang rất hỗn loạn, tôi càng muốn tỉnh táo, thì nội tâm lại càng bứt rứt không yên.

Tôi xoay người sang bên trái, trong đầu đều hiện ra những chuyện thời thơ ấu của Vũ Thần, dẫn cậu đi công viên, làm thủ công thay cho cậu, thay cậu nghe những lời phê bình của thầy giáo, ngăn cản Giang Linh giáo huấn cậu.

...

Tôi xoay người sang bên phải, nghĩ đến một số chuyện phát sinh sau nụ hôn ở tiệm sushi, làm bộ gấp gờ, đi vào nhà tôi, tiễn cậu đi học, ăn kem cây, xem phim ... Còn có tìm đập thành thực...

"Làm sao có thể, là ảo giác sao? Tôi và Vũ Thần vẫn luôn là chị em ... Số tuổi của chúng tôi chênh lệch nhiều như vậy ..."

Tâm tình lại rơi vào hỗn loạn một lần nữa, tôi xoay người, lăn qua lăn lại, ván giường cũng sắp rời ra từng mảnh, thỉnh thoảng lại phát ra tiếng vang "kéo kẹt."

Nghe tiếng động trong phòng, mẹ đẩy cửa đi vào: "Con tập thể dục ở trên giường à?"

Tôi thò đầu từ phía dưới cái gối ra, nhìn mẹ nhưng không nói gì, hiện giờ tâm tình tôi đang rất rối bời, làm gì có tâm tư để tập thể dục.

"Con sao thế? Sao lại không nói lời nào?"

"Con không sao." Không muốn làm cho mẹ lo lắng, tôi cố nặn ra một nụ cười khổ: "Mẹ đi ngủ đi, giúp con đóng cửa lại."

"Ừ. Đừng lật tới lật lui nữa, cái giường không chịu được đâu."

Cửa bị mẹ đóng lại, gian phòng chỉ còn lại một mình tôi. Vấn đề vẫn cũ, cho dù tôi đã tận dụng hết tất cả tế bào não của mình để suy nghĩ, nhưng tôi vẫn không thể tìm ra chút đầu mối nào. Sự hiểu biết của tôi về tình yêu không nhiều, vì vậy tôi định lên internet tìm kiếm sự giúp đỡ từ người khác để có thể suy nghĩ cẩn thận hơn vấn đề này.

Bật máy tính lên, tôi vào một trang web nhắm mà tôi vẫn thường hay vào, đi dạo forum một vòng. Vào mục tình cảm, tôi tạo một topic "Tại sao tôi lại động tâm với cậu ta?" ở bên trong bài post, tôi kể lại rất chi tiết những chuyện đã xảy ra giữa tôi và Giang Vũ Thần trong mấy ngày qua.

Online đợi khoảng một phút đồng hồ, phía dưới bài post liền xuất hiện rất nhiều người tới hỗ trợ.

"Chủ topic đang tìm sự giúp đỡ từ mọi người sao? Dựa theo lời cô viết... rất có thể là vì người em trai này lớn lên quá xuất sắc lại còn đẹp trai nên đã động lòng! PS: Nghe cô nói cậu ta còn mua kem cho cô, tôi thấy cậu ta khá là đáng yêu đó!"

Trời đất! chắc chắn EQ của người này không cao, hoặc là một người phụ nữ cổ hủ.

"Theo những gì cô viết, là giả nhưng mà bây giờ lại thành thật, khuyên chủ topic nên bình tĩnh, để lý trí được tỉnh táo, cậu em trai này mặc dù đáng yêu, nhưng hình như rất khó đối phó."

Khó đối phó. . . Giang Vũ Thần cũng không phải là nhân vật phản diện, người kia lại không quen cậu ta, tại sao lại đưa ra một kết luận như vậy?

"Chủ topic, theo đuổi cậu ấy đi! Nói không chừng người em trai này đối với chủ topic cũng là giả mà thành thật đó! Wow kaka, hiện tại tình yêu kiểu chị em đang là trào lưu, chủ topic thật là theo kịp thời đại!"

Ói máu. Tình yêu kiểu chị em sao? Nếu là quan hệ chị em, sao tôi có thể yêu cậu ta được? Tư tưởng tôi khá bảo thủ, tôi không có ý nghĩ muốn theo mốt.

"Hôm nào cô cũng gặp người em trai này phải không? Nếu tôi đoán không lầm chủ topic luôn dính một chỗ với cậu ta, cho nên bản thân cô tự sinh ra ảo giác. Mấy tình huống kiểu này tôi đã thấy rất nhiều."

Nhìn thấy tin nhắn này, làm cho hai mắt tôi tỏa sáng, rất có đạo lý, trước kia tôi và Giang Vũ Thần không có ngày ngày dính lấy nhau, mà hình như gần

đây. . . Chúng tôi có chút quá thân thiết rồi.

Tôi nhanh tay ấn vào phím trả lời, viết: "Nếu như những ngày qua, ngày nào tôi cũng sinh ra ảo giác kiểu này, vậy bây giờ tôi nên làm gì?"

"Đương nhiên là tạm thời tách nhau ra một thời gian ngắn, để làm lạnh quan hệ thân thiết giữa hai người một chút. Lúc trước tôi và một người bạn của tôi cũng xảy ra loại tình huống này, nhưng may mà tôi kịp thời phát hiện, tránh né cậu ta một thời gian, hiện tại hai người chúng tôi vẫn chỉ là quan hệ bạn bè đơn thuần."

Bình bình luận trên nói có lý đó, chủ topic không ngại thì có thể thử cách đó xem sao. Nếu hai người tách ra một khoảng thời gian cảm giác rung động của cô biến mất, vậy có thể chắc chắn cảm giác của cô dành cho cậu ta bây giờ chỉ đơn thuần là ảo giác, nhưng nếu tránh gặp mặt cậu ta cũng không thể áp chế được cảm giác trong lòng cô, mà ngược lại càng khiến cô muốn gặp mặt cậu ta hơn, vậy thì cô đã yêu cậu ta rồi."

Yêu?

"Khụ khụ khụ —— " bị lời này làm cho giật mình, tôi bị sặc nước miếng của chính mình.

Yêu Giang Vũ Thần sao? Mặc dù đã sống 26 năm, nhưng tôi chưa từng có ý nghĩ sẽ yêu một ai đó!

Tắt computer, tôi nằm lại trên giường, trong lòng đã có một quyết định, bắt đầu từ ngày mai tôi sẽ không gặp mặt Giang Vũ Thần nữa, cũng không gọi điện thoại hay gửi tin nhắn cho cậu ta. Tôi muốn làm lạnh mối quan hệ giữa hai người bọn tôi.

"Ừ. . ."

"Liên Di, mau dậy đi!" Bờ vai bị ai đó dùng sức lắc mạnh.

"Dạ. . . Sao vậy mẹ? Tôi qua con đi ngủ hơi muộn. . ."

"Vậy cũng phải dậy để nghe điện thoại đã."

Lúc tôi nghe được ba chữ "nghe điện thoại", thì lập tức mở mắt ra, khẩn trương hỏi mẹ: "Là ai gọi vậy ạ?"

Mẹ không có trả lời, về mặt xin lỗi, cười gượng, nhét điện thoại vào tay tôi, rồi nhanh chóng đi ra ngoài.

Phản ứng của mẹ có chút kỳ quái, liệu có phải vì đây là điện thoại của Giang Vũ Thần không? Tôi cầm điện thoại lên, tò mò nghe máy,: "Xin chào, tôi là Liên Di, xin hỏi là ai muốn tìm tôi vậy?"

"Chào cháu, cháu chính là Liên Di sao?" Là giọng nói của một người đàn ông trung niên.

"Vâng, cháu chính là Liên Di."

"Ha ha, bác nhìn thấy tin tức của cháu trên mục xem mắt, bác và mẹ của cháu cũng đã gặp mặt nhau."

Chuyện gì thế này? Tôi ngồi thẳng người dậy. Xem mắt sao? Một người đàn ông trung niên? Mẹ tôi sẽ không lén đưa tư liệu của tôi đến mấy cái trung tâm xem mắt vớ vẩn đó chứ? Còn người xem mắt với tôi lại là một người đàn ông trung niên sao?

"Liên Di, cháu còn ở đó không?"

Bạn đang đọc truyện *Gọi Tôi Là Chị Được Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Chương 15.2

Phản ứng của mẹ có chút kỳ quái, liệu có phải vì đây là điện thoại của Giang Vũ Thần không? Tôi cầm điện thoại lên, tò mò nghe máy,: "Xin chào, tôi là Liên Di, xin hỏi là ai muốn tìm tôi vậy?"

"Chào cháu, cháu chính là Liên Di sao?" Là giọng nói của một người đàn ông trung niên.

"Vâng, cháu chính là Liên Di."

"Ha ha, bác nhìn thấy tin tức của cháu trên mục xem mắt, bác và mẹ của cháu cũng đã gặp mặt nhau."

Chuyện gì thế này? Tôi ngồi thẳng người dậy. Xem mắt sao? Một người đàn ông trung niên? Mẹ tôi sẽ không lên đưa tư liệu của tôi đến mấy cái trung tâm xem mắt vớ vẩn đó chứ? Còn người xem mắt với tôi lại là một người đàn ông trung niên sao?

"Liêm Di, cháu còn ở đó không?"

"Dạ, cháu vẫn còn ở đây." Tôi thật sự không biết bác ấy muốn nói gì với mình.

"Bác và mẹ cháu đã gặp mặt, chúng ta cũng đã thương lượng thời gian cho buổi xem mắt, chính là buổi trưa hôm nay, lúc đó cháu có rảnh không?"

"Cháu rảnh, nhưng mà, người cháu phải gặp trong buổi xem mắt là ai? Là bác sao?" Cố gắng lấy dũng khí, cuối cùng tôi cũng hỏi ra câu này.

Người đàn ông trung niên ở bên kia đầu điện thoại sau khi nghe thấy câu hỏi này của tôi, ngay lập tức cười ha ha, "Thật là một cô gái dễ thương, bác cũng đã sáu mươi tuổi, đương nhiên là cháu và con trai của bác gặp mặt rồi."

Nghe vậy, tôi thở phào nhẹ nhõm. Bởi vì không muốn làm mẹ mất mặt, càng không muốn phụ lòng tốt của mẹ, mặc dù lần này lòng tốt của mẹ làm cho tôi hơi đau đầu, nhưng mà tôi vẫn đáp ứng gặp mặt con trai chú ấy.

Tôi cúp điện thoại, đi ra ngoài phòng, vừa mở cửa ra ngay lập tức nhìn thấy mẹ tôi đang đứng trước cửa, cười chột dạ.

"Mẹ. . ."

"Ha ha."

"Xem ra mẹ đang rất vui." Bỏ lại một câu này, tôi bất đắc dĩ lắc đầu, đẩy cửa, đi vào phòng tắm.

Hiện tại cũng không còn nhiều thời gian, chỉ hơn 30 phút nữa, tôi phải đi gặp đối tượng xem mắt đầu tiên của mình.

Tôi viết địa điểm gặp mặt vào một tờ giấy, tôi đi qua đi lại trên đường Giang Nguyên, giống như thời gian đi tìm việc làm sau khi tốt nghiệp đại học lúc trước. Nghĩ đến chuyện tìm việc, không biết Giang Linh đã tìm được việc chưa, hôm nay sau khi về nhà, tôi phải gọi điện thoại cho cô ấy, hỏi một chút mới được.

Khi đang mãi suy nghĩ đến Giang Linh, cách chỗ tôi đứng không xa, Giang Vũ Thần xuất hiện!

Thật là đen đủi, tôi nhìn bốn phía, muốn tìm một chỗ để trốn. Tôi đi vào một cửa hàng, vì Giang Vũ Thần không nhìn thấy tôi, nên đã theo mấy người bạn bắt taxi rồi đi.

Tôi vỗ ngực một cái, thở phào một hơi. Ngày hôm qua, tôi mới vừa nói với lòng mình phải tránh mặt Giang Vũ Thần, thế nhưng hôm nay lại vô tình đụng mặt cậu ấy ở trên đường, thật là bất thường.

"Cô gái kia có muốn mua đồ gì không?" Chủ cửa hàng trừng mắt với tôi, cao giọng nói.

"Cháu không muốn mua gì hết, thật là xin lỗi, cháu vào đây là để trốn người quen." Tôi quay đầu nhìn về phía chủ cửa hàng, chủ của cửa hàng này là một người đàn ông, hung thần ác sát, trên cánh tay còn có hình xăm.

"Không mua đồ gì? Đi vào đây là để trốn người quen?" Trên mặt ông chủ cửa hàng hiện lên vẻ hung dữ, cực kỳ không thân thiện.

Anh ta, anh ta là xã hội đen sao? Chắc là tôi phải mua một số thứ rồi! Tôi xấu hổ cười một tiếng: "Nếu không tôi mua một chút đồ gì đó vậy."

"Được!"

Tôi nhích tới gần cái quầy phía bên kia, vốn tưởng rằng đây là một cửa hàng bán đồ điện gia dụng, nhưng bây giờ nhìn cẩn thận tôi mới phát hiện, hóa ra đây là một cửa hàng chuyên bán đồ dùng cho các cặp vợ chồng! Nhiệt độ trên mặt tôi nhanh chóng tăng lên!

Năm phút đồng hồ sau, cuối cùng tôi cũng đi ra khỏi cái cửa hàng này, nhưng mà bên trong túi xách có thêm ba hộp áo mưa, còn là vị trái cây... Tôi đảo mắt, mua mấy thứ đồ này để làm gì? Nhưng nếu tôi không mua một chút đồ gì đó... đoán chừng tôi không thể ra khỏi cái cửa hàng kia rồi. Tự nhận bản thân mình xui xẻo...

Tiếp tục cầm tờ giấy, tìm địa chỉ phnha hàng cho buổi xem mắt, rốt cuộc sau khi đi về phía trước hơn mười mét, tôi cuối cùng cũng tìm được nó.

Nhà hàng Q LOVE.

"Xin chào, hoan nghênh quý khách." Cô tiếp tân hết sức nhiệt tình chào hỏi tôi.

Tôi mỉm cười với cô ấy, hỏi: "Cô cho tôi hỏi bàn số bảy ở đâu?"

"Bàn bảy là bàn thứ ba bên tay trái."

"Hóa ra vậy, cảm ơn cô nha."

"Không cần khách khí, hi vọng quý khách dùng com ngon miệng."

"Cảm ơn."

Trước tiên, tôi đi vào phòng vệ sinh rửa tay, tiện thể sửa sang lại quần áo của mình một chút, sau đó mới đi ra ngoài, đến bàn số bảy. Tôi không nghĩ mình đến trễ, nhưng mà lúc đến nơi thì thấy người đàn ông kia đã ngồi đợi khá lâu ở chỗ này rồi. Về phần làm sao tôi lại có suy nghĩ anh ta đã ngồi ở đây được khá lâu, nhìn mấy cái đĩa không có đồ ăn ở trên bàn không phải là sẽ biết sao.

"Xin chào, xin hỏi..." Tôi nói còn chưa dứt lời, người đàn ông kia đã nghiêng đầu, thấy bộ dạng của anh ta, tôi kinh ngạc, tay chỉ về phía anh ta, "Minh Chí sao?"

Bạn đang đọc truyện *Gọi Tôi Là Chị Được Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Chương 15.3

Thấy người tới là tôi, Minh Chí cũng rất kinh ngạc: "Liên Di?"

Sau một giây kinh ngạc, tôi liền cười: "Thì ra đối tượng hôm nay em phải gặp là anh."

"Anh cũng không nghĩ tôi sẽ là em."

"Ha ha, thế giới này thật nhỏ." Đầu đã quen biết nhau, tôi không hề để ý nhiều, ngồi xuống đối diện anh.

Nhìn mấy cái đĩa trống trơn trên bàn, Minh Chí xấu hổ cười: "Anh không có ăn bữa sáng, vốn anh muốn đợi người xem mắt, rồi ăn cùng nhau một bữa, nhưng anh thật sự là quá đói."

"Không sao. Không ngờ..." Tôi có chút bà tám nói: "Thì ra là anh vẫn còn độc thân."

Nhắc đến chuyện bản thân mình đã ba mươi lăm tuổi rồi mà không có bạn gái, Minh Chí chỉ biết cười xấu hổ: "Đúng vậy, bởi vì anh luôn quên ngày sinh nhật của bạn gái và mấy ngày lễ khác, nên bị người yêu đá mấy lần rồi."

Trời! Những ngày quan trọng như vậy mà anh ấy cũng có thể quên được, anh ấy thật sự quá sơ ý rồi.

"Thôi đừng nhắc tới chuyện của anh nữa, nói về em đi, Liên Di vẫn chưa có bạn trai sao?"

"Đúng vậy, em vẫn chưa có." Nói đến chuyện của mình, tôi không biết nên phản ứng sao nữa. Dù sao Minh Chí cũng từng có bạn gái, còn tôi một lần cũng không có.

"Không sao..., yêu đương nhiều cũng không nên." Minh Chí giúp tôi tìm một bậc thang, "Đúng rồi, em muốn ăn món gì?"

"Trước khi đi, em đã ăn bánh bao rồi, bây giờ em không đói bụng."

Minh Chí nhìn đồng hồ treo tường ở nhà hàng, hình như anh ấy có chuyện quan trọng cần giải quyết.

Tôi thức thời hỏi: "Anh có việc gì gấp sao? Nếu có, anh cứ đi trước đi, không cần phải để ý em đâu."

"Như vậy sao được, mặc dù chúng ta là đồng nghiệp, nhưng lần này gặp mặt là 'xem mắt' đó." Nói đến hai chữ "xem mắt", Minh Chí cười.

Nụ cười kia giống y như lần đầu tôi nhìn thấy anh trong phòng làm việc, vẫn đơn thuần. Mặc dù Minh Chí lớn hơn tôi chín tuổi, nhưng anh luôn mang cho tôi cảm giác ngây thơ của một đứa bé.

Ánh mắt anh lại lơ đãng nhìn chiếc đồng hồ treo trên tường.

"Anh thật sự không có chuyện gì sao?"

"Ha ha." Rốt cục Minh Chí nói, "Cuộc hẹn xem mắt hôm nay là cha anh tự an bài, thật ra thì anh định ở nhà xem trận thi đấu đá bóng."

"Thì ra là cha anh và mẹ em dùng chung một chiêu, mẹ em cũng đột nhiên thông báo cho em về buổi xem mắt ngày hôm nay."

Minh Chí bắt đầu dĩ lạc đầu, hỏi tôi: "Em là lần thứ mấy rồi? Anh bị cha tập kích như vậy không biết đã bao nhiêu lần rồi."

"Em là lần đầu tiên." Nheo mắt lại, tôi cười trả lời Minh Chí.

Ở trong mắt tôi, nụ cười của Minh Chí vẫn thật đẹp, vẫn thuần túy như cũ. Nhớ đến lúc gặp anh ấy trong phòng làm việc, bản thân tôi từng xấu hổ với anh ấy, đột nhiên trong lòng tôi hào cảm dành cho anh ấy cũng được tăng thêm phần nào.

"Liên Di buổi chiều có bận việc gì không em?"

"Buổi chiều, em không bận việc gì cả."

"Vậy thì dễ rồi, em muốn đến hà anh, hai chúng ta cùng xem trận thi đấu đá bóng không? Dù sao hôm nay cũng là ngày xem mắt của hai chúng ta, anh không thể ném em ở nơi này một mình được, cơm tối thì ăn cùng nhau ở nhà anh đi, trù nghệ của anh có thể mang ra so sánh cùng với đầu bếp của nhà hàng này đó!" Nói xong, Minh Chí chỉ chỉ mấy cái đĩa trông không trên bàn.

Nếu đầu bếp ở nhà hàng này không tốt, anh còn có thể ăn đến mức độ sạch sẽ như thế này sao?

"Em không có đam mê với bóng đá."

"Vậy thì anh xem trận thi đấu đá bóng, còn em thì đó nhìn mấy bộ thiết kế kinh điển mà anh sưu tầm được đi, anh góp nhặt được toàn bộ "Bộ sưu tập những bản thiết kế kinh điển" đó."

"Thật sự sao?"

"Thật mà, anh lừa em làm gì."

"Bộ sưu tập những bản thiết kế kinh điển" đó nha, bên trong đó đều có đủ những bản thiết kế của những bậc thầy thiết kế, đối với những người trong ngành thiết kế chuyên nghiệp như chúng tôi, nó chính là báu vật, tôi vẫn luôn muốn thu thập, nhưng mà bởi vì những bản thiết kế của những bậc thầy trong ngành được phát hành rất hạn chế, vì vậy mà chúng nó cũng trở nên rất rất trân quý, một quyển tôi cũng chưa được sờ qua, nói gì đến sở hữu cơ chứ, nhưng mà có lần ở nhà Giang Linh tôi đã từng trông thấy một quyển. Hiện tại đến nhà Minh Chí có thể nhìn thấy không chỉ một quyển mà là toàn bộ, đó là "Bộ sưu tập những bản thiết kế kinh điển" đó, cơ hội hấp dẫn như thế này, tôi sao có thể kháng cự được cơ chứ, tôi cầm lấy túi xách, hướng về phía Minh Chí làm cử chỉ lên đường thôi, tôi nóng lòng muốn xem "Bộ sưu tập những bản thiết kế kinh điển" lắm rồi.

Bạn đang đọc truyện *Gọi Tôi Là Chị Được Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Chương 15.4

Editor: Umi

"Bóng tốt!" Bên trong phòng khách, giọng nói cao vút của Minh Chí lại một lần nữa vang lên, không nhìn ra anh ấy lại là một người thích vận động như vậy.

Nhà của Minh Chí lớn bằng nhà tôi, cũng là một căn nhà bình thường, có hai phòng ngủ một phòng khách, bởi vì chỉ có mình anh ấy ở, nên anh ấy đã đem một gian phòng ngủ đổi thành phòng làm việc, một mặt tường là giá sách. Không chỉ có "bộ sưu tập những bản thiết kế kinh điển" có toàn bộ, ngay cả một thứ hiếm gặp như "thiết kế bách khoa toàn thư" đều có cả.

Lúc tôi đang ở đây chuyên chú thưởng thức những thiết kế của những bậc thầy trong ngành, thì nghe thấy tiếng Minh Chí gõ cửa tiến vào.

"Liên Di, em có điện thoại này." Minh Chí đưa điện thoại di động tới trước mặt tôi.

"À, cảm ơn..." Đột nhiên nghĩ về việc chiếc điện thoại di động của tôi được đặt trong túi xách, mà trong bọc có ba hộp đồ tôi mua từ tiệm kia... Mặt của tôi ngay lập tức ửng hồng, không biết Minh Chí có thấy được mấy đồ vật kia không? OMG, nếu anh ấy thấy được, anh ấy sẽ nghĩ như thế nào về tôi đây?

Minh Chí cắt đứt dòng suy nghĩ đang lơ lửng trong cõi thần tiên của tôi, anh nhét điện thoại di động vào trong tay, rồi nói: "Em nghe điện thoại đi, anh tiếp tục đi xem TV."

"Vâng..." Tôi lúng túng nhìn anh rời đi, trên tay vô ý nhấn xuống nút trả lời.

Vừa tiếp nhận cuộc gọi điện thoại, thì ngay lập tức vang lên một giọng nói có thể làm cho tôi càng thêm lúng túng.

"Này, làm sao tới tận bây giờ chị mới nghe điện thoại?" Giang... Giang Vũ Thần.

"Ách..."

"Đói bụng sai? Đói bụng thì tới nhà của em đi, đúng lúc La Tân cũng ở đây tổ chức sinh nhật, La Tân cũng muốn muốn mời chị tới đó, nơi này có rất nhiều ăn ngon chờ chị này!"

Đã muốn tuân theo quy tắc để làm lạnh quan hệ của bọn họ, tôi làm sao còn có thể thường xuyên gặp mặt cậu được? Đầu của tôi bắt đầu dao động, mặc dù ở đầu bên kia điện thoại cậu ấy nhìn không thấy.

"Không đi, bây giờ chị đang ở bên ngoài, có chút chuyện."

"Vậy sao? Vậy cũng tốt, vậy chị có muốn ăn thứ gì không? Bánh ngọt thì sao? Hay là em để bọn họ lưu một khối cho chị."

Xin cậu đó Giang Vũ Thần, cậu không nên đối xử tốt với tôi như vậy.

"Không cần, để Giang Linh làm đi, cái kia, Vũ Thần... Tôi đang bận, không nghe cậu nói nữa." Nói xong, tôi lập tức cúp điện thoại. Thờ dài một hơi, sao tôi có thể vô tình cự tuyệt lòng tốt của cậu ấy? Thu hồi suy nghĩ, một lần nữa tôi cúi đầu đọc sách, nhưng mà nhìn tới nhìn lui cũng không thể chuyên chú. Bởi vì trong đầu tôi vẫn còn suy nghĩ về chuyện Minh Chí có thấy mấy thứ đồ kì quái trong túi xách của tôi hay không... Nếu anh ấy đã nhìn thấy, còn phát huy trí tưởng tượng lúc, thiết kế thời trang, sẽ suy nghĩ lung tung ra loại sự tình gì, có thể anh ấy cho rằng tôi là một người tùy tiện, lần đầu tiên xem mất lại mang theo loại đồ vật này. Không được, không được! Khép sách lại, tôi muốn đi ra ngoài tìm anh ấy giải thích một chút!

Đi tới bên trong phòng khách, Minh Chí đang uống đồ uống, chăm chú theo dõi trận đấu bóng đá. Mãi đến khi tôi đến gần, anh ấy mới phát hiện ra.

"Hả? Em không xem sách nữa sao?"

"Cái kia, nhất định..." Da mặt tôi rất mỏng, không biết nên bắt đầu giải thích với anh ấy như thế nào.

"Làm sao vậy? Em cứ thoải mái nói ra đi." Minh Chí giảm âm lượng của TV.

Nhất định phải giải thích, nhưng mà chuyện này có quan hệ tới thanh danh của tôi. Tôi nuốt nước miếng một cái, nghiêm túc nhìn anh, tôi lấy ba hộp áo mưa an toàn bị cưỡng chế mua từ trong túi xách ra.

Minh Chí thấy tôi lấy ra đồ từ bên túi xách, sắc mặt lập tức thay đổi, anh kinh ngạc nhìn tôi: "Liêm Di, em còn kiêm chức làm tiêu thụ? Công ty chúng ta sẽ không để cho em làm kiêm chức đấy đi!"

Sửng sốt. Anh ấy nói cái gì? Kiêm chức tiêu thụ? Tôi đứng người cúi đầu nhìn ba cái hộp trên tay mình, lại đứng mình đưa mắt nhìn Minh Chí: "Em, làm tiêu thụ... Ha ha ha ha..."

Nếu anh ấy cho là như vậy, thì thật tốt quá! Sự lúng túng của tôi ngay lập tức đổi thành kinh ngạc: "Công ty không để cho nhân viên của mình có thời gian nghỉ ngơi mà có chuyện kiêm chức tiêu thụ sao?"

"Dĩ nhiên rồi."

"Em sau này sẽ không nhận việc này." Thời gian ở chung một chỗ của tôi và Giang Vũ Thần quá lâu, hiện tại tôi cũng không cần gạt người nữa.

"Ừ, em yên tâm, anh sẽ không đem chuyện tình em đã kiêm chức tiêu thụ nói ra ngoài." Minh Chí lại tặng cho tôi một nụ cười sạch sẽ.

Tôi gật đầu, nghĩ thầm, chỉ cần anh không có hiểu lầm em là nữ nhân tùy tiện là được rồi.

Minh Chí lại đem tiếng TV tăng lớn lên, rồi đi đến tủ lạnh lấy cho tôi một lon cola: "Em cũng không cần cùng nhau nhìn tranh tài sao? nhìn tranh tài có thể sẽ mang lại linh cảm thiết kế, em có muốn thử một chút không?"

"Được, em sẽ thử một chút xem sao."

Anh ấy thật sự cho là tôi kiêm chức tiêu thụ sao? Hay chỉ là cho tôi một cái bậc thang? Bất quá là loại khả năng nào, thì tôi có thể chắc chắn một điều, Minh Chí là người tốt. Tôi len lén nhìn biểu cảm chuyên chú Minh Chí một chút, hảo cảm của tôi dành cho anh lại tăng lên... Tôi là loại động vật rất dễ dàng sinh ra hảo cảm với người khác...

Bạn đang đọc truyện *Gọi Tôi Là Chị Được Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Chương 15.5

Editor: Umi

"Là đi xem mắt sao?" Có thể là vì không nghĩ tới tôi sẽ ăn cơm tối ở bên ngoài xong rồi mới về nhà, mẹ có chút hoài nghi, có thật là tôi đã đi xem mắt hay không.

Tôi thay một đôi dép đi trong nhà, đem túi ném lên ghế sofa: "Vâng, con đã đi xem mắt rồi, hơn nữa cả buổi chiều bọn con đều ở cùng một chỗ."

Nghe được lời nói của tôi... mẹ có chút vừa mừng vừa sợ, lập tức kéo tôi ngồi xuống, bắt quái hỏi: "Người thật có đẹp trai hay không? Lúc mẹ nhìn hình của cậu ta thì cảm thấy rất cha của con lúc còn trẻ, có cảm giác sạch sẽ làm cho người ta thoải mái."

"Đúng là rất sạch sẽ, nhà của anh ấy cũng được thu dọn rất sạch sẽ!"

"Nhà cậu ta? Các con không phải gặp nhau ở nhà hàng sao? Tại sao lại đến nhà cậu ta? Mới là lần đầu tiên gặp mặt!" Mẹ của tôi có tính bảo thủ, tính cách tôi cũng vì vậy mà bị ảnh hưởng.

"Có chuyện gì mà phải để ý xem đây có phải là lần đầu tiên gặp mặt hay không, anh ấy là đồng nghiệp của con, còn làm cùng một chỗ nữa."

"À?"

"Mẹ rất kinh ngạc phải không? Con cũng vậy lúc gặp rất kinh ngạc, mẹ, sao mẹ lại tìm được anh ấy thế?"

"Ha ha, lúc mẹ nhìn một tập tư liệu thì đã nhìn trúng đứa bé này rồi, so sánh với con thì lớn hơn một chút, vậy thì có thể chiều cổ con, hơn nữa học thức cũng cao, thu nhập cũng không cao lắm, nhưng cũng không sao, lại có nhà cửa đáng hoàng, lớn lên không tồi."

Nói đến chiều cổ tôi, Minh Chí đúng là quá phù hợp, trù nghệ của anh ấy quả thật so sánh với đầu bếp còn tốt hơn. Buổi tối được anh chiêu đãi món mì ống, hương vị so sánh với phòng ăn ở công ty chúng ta thì ăn khá hơn không chỉ một ít. Thử nghĩ xem lúc trước bạn gái của anh ấy, chỉ bởi vì sinh nhật của mình bị anh ấy quên mất mà nói lời chia tay, thật sự quá ngu, nhớ đến chuyện tuổi tác càng lúc càng lớn và mỗi ngày được ăn những món ăn ngon, đem hai cái này so sánh với nhau, người ngu ngốc cũng biết cái sau quan trọng hơn!

"Mẹ, con đi tắm đây, ngày hôm qua con ngủ không yên giấc, hôm nay phải đi ngủ sớm một chút, ngày mai còn phải đi làm."

"Ừ, đúng, nhất định phải dưỡng đủ tinh thần, ngày mai con còn phải gặp Minh Chí đấy!"

"Mẹ —— " Tôi bất mãn kéo dài âm cuối, cứ giống như là bắt đầu từ ngày mai cô sẽ phải theo đuổi Minh Chí vậy.

"Liêm Di, đừng thẹn thùng, mẹ thật sự cảm thấy cậu ta rất không tệ." Về mặt mẹ nghiêm túc.

Tôi gạt đầu: "Ồ" một tiếng, hướng về phía phòng tắm đi tới.

Tôi cũng vậy cảm thấy Minh Chí không tệ, nhưng là người ta có cảm thấy tôi không tệ hay không?

Từ trong phòng tắm đi ra, điện thoại di động của tôi hiện lên bốn tin nhắn chưa đọc, tất cả đều là của Giang Vũ Thần.

"Làm xong chuyện chưa?"

"Tại sao không đến?"

"Liêm Di đồng học, mình mới vừa rồi lại bị trọ chân, ngày mai cậu nhớ đến đón mình đi học nha!"

"Không nói lời nào thì chính là đáp ứng, ngày mai bây giờ ở dưới lầu chờ tớ, nhớ mang xe đến đó!"

Vứt xuống điện thoại di động lên trên giường, tôi liền mạng cào cào ga trải giường, lúc sau ngẩng đầu lên. Ngày mai bây giờ, ngày mai bây giờ! Không thể đi, Liêm Di, người đã quyết định phải làm lạnh mối quan hệ này, người nói được thì phải làm được! Cậu ấy nói là bị trọ chân, chuyện này có thể tin được sao? Người bị cậu ta lừa gạt không chỉ là chuyện lần một lần hai rồi! Ngày mai bây giờ nhất định không thể đi!

Tôi tắt đèn, nhảy lên trên giường, đắp chăn kín cả người, hướng về các vị thần tiên cầu nguyện, để cho tôi ngủ nhanh một chút.

"Liêm Di, thế nào rồi? Tớ đã gọi cho cậu rất nhiều lần, nhưng cậu vẫn luôn tắt máy." Giang Linh cất giọng khó chịu nói, rất cục cho là bởi vì tôi đã đánh rơi điện thoại ở công ty.

Bởi vì buổi sáng dựa theo quy định của mình nên tôi không có đi gặp Giang Vũ Thần, tôi sợ cậu ấy sẽ gọi điện thoại cho mình, vì vậy đánh tắt máy, lúc sau cũng không có mở máy. Nhưng mà chuyện này sao tôi có thể nói cho Giang Linh biết chứ.

"Sao tớ lại tắt điện thoại nhỉ? Ha ha, ha ha, có thể là vì buổi sáng tớ quên mất không mở điện thoại ra kiểm tra." May là bây giờ Giang Linh không có ở trước mặt tôi, nếu không cô ấy nhất định có thể nhìn thấu tôi đang nói láo.

"Thật sự không nhớ nữa."

"Đúng rồi, cậu tìm tớ có chuyện gì vậy?"

"Nói cho cậu biết một cái tin tức tốt nha!"

"Tìm được việc rồi sao?"

"Bingo! Quả nhiên là hảo tử muội a, tâm ý tương thôn!" Qua cuộc điện thoại, tôi cũng có thể nghe ra giọng nói Giang Linh đang cực kỳ hưng phấn.

Giang Linh rốt cục bắt đầu một cuộc sống mới rồi, tôi thật sự vì cô ấy mà cảm thấy cao hứng: "Vậy tiệc ăn mừng cậu tìm được công việc, buổi trưa tớ sẽ mời cậu ăn cơm, cậu muốn ăn cái gì?"

"Ăn cơm đi, buổi trưa hôm nay không cần cậu mời đâu, Vũ Thần sẽ mời! Ngày hôm qua nó đã nói với tớ, buổi trưa hôm nay nó muốn mời tớ ăn cơm, ăn mừng tớ được trùng sinh! Ha ha, cuối cùng em trai tớ cũng hiểu chuyện rồi!"

"Đúng vậy, hiểu chuyện rồi..."

"Cậu cũng tới đi, nó nói gọi cả cậu tới đó, cùng nhau ăn một bữa! Người trẻ tuổi này rốt cục cũng chịu móc tiền túi mời tớ rồi, nhất định phải ăn đủ vốn!"

Tôi không thể đi, buổi sáng hôm nay tôi đã không có đi gặp cậu ấy, buổi trưa nếu còn đi gặp, không biết sẽ phát sinh thêm chuyện gì nữa, thực ra tôi muốn làm lạnh mối quan hệ giữa tôi và cậu ấy.

"Cái kia, chắc là tớ không thể đi rồi, Giang Linh, đột nhiên tớ mới nhớ ra, buổi trưa ở công ty tớ sẽ tổ chức một bữa tiệc liên hoan cho nhân viên." Các vị thần tiên làm ơn tha thứ cho lỗi lầm của tôi, mới vừa rồi tôi đã lừa gạt tử muội tốt nhất của mình, tôi cũng là vì vạn bất đắc dĩ.

"À? Vậy sao?" Giang Linh có chút mất hứng.

"Thật xin lỗi, ngày mai, trưa mai đi, tớ nhất định sẽ mời cậu ăn cơm! Bất quá, cậu không nên gọi Vũ Thần tới."

"Tại sao? Vì của cậu xẹp hả? Không đủ để mời nó ăn à? Được rồi, tớ sẽ không gọi nó tới đâu, phải tạo điều kiện để Liêm Di của chúng ta tiết kiệm thêm một chút tiền chứ!"

"Vậy tớ đi làm việc đây."

"Được, vậy đi đi! Nhớ phải mở điện thoại di động đó."

"Tớ biết rồi."

Cúp điện thoại, tôi thật sự có cảm giác muốn đập đầu vào tường, tại sao mọi chuyện lại có thể phát triển trở thành như vậy? Vốn là giả vờ quen nhau để giúp Giang Linh báo thù...

Tôi còn đang buồn bực thì Minh Chí đưa cánh tay qua chỗ tôi: "Buổi trưa hôm nay có tiệc liên hoan cho nhân viên sao? Sao anh lại không biết nhỉ?"

"À?" Tôi nói chuyện điện thoại có phải có chút quá lớn hay không, bị anh ấy nghe được mình nói láo rồi: "Liên hoan hả? Phải không, em đã nói thế sao?" Chỉ có thể giả bộ ngu thôi, nếu còn không được, tôi lập tức chuyển chủ đề nói chuyện sang chuyện khác: "Ngày hôm qua, " bộ sưu tập những bản thiết kế kinh điển " em chưa không xem xong, anh có thể cho em mượn nó nhìn mấy ngày không?"

"Được." Minh Chí đáp ứng rất sáng khoái: "Có phải là mấy quyển mà em đã xem ở nhà anh không? Những quyển sách kia anh đã xem hết rồi, em cứ yên tâm mượn đi."

"Vậy thì cảm ơn anh trước. Buổi trưa hôm nay em sẽ mời anh ăn cơm!"

Tôi nói xong, đồng nghiệp bốn phía cũng bà tám nơi xông tới: "Chúng tớ cũng muốn đi —— "

Tôi cười khỏ nhìn này năm sáu người kia, bàn tay không khỏi đưa vào trong sờ ví tiền của mình, tim như bị đao cắt, miễn cưỡng gật đầu: "Được, vậy thì cùng đi đi."

Buổi trưa hôm nay thật sự là có tiệc liên hoan, bất quá không phải là AA chế, mà là toàn bộ phí tổn sẽ rơi vào túi của tôi.

Bạn đang đọc truyện *Gọi Tôi Là Chị Được Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Dừng Ngay Lập Tức 3

"Nhìn thử xem, những thứ này đã đủ chưa?" Nhân lúc nói chuyện, Minh Chí đã giúp tôi thu thập nghiêm chỉnh một thùng sách đầy.

Nhìn nguyên cả một tầng giá sách bị tôi khuôn đi, tôi cảm thấy thật có lỗi: "Nhiều đây đã là nhiều lắm rồi, ai không biết lại tưởng em tới nhà anh cần quét ấy chứ."

"Không sao, vài cuốn sách mà thôi, cũng không phải là thứ gì đáng giá."

"Vậy trong nhà anh thứ nào mới được coi là đáng giá?"

Minh Chí tự tay chỉ chỉ cái phòng làm việc đối diện với phòng ngủ của mình, cao hứng nói: "Thứ đáng giá nhất trong nhà anh đều ở trong căn phòng kia."

Là cái gì vậy nhỉ? Lòng hiếu kỳ của tôi bị anh kích thích, tôi hỏi anh, tôi có thể nhìn thử chút không, anh ấy rất sáng khoái đáp ứng.

Cửa phòng ngủ được mở ra, bên trong ngoại trừ có một cái giường thì không có vật gì khác, tôi buồn bực quay đầu lại, mắt hứng nhìn về phía Minh Chí, nhưng anh ấy không có giải thích mà cười nói: "Em nhìn trên tường thử xem."

Trên tường sao? Tôi đành phải thử đi lại vài bước trong căn phòng, cả người tôi đều trở nên ngây dại khi nhìn thấy những bức vẽ trên ba mặt tường, quá đẹp! Trên tường không phải là những wallpaper đẹp dễ rực rỡ, cũng không phải là một tác phẩm mỹ thuật đắt tiền nào đó, mà là một bộ sưu tập những bản thiết kế, nào là những bộ trang phục hoa lệ lộng lẫy, trang phục chuyên dụng cho từng ngành nghề, hay chỉ là những trang phục bình thường mặc hằng ngày.

"Trên trần nhà cũng có đó."

Quả nhiên, khi tôi ngẩng đầu lên thì thấy ngay được một bản thiết kế áo cưới chưa từng được thấy qua, từng đường nét may vá được vẽ rất tỉ mỉ, còn có thêm trang sức đi kèm nữa, mặc dù thiết kế rất đơn giản, nhưng sau khi chiêm ngưỡng nó, tôi lại có một loại ham muốn muốn mua về mặc, thật giống như điều đó sẽ làm cho tôi cảm thấy hạnh phúc.

Minh Chí thấy tôi ngẩng lên đầu đã được một hồi lâu, bèn lên tiếng trêu chọc: "Này, cổ em không mỏi sao?"

"Tại vì nó quá đẹp cho nên dù bị mỏi cổ em cũng phải cố nhìn." Tôi thật sự đã bị bức thiết kế này mê hoặc triệt để rồi.

"Cùng phải. Những bức thiết kế trên tường này là do anh sưu tập được từ lúc đại học đến giờ, những bức bên này chắc em có chút quen mắt đúng không?"

Tôi theo phương hướng mà anh ấy chỉ nhìn sang, là bức vẽ về chủ đề đồng phục mộng ảo do tôi thiết kế trước đó.

"Đúng là nhìn quen mắt."

"Trước kia anh chỉ dán đầy một mặt tường thôi, sau đó lại biến thành hai mặt tường, hiện tại đã biến thành ba mặt tường rồi, nhìn lại cũng có chút cảm giác thành tựu."

"Chắc chắn rồi! Nếu mẹ em cho phép em tô vẽ lên tường thì em cũng muốn làm giống anh vậy!"

"Không được, em là con gái vẫn không nên, như vậy sẽ bị người ta xem là quái vật đó."

"Vậy còn anh?"

"Anh đã thành công trở thành một ông anh kỳ quái rồi." Nói xong Minh Chí nhìn điện thoại di động một chút: "Đã sáu giờ rồi, hôm nay còn có trận thi đấu, thiếu chút nữa thì anh đã quên mất rồi. Liêm Di, anh ra ngoài để mở ti vi, lập tức sẽ trở lại!"

Minh Chí vội vã chạy đi, thật giống mấy đứa bé đến giờ muốn xem phim hoạt hình vậy, xem ra số tiểu tâm lý của anh ấy còn rất trẻ, bất quá tôi ở lại đây cũng lâu rồi.

Sáu giờ, tôi cần phải đi về nhà.

"Minh Chí, anh cứ xem trận đấu đi, chắc bây giờ em sẽ về nhà luôn." Tôi chuyển đồng sách từ trong phòng làm việc ra bên ngoài phòng khách, khoan hãy nói, mặc dù một trang giấy rất nhẹ, nhưng mà một thùng sách lại rất nặng.

"Không ở chỗ này ăn cơm sao? Anh sẽ làm món mì ông mời em." Minh Chí vội vàng tiến tới chỗ tôi, giúp tôi vận chuyển thùng sách.

"Không ăn, chắc mẹ em đã ở nhà nấu cơm sẵn chờ em rồi."

"Vậy để anh tiễn em về, đồng sách này quá nặng."

"Không cần đâu." Tôi đoạt thùng sách từ trong tay Minh Chí: "Em cũng không phải là Đại tiểu thư gì, anh yên tâm, một chút đồ này em có thể mang được."

Trong TV truyền đến tiếng nhạc trận đấu bắt đầu, Minh Chí hết nhìn xti vi, rồi lại nhìn tôi, trên mặt anh ấy là vẻ mặt khó xử.

"Trận đấu bắt đầu rồi kìa, anh mau đi đi."

Minh Chí hao tổn tâm trí giằng co một hồi, cuối cùng cảm thấy mình thật có lỗi, nên lấy ra năm mươi đồng từ trong ví, kín đáo đưa cho tôi: "Vậy thì em xuống lầu bắt taxi đi, không nên đi xe bus về nhà."

"Em cũng có tiền mà." Minh Chí làm như vậy lại khiến tôi cảm thấy khó xử.

Nhất định phải trả lại tiền cho anh ấy, nhưng mà trên tay tôi toàn là sách, căn bản là không có khả năng.

"Được rồi, em nhanh về nhà đi, giúp anh truyền lời hỏi thăm tới bác gái."

"Vậy được rồi."

Chờ tới khi tôi vào trong thang máy xuống lầu 1, rồi bắt một chiếc taxi ven đường thì nghe được giọng nói của Minh Chí từ trên lầu 9 truyền xuống: "Liên Di, gặp lại sau nha."

Tôi ngẩng đầu lên, hướng về phía anh ấy phát tay một cái. Minh Chí phải đặc biệt đi nhìn tôi một chút mới yên tâm sao?

"Đúng, chính là ở chỗ này."

Xe dừng lại, trả tiền xe xong, một tay tôi ôm lấy thùng sách, một tay còn lại đang muốn mở cửa xe, bỗng nhiên cửa xe đã bị người từ bên ngoài mở ra.

Là Giang Vũ Thần! Dây thần kinh của tôi ngay lập tức trở nên căng thẳng.

Dưới ánh đèn đường, cậu ấy vẫn như dĩ vãng luôn luôn vui vẻ như cũ, mặc dù buổi sáng tôi không có đi tìm hắn, buổi trưa không có cùng nhau đi ăn cơm, điện thoại đi động cũng không bật, vẫn luôn tắt.

"Một ngày không gặp mà Liên Di đã đi thu đồng nát rồi sao?" Giang Vũ Thần đi tới bên cạnh tôi, nhận lấy một thùng sách: "Thu bao nhiêu mà lại nặng như vậy."

"... " Tôi cúi đầu không dám nhìn Giang Vũ Thần, cũng không biết nên nói chuyện gì vậy với cậu ta: "Nặng thì đưa cho tôi đi, để tôi mang vào nhà."

"Có tôi ở đây còn cần phải dùng tới Liên Di sao?" Giang Vũ Thần đi trước hai bước, sau đó chặn trước mặt tôi, nhìn thẳng vào mắt tôi: "Liên Di, có phải là có tâm sự gì hay không? Bộ dáng rất không có tinh thần."

Tôi né tránh tầm mắt của cậu ấy, lạnh lùng nói: "Giang Vũ Thần, không nên không biết lớn nhỏ, tôi so sánh với cậu lớn hơn nhiều như vậy, gọi tôi là chị."

"Giận thật à?" Chân mày Giang Vũ Thần cau lại: "Hôm nay có phải đã bị quở trách ở công ty nên không vui?" "Không có. Tôi đã nhắc cậu phải gọi tôi là chị." Nói xong, tôi vòng qua Giang Vũ Thần đi vào thang máy.

"Sao cảm thấy Liên Di có cái gì không đúng nhỉ." Giang Vũ Thần cũng rảo đi vào thang máy, kỳ quái nhìn tôi một lát, đột nhiên bộ dáng dường như đã hiểu ra lý do, bưng bình đại ngộ nói: "Biết rồi, một tháng phụ nữ đều có vài ngày tâm tình trở nên nóng nảy không tốt. Hiểu, làm người nên biết thông cảm, tôi sẽ nhớ kỹ cái này thời kì này, tháng sau vào tầm mấy ngày này, tôi sẽ đặc biệt quan tâm người, được không?"

Gặp trở ngại. May mà lúc này trong thang máy chỉ có hai người chúng tôi, lời này nếu như bị người khác nghe được còn không bị chê cười chết sao?

"Còn không vui à?"

"Không có."

"Vậy bộ mặt người lạ chớ lại gần kia là sao?"

"Tôi không có."

"Còn nói không có, nếu không tin Liên Di cứ thử soi cửa thang máy xem." Nói xong, Giang Vũ Thần đưa ra một cánh tay ôm lấy tôi, hai người chúng tôi hướng về phía cửa thang, giống như là soi gương vậy: "Nhìn thấy không?"

Bịch, bịch.

Tôi mơ hồ có thể nghe rõ tiếng tim mình đập.

Hai người chúng tôi đang ở rất gần nhau, đủ để tôi nghe được tiếng hô hấp của cậu ấy, có thể cảm giác được ấm áp của cậu ấy, còn cảm nhận được mùi sữa tắm vị bạc hà.

"Liên Di!" Đột nhiên, trong đầu tôi vang lên một giọng nói: "Liên Di người phải bình tĩnh, người quên kế hoạch muốn làm lạnh quan hệ của mình sao?"

Đúng vậy, tôi phải bình tĩnh! Tôi đẩy cánh tay Giang Vũ Thần ra, giằng lấy thùng sách từ trên tay cậu ấy: "Vũ Thần đã không còn sớm, cậu vẫn nên về nhà sớm đi, nếu không mẹ cậu sẽ lo lắng đấy!"

"Định —— "

Cửa thang máy mở ra, tôi ngay tức khắc lên đi ra ngoài. Giang Vũ Thần cũng muốn đi ra theo, nhưng mà tôi để một thùng sách xuống đất nhân tiện ngăn chặn cửa thang máy, làm cho Giang Vũ Thần không có đường để đi, một bên còn liên tiếp ấn nút đóng cửa thang máy.

"Này, Liêm Di, định làm cái gì vậy hả? Để cho tôi ra ngoài! Sao hôm nay Di lại trở nên kỳ quái như vậy?" Giang Vũ Thần kinh ngạc nhìn hành động của tôi.

"Có kỳ quái sao? Không có! Tôi chỉ là cảm thấy cậu thật sự nên trở về nhà thôi."

Đang lúc hai người chúng tôi ở đây công kích lẫn nhau, giọng nói của Giang Linh từ sau lưng tôi truyền đến.

"Hi, cậu và Vũ Thần đang đùa nhau chuyện gì vậy?"

"À?"

Thừa dịp tôi quay đầu lại, Giang Vũ Thần một cước đá văng cái thùng sách kia ra, từ trong thang máy nhảy ra ngoài.

...

"Thì ra là như vậy..." Tôi cảm thấy thật có lỗi với hành động vừa rồi của mình.

"Dì đã đáp ứng, cậu không có vấn đề gì chứ?" Giang Linh có chút không yên lòng về tôi.

Tôi ngẩng đầu, cười khổ nói: "Không thành vấn đề."

Nếu như tôi nói có vấn đề, không thể để Giang Vũ Thần sống nhờ ở nhà ta, vậy có phải quá chột dạ hay không? Ba mẹ phải đi nước ngoài làm việc, Giang Linh lại được công ty phái đi ra bên ngoài học tập, Giang Vũ Thần mới mười bảy tuổi, sao có thể một mình sống bên ngoài được?

"Không thành vấn đề thì thật là tốt! Ha ha!" Giang Linh ôm lấy tôi: "Vốn là muốn bảo cậu sang nhà tớ ở, nhưng mà tớ sợ không có tớ ở đây bảo vệ cậu, Giang Vũ Thần sẽ khi dễ cậu!"

"Ha ha, ha ha." Tôi cười khan mấy tiếng, may là Giang Linh không có quyết định như vậy.

Lúc chúng tôi đang còn trò chuyện, mẹ tôi đẩy cửa tiến vào, phía sau là Giang Vũ Thần còn ôm theo một thùng sách.

Mẹ tôi chỉ chỉ thùng sách, nghi hoặc hỏi tôi: "Thùng này là đựng cái gì vậy?"

"Sách đó mẹ."

"Con mang về từ đâu thế?"

"Anh Minh Chí cho con mượn."

Vừa nghe đến hai chữ "Minh Chí", ngay lập tức hai mắt mẹ tôi sáng lên, cao hứng hỏi: "Có phải hết giờ làm con đến nhà Minh Chí không?"

"Đúng vậy, nếu không thì mang sách về kiểu gì?"

"Minh Chí là cái người lần trước hả?" Giang Linh chen vào hỏi.

Tôi còn chưa kịp trả lời, Giang Vũ Thần giành trước, lo lắng hỏi, "Minh Chí là ai?"

Mẹ nhận lấy thùng sách trên tay Giang Vũ Thần, để nó xuống đất, mặt mày hớn hờ nói: "Các cháu còn không biết sao? Liêm Di của dì, rốt cuộc đã tìm được bạn trai rồi!"

"Thật sao?" Hai chị em nhà họ Giang đồng thời kinh ngạc, chỉ bất quá Giang Linh là ngạc nhiên, mà Giang Vũ Thần là kinh hoàng.

"Mẹ!" Tôi kéo tay mẹ, không muốn mặc kệ mẹ ở đây nói loạn.

Giang Linh nở một cười xấu xa, mở miệng trêu chọc tôi: "Không phải ngượng ngùng, cậu cũng không còn nhỏ, yêu ai thì yêu thôi! Rốt cuộc cậu cũng tìm được bạn trai rồi!"

"Không phải vậy." Tôi gấp gáp giải thích: "Chúng tớ chỉ là đồng nghiệp thôi!"

"Là đồng nghiệp ... vậy sao dì lại nói thành bạn trai?"

"Đó là bởi vì mẹ tớ mang tư liệu của tớ đến một cái công ty xem mắt, còn an bài cho tớ một buổi xem mắt, chẳng qua là trùng hợp, đối tượng xem mắt

của tớ lại là Minh Chí mà thôi.” Tôi hướng Giang Linh giải thích, ánh mắt không biết là vô tình hay cố ý nhìn trộm qua phía Giang Vũ Thần. Chẳng qua là cậu ấy đang cúi đầu, nên tôi không thể nhìn được vẻ mặt lúc này của cậu ấy, vì vậy trong lòng có chút không yên.

Bạn đang đọc truyện *Gọi Tôi Là Chị Được Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Hai Ba Bốn Mươi Mốt 1

Editor: Nghiên Nghiên

Tôi muốn quan hệ của mình với Giang Vũ Thần được bình tĩnh trở lại, nhưng tại sao khi giải thích với Giang Linh thì tôi lại đề ý đến phản ứng của Giang Vũ Thần như vậy.....

Tôi giúp mẹ bụng thức ăn từ trong bếp ra ngoài thì thấy Giang Vũ Thần đi ra từ toilet với vẻ mặt khó chịu. Sắc mặt cậu ấy không được tốt lắm. Cậu ấy chỉ nhìn tôi một cái, cuối cùng không nói gì đi đến bàn ăn.

Nhìn cậu ấy như vậy, không hiểu sao lòng của tôi lại trở nên căng thẳng.

"Lại thất thần cái gì, mau bụng đồ ăn ra đây!" Giang Linh ngồi trên bàn ăn com vẩy tay nói với tôi.

"Ừ."

Sau khi tất cả đồ ăn được dọn lên bàn thì mọi người cùng nhau ăn cơm.

"Dì à, chúng con sẽ không khách sáo nữa." Nói xong Giang Linh giống như là một con sói đói bắt đầu bôi com, trong khi vội vàng vẫn không quên khen ngợi mẹ tôi.

"Dì à, thật là may mắn buổi trưa con không ăn com nên bây giờ mới có thể ăn nhiều đồ ăn ngon đi làm như vậy."

"Con bé này từ nhỏ đã khéo miệng, trung học lần đầu tiên tới nhà của chúng ta, đã khen ngợi đi không ít, còn nhớ rõ chứ?"

"Đương nhiên là con nhớ rõ, chẳng qua lời con nói khi đó đều là thật!"

"Con bé Giang Linh này đúng là làm cho người ta yêu thích mà."

"Dì cũng đáng để cho mọi người kính trọng mà."

"Nào, nào ăn nhiều một chút."

Ở trên bàn ăn, mẹ tôi thao thao bất tuyệt với Giang Linh, còn tôi và Giang Vũ Thần giống như đề trang trí. Tôi buồn bực gấp thức ăn nhưng lại không có khẩu vị.

"Chị." Bỗng nhiên, Giang Vũ Thần giống như đã quyết định một việc gì đó trọng đại, nói với Giang Linh một cách nghiêm túc.

"Làm sao vậy?" Giang Linh gờ bát com lên hỏi.

"Có phải Vũ Thần không thích đồ ăn dì làm không?" Mẹ tôi nói chen vào.

Tôi cũng ngẩng đầu nhìn về phía cậu ấy, cậu ấy muốn nói cái gì?

"Không phải ạ, đồ ăn dì làm rất ngon. Con là muốn nói với chị con."

Giang Vũ Thần liếc mắt nhìn tôi một cái, rồi quay sang nói với Giang Linh: "Em không muốn học bỏ túc trên lớp, thầy giáo giảng bài không hiểu, em muốn chị Di giúp em học bỏ túc."

Chị Di . . . . . Lâu rồi cậu ấy chưa gọi tôi như vậy. Chị là, cậu ấy nói cái gì?! Tôi mở to hai mắt nhìn cậu ấy, muốn tôi giúp cậu ấy học bỏ túc? Đây không phải là muốn chúng tôi càng ngày càng thêm dính vào cùng một chỗ à? Vốn cậu ấy đến ở nhà tôi cũng đã đem kế hoạch của tôi làm rối loạn rồi.

"Không được, không được!" Tôi lập tức chối thật nhanh.

Đối với việc tôi lập tức từ chối, mẹ tôi và Giang Linh đều rất ngạc nhiên, ngược lại Giang Vũ Thần có vẻ rất bình tĩnh.

"Vì sao con lại không giúp Vũ Thần học bỏ túc?" Mẹ tôi có chút trách móc tôi.

"Vũ Thần là em trai của con mà."

"Đúng vậy, Liêm Di, cậu học so với tớ tốt hơn rất nhiều, vì sao không giúp nó học bổ túc?"

"Tớ . . . . . " Gãy loạn chiếc đĩa ở trong bát com, tôi không biết nên đáp lại như thế nào.

"Chị Di là sợ em gây ảnh hưởng đến việc chị hẹn hò với người yêu." Những lời nói này của Giang Vũ Thần làm cho tôi không biết cậu ta là địch hay là bạn.

"Nhưng mà em cam đoan sẽ không chiếm thời gian hẹn hò của chị."

Ngẩng đầu lên nhìn về mặt nghiêm túc của cậu ấy, còn có mẹ tôi và Giang Linh với cái ánh mắt "Cầu xin " kia, tôi biết mình không thể từ chối được nữa.

"Được rồi."

Ăn com xong, Giang Linh bởi vì sáng ngày mai phải ngồi xe lửa rời đi, liền vội vàng về nhà thu dọn hành lý. Mẹ tôi cùng Giang Linh đi ra cửa, bà ấy đi giúp bố tôi thu dọn tiệm gà chiên, đóng cửa. Trong nhà chỉ còn lại tôi và Giang Vũ Thần.

Âm thanh của cửa ban công bị kéo ra.

"Thì ra là chị đang trốn em hả." Giang Vũ Thần ngồi xổm xuống bên cạnh tôi, giọng nói của cậu khiến tôi không đoán ra cảm xúc của cậu ấy.

Trong quá khứ, lúc này tôi sẽ ngồi ở phòng khách xem tivi, thế nhưng bây giờ tôi lại chạy lên ban công ngắm sao, không phải là tôi đột nhiên lãng mạn, mà là tôi thật sự đang trốn cậu ấy.

"Bây giờ là vậy, buổi sáng cũng thế, buổi trưa cũng thế, suốt ngày đều tắt máy."

". . . . ." Tôi không dám nhìn cậu ấy, cũng không dám nói chuyện với cậu ấy.

"Không phải chị là nói là sẽ làm theo tin nhắn của em, cái gì cũng hiểu sao?" , Tôi vẫn cố chấp, nên cậu ấy dùng tay quay đầu tôi lại đối mặt với cậu ấy "Chị có thật sự hiểu ý của em không vậy?"

Hiểu được cái gì cơ. . . . . Nhìn thấy ánh mắt cực nóng của cậu ấy, đầu óc tôi trống rỗng, không suy nghĩ được gì cả, thì làm sao hiểu được cái gì cơ chứ?

Tôi lúng túng quay đầu đi, còn nghe được cả tiếng tim đập của mình.

"Thì ra chị chưa hiểu được cái gì cả, ngu ngốc." Cậu ấy đứng dậy nói xong rồi xoay người rời đi.

Trên bầu trời màu đen, ngôi sao lóe sáng, cảm giác rất sáng khoái, nhưng trong lòng tôi lại thấy nhóp nhép, giống như bị keo dính vào vậy.

"Thức dậy đi, Vũ Thần cũng đã đi học rồi, sao con vẫn còn ngủ vậy."

Bị mẹ lay tỉnh, tôi ngồi dậy từ trên ghế sofa, nhìn đồng hồ báo thức trên tường, đã bảy rưỡi rồi.

"A. . . . . "

Ngày hôm qua mấy giờ con ngủ vậy hả?"

"Hơn mười giờ thôi." Tôi nói dối.

"Lúc mẹ tỉnh dậy uống nước, sao đèn bàn phòng khách vẫn sáng vậy?"

"Con quên tắt thôi." Tôi quên mẹ tôi có thói quen uống nước nửa đêm.

"Nói dối." Mẹ đánh tôi một cái.

"Nhanh đứng lên đi làm đi, về sau không được thức xem tiểu thuyết muộn như vậy nữa."

"Dạ."

Mãi cho đến hai giờ sáng tôi mới ngủ, tôi không có xem tiểu thuyết, tôi đang suy nghĩ quan hệ của tôi với Giang Vũ Thần rốt cục sẽ như thế nào?

"Liêm Di à, tan làm không có việc gì thì về sớm một chút giúp Vũ Thần học bổ túc." Tôi đang đứng ở cửa chuẩn bị đi làm thì mẹ tôi dặn dò.

"Vâng." Học bổ túc, đối với tôi mà nói, là một khó khăn không nhỏ.

Sau khi dốc hết tiền ra liên hoan, địa vị của tôi ở trong công ti lại được thăng cấp lần nữa, các đồng nghiệp đối xử với tôi càng thêm nhiệt tình, hơn thế nữa không biết người nào đó đã ghép tôi và Minh Chí thành một cặp, nhắc tới Minh Chí sẽ có người nhắc đến tôi, khi nói đến tôi cũng sẽ có người nhắc đến Minh Chí.

Tôi không quá thích ứng với sự thay đổi này, thế nhưng thái độ Minh Chí thì chỉ là yên lặng theo dõi.

"Làm sao vậy? Trên mặt anh có vẽ gì à?" Minh Chí đột nhiên ngẩng đầu lên hỏi tôi.

Tôi thất thần, nhưng ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm Minh Chí nên bị anh ấy hiểu lầm. Tôi cuống quýt xua tay giải thích "Em chỉ đang thất thần thôi, em không có nhìn anh chăm chăm, trên mặt anh không có vẽ gì cả."

"À thì ra em đang đi vào cõi thần tiên." Nói xong, anh ấy đưa cho tôi một món đồ trang trí bằng thủy tinh "Cho em này, nhìn nó đến thất thần đi, biết đâu có thể sinh ra linh cảm gì đó."

Nhận lấy quả cầu thủy tinh, tôi cầm ở trên tay xem thật kỹ, thiết kế rất đơn giản bên trong thủy tinh bị rót vào rất nhiều vòng phẩm màu đỏ.

"Cái này thì có thể xuất hiện linh cảm gì chứ?"

"Em nhìn thử xem."

Tôi nửa tin nửa ngờ nhìn chăm chăm bên trong quả cầu thủy tinh những vòng tròn bên trong quả cầu như ngọn sóng hoặc như lốc xoáy, rất nhanh tôi liền rơi vào trạng thái mơ màng, nhưng không có linh cảm gì hết, mà lại nhớ đến câu nói của Giang Vũ Thần . . . . .

Liêm Di mây thật sự không muốn thấy em ấy mỗi ngày sao ?

Tôi không biết.

Mây thật sự không muốn nghe giọng nói của em ấy sao?

Không biết.

Nếu em ấy rời đi mây có nhớ em ấy không?

Nhớ. . . . . Hai chữ này khiến tôi nhớ đến một năm về trước khi tôi rời nhà đi làm ở rất xa. Vũ Thần mà tôi vẫn luôn yêu thương không tới nhà ga tiễn tôi, khiến trong lòng tôi rất khổ sở. Sau khi ngồi trên xe rời đi, mỗi lần Giang Linh gọi điện thoại cho tôi, tôi đều không nghe được giọng của Vũ Thần, khi đó tôi nghĩ rằng Vũ Thần không nhớ tôi một chút nào sao? Khi đi siêu thị mua đồ, tôi thấy một cái mũ rất đẹp, tôi rất muốn mua về làm quà tặng cho Vũ Thần, khi Vũ Thần đội mũ nhìn rất đáng yêu. Đây là nhớ nhưng, hay chỉ là chị nhớ thương em trai.

"Liêm Di? Liêm Di!"

"Đây là lần thứ mấy em ngay người rồi hả?" Quản lý nghiêm mặt hỏi tôi.

"A?" Tôi cảm thấy có người vỗ vai mình, cuối cùng tôi từ trong mạch suy nghĩ của mình trở về thực tế.

" Em . . . . . " Không hay rồi tôi không làm việc bị quản lý bắt được.

"Em cái gì hả? Hôm qua mời khách liên hoan, anh là người quan trọng nhất thì em lại quên." Quản lý đột nhiên cười một cái, nói đùa với tôi "Về sau em mà quên mời anh nữa, em chờ xem anh sẽ trừng trị em như thế nào."

Phù, tôi thờ phào, thì ra quản lý của chúng tôi lại là người đáng yêu như vậy! Nhưng mà, anh ấy tới tìm tôi không phải chỉ để nhắc nhở tôi lần sau phải mời anh ấy.

"Quản lý, anh tìm em có việc gì à?"

"Có một việc muốn em làm."

"Muốn em làm ả?" Tôi rất ngạc nhiên, bản thiết kế của tôi chưa từng được chọn trúng một lần, hơn nữa tôi mới đến công ty được một thời gian ngắn như vậy.

"Đi theo anh một chút."

"Vâng."

Minh Chí nhân lúc quản lý quay người đi nhìn tôi dùng tay làm một dấu"OK", đó là để cô vũ tôi cố gắng lên sao?

Phòng quản lý.

Một bản kế hoạch được đặt trước mặt tôi, quản lý nói thẳng vào vấn đề "Anh có một người bạn rất thân chuẩn bị mở một trường cao đẳng tư nhân, bởi vì

học sinh bây giờ rất quan trọng kiểu dáng của đồng phục, cho nên cậu ấy muốn chúng ta thiết kế cho cậu ấy một bộ đồng phục có cái nhìn thu hút."

"Em đã hiểu, nhưng sao quản lý lại muốn em thiết kế?"

"Anh Hoàng đề cử, hơn nữa, mấy lần trước em thiết kế đồ không tệ, anh cho rằng em có năng lực để làm việc này, cho nên đừng làm cho nhóm mình thất vọng."

"Em nhất định cố gắng hết sức!" Thật ngạc nhiên, tôi có một cảm giác gì đó, nhưng tôi biết cơ hội lần này là Minh Chí tạo ra cho tôi.

"Ừ. Kế hoạch này không cần phải gấp gáp, xong trước thời gian học sinh nghỉ là tốt nhất."

"Em đã hiểu."

"Không còn việc gì quan trọng nữa, em đi làm việc tiếp đi."

"Dạ."

Ôm bản kế hoạch, tôi đi ra từ phòng quản lý, trên mặt cười tươi như hoa. Trở lại chỗ ngồi, Minh Chí làm bộ như không biết gì, cười hỏi tôi "Có chuyện gì vui vậy?"

Hai mắt nhú lại, tôi nói với anh ấy: "Anh đừng làm bộ như không biết gì."

"Anh thực sự không biết gì mà."

"Được rồi, anh không biết. Nhưng em nhất định phải cảm ơn anh."

Minh Chí gật đầu "Bởi vì em có năng lực tốt, nên anh mới giúp em. Em còn phải cảm ơn cả chính mình nữa."

"Được, em sẽ lên cảm ơn chính mình, hôm nay vẫn phải cảm ơn anh trước! Buổi tối em sẽ mời anh ăn cơm!"

"Lần trước liên hoan mất nhiều tiền vậy, em vẫn còn tiền sao?"

Bị anh ấy nói như vậy, tôi mới nhớ ra mình đã một nghèo hai trắng rồi. Nhưng mà, tôi vẫn cười nói "Anh có thể đến nhà em ăn mà, mẹ em nấu ăn cũng rất ngon, anh nên đến gặp mẹ em."

"Thật không, hôm nay anh sẽ mang đồ làm bếp đến khiêu chiến với bác gái."

"Ừ!"

Tôi mời được một cách dễ chịu sáng khoái, hoàn toàn quên mất chuyện Giang Vũ Thần đã đến ở nhà tôi.

Bạn đang đọc truyện *Gọi Tôi Là Chị Được Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Hai Ba Bốn Một 2

"Đây chính là nhà của em." Tôi lấy chìa khóa mở cửa, mời Minh Chí vào nhà.

Còn chưa có ai nấu cơm, mẹ tôi và Giang Vũ Thần đang ngồi trước máy truyền hình xem tivi. Nhìn thấy tôi mời Minh Chí về nhà, mẹ tôi vui mừng từ trên ghế sofa nhảy dựng lên, mà người bên cạnh chỉ nhìn thoáng qua rồi quay đầu lại.

"Chúc đi khỏe mạnh." Nụ cười của Minh Chí làm cho người ta cảm thấy thật thuần khiết.

"Được, ta lần đầu tiên nhìn thấy người thật, dung mạo so với trong hình còn đẹp trai hơn, ha ha ha ha....." Mẹ tôi cười toe toét, giống như bà nhìn thấy con rể thật sự của mình.

Vì phòng ngủ mẹ tôi một khi vui mừng lại nói mấy lời làm cho người ta kinh ngạc, tôi vội vàng xen vào giữa họ "Mẹ, hôm nay Minh Chí đã giúp con một việc lớn, con mời anh ấy về ăn cơm, mẹ phải làm nhiều món ngon đó nha."

"Đương nhiên, đương nhiên!" Mẹ tôi gật đầu như già tôi.

"Cũng không cần đâu ạ, di làm những món ăn bình thường là được rồi, con nghe Liêm Di nói tay nghề của dì rất tốt."

"Nào có, Liêm Di rất dễ nuôi, ăn cái gì cũng được."

Toát mồ hôi, mẹ nói tôi gợn gia cầm vậy.

"Mẹ, mẹ đi nấu cơm đi."

Mẹ tôi gật đầu "Được, được, mẹ đi liền."

"Con cũng đi giúp dì."

Minh Chí vẫn cho là tôi mời anh ấy tới để xuống bếp sao, tôi ngăn anh ấy lại nói "Anh là khách, anh nên ngồi ở ghế sofa thôi."

"Nhưng mà anh muốn tới phòng bếp." Anh ấy cười híp mắt làm cho tôi không biết làm như thế nào để ngăn cản anh ấy nữa.

Lúc này, Giang Vũ Thần vẫn đang ngồi trên ghế sofa lên tiếng "Anh là khách, nên tới đây ngồi thôi." Giọng nói kì quái, làm cho tôi vừa nghe đã biết cậu ấy đang câu kinh. Hơn nữa cậu ấy hình như quên mất mình cũng là khách của nhà tôi.

Minh Chí đi tới nhìn, bởi vì lần trước ở trước cửa công ty tôi lôi kéo, anh ấy nhận ra Giang Vũ Thần "Thì ra em chính là em của Liêm Di."

"Anh biết em?" Giang Vũ Thần không nhận ra Minh Chí.

"Đúng vậy, ở trước cửa công ty, em cùng một người đàn ông đánh nhau..... "

Giang Vũ Thần giống như vừa nhớ ra cái gì đó, cậu ấy gật đầu "Đã biết, anh là người can ngăn."

"Đúng." Minh Chí ngồi bên cạnh Giang Vũ Thần.

Tôi giúp Minh Chí lấy trong tủ lạnh ra một lon Côca, khi vừa mới đưa tới lại bị Giang Vũ Thần cướp đi. Cậu ấy ngược mắt nhìn tôi "Cảm ơn."

"..... " Tôi không để ý đến cậu ấy, ngược ngược cười với Minh Chí "Em sẽ giúp anh lấy lon khác."

"Được."

Tôi vừa mới quay đi, khi vừa mới lấy được một lon Côca, thì nghe thấy Giang Vũ Thần hỏi " Anh là đồng nghiệp của Liêm Di?"

"Liêm Di? Cô ấy không phải chị của em sao?" Minh Chí cảm thấy khó chịu khi một học sinh trung học gọi thẳng tên đầy đủ của tôi.

"Đúng vậy, cô ấy không phải chị của em, cô ấy là bạn bè của chị em."

" Thì vẫn là chị mà!" Tôi lấy lại Côca, ngồi xuống bên cạnh Giang Vũ Thần.

"Không phải sao? Chị lớn hơn em chín tuổi đấy."

"Đúng vậy a, sao em lại quên mất nhỉ." Cậu ấy có chút tự giễu cười nói, sau đó quay đầu nhìn về phía Minh Chí.

Nhìn bóng lưng của Giang Vũ Thần, tôi có chút hối hận khi nhắc đến việc tuổi tác.

"Liêm Di đã hai mươi sáu tuổi rồi, không biết anh bao nhiêu tuổi?"

Minh Chí dời mắt khỏi tivi, tươi cười thân mật với Giang Vũ Thần "Anh ba mươi lăm tuổi, Liêm Di lớn hơn em chín tuổi, anh hơn Liêm Di chín tuổi."

"Thật sao? Cộng lại là mười tám tuổi, xem ra em không thể gọi anh là anh được rồi, vậy thì kêu bác đi."

Giang Vũ Thần vừa nói xong, cả người tôi đều hóa đá..... Đây là đang làm cái gì?

Chỉ có điều Minh Chí không thêm đề ý dù chỉ một chút, anh ấy tươi cười nói " Cũng được thôi. Không biết cháu tên gì?"

"Cháu tên là Giang Vũ Thần."

"Tên không tệ, vừa nghe đã biết là soái ca, hơn nữa lại rất thông minh."

"Thật sao?" Cười tươi giống như một bông hoa, Giang Vũ Thần quay đầu nhìn tôi, sau đó quay đầu lại "Cảm ơn bác đã khen như vậy."

Học mấu. Bác..... Quan hệ này có phải có chút loạn không?

Hai người dường như nói chuyện rất hợp, giống như không có tôi ở đây. Nghe bọn họ nhắc tới trận đấu bóng rổ, tôi lại càng không nên nói xen vào, vì thế tôi phải đi tới phòng bếp giúp đỡ.

Ở trên bàn ăn cơm, Giang Vũ Thần không nói gì khiến tôi cảm thấy khó chịu nữa, nhưng cậu ấy và Minh Chí dường như rất hợp ý, ăn cơm tối xong, bọn họ còn tán gẫu rất lâu về bóng rổ, điều làm cho người ta kinh ngạc nhất là, Giang Vũ Thần đưa ra đề nghị muốn học kungfu với Minh Chí.

Cả đêm, Minh Chí giống như rất được yêu mến, mẹ tôi vừa tán gẫu với anh ấy xong, Giang Vũ Thần lại tán gẫu với anh ấy, chỉ có lời cảm ơn của tôi với anh ấy là chưa nói được. Nhưng trước khi anh ấy về, cơ hội của tôi đây rồi.

"Mẹ, con đi tiễn anh ấy."

Mẹ tôi vội vàng đồng ý, mẹ ước gì tôi tiễn Minh Chí về.

"Em cũng đi tiễn bác về."

Không ngờ được ngay cả cơ hội nói chuyện cuối cùng của tôi cũng bị cậu ấy cướp mất. Nhưng mẹ tôi đã ngăn cậu ấy lại "Vũ Thần, con về phòng đọc sách giáo khoa đi, lát nữa Liêm Di sẽ trở về giúp con học bổ túc."

"....." Không cam lòng nhìn Minh Chí, rồi lại nhìn tôi, cuối cùng cậu ấy cũng đồng ý.

"Vũ Thần không cần khách khí như vậy, không phải chủ nhật này chúng ta còn gặp mặt nhau sao?" Minh Chí đã nhận lời dạy Kungfu cho Giang Vũ Thần.

"Dạ, vậy gặp lại bác sau." Giang Vũ Thần lúc này giống như một bé ngoan, thật đúng là dọa tôi mà.

"Tạm biệt." Minh Chí vẫy tay, rồi nhìn mẹ tôi nói "Tạm biệt dì, hẹn gặp lại."

"Được, được, về sau nhớ đến thường xuyên." Cuối cùng cũng đi ra cửa, bây giờ chỉ còn lại tôi và Minh Chí. Tôi đã có cơ hội nói cảm ơn, tôi nghiêm túc nói với Minh Chí "Cảm ơn!"

Trong thang máy, Minh Chí như bị bất ngờ khi tôi nói lời cảm ơn sợ tới mức lùi lại phía sau hai bước, nhưng mà anh ấy giống như nghĩ tới chuyện gì đó không vui nhún chân mày.

Có phải là tôi quá khách sáo, làm cho anh ấy không thoải mái không?

"Anh sao vậy?" Tôi thử hỏi.

Anh ấy lắc đầu, nở nụ cười, nhưng cười có chút do dự.

Thanh vắng xuống đến lầu một, Minh Chí ngăn tôi lại "Em không cần tiễn anh nữa, lên giúp Vũ Thần học bổ túc đi."

"Cái đó không vội."

"Vẫn cũng không cần tiễn nữa, anh biết đường đi ra trạm xe." Minh Chí kiên quyết không cho tôi tiễn anh ấy.

Không còn cách nào, tôi cũng không thể làm gì khác hơn là đứng dưới lầu nói lời tạm biệt với anh ấy.

"Vay thôi, ngày mai gặp lại."

"Ừ, ngày mai gặp."

Nhìn Minh Chí xoay người rời đi, tôi lại gọi anh ấy, bởi vì tôi thật sự cảm kích anh ấy, nếu không có anh ấy giúp, thì không biết ở trong công ty bao lâu tôi mới có thể nhận nhiệm vụ thiết kế nữa.

"Minh Chí, em thật sự cảm ơn anh."

Anh ấy cười, nụ cười không còn đơn độc như ngày xưa, mà ngược lại có chút khổ sở, cuối cùng xoay người rời đi.

Nhìn bóng lưng anh ấy, tôi không khỏi tò mò, Minh Chí rốt cuộc đang nghĩ tới chuyện gì, sao đột nhiên giống như trở thành một người khác vậy.

Thật khó chịu, tiếng chuông điện thoại của tôi reo lên. Tôi lấy điện thoại từ trong túi ra xem, quả nhiên là Lý Minh Vũ gọi. Lần trước ở trong nhà hàng, thái độ của tôi đã rất rõ ràng rồi, tôi vĩnh viễn không thể ở cùng một chỗ với anh ấy được, chẳng lẽ anh ấy còn không hiểu?

"A lô?"

"Liêm Di?"

"Đúng vậy, có chuyện gì sao?"

"Công ty thỏa thuận hiệp ước thành công, đã ký hợp đồng."

"Vậy sao?" Chuyện này có liên quan gì đến tôi?

"Buổi chiều mai anh bay rồi, vậy sáng mai chúng ta có thể gặp nhau lần cuối không?"

Tôi do dự. Tôi không muốn gặp mặt anh ấy, bởi vì mỗi lần gặp anh ấy, tôi đều nghĩ đến hình ảnh Giang Linh khóc.

"Một lần cuối cũng không được sao?" Bên trong điện thoại giọng nói của Lý Minh Vũ nghe rất đáng thương.

"Một lần cuối?"

"Đúng vậy. Lần này anh trở về Pháp định cư, sẽ không trở lại nữa, cũng sẽ không gọi điện thoại cho em nữa."

"Được. Vậy sang ngày mai chúng ta gặp nhau."

"Ở nhà hàng lần trước đi, mười giờ."

"Được."

Về đến nhà, tôi đẩy cửa phòng Giang Vũ Thần ra, không được tự nhiên xoay người đi vào trong phòng. Vốn tưởng rằng cậu ấy là người kì lạ, thích bói móc lung tung bậy bạ, nhưng không ngờ, Giang Vũ Thần vẫn nằm yên trên giường không nhúc nhích, giống như đang ngủ say vậy.

Không thể nào, này giờ chưa tới 10 phút, mà Giang Vũ Thần đã ngủ say rồi ư?

Tôi đi qua, chạm vào vai cậu ấy "Này, em đang ngủ hả?"

Không có phản ứng gì.

"Giang Vũ Thần, em đang ngủ thật hả? Vậy chị đi ra ngoài đây nhé?"

Vẫn không có phản ứng.

Tôi lại gần mặt cậu ấy, quan sát cẩn thận, bình thường cậu ấy rất tinh quái, bây giờ lại định giờ trò gì đây.

"Giang....." Lần này còn chưa gọi hết tên, mắt cậu ấy đột nhiên mở ra.

Nhưng mà, ánh mắt có chút đỏ.

"Dịch ra đi, chị đứng gần em vậy làm gì?"

Tôi đứng thẳng dậy, lườm cậu ấy một cái, cái giọng rầm thúi đó thật khiến người ta chán ghét mà. Hơn nữa, khoảng cách giữa tôi và cậu ấy gần như vậy sao?

Ngồi trên cái ghế ở mép giường, tôi mở sách giáo khoa trên bàn "Hôm nay học bỏ tức Tiếng Anh?"

"Tùy chị." Cậu ấy ngồi dậy, cái bộ dáng không ra làm sao cả.

Cậu ấy đem sách để trên đùi, cúi đầu nhìn một lúc.

"Phiên dịch câu đầu tiên đi "Anh ấy là người có rất nhiều kinh nghiệm, luôn được người trẻ tuổi tôn trọng."

"He is a person who has lots of experiences, and always looked up to by the youngs."

Giang Vũ Thần phát âm chuẩn, dịch cũng chính xác, làm cho tôi thật kinh ngạc. Đang muốn hỏi câu thứ hai, cậu ấy bỗng nhiên dùng Tiếng Anh hỏi tôi.

"Is he a charming guy? You like him?"

Ngơ ngác, tôi yên lặng nhìn Giang Vũ Thần, không biết có phải ảo giác không, ở trong mắt cậu ấy, tôi nhìn thấy cái gì đó làm cho mình sợ hãi, so với cây thuốc viện còn đáng sợ hơn.

Hoàng sơ, tôi để sách giáo khoa lại trên bàn "Tiếng Anh của em tốt lắm rồi, không cần học bỏ tức nữa." Nói xong tôi nhanh chóng rời khỏi phòng.

Khi đóng cửa lại, một khối đá vừa dày vừa nặng đè ép ở trong lòng tôi

Bạn đang đọc truyện *Gọi Tôi Là Chị Được Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Hai Ba Bốn Một 3 4

10h sáng, tôi xin quản lý cho nghỉ rồi đến nhà hàng lúc trước gặp Lý Minh Vũ.

10 rưỡi nhà hàng vốn vắng khách, cả một quán ăn cũng chỉ có tôi và Lý Minh Vũ.

Tiếng đàn vi - ô - lông ru dương quán quanh hai người chúng tôi, Lý Minh Vũ cố gắng làm ra vẻ thoải mái, nhưng vẫn bị tôi nhận ra sự bối rối của anh ấy.

"Lần cuối hai chúng ta gặp nhau, em có cảm giác gì không?" Lâu sau đó, anh ấy mở miệng hỏi tôi.

Tôi có thể có cảm giác gì chứ? Tôi thành thật lắc đầu: "Em không có cảm giác gì cả."

"Không cảm thấy vui sao? Anh phải đi rồi, sau này sẽ không trở về để em phiền lòng, khiến Giang Linh khổ sở nữa."

Tôi ngẩng đầu lên nhìn anh ta: "Anh còn biết anh đã làm Giang Linh khổ sở sao?"

Anh ta gật đầu: "Giang Linh là người con gái cả đời này anh thấy có lỗi nhất, còn em là người con gái cả đời này anh không phụ lòng nhất."

"Anh làm sao không phụ lòng em? Anh đã từng khiến em với Giang Linh có hiểu lầm trong lòng."

Lý Minh Vũ cũng đang nhìn tôi: "Liên Di, tuy rằng trong ấn tượng của người khác em luôn khiến họ cảm thấy thiện lương, nhưng có đôi khi em thật sự quá vô tình."

Vô tình! Lần đầu tiên bị người khác nói là vô tình, tôi có chút không thoải mái. Tôi cảm thấy tôi đối với Lý Minh Vũ về vấn đề trên vẫn không thể gọi là vô tình được, đây chẳng qua chỉ là một loại bình tĩnh.

"Nhưng mà, đối với người mình từng thích như vậy, anh làm sao có thể oán trách." Anh ấy cười khổ.

"Vậy sao?" Tôi uống một hớp cà phê.

Lý Minh Vũ hít một hơi làm bộ đã buông bỏ: "Quên đi, chuyện này coi như xong rồi."

Anh ta phải đi, nhưng bởi vì anh ta mà chuyện đã xảy ra còn chưa thể chấm dứt... bởi vì anh ấy, tôi với Giang Vũ Thần kết hiệp ước phải giả vờ qua lại, nhưng mà kế hoạch của hai chúng tôi chưa từng phát huy công dụng, trái lại còn làm cho tôi đau đầu, còn có Giang Linh...

"Lý Minh Vũ, anh phải trở về Pháp rồi, trước đó anh không định gọi điện cho Giang Linh nói một tiếng sao?"

Lý Minh Vũ gật đầu, cười nói: "Lần đầu tiên chúng ta tâm linh tương thông. Anh đã gọi điện nói với Giang Linh rồi, cô ấy nói hiện tại cô ấy rất tốt, đã quyết định sẽ buông bỏ rồi."

"Như thế cũng tốt." Lần đầu tiên trước mặt Lý Minh Vũ tôi nở nụ cười thật lòng.

"Thật ra, anh còn một câu cuối muốn hỏi em." Anh ấy nhìn tôi với ánh mắt đầy hiếu kỳ.

"Về chuyện gì?"

"Em có người trong lòng rồi sao? Người đó là kiểu người như thế nào mà khiến em thích vậy?"

Lòng tôi thất lại, tôi có người trong lòng sao? Là người như thế nào? Vấn đề này xét qua trong lòng, trong đầu thoáng hiện lên khuôn mặt tươi cười, tôi giật mình tại chỗ, một câu cũng không thể thốt lên được.

Lúc này, ngoài cửa sổ thủy tinh chỗ Giang Vũ Thần từng đứng xuất hiện một bóng người.

Tôi kinh ngạc, bởi vì đó là cậu ấy.

Ánh mắt đã phản nộ tới cực điểm yên lặng nhìn chằm chằm tôi, thật sự đây là lần đầu tiên tôi thấy Giang Vũ Thần tức giận như vậy.

Cậu ấy không có ý định vào đây như lần trước, mà chỉ nhìn tôi vài giây, rồi dứt khoát xoay người bỏ đi.

Ngay lúc tôi đang nhìn tấm lưng kia càng ngày càng chạy xa dần, Lý Minh Vũ nhẹ giọng nói với tôi: "Cậu ta cũng thích em phải không?"

Sáu chữ này tựa như giọt nước từ trên cao chảy xuống, xé rách tờ giấy mỏng ngăn cách giữa tôi và Giang Vũ Thần.

"Ánh mắt của em... chẳng lẽ em cũng..." Không chờ anh ấy nói tiếp tôi xé rách hoàn toàn tờ giấy, tôi đứng dậy chạy ra khỏi nhà hàng.

Chỉ là tôi không muốn nghe Lý Minh Vũ nói tiếp, hay thật sự tôi muốn đuổi theo Giang Vũ Thần?

10h sáng, ánh nắng mặt trời đã chiếu rọi khắp đoạn đường cái, nhưng dòng người đi lại vẫn còn thưa thớt, có chút yên tĩnh.

Đuổi theo một hồi, lúc này Giang Vũ Thần cách tôi không đến năm bước, tôi dừng lại, hét lớn với cậu ấy.

"Dừng lại, Giang Vũ Thần."

Cậu ấy như không nghe thấy, vẫn như cũ cứ thế đi về phía trước.

"Giang Vũ Thần, đứng lại!"

Rốt cục cậu ấy cũng dừng lại.

Tôi bước nhanh đến chỗ cậu ta, khoảng cách giữa chúng tôi càng ngắn, trong lòng lại càng căng thẳng, cảm xúc càng hỗn loạn. Cuối cùng chúng tôi mặt đối mặt với nhau cậu ấy vẫn mang vẻ mặt tức giận.

Tôi đuổi theo cậu ấy, thế nhưng tôi cũng không biết phải nói gì, ngược lại là cậu ta mở miệng hỏi trước: "Gọi em có chuyện gì không?"

"Lúc này không phải đang giờ học à, sao em lại ở đây?" Tôi mở miệng chất vấn cậu ấy.

"Thì sao? Giang Linh không có ở đây, chị lại bày ra bộ dáng chị gái gương mẫu nữa à?" Về mặt cậu ta như cười như nạo: "Chị là chị gái của em sao? Không phải đâu."

Lời nói vô tình của cậu ta làm tôi có cảm giác như rớt từ trên tầng cao xuống, đau tới tận tâm.

Editor: Táo đỏ phổ núi

Một câu nói còn chưa đủ, cậu ta còn lạnh lùng còn biến hai người bọn họ trở thành không có quan hệ gì.

“Nếu như không có chị của em, thì hai chúng ta không có quan hệ gì mà chỉ là người xa lạ thôi.”

Người xa lạ. Tôi không ngờ được cậu ta lại có thể nói với tôi những lời như vậy, trong lòng tôi không khỏi nổi nóng. Tôi nhìn đáng vẻ khó chịu của Giang Vũ Thần, tức giận móc điện thoại của cậu ta ở trong túi ra, “Đừng vậy nhì, chúng ta là người xa lạ! Điện thoại di động này trả cậu, cậu cũng trả điện thoại của tôi lại cho tôi!”

So với việc cậu ta không hề nói một tiếng nào, thì sau khi tôi bộc phát ra, với giọng nói cao vút của mình cũng khiến cho bản thân cảm thấy đáng sợ. Quả thật từ trước tới giờ tôi chưa từng tức giận với ai như vậy bao giờ.

Bàn tay Giang Vũ Thần rút trong túi áo có chút dao động.

“Trả cho tôi đi chứ, có nghe thấy không! Lý Minh Vũ cũng đi rồi, chúng ta không còn liên quan nữa, mau đưa tôi đi nhanh lên!” Không đợi cậu ta lấy điện thoại di động ra, tôi đã tự mình ra tay móc điện thoại di động của mình ở trong túi áo cậu ta.

“Tĩnh tĩnh.” Tiếng chuông điện thoại di động bị tôi đung vào nên kêu lên.

Tôi cảm lấy, trong đầu lập tức hiện ra hình ảnh trong rạp chiếu phim ngày hôm đó... Đột nhiên tôi an tĩnh lại.

Nhưng mà bên tai lại vang lên lời nói của Lý Minh Vũ, “Cậu ta thích em đúng không?” “Ánh mắt của em... Chẳng lẽ em cũng...”

Tôi cũng vậy...

“Chị là chị của em sao? Không phải... Nếu như không có chị của em, hai chúng ta sẽ là người xa lạ không có chút quan hệ nào...” Lời nói mới vừa rồi cũng văng vẳng vang lên bên tai của tôi.

Cảm giác rất khổ sở, bây giờ trong lòng của tôi rất là khó chịu. Lý Minh Vũ đi rồi, có phải cũng nên kết thúc tất cả rồi hay không? Nghĩ tới đây, trong lòng của tôi lại giống như đang có một tảng đá đè nặng xuống. Tôi hiểu tảng đá này là cái gì, đó chính là một phần tình cảm, một phần tình cảm đáng sợ.

Tôi cầm điện thoại di động của mình, một tay dùng sức bóp chặt chiếc điện thoại di động kia, “Cái này không cần.” Đặt nó vào trong tay Giang Vũ Thần, tôi không chút do dự xoay người rời đi.

Phần tình cảm đáng sợ kia, sớm cắt đứt thì đối với ai cũng sẽ tốt... Ở bên cạnh chúng tôi, không riêng gì Giang Linh, mà còn có ba mẹ tôi cũng coi cậu ta như em trai tôi, và cả ba mẹ cậu ta cũng coi tôi là một người chị khác của cậu ta.

Tôi nắm chặt túi xách ở trên tay, sai bước, đem khoảng cách giữa tôi và cậu ta kéo ra xa. Liêm Di, coi như chỉ đau lòng một chút, nhưng mà sẽ không cần phải hối hận, bởi vì mày đã làm đúng.

“Về rồi à.”

“Vâng.” Mặc dù ở trước cửa tôi đã hít thở sâu rất nhiều lần, nhưng mà sau khi vào nhà, vẫn còn có chút hốt hoảng. Bởi vì Giang Vũ Thần sống nhờ ở nhà chúng tôi.

Mẹ tôi đứng lên khỏi ghế sofa nhìn ra bên ngoài, hỏi tôi: “Đói không? Bây giờ mẹ đi nấu cơm. Đúng rồi, Vũ Thần gọi điện thoại nói là không tới ở.”

“Tại sao?” Tôi lo lắng hỏi. Nghe thấy tin tức như vậy, đáng lẽ ra tôi nên cảm thấy nhẹ nhõm mới đúng chứ. Diên x dandf Kê quyú dng.

Mẹ khoát khoát tay, “Không biết nữa, có thể là do ở nhà chúng ta cảm thấy không quen?”

“Vậy cậu ta ăn cơm như thế nào?”

“Mẹ có hỏi, nó nói là trung tâm luyện thi trả lại tiền, cho nên đã mua ăn rồi.”

Thì ra sáng hôm nay cậu ta không có đi học mà là đi lấy tiền. Nghĩ tới chuyện buổi sáng, trong lòng tôi dâng lên một cảm giác hơi chua xót.

“Liên Di, mẹ còn chưa kịp ôm chầm về phòng của con, con tự mình đi dọn dẹp đi.”

“Nhưng mà cậu ta thật sự không tới ở? Giang Linh thì phải đi học tới một tháng, mà chú và dì thì lại càng lâu về hơn!”

Mẹ đi tới trước mặt tôi, vỗ vỗ tôi rồi nói: “Không sao đâu, để cho thằng bé ở một mình hai ngày nữa, cái tuổi này của nó không phải là đang thích theo đuôi tự do sao? Chờ tới lúc nó cảm thấy không chăm sóc tốt cho mình được, thì con liền đi qua ở hai ngày chăm sóc cho nó một chút.”

“Hả, con sao?” Tôi vội vàng ném túi xách xuống ghế sa lon, ôm lấy chân: “Con vẫn nên về phòng dọn dẹp lại một chút thôi.”

Trong phòng tôi, trên bàn vẫn còn có sách giáo khoa của Giang Vũ Thần, trong góc tường còn có một cái va li hành lý của cậu ta, trên đầu giường còn có PSP của cậu ta, xem ra bởi vì rất tức giận, nên mới kích động quyết định chuyển về nhà, cậu ta không có tới đây để thu dọn đồ đạc.

Sau khi cất chần xong, tôi cũng đem sách của cậu ta xếp gọn lại, PSP không có điện đã đi nạp điện, lúc ngồi trở lại giường, trong đầu đều là tất cả những lời mà buổi sáng chúng tôi đã nói. Tôi đã hai mươi sáu tuổi, đã không phải là đứa bé dễ xúc động nữa, nhưng mà khi đó cũng không tỉnh táo một chút nào. Ở cùng một chỗ với Giang Vũ Thần, tôi rất dễ bị ảnh hưởng, trở nên ngây thơ, sẽ bởi vì kích thích mà trở nên kích động..

Từ trên giường, tôi đi lại chỗ tủ sách, từ lần trước bị cậu ta dùng tin nhắn để lừa gạt, lấy những cuốn sách kia ra cũng không đặt lại vị trí cũ. Lúc cầm lấy sách, tôi không đặt lại tủ sách, mà lật ra một lần nữa.

Tầng thứ hai, cuốn thứ nhất, trang thứ năm: “Rất ngoan, để cuốn sách này xuống phía dưới, sau đó tìm tầng thứ ba bên trái, cuốn sách thứ nhất, mở trang thứ hai mươi ra.”

Tầng thứ ba, cuốn đầu tiên, trang hai mươi: “Thích trò chơi này chứ? Bốn giờ chiều nay, em có việc tìm chị. Nếu như muốn biết là chuyện gì, tiếp tục tìm tầng thứ tư, cuốn sách đầu tiên bên trái, sau khi tìm được thì mở trang thứ mười ba ra.”

Tầng thứ tư, cuốn đầu tiên, trang số mười ba: “Hoan nghênh tham gia trò chơi tìm kho báu trong lâu đài! Ngày mai Giang Vũ Thần đẹp trai tìm chị làm cái gì vậy nhỉ? Chính là để xem phim! Muốn biết vé xem phim đặt ở chỗ nào trong phòng chị không? Đi tìm cuốn sách đầu tiên bên trái của tầng sách thứ nhất, mở trang số mười bốn ra, trên đó có ghi.”

Tầng thứ nhất, cuốn đầu tiên, trang số mười bốn: “Chị bị lừa rồi! Vé xem phim không có ở trong nhà của chị! Nó vẫn ở trong túi em đây nè ~ ngu ngốc!”

“Ha ha ha...” Tôi đúng là ngu ngốc thật. Lúc cười, đột nhiên tôi phát hiện ra một bí mật, nụ cười chợt cứng ngắc trên khóe miệng của tôi.

Giang Vũ Thần... Cách thức này cũng quá là khó hiểu rồi. Nhưng mà một giọt nước mắt buông bình rơi xuống mu bàn tay của tôi. Ngón tay của tôi vuốt ve chữ thứ nhất của câu đầu tiên, chữ thứ nhất của câu thứ hai, rồi chữ thứ nhất của câu thứ ba và câu thứ tư. Trong lòng có sự rung động mà trước giờ chưa từng có...

“Rất thích chị.”

Quả thật là giống như Lý Minh Vũ đã nhìn ra được, cậu ta nói là cậu ta rất thích tôi...

Trang số năm, trang số hai mươi, trang số mười ba, trang số mười bốn... Giang Vũ Thần, cậu đúng là đã có ý đồ, không phải ý đồ chơi xỏ tôi, mà là dùng để tỏ tình... 5201314, là như thế này phải không?

Đột nhiên tôi cảm thấy tình cảm của mình cũng giống như thứ tự của bốn cuốn sách này, rõ ràng là ngay từ tầng thứ nhất đã có kết quả cuối cùng, nhưng mà tôi lại muốn nhảy qua nó, đi một vòng lớn. Một vòng cũng đã lãng phí tình lực của tôi, đã lãng phí tình cảm của tôi, cũng làm tổn thương trái tim của cậu ta, chẳng qua là một vòng này cũng đã khiến cho tôi để xác định được tâm ý của mình.

Giọt nước mắt thứ hai, thứ ba, và nhiều hơn thế, liên tiếp rơi xuống, rơi vào tay của tôi, nhỏ giọt xuống sách. Chân của tôi có chút vụng động, tôi muốn lao ra khỏi phòng, tôi muốn lập tức đi tìm Giang Vũ Thần, tôi muốn nói cảm giác của mình cho cậu ta biết, nhưng mà tôi lại hiểu rất rõ, hai chúng tôi không chỉ cách nhau chín tuổi, mà chúng tôi còn có những người bên cạnh.

Không ngừng lau đi những giọt nước mắt tràn ra, tôi cất bốn cuốn sách đi.

Trí nhớ của mày cũng không được tốt, vậy thì hãy nhanh chóng quên đi phần tình cảm mờ mịt này đi, quay trở lại quan hệ chị em như trước. Có lẽ như vậy thì hai chúng tôi có thể ở cùng với nhau lâu dài hơn...

Bạn đang đọc truyện *Gọi Tôi Là Chị Được Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Không Giống Như Lúc Ban Đầu 1

Thoáng một cái đã mấy ngày trôi qua, điện thoại của tôi không hề nhận được tin nhắn nào của Giang Vũ Thần, lần này tôi thật sự không nhìn thấy mặt của cậu ta, cũng không nghe thấy được giọng nói của cậu ta.

Nửa ngày thứ sáu đã trôi qua, càng lúc càng sát giờ tan làm, mấy người đồng nghiệp thì đang bận rộn với những cuộc hẹn, nên đã bắt đầu thu dọn đồ đạc để về.

“Sao vậy?” Minh Chí đưa tay qua gõ gõ lên bàn của tôi.

“Hà?”

“Hai ngày nay sao em luôn sững sờ vậy.” Nói xong anh lấy một cái kẹp từ trong ngăn kéo của anh, lén lút đưa cho tôi xong còn nói nhỏ: “Đừng để cho bọn họ nhìn thấy, anh chỉ có một cái này thôi.”

Bị bộ dạng này của Minh Chí chọc cười, tôi nhận lấy cái kẹp rồi nhỏ giọng phối hợp với anh, “Được.”

“Chính là như vậy đấy, phải cười mới được chứ, về mặt sững sờ kia rất xấu.”

“Vâng.”

“Có phải do đồng phục trung học kia khiến cho em bị áp lực quá không?” Vào một lúc nào đó, Minh Chí thật sự giống một người anh trai, rất biết chăm sóc người khác.

"Không phải."

"Vậy thì không có linh cảm sao?"

“Có lẽ vậy.” Tôi cười khổ, bây giờ trong đầu của tôi hoàn toàn trống rỗng, đọc sách cũng không vào, thiết kế đồ thì lại càng không thể.

“Nếu là như vậy . . .” Minh Chí suy nghĩ một lát, giống như là nghĩ tới điều gì, hỏi tôi: “Sau khi tan làm em có bận việc gì không?”

Tôi lắc đầu một cái.

"Vậy hãy đi cùng với anh tới khu vui chơi đi."

"Khu vui chơi?" Tôi vô cùng kinh ngạc, đã lớn như vậy rồi mà Minh Chí vẫn còn thích đi tới những chỗ đó.

"Đừng có nhìn anh như vậy chứ, cứ làm như anh là quái vật vậy." Anh giải thích cho bản thân, "Ý của anh là thứ sáu sau khi tan học thì sẽ có rất nhiều những đôi tình nhân học sinh hẹn hò ở khu vui chơi, cho em đi xem đồng phục, tiện thể thả lỏng mình một chút."

Đúng là rất thông minh, hơn nữa so với tôi Minh Chí hiểu về cuộc sống. Tôi lột vỏ kẹo ra, rồi bỏ cục kẹo vào trong miệng, gặm đầu một cái, đồng ý đi tới khu vui chơi cùng anh.

Nhớ lại lần cuối cùng mình đi khu vui chơi, đó là năm thứ hai đại học, Giang Linh nói là đi chơi lễ giáng sinh, vì vậy mọi người trong ký túc xá đi ngời ứ quay. Ngược dòng thời gian về trước đó nữa, thì là khi tôi học cấp ba, đi cùng với Giang Linh và mang theo Giang . . . Bất tri bất giác lại nghĩ tới Giang Vũ Thần. Tối ngày hôm qua nhắn tin với Giang Linh, cô ấy không biết tôi gây gổ với Giang Vũ Thần, nên còn nói tôi chăm sóc cậu ta thật tốt giúp cô ấy.

“Liêm Di? Vì sao đi tới khu vui chơi mà vẫn còn ngây người?” Minh Chí mua hai cây kem rồi đưa cho tôi.

Tôi xấu hổ cười cười, “Nghĩ tới một số chuyện.”

“Vậy hả.” Anh di chuyển người của tôi sang phía nam, “Em nhìn bên kia mà xem, anh nói không sai mà, học sinh cấp ba vừa tới thứ sáu là sẽ chạy tới chỗ này.”

Quả nhiên, ở chỗ bán đồ ăn vặt kia, từng đôi từng đôi tình nhân học sinh cấp ba vừa ăn vừa nói chuyện rất vui vẻ.

Minh Chí hả hê nói với tôi, "Điện thoại di động của em đâu, có muốn chụp lấy mấy tấm hình hay không?"

"Hả? Xâm phạm quyền chân dung của người ta đó nha."

"Không phải kêu em chụp người, mà kêu em chụp đồng phục của họ!"

"Làm quá rồi, em nhìn một chút là có thể nhớ."

"Thật sao?"

Vào lúc hai người chúng tôi đang trò chuyện rất vui vẻ, thì từ sau lưng vang lên giọng nói của một đứa bé.

"Bác cả!"

Chúng tôi xoay người, thì thấy một cô bé cao khoảng một thước, Minh Chí rất vui mừng, anh khom người xuống ôm lấy cô bé này, thân thiết hôn lên má của bé một cái.

"Bác cả, bác cũng tới chơi ă!" Giọng nói của cô bé rất đáng yêu, giống như con vịt nhỏ ở trong phim hoạt hình.

Minh Chí khẽ cụng đầu của mình vào đầu của cô bé, và dùng giọng điệu trẻ con nói, "Đúng vậy, bác cả cũng tới chơi, không ngờ lại gặp Hi Hi nhà chúng ta! Vui quá đi mất!"

"Bác cả, con cũng rất vui!" Cô bé khẽ cười một tiếng, mắt híp lại thành một đường, cô bé cũng hôn một của Minh Chí một cái.

Thấy cảnh tượng như vậy, tôi cũng không nỡ chen ngang vào hỏi cô bé có quan hệ như thế nào với Minh Chí được.

"Hi Hi! Hi . . ." Đi tìm cô bé là một người phụ nữ tóc quăn, nhìn về bề ngoài khoảng ba mươi mấy tuổi, phong cách mỹ nữ. Khi cô ta chạy tới lúc nhìn thấy Minh Chí, đột nhiên sắc mặt thay đổi.

Minh Chí nhìn thấy người phụ nữ kia, nụ cười trên mặt cũng lập tức biến mất.

Im lặng . . .

Ngay cả tôi lại càng im lặng.

"Mẹ!" Hi Hi xoay người, gọi người phụ nữ kia một tiếng, lúc này bầu không khí im lặng mới bị phá vỡ.

Người phụ nữ cười nhận lấy Hi Hi từ trong ngực của Minh Chí, rất lễ phép mà chào hỏi với Minh Chí, "Đã lâu không gặp."

Không biết vì sao nữa, nhưng mà tôi có cảm giác loại lễ phép này lại càng giống như vẻ khách sáo, hoặc là có chút lúng túng.

Minh Chí gật đầu một cái, "Đã lâu không gặp."

Lại không có gì để nói nữa, lại tiếp tục im lặng. Người phụ nữ nhìn xung quanh một hồi, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người của tôi, cô ta khẽ mỉm cười gật đầu một cái với tôi, sau đó hỏi Minh Chí, "Vị này là . . ."

"Đồng nghiệp của anh." Minh Chí cười cười nhìn tôi, giới thiệu mẹ của Hi Hi cho tôi: "Đây là em dâu của anh."

"Chào chị." d,0dylq.d. Tôi mỉm cười gật đầu với mẹ Hi Hi.

"Chào chị."

Không khí im lặng lại một lần nữa tập kích tới. Tôi chịu ảnh hưởng của bọn họ, đột nhiên cũng cảm thấy rất lúng túng, vì vậy lập tức tiếp lời: "Em muốn đi chơi trò thuyền hải tặc . . . Em đi xếp hàng mua phiếu trước nhé."

Xoay người muốn rời đi, Minh Chí lại gọi tôi lại, "Anh cũng đi luôn." Sau đó anh vội vàng nói với mẹ con Hi Hi một tiếng gấp lại, rồi đi xếp hàng cùng với tôi.

Sau khi chạm mặt với em dâu, Minh Chí cũng không có tinh thần chút nào, cho tới khi mua được vé của thuyền hải tặc, thì anh cũng không nói một câu nào.

Lần này đến lượt tôi quan tâm tới anh, "Anh không sao chứ?"

"Không sao." Minh Chí cũng có vẻ mặt giống như lúc tôi bị người ta đánh tình khi đang ngây người.

“Không phải đâu, hình như là anh có tâm sự gì đó.”

Minh Chí tránh người, để cho tôi lên thuyền trước, tôi ngồi xuống, anh cũng ngồi xuống, miễn cưỡng cười cười nói với tôi, “Thật sự không có việc gì.”

“Được, nếu không muốn nói, thì em sẽ không hỏi nữa. Hai người chúng ta ngồi thuyền hải tặc xong sẽ đi chơi trò khác, để buông lỏng một chút.”

“Được.” Bóng tối bao phủ, ánh đèn trên thuyền hải tặc khiến cho nụ cười của Minh Chí hiện rõ sắc thái bi thương.

Thì ra Minh Chí cũng không phải là một người không có tâm sự.

Thuyền hải tặc khởi động, lúc mới bắt đầu, hai chúng tôi vẫn thích ứng được, nhưng mà lúc tới lúc cao điểm nhất, hai chúng tôi lại có thể hét to lên cùng với những học sinh cấp ba và đại học. Lúc này tôi đã hối hận rồi, mới vừa rồi vì sao tôi không nói là đi mua vé đi vòng đu quay cao chọc trời chứ?!

“A . . .” Tôi nhắm hai mắt lại, hai tay có chút hoảng loạn túm lung tung.

Đang lúc mọi người đều hét lên, nữ sinh ở ngồi ở trước mặt chúng tôi cũng gào thét lên chậm nửa nhịp, “Ai vậy?! Tóc của tôi rồi!”

Tóc? Tôi vừa mở mắt ra nhìn, người nắm tóc không phải là người khác mà chính là tôi. . . Hơn nữa, cô gái bị nắm tóc kia cũng không phải là ai khác mà chính là bạn gái của La Tân - bạn thân của Giang Vũ Thần!

. . .

“Oe . . .”

“Oe . . .”

Từ trên thuyền xuống, tôi vốn muốn xin lỗi cô em gái dễ thương kia một chút, nhưng mà bởi vì dạ dày đang rất khó chịu, cho nên tôi và Minh Chí cùng nhau hợp tấu một bài nôn ọe.

Chờ tới lúc tôi đã ổn hơn một chút, tôi vỗ vỗ Minh Chí ở một bên, “Anh đã đỡ hơn chưa?”

Minh Chí làm ra vẻ mặt đau khổ, lắc đầu một cái. “Tại sao em lại muốn chơi cái trò này?”

“Thực sự xin lỗi . . .” Về mặt của tôi cũng đau khổ.

“Không sao, không sao . . . Oe . . .” Xem ra Minh Chí còn yếu ớt hơn cả tôi.

“Anh ngồi nghỉ một chút đi, em muốn đi qua bên kia nói xin lỗi người ta.”

Lúc tôi gặp lại cô em gái dễ thương kia lần nữa, cô ấy đã chỉnh trang xong bím tóc đuôi ngựa của mình, đang kể tai nói nhỏ với La Tân. Thấy tôi tới, hai người bọn họ lập tức mỉm cười.

“Rất xin lỗi nhé, mới vừa rồi chị đã kéo tóc khiến em bị đau . . .”

“Không sao, không đau ạ.” Cô gái lắc đầu một cái.

Sao có thể không đau được, lúc xuống thuyền, trên tay của tôi còn mắc năm sáu sợi tóc của người ta đấy. Nghe thấy cô ấy nói như vậy, tôi càng áy náy hơn.

“Em gái, chị đi mua một chút đồ ăn cho em nhé, trong lòng chị có chút áy náy.”

“Thực sự không sao đâu ạ.” Cô gái nói xong, lấy cùi chỏ chọc chọc La Tân, muốn cậu ta nói gì đó.

La Tân nhận được ám hiệu, nói phụ họa: “Thật sự không sao đâu ạ, chẳng qua là . . .” Chuyển đề tài, cậu ta lộ vẻ khó xử: “Hình như Vũ Thần có chuyện rồi.”

Giang Vũ Thần? Tôi vội vàng hỏi, “Cậu ta sao vậy? Có chuyện gì?”

“Trưa hôm nay bọn em ăn cơm cùng nhau, cậu ấy ăn rồi đột nhiên nói bao tử, phải đi bệnh viện, bác sĩ nói là viêm dạ dày cấp tính.”

Nghe thấy như vậy, trong lòng tôi khẽ nhói lên. Thật sự ngã bệnh? Đây gọi là tự chăm sóc mình? Đúng là quá giỏi mà, tôi còn chưa từng nghe thấy chuyện ai có thể tự chăm sóc mình tới mức bị viêm dạ dày đâu!

“Chị,” Cô gái cắt đứt dòng suy nghĩ của tôi, rất đồng tình nói, “Em đã từng bị viêm dạ dày cấp tính, quả thật là còn khó chịu hơn cả bị kim châm, hơn nữa Vũ Thần ở nhà lại không có ai chăm sóc, thật đáng thương.”

Nghĩ tới chuyện vì chúng tôi cãi nhau, cho nên cậu ta mới rời đi, tôi bắt đầu tự trách, nhưng mà, tâm trạng của tôi vẫn còn chưa điều chỉnh tốt, làm sao có thể đi tìm cậu ta?

Cho nên sau khi hai người kia nói hết, thì nói lời tạm biệt với tôi rồi họ tiếp tục đi hẹn hò. Mà tôi thì cũng không muốn tiếp tục ở lại đây để thả lỏng tâm tình.

“Anh đã tốt hơn một chút rồi, chúng ta có chơi tiếp không? Hay là trở về thì hơn . . .” Rốt cuộc Minh Chí không còn choáng váng nữa, có thể đứng lên đi, nhưng mà về mặt thì vẫn rất đau khổ.

“Được, chúng ta đi thôi.” Tôi dùng về mặt đau khổ để trả lời anh.

Vì vậy hai chúng tôi không chịu nổi kích thích, đau khổ dúi dất nhau đi ra khỏi khu vui chơi. Trên đường, Minh Chí còn thè thốt, sau này sẽ không bao giờ tới chỗ này nữa.

Bạn đang đọc truyện *Gọi Tôi Là Chị Được Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Không Giống Như Lúc Ban Đầu 2

"Viêm dạ dày cấp tính?"

"Vâng." Tôi gật đầu.

"Liêm Di! Lập tức đi đón Vũ Thần trở về đi!"

"Mẹ..." Tôi do dự.

“Sao vậy? Không muốn quan tâm tới Vũ Thần sao? Đây chính là em trai con đó, sao con lại trở nên độc ác như vậy chứ! Nhanh đi!” Mẹ lấy một cái áo của Giang Vũ Thần ném vào trong lòng tôi, “Lúc tới thì kêu thẳng bé mặc vào, buổi tối mà bị lạnh lần nữa thì không tốt đâu.”

“Mẹ, bây giờ đang là mùa hè, hơn nữa, con...”

“Con cái gì? Nhanh đi!” Nói xong thì mẹ đẩy người tôi đi ra khỏi nhà.

Đi vào trong thang máy, nhìn cánh cửa từ từ khép lại, mây đen phủ đầy trên khuôn mặt của tôi. Bọn họ không ai biết được, bây giờ tôi vẫn chưa chuẩn bị tinh thần xong.

“Tĩnh...” Thang máy tới.

Vừa mở cửa ra tôi liền nhìn thấy cửa nhà Giang Vũ Thần đang mở rộng. Bị ăn trộm hay là cậu ta cố ý mở? Tôi lặng lẽ thò đầu đi vào. Bên trong phòng khách không có ai, cũng không bị người ta lục tung đồ đạc lên, nhưng mà nhìn một chút cũng biết ngay là đã mấy ngày rồi Giang Vũ Thần không hề quét dọn.

"Loảng xoảng." Trong phòng của Giang Vũ Thần vang lên tiếng động lật tung đồ đạc lên.

Cậu ta đang tìm cái gì ở trong phòng? Tôi khẽ khàng đi tới, cửa phòng của cậu ta cũng mở banh ra, còn cậu ta thì đang ngồi chồm hổm ở dưới đất để lục tung quần áo lên.

“Cái áo màu trắng kia rốt cục mất đi đâu rồi?! Sao không thấy ở đây?!” Cậu ta lâm nhảm.

Nhìn Giang Vũ Thần ở trước mắt, trong lòng của tôi đột nhiên có một loại cảm động, không biết là có phải vì mấy ngày nay không có gặp cậu ta hay không mà nhìn cậu ta không giống như bị bệnh.

Hít một hơi, tôi đi lên đưa cái áo trên tay tới trước mặt của cậu ta, “Là cái này sao?”

Cậu ta lấy cái áo xuống, đột nhiên quay đầu lại, khi tầm mắt của cậu ta và tôi giao nhau thì dưới đáy mắt của cậu ta thoáng hiện lên một ánh sáng khác thường.

“Đứng lên đi, về nhà với chị.” Tôi cố gắng hết sức để cười thật tự nhiên.

Giang Vũ Thần từ dưới đất đứng lên, vẫn im lặng nhìn tôi, chẳng qua là về mặt của cậu ta càng lúc càng giống đứa bé khoảng bảy tám tuổi gì đó.

“Sao vậy?” Tôi thấy được ánh mắt của cậu ta đỏ hoe.

Bỗng dưng Giang Vũ Thần ôm lấy tôi, ôm rất chặt.

Vũ Thần... Suy nghĩ của tôi giống như bị thứ gì đó hút đi, không có cách nào nghĩ được điều gì cả.

Ôm thật chặt, cậu ta yên tĩnh dựa vào cổ của tôi. Đột nhiên có một giọt nước mắt nóng bỏng rơi vào cổ của tôi.

Tôi giật mình. Vũ Thần, cậu ta khóc...

“Em cho là sau này chị sẽ không thêm đề ý đến em nữa.” Một lúc lâu, lời nói của cậu ta vang lên bên tai của tôi.

Nghẹn ngào, nước mắt của tôi tràn ra hốc mắt, nhưng mà tôi vẫn cố nhìn không cho nước mắt rơi xuống. Tôi giơ tay lên, vỗ nhẹ lên lưng của cậu ta, “Chị không có dễ giận như vậy, chắc chắn vẫn quan tâm tới em, chị là... Chị là chị gái của em mà!”

“...” Cậu ta im lặng.

“Vũ Thần,” Tôi cảm thấy bây giờ là thời cơ tốt nhất để nói ra suy nghĩ của mình, “Chị hiểu chuyện này, nhưng mà chúng ta là quan hệ chị gái em trai, hơn nữa chỉ có như vậy thì chúng ta mới có thể đi với nhau lâu dài được.”

Giang Vũ Thần do dự mấy giây, cuối cùng cậu ta mở miệng hỏi tôi. “Chị có cảm giác với em không?”

“...”

Cậu ta buông tôi ra, cẩn thận quan sát ánh mắt của tôi, chỉ sợ không bắt được ánh mắt mờ ám của tôi lúc tôi nói láo.

“Chị là chị gái, em là em trai.” Không trả lời thẳng vào vấn đề của cậu ta, tôi trả lời như vậy, tôi cũng có thể né tránh được sự mờ ám của mình khi nói láo.

Về thất vọng xẹt qua ánh mắt của cậu ta, Vũ Thần giống như bóng cao su bị xì hơi, “Hic —— em bị từ chối.” Nhìn bộ dạng ngã xuống giường một cách vô lực, trong lòng tôi hơi đau nhói, nhưng mà tôi làm như vậy cũng là vì muốn giảm sự tổn thương xuống mức thấp nhất, so với việc khiến cho những người bên cạnh cũng bị buồn phiền và khổ sở, vậy thì nỗi đau này hãy để hai chúng tôi chịu đựng thôi.

Không muốn không khí trong phòng trầm xuống, tôi cúi người thu dọn phòng giúp cậu ta, vừa dọn dẹp vừa học theo mẹ tôi cầu nhàu.

“Đã lớn như vậy rồi, mà không biết dọn dẹp phòng, sau này trưởng thành rồi, cái phòng trở thành cái chuồng heo luôn à?”

“Hừ.....” Giang Vũ Thần ở trên giường liếc mắt nhìn tôi một cái, “Nếu như không yên tâm, vậy thì sau này em lớn lên chị tới ở cùng với em.”

“Bớt nói đi.”

“Đa! Chị... Liêm Di!”

Nghe thấy Vũ Thần cắn răng nghiêng lợi nói ra chữ kia, tôi hiểu, cậu ta đã thỏa hiệp. Trưởng thành, biết suy nghĩ thay cho người khác...

“Ồi... Á á!” Đột nhiên những tiếng rên rỉ đau đớn vang lên, cắt ngang suy nghĩ của tôi. Nằm ở trên giường, Giang Vũ Thần co người lại, cậu ta ôm lấy bụng kêu lên.

“Đau dạ dày rồi hả?”

Cái trán rỉ ra mồ hôi, ngũ quan nhăn nhó lại, cậu ta gật đầu một cái, “Chị đi lấy quần áo, chuẩn bị đi bệnh viện.”

“Biết rồi, bây giờ chị dẫn em đi bệnh viện, mặc quần áo vào nhanh lên.” Tôi lấy cái áo khoác màu trắng giúp cậu ta mặc vào, không biết là lấy hơi sức từ đâu, mà lại công Vũ Thần ở trên lưng.

Nằm ở trên lưng tôi, giọng nói của Giang Vũ Thần rất nhẹ nhàng nói một câu, “Em thật sự hối hận vì đã thỏa hiệp.” Mặc dù giọng nói nhẹ hơn cả vài lụa mỏng, nhưng mà tôi lại nghe thấy.

“Nhưng mà chị lại cảm ơn em đã thỏa hiệp.”

...

“Mẹ không cần phải đến nữa. Bọn con truyền nước xong sẽ về nhà.” Tôi hạ thấp giọng sợ đánh thức Vũ Thần.

“Thật sự không cần à? Con mang tiền có đủ không?”

“Đủ ạ, thực sự không cần phải đến. Bố mẹ đi ngủ trước đi, con cúp đây ạ.”

“Vậy cũng được.”

Tôi cắt điện thoại di động, cúi xuống nhìn Vũ Thần đang tựa vào đầu tôi ngủ, mồ hôi lạnh đổ đầy đầu. Viên dạ dày lại phát sốt, đây chính là kết quả của

việc tự chăm sóc mình. Tôi lau mồ hôi giúp cậu ta, rồi lại lau mồ hôi cho mình. Giường bệnh ở trong bệnh viện kín cả rồi, bác sĩ đã sắp xếp cho chúng tôi ở bên ngoài hành lang thông gió, nhưng mà tôi lại không có cảm giác mình bị gió lạnh thổi vào.

“Ừm...” Hình như dạ dày lại bị đau, chân mày Vũ Thần cau lại.

Nhìn dáng vẻ bây giờ của cậu ta, trong đầu của tôi lại không khỏi nhớ lại năm cậu ta học cấp hai, cũng là mùa hè, bởi vì tranh đồ ăn lạnh với Giang Linh, cho nên cậu ta đã bị đau bụng, cả người như bị mất hết sức sống, khuôn mặt thì tái xanh đi, lúc ấy ba mẹ cậu ta cũng không có ở bên cạnh, ở trong bệnh viện, tôi cũng để cho cậu ta dựa vào chân tôi như bây giờ, chẳng qua là khi đó tôi vừa phải chăm sóc cậu ta, vừa phải an ủi Giang Linh vì sợ hãi mà khóc mãi không thôi.

Vũ Thần, thời gian trôi qua thật vui vẻ.

Hình như Giang Vũ Thần cảm nhận được có người đưa tay lên xoa chỗ dạ dày của cậu ta, cho nên chân mày từ từ giãn ra.

Lòng của tôi lúc này cũng khẽ run giống như lông mi của cậu ta, nhìn cậu ta đang nhắm mắt, tôi nghĩ.

Tất cả điều này, hình như thật sự đã quay trở lại như lúc ban đầu của chúng tôi, tôi sẽ giúp cậu ta giống như là chị gái của cậu ta, còn cậu ta thì chính là một đứa em trai nghịch ngợm, nhưng mà hình như chỉ là hình như, chứ không phải là chắc chắn. Trong lòng chúng tôi đều trốn tránh cái gì đó rất nguy hiểm, vẫn cố đè nén, thật sự sợ một ngày nào đó sẽ không tránh né nổi nữa...

Vũ Thần nhẹ nhàng nghiêng người qua một chút, tôi không nhìn thấy mặt của cậu ta.

Cứ chờ như vậy một lúc lâu, rốt cuộc trong hành lang yên tĩnh cũng thổi qua một con gió nhẹ, rất nhẹ.

“Nếu như, em không đồng ý trở lại như trước kia, có phải là sẽ không thể nhìn thấy chị nữa không...”

Cậu ta đã tỉnh chưa? Tôi ngo đầu lên phía trước, nhưng vẫn không thấy mặt của cậu ta.

Dựa vào lưng ghế trở lại, tôi nói nhẹ nhàng giống như muốn cho cậu ta biết, “Đúng vậy...”

“Ừ...”

Sau đó hai chúng tôi không ai nói gì thêm, chỉ là trên đầu tôi bị nước mắt rơi làm ướt một phần nhỏ. Gương mặt của tôi cũng có một giọt nước mắt rơi xuống...

Bạn đang đọc truyện *Gọi Tôi Là Chị Được Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Không Giống Như Lúc Ban Đầu

"A ——" Tôi cúi đầu hung hăng đập đầu một cái lên trên bàn, bực mình chết mất thôi!

“Sao thế? Sao thế?” Mẹ và Giang Vũ Thần đẩy cửa xông vào phòng tôi.

“Con không thiết kế đồng phục học sinh cấp hai được...” Đây là lần đầu tiên tôi gặp phải tình huống hoàn toàn khô kiệt linh cảm.

Mẹ và Giang Vũ Thần yên lòng thở phào, không hện mà nói, “Còn tưởng là chuyện lớn gì chứ.”

“Tôi gỡ đầu của mình, dùng vẻ mặt, ‘Hai người thì biết cái gì’ để chỉ trích bọn họ, ‘Không có lòng đồng cảm.’”

Mẹ cười cười xoa xoa cái trán của tôi, “Không nghĩ ra thì trước tiên đừng nghĩ nữa, đi ra ngoài đi dạo đi.”

“Đi chỗ nào chứ?”

Mẹ cười rất gian, “Đi tới nhà Minh Chí một chút đi...”

Biết ngay là bà sẽ chỉ chỗ này mà!

“Nhanh thay quần áo đi, rồi tới nhà Minh Chí!”

“Còn không biết người ta có ở nhà không ấy chứ.”

“Vất vả lắm mới tới cuối tuần, Minh Chí không cần nghỉ ngơi sao? Khăng định là ở nhà! Mau đi đi.”

Tôi bất đắc dĩ nhìn mẹ một chút, đứng lên khỏi ghế. Minh Chí là tiền bối, có thể giúp đỡ tôi một chút, mặc dù lần trước đi khu vui chơi không giúp được gì, nhưng mà chắc là vẫn còn phương pháp khác...

Thấy tôi đi tìm quần áo, thật sự muốn đi, Giang Vũ Thần khẩn trương hỏi, “Chị phải đi gấp chứ thật sao?”

Chú... Đến bây giờ tôi vẫn không thích ứng được cách cậu ta xưng hô với Minh Chí.

“Đúng vậy. Lần trước chị mượn sách của anh ấy, đọc xong rồi cũng bên trả lại chứ.” Lấy một cái T shirt màu hồng ở trong tủ quần áo ra, tôi hỏi cậu ta, “Mặc cái này được không?”

"Không được!" Vũ Thần bác bỏ như chém đinh chặt sắt.

"Phải, cũng không đẹp lắm." Mẹ cũng gật đầu.

Lại lấy ra bộ màu trắng, tôi hỏi bọn họ, "Vậy cái này được rồi chứ."

"Không được!" Lại bị một phát chết ngay.

Nhưng mà lần này mẹ ta lại cảm thấy được, "Tại sao lại không được, cũng không tệ lắm, mặc đi hẹn..."

Dừng lại! Tôi chỉ là đi học hỏi, không phải là đi hẹn hò! Hơn nữa tôi chọn quần áo không phải là vì cái nào đẹp hơn, hôm nay rất nóng, tôi chỉ muốn mặc cái nào mát mát một chút!

Không nghe theo ý kiến của bọn họ nữa, tôi cầm một cái áo T shirt, một cái quần lửng.

“Đi ra ngoài đi, con muốn thay quần áo! Còn nữa, Vũ Thần có thời gian thì thu dọn quần áo của em một chút đi, chúng ta dùng chung tủ quần áo, nhưng mà tất cả quần áo của em ở bên trái đã bắt đầu lấn chiếm sang địa bàn bên phải của chị rồi.”

Cậu ta gật đầu ứng phó, vội vàng vàng lao ra khỏi phòng của tôi. Đi nhà cầu sao? Vội vàng như vậy?

Sau khi khỏi viêm dạ dày cấp tính, tôi và Vũ Thần đều giữ đúng lời hứa, chúng tôi quay trở lại giống như trước kia, chẳng qua là cậu ta không có thói quen gọi tôi là chị.

Thay quần áo xong, tôi từ trong phòng đi ra, phát hiện Vũ Thần đã đi giày xong đang đứng ở cửa chính, ôm một cặp sách ở trên tay.

“Em cũng đi?”

Cậu ta gật đầu một cái, “Đi.”

“Em đi làm gì à?”

“Em đã nói là em muốn đi theo chú ấy học kungfu, nhưng mà vẫn chưa đi tìm chú ấy lần nào.” Về mặt cậu ta nghiêm túc.

Tôi nửa tin nửa ngờ nhìn cậu ta, nói: “Em không muốn ở nhà học chứ gì? Nhưng mà nói rồi đấy, chị sẽ cố hết sức bỏ túi cho em, nếu như cuối kỳ điểm thi của em vẫn không khá lên, vậy thì chị sẽ nói với Giang Linh, cho em lên trường luyện thi lần nữa.”

“Biết rồi.” Dáng vẻ nghe lời như vậy rất dọa người.

"Vậy đi thôi, " Tôi đẩy cửa ra, "Đưa sách chị ôm cho."

“Không cần.” Có thể được đi tới nhà Minh Chí, Giang Vũ Thần đặc biệt vui mừng.

Minh Chí đúng là rất được yêu thích, tôi muốn được anh chỉ giáo một chút mà cũng không có cơ hội, Vũ Thần lôi kéo anh không buông tay. Hết cách rồi, tôi liền coi như là mình tới thư viện. Chui vào phòng làm việc của Minh Chí, bắt đầu tìm kiếm sách thiết kế có liên quan tới đồng phục học sinh ở trên tủ sách.

"《 Lý thuyết thiết kế 》 không dùng tới..." Ta lướt qua nó, lại kinh ngạc phát hiện ra, trên tủ sách của Minh Chí có cuốn sổ lưu niệm ngày thành lập trường của học viện xxx của nước Pháp! Học viện này chính là giấc mơ của tôi, đưa tay lên lấy nó xuống, chợt có một tấm hình rớt ra từ trong cuốn sổ kỷ niệm này.

Của người nào? Tôi ngồi xổm xuống nhặt tấm hình kia lên nhìn, rất kinh ngạc, trong hình lại là mẹ của Hi Hi, cũng chính là em dâu của Minh Chí.

Tại sao Minh Chí lại có hình của em dâu mình... Hơn nữa lại là hình chỉ có một mình cô ta...

“Liên Di, sách lần trước đều xem...” Lúc này Minh Chí đột nhiên từ phòng khách đi vào, khi anh nhìn thấy tấm hình trên tay của tôi, nụ cười trên mặt biến mất trong nháy mắt, sợ run mấy giây xong, anh lại làm như không có việc gì hỏi tôi, “Sách lần trước đều đã xem xong rồi à?”

"Xem xong rồi." Tôi xấu hổ nhìn tấm hình ở trên tay, xin lỗi anh, "Xin lỗi."

"..." Nghe được lời xin lỗi của tôi, sắc mặt của Minh Chí còn trở nên khó coi hơn cả lúc này.

"Minh Chí..."

Anh khoát khoát tay, "Không sao, không quan trọng. Em bỏ lên trên bàn là được rồi." Cười cười vô lực, rốt cuộc thì anh đã trải qua chuyện gì?

"Xin lỗi xin lỗi, em không phải..."

"Liêm Di." Minh Chí rất nghiêm túc nhìn tôi, "Sau này em có thể đừng nói với anh hai câu 'xin lỗi' và 'cám ơn' nữa được không?"

Tôi bị anh làm cho hoang mang, tại sao? Nhớ lại sắc mặt của anh lúc vừa nghe thấy tôi nói lời xin lỗi, đột nhiên tôi lại nghĩ lại lần trước lúc ở trong thang máy lúc tôi nói cảm ơn anh, bộ dạng của anh cũng khổ sở như vậy.

"Có được không?"

Tôi gật đầu một cái, "Được."

Anh lại lần nữa cố mỉm cười một cách tự nhiên, nhưng mà vẫn có chút thất bại. "Vẫn không suy nghĩ ra phải thiết kế đồng phục học sinh cấp hai như thế nào sao?"

"Hả? Dạ." Tôi gật đầu một cái, tiếp tục chủ đề này. "Có thể là vì tốt nghiệp trung học quá lâu rồi, nên trí nhớ về nó cũng trở nên mơ hồ, không tìm được lại cảm giác khi đó, quên mất mình muốn mặc đồng phục như thế nào rồi."

"Ngốc thế, bên cạnh em không phải có một học sinh cấp ba hay sao?" Minh Chí chỉ chỉ ngoài phòng. "Vũ Thần chọn đồ rất có phẩm vị đó."

"Vũ Thần?" Cậu ta chọn đồ đúng là rất khá, nhưng mà tôi lại muốn thiết kế đồng phục học sinh mà.

Minh Chí sờ sờ mặt của mình, nói giỡn, "Em mới hơn hai mươi tuổi đã quên mất cảm giác học sinh cấp hai, anh là một ông chú quái dị, sao có thể nhớ được?"

"Anh quái chỗ nào chứ."

"Chỗ nào cũng quái hết á." Anh nở nụ cười, loại nụ cười này giống như là sự cưng chiều dành cho một đứa bé, "Trò về hỏi Vũ Thần nhiều một chút xem thằng bé thích loại đồng phục như thế nào, thiết kế đồng phục nữ sinh thì càng phải hỏi nam sinh, xem bọn họ thích nữ sinh mặc cái gì là được."

Rất có lý nhĩ, tôi gật đầu một cái. Minh Chí quả nhiên rất lợi hại, vấn đề gì cũng không làm khó được anh. Tôi gợn ngón tay cái lên với anh, anh há hê nheo mắt lại.

"Đúng rồi, Minh Chí đi nước pháp học tu nghiệp sao? Học viện xxx à?"

"Đúng vậy, ở lại nước Pháp hơn ba năm."

"Lâu quá nhĩ."

"Đúng thế." Minh Chí nghiêng nghiêng đầu, "Căn phòng này bị nắng chiều chiếu, đã bắt đầu nóng rồi, chúng ta đi ra ngoài nói chuyện."

"Được."

Ở bên ngoài vào lúc Minh Chí đóng cửa lại, tầm mắt của anh khẽ chạm vào tấm hình ở trên bàn kia, cảm giác rất tồi tệ.

Tôi đi vào phòng khách, Giang Vũ Thần không biết vừa làm cái gì xong, cũng đúng lúc vội vàng trở lại ngồi trên ghế sa lon.

"Hi..." Thằng bé nhếch môi với tôi, lộ ra nụ cười chột dạ.

"Uống ít đá thôi, không lại viêm dạ dày."

"Biết rồi." Cậu ta cười, cười đến mức khiến cho người ta có chút sợ hãi.

Minh Chí đi từ phía sau tới, anh nghe thấy lời vừa rồi của tôi, "Hồi trước Vũ Thần bị ngã bệnh?"

"Phải..."

Tôi muốn nói chuyện, Giang Vũ Thần lại tích cực chen vào nói, "Đúng vậy, vừa rồi cháu bị viêm dạ dày cấp tính." Nói xong cậu ta còn dùng ánh mắt nhìn tôi.

Nhìn cái gì, tôi không cướp lời của cậu là được, tôi xem ti vi.

“Vậy thì đã chịu nhiều vất vả rồi, hôm nay chú làm đồ ăn ngon cho cháu để bồi bổ!”

“Vậy thì làm phiền chú rồi!” diện ddn lie qiu doon

‘Chú’, ‘chú’ bay loạn trước mắt của tôi, nghe thấy như vậy tôi càng lúc càng cảm thấy nản.

“Món sở trường của chú là mì ống, cháu thích ăn không?”

“Thích, hôm nay chú làm cho cháu món mì ống là được rồi.”

Lại ‘chú’, ‘chú’...

Nản!

Ăn xong cơm tối, đi ra khỏi nhà Minh Chí, trời cũng đã tối đen rồi, chỉ có thể nghe thấy tiếng ve sầu kêu. Tôi chủ nhật nên trạm xe buýt có hơi vắng, tính cả chúng tôi cũng chỉ mới có sáu người, nhưng mà bốn người này lại là những đôi tình nhân cuồng nhiệt trong tình yêu.

“...” Thần kinh của tôi đang nhảy nhót.

“...” Giang Vũ Thần cúi đầu nhìn tôi, rồi lại ngẩng đầu lên nhìn đôi tình nhân ở bên cạnh.

“Không cho phép nhìn.” Tôi kéo giãn khoảng cách giữa cậu ta và đôi tình nhân kia, “Còn chưa trưởng thành đâu, nhìn cái gì vậy.”

Cái đó đúng là quá rồi... Chỗ này là trạm xe, cũng không phải là nhà trọ của bọn họ! Ở nơi công cộng mà còn kiss nhiệt tình như vậy, thật là quá đáng!

Kéo Giang Vũ Thần đi rồi, tôi mới để ý, hai chúng tôi vốn đang nắm tay. Tôi vội vàng buông tay ra, lúng túng ho khan một tiếng. Cậu ta cũng xoay người nhìn chỗ này nhìn chỗ kia, không biết là đầu hướng về đâu, mắt nhìn chỗ nào. diện ddn lie qiu doon

Cũng may là xe buýt tới sớm, phá vỡ bầu không khí lúng túng giữa chúng tôi.

Sau khi lên xe, hai chúng tôi ngồi cùng nhau. Nhớ tới chuyện thiết kế đồng phục, tôi hỏi Giang Vũ Thần đang nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Em thích đồng phục trường học như thế nào?”

“Hả?” Cậu ta cảm thấy lạ, “Hỏi vấn đề này làm gì?”

“Chị muốn hoàn thành bản vẽ thiết kế.”

Cậu ta ngạc nhiên hỏi, “Chị không bàn bạc ra kết quả với chú sao?”

“Không, nhưng mà anh ấy muốn chị hỏi em thì sẽ biết phải thiết kế như thế nào.”

“Vậy hôm nay đi tới nhà chú ấy không được gì?”

“Đi không được gì sao? Không phải em ăn hai đĩa mì ống to dùng ở nhà người ta hay sao?” Cái tên nhóc không có lương tâm này nhanh quên nhỉ.

Giang Vũ Thần không nhìn được mà cảm thấy xấu hổ nhăn mặt lại.

“Được rồi, mau nói cho chị biết nam sinh bọn em thích kiểu đồng phục gì đi!”

“Chị muốn mời em là cố vấn sao?” Nhóm dậy, nhìn Giang Vũ Thần ngây thơ như một đứa trẻ! Cậu ta hất mấy sợi tóc ở trên trán, “Muốn em làm cố vấn điều kiện rất bình thường, vẽ một bức tranh giúp em, đây chính là bài tập mỹ thuật cuối kỳ.”

Tôi nhìn cậu ta, cân nhắc một chút, một bức tranh, còn là bài tập mỹ thuật cuối kỳ, làm giúp cậu ta cũng không tính là hại cậu ta. Dù sao thì lúc thi đại học, cũng không thi môn mỹ thuật.

"OK."

Giang Vũ Thần giao dịch thành công, vui vẻ cười nói, "Vậy chờ chị vẽ xong cho em, em sẽ nói cho chị biết."

“...” Nhưng mà bây giờ tôi muốn biết! “Vậy em nói cho chị biết trước, em thích nữ sinh mặc đồng phục nào? Vấn đề này coi như là em đặt cọc cho chị trước.”

"Cái này cũng được à?"

"Dĩ nhiên!"

Giang Vũ thần suy nghĩ một chút, "Kiểu đồng phục bikini!"

Hộc máu. Lại bắt đầu trêu chọc tôi rồi!

"Tạm thời em ít nói nhảm đi, nghiêm túc một chút."

Cậu ta thu lại, nhìn ra ngoài cửa sổ, những ánh đèn với nhiều màu sắc phản chiếu lên trên mặt của cậu ta.

Thấy tình cảnh trước mắt, đột nhiên tôi nghĩ tới hôm đi xem phim kia... Sắc trời mờ mờ, toàn bộ đèn đường sáng lên, đủ loại màu sắc... Bên trong màu sắc rực rỡ kia, Giang Vũ Thần cười rực rỡ như ánh mặt trời ban ngày, nụ cười giống như là có ma lực...

“Em không thích nữ sinh trong trường, họ mặc đồng phục như thế nào cũng không quan tâm”

Tôi cúi đầu không hỏi cậu ta nữa, nhịp tim đập nhanh dị thường.

Bạn đang đọc truyện *Gọi Tôi Là Chị Được Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Thuyền Tình Yêu 1

Editor: Táo đồ phở núi

“Chỗ này em muốn tô màu xanh dương! Màu xanh dương!

“Không được, căn bản không cùng một tông màu, màu này mới đẹp!”

“Chị quản em làm gì, em muốn màu xanh dương!”

“Vậy em tự vẽ luôn đi, chị không vẽ cho em nữa.” Tôi ném bút qua một bên. Die~nn ddan le Quy ido nn

“Vậy em không nói cho chị biết chuyện đồng phục!” Giang Vũ Thần uy hiếp tôi nói.

“...” Thần kinh của tôi đang nhảy nhót, cuối cùng không còn cách nào, tôi lại cầm bút màu lên. “Dù sao cũng không thể dùng màu xanh dương.”

“Em...” Đang muốn tiếp tục cãi vã, thì tiếng chuông điện thoại của cậu ta vang lên, cầm điện thoại di động lên, cậu ta đi tới phía dưới cửa sổ, trước khi đi nghe điện thoại vẫn không quên dặn dò tôi, “Em muốn tô màu xanh dương! Màu xanh dương!”

Tôi không nghe theo cậu ta, lấy cái bút màu tím ra, bắt đầu tô lên chỗ trống.

“Tôi đang làm bài tập.”

Lúc tôi vừa tô màu xong, ngẩng đầu lên thì phát hiện cái gương nhỏ ở trên bàn của Giang Vũ Thần vừa đúng lúc có thể nhìn thấy cậu ta ở phía sau, dưới cửa, cậu ta đang tựa người vào tường không chút để ý nói chuyện điện thoại.

Ánh mặt trời chiếu vào mái tóc cậu ta, một cơn gió nhẹ, lọn tóc bay bay dưới ánh mặt trời, ngũ quan của Giang Vũ Thần tinh xảo, trên gương mặt tinh thần rất phấn chấn, hiển nhiên là giống như cậu thiếu niên bước từ trong truyện tranh đi ra. Cậu ta như vậy cho dù là mặc đồng phục gì thì cũng sẽ rất đẹp trai.

“Bảo chúng tôi đi cùng sao? Tôi không biết cô ấy...” Lúc nói tới chỗ này, đột nhiên cậu ta nhìn về phía của tôi.

Cả người tôi luống cuống, không phải cậu ta đã phát hiện ra mình đang nhìn lén cậu ta qua gương đấy chứ! Nhiệt độ trên gương mặt tôi còn cao hơn nhiệt độ trong phòng nữa ...

“Được, tôi đi hỏi một chút.” Cúp điện thoại, Giang Vũ Thần đi về phía tôi.

Tiếng bước chân càng ngày càng gần, tôi không không chế được tim càng lúc càng đập nhanh.

Một cái tay đột nhiên đặt lên trên đầu của tôi. Giật mình. Nhiều lần cậu ta sờ đầu tôi, nét mặt tôi thoáng thay đổi, tim đập mạnh. OMG nếu như sau này tôi đi với cậu ta mà tim cũng bị kích thích như vậy, chẳng phải là tôi sẽ bị bệnh tim hay sao?

“Này, lại sờ đầu chị.” Tôi đứng dậy, gạt tay cậu ta ra, nhìn cậu ta bằng vẻ mặt ghét bỏ vì không biết lớn nhỏ.

“Xin lỗi.”

Bỗng dưng, tôi ngẩng đầu nhìn Giang Vũ Thần, đây là lần đầu tiên cậu ta xin lỗi vì đã sờ đầu tôi.

“Chuyện đó, La Tân hỏi em có đi tới quán giải khát hay không, bạn gái cậu ta có phiếu miễn phí cho bốn người.”

"Bốn người? Muốn cả chị đi nữa?" Tôi chỉ chỉ vào mình.

Cậu ta gật đầu, "Có mời chị nữa."

“Nhưng mà, chị còn muốn...”

Tôi còn chưa nói hết lời, Giang Vũ Thần đã gật đầu, “Không sao, vậy chị cứ làm việc đi. Bọn họ còn có một thí sinh dự bị.”

“Thí sinh dự bị? Đi uống nước mà cũng có thí sinh dự bị sao?”

“Ừ, em gái của La Tân. Tên gốc La Tân này, mỗi ngày đều nằm mơ muốn em làm em rể cậu ta.” Nói xong, Giang Vũ Thần còn làm ra vẻ mặt muốn đập La Tân, “Em làm anh rể cậu ta còn được, cậu ta lại dám mong em gọi cậu ta là anh?!”

Nhìn cậu ta tìm quần áo ở trong tủ, tôi hồi hận, mới vừa rồi tôi không nên nói ‘Nhưng’, nhưng mà vào kỳ sinh lý của tôi không thể ăn lạnh, vậy thì tôi muốn đi để làm gì? Phải... Là vì không muốn để cho em gái La Tân có cơ hội, muốn ngăn cản kế hoạch làm mai của La Tân sao?

Trong lòng ề ề, tôi còn nghe được một giọng nói vang lên, Liền Di, có phải mày dao động hay không?

Dao động... Không thể dao động, tôi nắm chặt bút màu trong tay.

"Em đi đây." Giang Vũ Thần chào tôi một tiếng, rồi rời khỏi phòng.

Nhìn cửa trống rỗng, trong lòng tôi cũng trống trải. Dđienn damn leie quyýdon.

Giang Vũ Thần, chẳng lẽ em đã... Cũng đã thích người khác rồi sao? Tôi bị chính suy nghĩ của mình dọa sợ, tâm ý của tôi cũng đang biến hóa.

Đi hay là ở lại?

Tôi lại nhìn ra bên ngoài cửa sổ, Giang Vũ Thần đã từ trong hành lang đi ra, tên nhóc này đi nhanh như tia chớp...

"Giang Vũ Thần! Giang Vũ Thần ——" Tôi thò đầu ra, mắt không ché hết lên.

Cậu ta dừng bước, ngẩng đầu lên nheo mắt lại.

“Chị... Chị cũng đi, chờ chị!”

...

“Chị không phải làm việc? Tại sao lại tới?”

“Chuyện đó, chuyện đó chị nghĩ... Lại thêm hai học sinh cấp ba nữa, lấy thông tin về đồng phục sẽ tương đối... Tương đối chính xác và dễ dàng hơn.” Tôi cười híp mắt bịa một lý do.

“Như vậy sao.” Giang Vũ Thần liếc tôi một cái, đẩy cửa kính của quán giải khát ra.

Chúng tôi vừa vào quán, La Tân và bạn gái của cậu ta đã nhìn thấy chúng tôi rồi, “Hi, hello ——” Một đôi tình nhân nhỏ mặc đồ đôi.

Xấu hổ, bộ đồ đôi này nhìn thật nổi bật. Đúng là tuổi trẻ rất tốt, không có kị chút nào.

Ngồi vào chỗ đối diện bọn họ, La Tân nhạo báng nói, “Hôm nay bốn người hẹn hò, chúng ta chơi trò trao đổi bạn gái đi! Vũ Thần, tôi rất thích chị Liền Di đây! Ha ha...”

“Ha ha cái đầu cậu!” Vũ Thần liếc La Tân một cái, “Cậu gần giống ông già rồi đấy. Có chuyện vẫn chưa nói, chị ấy không phải là bạn gái của tôi, mà là một người chị... mà tôi quen.”

Chị... Nghe thấy Giang Vũ Thần gọi tôi là chị, tôi lại có cảm giác khó chịu giống như lúc cậu ta gọi Minh Chí là ‘chú’.

“Không phải bạn gái sao?! Chúng tôi còn cho là...” Cô em gái dễ thương kinh ngạc nhìn tôi và Giang Vũ Thần. Dđienn damn leie quyýdon.

"Cho rằng cái gì." La Tân cắt ngang lời nói của bạn gái mình, quay đầu về phía tôi nói, "Chị, chúng ta lui tới đi ——"

Một nam sinh rất có khí khái đàn ông nháy nháy mắt với tôi, khiến cho tôi bị dọa giật mình. Tôi trề môi không biết nói gì.

“Đánh cậu ta!” Giang Vũ Thần ở bên cạnh nháy nháy mắt ra dấu với em gái đáng yêu ở bên cạnh.

Em gái này thổi một hơi bay bay mấy sợi tóc ở trước mặt, đôi mắt hạnh nhìn chăm chăm, rồi dùng nắm đấm của mình, “Chuyện này còn cần cậu nói?” Nói xong, nắm đấm liên tục rơi vào trên người của La Tân.

“Đánh thật sao, Tiểu Ninh, anh sai rồi, anh sai rồi!”

Thì ra em gái dễ thương này tên là Tiểu Ninh sao. Trong lúc hai người đối diện đang đánh nhau, thì đồ lạnh của chúng tôi cũng được đưa lên.

Hô —— Khi lạnh từ sau lưng tôi thổi qua, nhìn một chiếc thuyền kem lớn còn có ít chuối tiêu ở phía trên, khe rùng mình một cái, sau đó khe khuấy khuấy.

“Sao chị lại không ăn?” Tiểu Ninh ngậm thìa tò mò nhìn tôi.

“Có chứ, hình như hơi...” Đôi mắt của tôi bắt đầu chớp chớp.

Giang Vũ Thần quay đầu nhìn tôi, “Chị không thích ăn à?”

“Không phải. Hơi nhiều.” Tao do lê quý dđono.

“Vậy thì chia cho em phân nửa.” Nói xong, cậu ta xúc một nửa kem trong phần của tôi, “Phần còn lại có thể ăn được rồi.”

“Ừ.” Lúc này tôi có cảm giác mình rất ngốc, cũng lớn như vậy rồi mà còn phải để cho người nhỏ hơn mình chăm sóc.

Thấy Giang Vũ Thần ăn kem giúp tôi, hai người đối diện đều nhìn ngây ra. Sau một lúc lâu, Tiểu Ninh kính nể nói với tôi, “Chị, chị quá vĩ đại rồi, lần đầu tiên em thấy Giang Vũ Thần săn sóc con gái một cách nghiêm túc như vậy đấy!”

“Nói hai người không phải là tình nhân, tôi thấy ông trời cũng không tin được.” La Tân cũng chen lời vào.

“Ngồi cùng một bàn với hai người mặc đồ tình nhân như các người, vốn đã đủ mất mặt rồi, các người còn không ngừng nói lớn tiếng, hấp dẫn sự chú ý của người khác, muốn cho tôi mất hết mặt mũi à?”

“À, tôi thấy là cậu không ăn được nho nên nói là nho chua! Giang hồ ly!” Nói xong, đôi tình nhân nhỏ kia còn ôm nhau rất tình cảm, cố ý chọc giận Vũ Thần.

“Trẻ con, thiếu năng, ngớ ngẩn, đàn độn, ngu si, dốt nát!” Không biết có phải bị nói trúng chỗ đau hay không, mà Giang Vũ Thần phun ra một hơi ra mấy từ công kích bọn họ.

“Ha ha ha ha tùy cậu muốn nói sao thì nói!”

Gân xanh. Giang Vũ Thần bị cậu ta chọc giận tới mức trên đầu nổi cả gân xanh lên rồi.

Tôi không thể cứ ở một bên cười khúc khích làm nền được. Vì vậy tôi đành phải cắt đứt chủ đề ‘tình nhân’ này. Chuyển qua chủ đề ‘Thích đồng phục như thế nào’.

“Em thích loại đồng phục như thế nào sao?” Tiểu Ninh cầm cái muỗng đặt ở trên môi, chăm chú suy nghĩ, “Thật ra thì nếu như trường học của bọn em mà chỉ có nữ sinh thôi, thì em thích loại quần áo giống như thủy thủ kia... Nhưng mà...” Cô ấy khẽ liếc mắt nhìn La Tân, “Có những nam sinh háo sắc như vậy, thì đồng phục càng xấu xí càng tốt!” Tao do lê quý dđono.

Chu môi lên. Người em gái này cũng quá... Đáng yêu, tôi chỉ có thể nói là đáng yêu.

Giang Vũ Thần nhìn vẻ mặt đang cười khở của tôi, quay đầu lại nói với Tiểu Ninh, “Cậu hãy nói ý kiến thật, ý kiến của cậu rất quan trọng, để tham khảo thiết kế đồng phục.”

Tiểu Ninh không hiểu hỏi, “Người nào thiết kế?”

“Chị.” Tôi cười cười xin lỗi.

“Oa! Chị là chuyên gia thiết kế thời trang hả?”

“Cũng không phải... Chỉ là nhân viên công ty mà thôi.”

“Vậy sao.”

“Cho nên, cậu phải phối hợp thật tốt, đây là nhiệm vụ đầu tiên mà chị ấy thiết kế độc lập.”

Lúc tôi nghe được lời này của Giang Vũ Thần thì trong lòng cảm thấy rất ấm áp, có một loại cảm giác có cậu ta bên cạnh thật tốt.

“Được! Em sẽ nghiêm túc phối hợp với công việc của chị, lần đầu tiên không phải đều rất quan trọng sao!” Tiểu Ninh nghiêm túc, cô ấy gật đầu với tôi

một cái, “Chị, chị ăn đi, em sẽ suy nghĩ cẩn thận ha ha!”

“Được.” Cúi đầu, tôi nhìn nửa phần kem còn lại, nghĩ thầm, sao nó còn chưa tan ra... Xúc một muỗng bỏ vào trong miệng, tôi cảm giác da gà nổi hết lên.

Nhắm mắt ăn hết số kem đó, lúc này thì Tiểu Ninh cũng đã suy nghĩ xong loại đồng phục mơ ước của mình.

“Chị, mùa hè bọn em đều mặc áo sơ mi tay ngắn, váy đen, màu sắc không đẹp chút nào, hơn nữa áo tay ngắn không che được cánh tay, mỗi khi hết mùa hè, thì cả cánh tay của bọn em đều trở thành hai màu. Cho nên chị nên suy nghĩ một chút, thay đổi màu sắc, đổi loại áo sơ mi có tay đi.”

Tôi gật đầu một cái, Tiểu Ninh nói rất có lý, mặc dù có kem chống nắng rất tốt, nhưng mà sau khi trải qua một mùa hè, thì trên cánh tay vẫn bị đổi màu.

Ý kiến này tôi tiếp nhận, nhưng mà La Tân rất phản đối.

“Ngay cả cánh tay cũng che đi, vậy nam sinh bọn anh nhìn cái gì nữa? Cậu nói đúng không, Vũ Thần?”

Đồ mờ hời. Tên nhóc này đúng là không phải háo sắc bình thường. Nhưng mà Giang Vũ Thần có như vậy không? Tầm mắt của tôi chuyển tới trên người của cậu ta.

"Khụ khụ khụ ——" Người kia kinh sợ bị sắc kem.

"Chị nhìn xem, Vũ Thần cũng không đồng ý." La Tân chỉ vào Giang Vũ Thần nói với tôi, "Hai chúng em thường ở trên sân trường ngắm nữ sinh, em và Vũ Thần đã từng thảo luận với nhau, đồng phục của nữ sinh phải dùng loại ngắn và có tay bông, như vậy mới đáng yêu!"

"Khụ khụ khụ ——" Người kia lại càng ho nhiều hơn.

"Thật sao?" Tôi cười cười với La Tân, sau đó ánh mắt oán khí nặng nề nhìn về phía Giang Vũ Thần, đưa tay vỗ vào sau lưng của cậu ta, “Ho như vậy, là chột dạ nên sắc à?” Không khống chế được lực của bản thân, cho nên lực vỗ lên lưng của Giang Vũ Thần có hơi mạnh một chút.

Dưới sự ‘trợ giúp’ của tôi, cậu ta không còn ho khan nữa, nhưng mà mặt mũi nhăn nhó lại.

Bạn đang đọc truyện *Gọi Tôi Là Chị Được Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Thuyền Tình Yêu 2

Editor: Táo đỏ phổ núi

"Chị bị làm sao vậy?"

Trên xe bus về nhà, rốt cuộc thì nửa phần kem kia cũng đã phát huy tác dụng...

Tay của tôi đặt trên bụng, nhưng mà vẫn không nén được cơn đau.

Giang Vũ Thần lo lắng hỏi lại một lần nữa, "Chị bị làm sao vậy, nói chuyện đi chứ?" dii@een*dyan(lee^qu.donn).

Tôi cau mày, toàn thân đồ mồ hôi lạnh, đi tới quán giải khát ăn kem khiến cho tôi khó chịu như vậy, nhưng mà lại không khiến cho tôi hối hận.

"Liêm Di, chị đừng làm em sợ." Ánh mắt khẩn trương, giống như sợ tôi sẽ bị đau mà ngất đi.

"Không có việc gì. Đau bụng một chút mà thôi." Tôi khoát khoát tay, giả vờ thoải mái hơn nhiều, "Có thể là do ăn đồ lạnh ở quán nước giải khát."

"Thật không có chuyện gì chứ?"

"Chị lừa em làm cái gì? Hơn nữa, chị lớn rồi còn cần một người như em chăm sóc hay sao?" Lời vừa ra khỏi miệng, tôi liền hối hận.

Cậu ta nhíu chặt chân mày nhìn tôi, gật đầu một cái, "Chị là người lớn, không cần một học sinh trung học như em chăm sóc."

Trầm mặc. Hai chúng tôi đều không nói chuyện.

Bụng vẫn còn hơi đau một chút, khiến cho tôi không ngồi thẳng người lên được, nhưng mà tính tự ái của tôi lại cao, cố gắng làm ra vẻ không chuyện gì. Nghiêng đầu nhìn ra bên ngoài cửa sổ xe, ai biết tim của mình đang xám hối điều gì, đang mong mỏi điều gì, còn ở mâu thuẫn điều gì...

Về đến nhà, ba mẹ tôi vẫn ở cửa hàng chưa về nhà, tôi thay giày rồi đi vào phòng của bọn họ tìm thuốc uống.

diu@een*dyan(lee^qu.domn).

Lúc tôi cầm thuốc từ trong phòng đi ra, đúng lúc đối diện với Giang Vũ Thần đang đi tới.

Cậu ta thấy tôi cuống quýt giấu thứ gì đó ở sau lưng, thấy lạ nên hỏi, “Cầm cái gì?”

"Không có gì."

"Chị nháy mắt rồi."

"... "Tôi chợt dạ rồi."

Cậu ta tự mình giành lấy thuốc ở phía sau tôi, sau khi cậu ta nhìn thấy tên thuốc và công dụng của thuốc, cả người cũng cứng lại, như có điều suy nghĩ nhìn tôi.

Bùm bùm...

Tim của tôi cũng đập mạnh, mặt cũng đỏ lên, từ lúc cậu ta giành lấy thuốc từ trong tay của tôi, tôi vội vàng chạy đi tới phòng ăn rót nước.

Đúng là rất mặt quá mà, lần đầu tiên bị một người đàn ông nhìn thấy mình uống loại thuốc chuyên dùng cho phụ nữ như vậy...

“Lời nói hôm trước ở nhà em là giả.” Giang Vũ Thần xuất hiện tại cửa phòng ăn, ánh mắt nóng bỏng khiến cho tôi không dám nhìn thẳng vào mắt cậu ta.

"Cái gì mà thật với giả." Tay tôi cầm ly nước mà run run.

"Chị cũng thích em, có đúng hay không?"

Tôi bị cậu ta phát hiện ra bí mật. Không muốn nói thêm cái gì nữa, nhưng mà tôi lại phản xạ có điều kiện mà trả lời lại, "Em đang nói cái gì vậy."

"Liên Di, hôm nay chị thật sự vì chuyện đồng phục nên mới tới quán giải khát với em sao?" Cậu ta chất vấn tôi, khí thế hùng hổ dọa người.

Không phải... Tiếng lòng của tôi.

"Không vì đồng phục, thì còn có thể vì cái gì được nữa."

"Chị lại nháy mắt rồi, chị đang nói dối."

Đúng vậy, tôi đang nói dối... Tiếng lòng của tôi.

“Làm gì có, chị nháy mắt thì liên quan gì tới việc nói dối hay không? Đừng có lộn xộn, mau đi đọc sách đi, ngày mai em có giờ lên lớp.”

Giang Vũ Thần đi về phía tôi, mà tôi thì lại bất lực lùi về phía sau hai bước.

“Chị không muốn để cho em gái của La Tân tới, cho nên mới cố gắng đi cùng mặc dù trong người không được thoải mái, chị không muốn em ở cùng một chỗ với người khác cho nên mới đi theo, cho dù là có khó chịu đi nữa, chị vì có cảm giác với em nên mới muốn đi cùng!”

“...” Trong đầu trống rỗng, bị cậu ta nói trúng, tôi không tìm được bất cứ câu nào để phản bác lại, cuối cùng chỉ có thể giả vờ ngu để trốn tránh, “Đừng lộn xộn nữa.”

“Liên Di!” Khẽ hét tên của tôi một tiếng, Giang Vũ Thần nâng mặt của tôi lên, không chút do dự mà đè môi của mình xuống môi của tôi.

***** Tôi là đường phân cách kỷ niệm *****

"Vũ Thần! Mình không tin chị ấy là bạn gái của cậu đâu!"

Bộ dạng Giang Vũ Thần khó chịu, nhíu mày, "Vậy thì như thế nào cậu mới có thể tin?"

"Hôn chị ấy! Nếu như chị ấy đúng là bạn gái của cậu thì hôn chị ấy đi! Ngay trước mặt của bọn mình!"

Vũ Thần suy nghĩ rồi nhìn tôi một chút. Die enda anl eequ uyd onn.

"Sao vậy? Giang Vũ Thần, cậu đang nói giỡn có đúng không? Nếu đúng là như vậy, thì không nên giỡn nữa, hãy hẹn hò với mình đi!"

"Sao cậu rắc rối vậy, tôi sẽ không hẹn hò với cậu."

"Vậy thì hãy chứng minh cho mình và mọi người thấy đây là bạn gái của cậu đi! Sau khi cậu chứng minh xong, mình sẽ không quấy rối cậu nữa!"

Giang Vũ Thần quay đầu lại đối mặt với tôi, bởi vì tôi đứng bên cạnh cậu ta, nên mặt của chúng tôi dán sát gần nhau. Hơi thở của cậu ta khẽ phả vào mặt tôi, tôi kinh ngạc nhìn cậu ta. Lông mày bên trái của Giang Vũ Thần giật một cái, sau đó tầm mắt của cậu ta dừng lại ở trên môi của tôi, cẩn thận nuốt ngụm nước miếng, môi khẽ nhếch lên.

Cánh môi ẩm áp khẽ dán lên môi của tôi.

***** Tôi là đường phân cách nụ hôn thứ nhất và nụ hôn thứ hai *****

“Không được, nơi nào có áp bức nơi đó có phản kháng! Chị Di hai chúng ta liên hiệp trói chị ấy lại!” Nói xong thằng bé liều mạng chạy về phía tôi.

Lúc Vũ Thần đi tới trước mặt tôi muốn cứu tôi rồi phản kháng, không biết Giang Linh lấy sức mạnh ở đâu ra! Cô ấy ở phía sau dùng sức đẩy tôi “Muốn tạo phản à?”

Tôi bị Giang Linh đẩy ra ngoài giống như cây đinh bay về phía nam châm, tôi nhào về phía Vũ Thần hơn nữa điều đáng nói hơn là tôi một người cao một mét sáu lại đập trúng Vũ Thần cao một mét tám! Tôi nặng như vậy sao? Tiếp theo tôi cùng Vũ Thần sợ hãi kêu lên hai chúng tôi ngã xuống ghế sa lon... Hàm răng của tôi đụng vào môi của Vũ Thần...

***** Tôi là đường phân cách nụ hôn thứ hai và nụ hôn thứ ba *****

“A, chị Di.”

Lời còn chưa nói ra bỗng dưng Giang Vũ Thần khom lưng ngậm môi tôi!

Cảm thấy có người đẩy bả vai của mình, từ từ mở mắt “Vũ Thần tới rồi à?”

Bởi vì mưa nên trời tối đen như mực, bên trong phòng làm việc ngoại trừ ánh đèn trên bàn làm việc của tôi những thứ khác tôi đều đã tắt rồi. Hoàn cảnh bây giờ giống như là sân khấu kịch, ánh đèn bao quanh người Giang Vũ Thần những chỗ khác đều tăm tối. Die enda anl eequ uyd onn.

Giang Vũ Thần ngẩn ra nhìn tôi không chớp mắt.

“Sao vậy? Chị ngủ chảy nước miếng sao?” Tôi giơ tay sờ khóe miệng, sờ sờ “Không có...”

Lời còn chưa nói ra hết, bỗng dưng cậu ta khom lưng xuống, hơn nữa cậu ta còn đột nhiên ngậm môi của tôi... Hơi thở ẩm áp của cậu phả lên mặt tôi, ẩm áp lại có chút dòn dập.

***** Tôi là đường phân cách kết thúc kỷ niệm *****

"Có cảm giác, tại sao lại không dám đối diện?" Cậu ta quật cường hỏi tôi.

"... " Ngẩn người tại chỗ, suy nghĩ của tôi như bị đông cứng lại, nhưng mà trong đầu đột nhiên lại thoáng qua những gương mặt tươi cười quen thuộc, là Giang Linh, là cha mẹ tôi, là chú Giang và cả dì Giang... Liêm Di, mày không thể thay đổi chủ ý, không thể dao động, mày đã là người lớn, không thể không quan tâm tới cảm nhận của người khác ở xung quanh như một đứa trẻ được.

“Không phải không dám đối diện, mà là không có cảm giác.” Nhắm mắt lại, tôi nói ra lời nói máu lạnh nhất từ khi sinh ra.

“Chị cho rằng lần này em cũng sẽ tin tưởng sao?”

Trong bóng tối, tôi cảm thấy đầu của tôi bị xoa một cái, đó là Giang Vũ Thần.

“Em sẽ chờ tới ngày chị thành thật.”

“Dì ơi, cháu muốn ngủ trên ghế sofa ở bên ngoài.”

Lúc ăn cơm tối, đột nhiên Giang Vũ Thần đưa ra yêu cầu như vậy với mẹ tôi. Tôi vốn vẫn không dám nhìn thẳng vào cậu ta lúc này đột nhiên lại ngẩng đầu lên, cậu ta muốn làm cái gì?

"Sao được chứ, cháu sắp phải thi cuối kỳ rồi, buổi tối còn phải học bài mà."

“Dì ơi, không sao đâu ạ, sách thì tùy tiện đọc một chút là được, cuộc thi này cũng không quan trọng lắm, so với chuyện thiết kế quần áo thì quan trọng hơn.”

Hai bên người tôi như được nẹp bởi hai cây gậy gỗ, cả người tôi trở nên cứng ngắc.

Mẹ nghiêng đầu nhìn tôi, tôi lập tức cúi đầu, không nói câu nào lặng lẽ và cơm.

"Nếu không thì hai đứa các con đổi qua đổi lại mấy ngày?"

"Được!" Giang Vũ Thần sáng khoái đồng ý. Die nd da nl e q uydo n.

Mẹ huých huých cánh tay tôi, "Có được hay không?"

"Được, được, mẹ cứ tự xem xét." Cúi đầu liếc mạng và com.

"Làm gì mà ăn như quỷ chết đói vậy, com ăn ngon lắm hả."

"Vâng, vâng."

Khiến cho tôi ăn com ngon như vậy, là do người ngồi đối diện với tôi là cậu ta, là cậu ta đó. OMG, càng ngày càng không dễ chịu! Giang Linh, mình van xin cậu đó, mau trở về đi!

...

"Phải thành thật nhanh lên một chút đấy nhá!" Vừa mở máy vi tính, trên mặt bàn của tôi đã rớt xuống mấy chữ như vậy khiến cho tôi sợ thiếu chút nữa ngã từ trên ghế xuống. Giang Vũ Thần làm cũng ác liệt quá rồi.

Tôi lấy một bức vẽ từ trong tủ hồ sơ đặt lên mặt bàn, lúc này mới yên tâm bắt đầu công việc, ai ngờ lúc tôi vừa mở ngăn kéo ra tìm chiếc bút chì, thì trong ngăn kéo lại có tờ giấy note của Giang Vũ Thần —— "Phải thành thật nhanh lên một chút đấy nhá!"

Ngay cả khi tôi đi nhà vệ sinh, nắp bồn cầu nhà tôi cũng bị cậu ta dán một câu "Phải thành thật nhanh lên một chút đấy nhá!"

Rất cục thì có chỗ nào mà thằng nhóc này không dán giấy không? Nhưng mà... Mặc dù việc làm này của cậu ta khiến cho người ta có cảm giác bức mình, nhưng mà... Nhìn tờ giấy trên tay, khỏe miệng của tôi không khỏi cong lên, thật sự là đáng yêu. Die nd da nl e q uyudo n.

"Em sẽ chờ tới ngày chị thành thật." Bên tai tôi lại vang lên câu nói kia của cậu ta.

Bạn đang đọc truyện *Gọi Tôi Là Chị Được Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Thuyền Tình Yêu 3

Từ nằm trên ghế salon trở lại nằm giường, chất lượng của giấc ngủ cũng được nâng cao lên, cả đêm đều ngủ ngon giấc. Ngày thứ hai lúc tôi thức dậy, trên ghế salon ngoài phòng khách đã không còn người.

"Vũ Thần đã đi học từ sớm rồi." Mẹ bụng đồ ăn sáng từ phòng bếp đi ra, "Con cũng mau ăn chút gì trước khi đi làm đi, sáng sớm đầu mỗi tuần không phải đều có cuộc họp hay sao?"

"Vâng!"

...

"Áo cưới mùa hè..." Từ phòng họp ra ngoài, các đồng nghiệp rối rít bàn tán về đề tài này.

"Minh Chí, tại sao vừa rồi quản lý muốn anh phụ trách thiết kế lần này, anh lại từ chối?" Trở lại chỗ ngồi, tôi không hiểu hỏi anh.

"Anh không am hiểu." Hiển nhiên là Minh Chí đang nói dối tôi.

Tôi không vui nhìn anh nói, "Anh mà không am hiểu? Ở trên trần nhà của nhà anh, có mấy mẫu áo cưới được thiết kế rất đẹp mà!"

Minh Chí nghe thấy áo cưới trên trần nhà thì ngẩn người ra, sau đó cúi đầu, cũng không nói chuyện nữa. Nhìn thấy anh như vậy, lại càng khiến cho tôi muốn đi tìm hiểu chân tướng sự thật. Nhưng mà trực tiếp đi hỏi anh thì hình như thành ra đang nhiều chuyện.

Một lát sau, hình như Minh Chí nhớ ra cái gì đó, anh ngẩng đầu lên hỏi tôi, "Quả cầu thủy tinh lần trước anh đưa cho em đâu rồi?"

"Quả cầu thủy tinh? Cái có bề ngoài tròn tròn đúng không?"

"Đúng." Anh gật đầu.

"Đang ở bàn của em..." Lúc tôi nhìn cái bàn làm việc trống trơn của mình, lời nói của tôi không thốt ra được nữa, quả cầu thủy tinh mà Minh Chí cho tôi mượn đã đi đâu rồi?! Ta cuống quýt lật giấy tờ và bản thiết kế lên, nhưng mà không thấy quả cầu thủy tinh bị để ở dưới, tôi đi tìm trong ngăn kéo của mình, nhưng mà vẫn không thấy đâu, tìm kiếm khắp tủ cũng không thấy bóng dáng của nó đâu. Dần dần cảm giác xấu hổ và đau lòng lan truyền trên khuôn mặt của tôi.

“Không thấy?” Minh Chí cố gắng hết sức khiến cho mình nhìn có vẻ bình tĩnh, nhưng mà trong đôi mắt của anh tràn đầy vẻ nóng nảy.

“Đúng vậy...” Nghĩ tới lần trước anh nói với tôi là không muốn nghe thấy lời xin lỗi của tôi, tôi khựng lại, sửa miệng nói, “Ngại quá.”

Anh không trách cứ tôi, cũng không tha thứ cho tôi, anh không nói, làm cho người ta có cảm giác như đưa đám

Lúc này quản lý đã tới, rõ ràng là anh ta tới để nhờ vả Minh Chí.

“Lão Hoàng, chuyện áo cưới mới vừa rồi cậu hãy đồng ý đi, lần này chính là thiết kế cho thiên kim của tổng giám đốc.”

"....." Minh Chí không lên tiếng.

"Sao vậy?" Quản lý hỏi tôi.

"Em đã làm mất quả cầu thủy tinh mà anh ấy đưa."

"Chính là cái có hình tròn tròn phải không?"

Tôi kinh ngạc, "Sao quản lý lại biết?"

Quản lý xấu hổ cười, "Buổi sáng khi tôi tới, đi qua bàn của cô, không cẩn thận đụng trúng làm rơi nó, tôi nhìn thấy nó cũng vỡ hỏng rồi, cho nên ném đi.. Vừa đi làm liền mở cuộc họp, tôi vẫn còn chưa kịp nhận lỗi với cô, không phải, nên nói lời xin lỗi với Lão Hoàng mới đúng."

Nghe thấy quả cầu thủy tinh bị rơi vỡ, bỗng dưng Minh Chí ngẩng đầu lên, anh muốn xông ra ngoài đi tìm, nhưng mà anh lại đang do dự, mâu thuẫn của anh khiến cho tôi nhìn thấy mà khó chịu, lại càng thêm tự trách.

"Quản lý, tôi xin phép đi ra ngoài khoảng mười phút."

"Được." le quý d0n9.

Nếu như Minh Chí vẫn còn mâu thuẫn không biết nên đi tìm nó hay không, vậy thì trước tiên tôi sẽ đi tìm giúp anh. Tôi vội vàng chạy ra khỏi phòng làm việc, bây giờ đã là chín giờ năm mươi phút rồi, xe ra dọn dẹp sẽ tới vào lúc mười giờ. Quả cầu thủy tinh này mặc dù nhìn rất rẻ, nhưng mà Minh Chí quan tâm nó như vậy, nó nhất định là do một người quan trọng đưa cho anh, nếu cứ bị vứt đi như vậy, không chỉ mình Minh Chí khó chịu, mà người đưa đồ cho anh cũng sẽ tiếc nuối, mà tôi thì lại càng tự trách.

Đi tới bãi rác phía sau của tòa nhà, cảm giác kích động dọc đường đi trong nháy mắt đã trở nên lạnh ngắt. Trống trơn, xe rác đã tới thu dọn rồi..

“Thôi, mất thì mất, đã sớm nên vứt nó đi.”

Tôi xoay người, Minh Chí đứng ở sau người tôi, anh cũng đi theo.

Mặc dù ngoài miệng nói thôi, nhưng mà bộ dạng nghiêm túc và khổ sở của anh, không giống như nguyên ý buông tay một chút nào.

"Thật sự xin lỗi, Minh Chí." Nóng lòng, tôi đã vô ý nói mấy từ kia.

Nhưng mà lần này Minh Chí lại không để ý như mấy lần trước, anh hít sâu một hơi, cố gắng mỉm cười nói với tôi, “Tạm thời trốn việc vào phòng ăn nghe anh câu nhậu một lát được không? Bây giờ ông chủ kỳ lạ đang cần có người nghe anh nói chuyện."

Tôi gật đầu.

Bây giờ trong phòng ăn của nhân viên rất vắng vẻ, ngoại trừ hai người bọn tôi ra thì không có người nào khác.

Minh Chí mua hai lon coca từ máy bán hàng, “Cho em.”

"Vâng." Tôi nhận lấy, rất chân thành bắt đầu lắng nghe.

"Còn nhớ rõ Hi Hi chứ." Trên khuôn mặt sạch sẽ của Minh Chí không có nụ cười, cũng không có ưu sầu, rất bình thản nói với tôi.

Tôi gật đầu.

"Mẹ của con bé, chính là vợ của em trai anh... Bọn anh là bạn học thời đại học, ngoại trừ quan hệ bạn học, bọn anh còn là người yêu của nhau, quả cầu thủy tinh đó chính là cô ấy mua tặng anh." le quý d0n9.

Nghe nói như thế, dường như tôi đã hiểu được toàn bộ, mặc dù trong phim truyền hình đã từng xem thấy nhiều vở kịch kịch tính như vậy rồi, nhưng mà trong đời sống bình thường, đây là lần đầu tiên tôi thấy, có chút kinh ngạc.

"Sau khi Tốt nghiệp đại học, hai người bọn anh cùng đi nước Pháp du học, nhưng mà anh thì ở lại nước Pháp ba năm, mà cô ấy thì chỉ có một năm."

"Tại sao?"

Minh Chí cười, nụ cười hồi hận, "Bởi vì bọn anh gây nhau. Bởi vì sinh nhật của cô ấy, anh không nhớ, năm thứ hai đại học bọn anh bắt đầu quen nhau, nhưng mà cho tới bây giờ anh vẫn không nhớ ngày sinh nhật của cô ấy, lần đầu tiên cô ấy tha thứ cho anh, lần thứ hai trước ngày sinh nhật cô ấy đã nhắc nhở anh, lần thứ ba anh biết được ngày sinh nhật của cô ấy sau một tuần qua một người bạn của cô ấy, lần thứ tư cô ấy khóc mắng anh, anh mới nhớ tới." Minh Chí hồi hận nghẹn ngào, "Anh là người rất kém cỏi, anh chưa bao giờ cố ý nhớ, nhưng mà anh thích gì cô ấy lại nhớ, nhớ rất rõ ràng. Thời gian bốn năm, ngoài món mì ống mà anh học làm vì cô ấy ra, thì không có gì nữa cả. Người ta vẫn nói tình cảm thì hai bên đều phải vun đắp, nhưng mà bọn anh thì lại chỉ có mình cô ấy vun đắp. Năm đó lúc cô ấy sắp đi, anh không hề xin lỗi cô ấy, không hề dỗ dành cô ấy, mà lại còn giận dỗi với cô ấy luôn, khiến cho cô ấy rơi rất nhiều nước mắt."

Minh Chí trước kia và bây giờ nhìn chênh lệch rất nhiều...

"Sau khi cô ấy rời đi hai tháng, anh đã quên mất là mình sống như thế nào, nhưng mà anh biết mình đã sai lầm, anh bay trở về nước tìm cô ấy, dù sao thì cũng có tình cảm bốn năm, hai người bọn anh lại làm hòa, nhưng mà lúc đó cô ấy đã tìm được công việc ở đây, sẽ không đi theo anh tới Pháp du học nữa. Khi đó anh nghĩ, không thể ở cùng một chỗ thì không ở cùng thôi, tối thiểu thì bọn anh vẫn còn yêu nhau là được... Nhưng mà khoảng cách địa lý mới xa xôi làm sao... Hơn nữa thời gian hai năm, nói rất dài thì là rất dài... Chuyện gì cũng đều có thể xảy ra." Minh Chí uống một hộp coca, "Trước đây, anh đã lên kế hoạch cầu hôn cô ấy rất tốt rồi, chiếc nhẫn cũng đã mua, áo cưới cũng đã thiết kế xong... Nhưng mà sau khi trở về, cô ấy đã đính hôn cùng với em trai anh." Hít sâu một hơi, lại nói tiếp, "Anh không hỏi tại sao, anh biết cô ấy là người như thế nào, nếu như không phải là người cô ấy yêu, thì cho dù có chết cô ấy cũng sẽ không đồng ý đính hôn. Trước khi bọn họ kết hôn, cô ấy và em trai anh đã cùng nhau tới xin lỗi anh, mà anh thì che giấu lòng mình mà tiếp nhận lời xin lỗi của bọn họ, bọn họ lại cảm ơn anh. Nhưng mà anh là người chứ không phải là thần, cho nên hôn lễ của bọn họ anh không tới tham gia. Bây giờ em đã biết vì sao anh không muốn để cho em nói xin lỗi và cảm ơn anh chưa?"

Tôi gật đầu. Nhìn Minh Chí lúc này, đột nhiên tôi hiểu một câu nói, đàn ông là một đứa bé, mà một phần tình yêu khắc sâu ở trong lòng chính là chất xúc tác khiến cho bọn họ trưởng thành hơn.

"Bây giờ anh đã nhớ sinh nhật của cô ấy rồi chứ?"

"Nhớ, nhưng mà không còn cần thiết nữa." Minh Chí đứng lên, co giãn tay chân một chút, "Anh quyết định nhận lấy nhiệm vụ mà quản lý giao cho. Áo cưới trên trần nhà, em cảm thấy rất đẹp hả?"

"Vâng!"

"Vậy thì lấy nó là được rồi."

Tôi thử dò xét hỏi Minh Chí, "Anh bỏ được sao?"

"Nói thật là có chút không bỏ được, nhưng mà cái 'không bỏ được' này đã tới lúc buông xuống."

Minh Chí quyết định buông xuống? Giống như lúc trước Giang Linh quyết định buông quá khứ của mình và Minh Lý? Bên cạnh tôi có hai người đã từng phải trải qua quá khứ đau lòng, khiến cho kiến thức tình cảm của tôi có chút ám ảnh, tôi sẽ không phải là người thứ ba chứ?

Minh Chí đi tới cửa nhà ăn, xoay người la lên với tôi, "Liên Di, mười phút xin nghỉ của em đã hết, còn không đi lên?"

"Minh Chí anh cười với em một cái đi, anh cười thì em lập tức đi lên." Mặc dù đối với Minh Chí tôi đã từng động tâm nhưng mà bây giờ, tôi nghĩ tôi lại có thêm một người bạn thân giống như Giang Linh!

"Đừng nha..., để cho người ta nhìn thấy lại hiểu lầm" Mặc dù nói như vậy, nhưng mà Minh Chí vẫn lộ ra nụ cười.

"Hiểu lầm thì hiểu lầm thôi, không sợ! Hôm nay sau khi tan làm, em muốn đi đến nhà anh ăn mì ống."

"Được. Nhưng mà em phải mang theo quà tới!"

"Ah, đúng là không chịu thiệt!"

...

"Anh sẽ dùng bàn vẽ gốc, không cần phải sửa chút nào?"

"Không cần! Như vậy rất đẹp rồi!"

Sau khi com nước ở nhà Minh Chí xong, hai chúng tôi tiện thể làm việc luôn. Thật ra là tôi cố ý không muốn về nhà, trở về nhìn thấy Giang Vũ Thần, tôi không biết mình còn có ý định làm việc nữa không.

Nhìn xem ở lại đây mới nửa tiếng, tôi đã phác thảo được hai bộ đồng phục cho mùa xuân và mùa hạ rồi.

Minh Chí vội vàng tranh thủ thời gian nghiêng đầu qua nhìn thiết kế của tôi một chút, "Không phải là em định chia ra mùa hè một bộ, mùa xuân mùa thu một bộ, mùa đông một bộ đấy chứ?"

“Không phải.” Tôi lắc đầu một cái, “Mùa xuân và mùa hạ ở chỗ chúng ta cũng không khác nhau nhiều lắm, mùa thu và mùa đông cũng không khác nhau mấy, dường như qua hết mùa hạ là tới mùa đông, cho nên em chỉ dùng hai bộ là được, xuân hạ một bộ, thu đông một bộ.”

Minh Chí nghe vậy thì khen tôi có tinh thần suy nghĩ cho người tiêu thụ, “Trường này nếu muốn kiếm tiền từ đồng phục, cũng khó.”

“Chỉ là thiếu một bộ thôi, cùng lắm là kiếm ít hơn thôi.”

"Vậy em định dùng màu gì?"

"Màu hồng!" Tôi kích động nói, "Cổ áo và ống tay áo thì màu trắng, sau đó thì phối với cả vạt màu đen! Váy cũng màu đen! Lại thêm đường viền màu xám tro! Em muốn đồng phục nghiêng về phong cách Đài Loan."

"Nghe không tệ, nam sinh thì sao?"

"Áo sơ mi màu trắng, cộng thêm cổ áo xám tro che lưng, V phải hơn lớn một chút, nhìn có cảm giác hip hop, không nghiêm túc quá."

"Nghe thấy đồng phục xuân hạ của em, cũng biết là sau này tỷ lệ học sinh yêu nhau rất cao."

"Quá đẹp?"

"Đúng vậy..."

Minh Chí còn chưa nói hết lời thì điện thoại trong phòng khách đã kêu rùm beng lên.

“Anh đi nghe điện thoại.”

"Được!"

Nghe thấy lời khẳng định của Minh Chí đối với bản vẽ thiết kế, cuối cùng trong lòng tôi cũng ổn định, dĩ nhiên, tôi có thể nghĩ ra được bộ đồng phục này, là nhờ La Tân và Tiểu Ninh, tất nhiên không thể thiếu được phần của Giang Vũ Thần.

Nhìn bản phác thảo đồng phục nam sinh, trong đầu tôi không khỏi bắt đầu ảo tưởng, cậu ta mặc đồng phục vào sẽ có dáng vẻ như thế nào... Nhưng nghĩ như thế nào tôi cũng không nghĩ được. Tia sáng vừa hiện ra, tôi thấy được Giang Vũ Thần mặc đồng phục giống y như những nam sinh Nhật Hàn!

Bùm bùm——

Nhịp tim bất ngờ tăng mạnh, tôi cũng đã quen. Mặc dù tôi biết là không phải bất cứ nam sinh nào mặc bộ đồng phục này nhìn cũng đẹp mắt, nhưng mà tôi muốn có lòng riêng một lần. Bởi vì cậu ta thích hợp...

Lúc tôi đang muốn vẽ nháp đồng phục thu đông, Minh Chí cười cười đi vào, anh chỉ chỉ cái túi xách bên cạnh tôi, “Điện thoại di động của em hết pin à?”

“Dạ?” Tôi lấy điện thoại ra nhìn một chút, quả nhiên là bị anh nói đúng. “Làm sao anh biết?”

"Không phải là của anh, là Vũ Thần."

Mới vừa rồi người gọi điện thoại tới là Giang Vũ thần?

Minh Chí ngồi xuống ở bên cạnh tôi, hình như đã phát hiện bí mật gì đó, "Vũ Thần rất đẹp trai, anh đã sớm nói rồi mà, bây giờ học nam sinh trung học chính là best-seller!"

"..." Ta nghi ngờ nhìn nụ cười mờ ám của Minh Chí, nhưng mà rất nhanh đã hiểu ra, “Cái gì chứ, thằng bé là em trai em.”

"Vậy sao, bản thân có một người em trai anh tuổi nôn nóng lo lắng cho như vậy quả thật là hạnh phúc."

"Minh Chí, nói chuyện như vậy đúng là giống như ông chú kỳ lạ!"

"Ha ha ha ——"

"Cười cái gì mà cười." Tôi giả vờ hung dữ, nhưng trong lòng thì cảm thấy vui vẻ vì Minh Chí nói Vũ Thần nôn nóng lo lắng cho mình.

Phụ nữ ấy mà, chính là loại động vật nói một đằng làm một nẻo.

Bạn đang đọc truyện *Gọi Tôi Là Chị Được Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Dấm Là Chất Xúc Tác 1

Editor: Táo đồ phổ núi

"Còn biết đường về à..." Tôi vừa bước vào cửa đã bị trách móc rồi.

Nhìn đồng hồ trên tường một chút, bây giờ mới có tám giờ. Tôi vút ba lô xuống ghế salon, nhìn Giang Vũ Thần chuyện bé xé ra to hỏi, "Có chuyện gì không?"

"Đĩ nhiên! Tôi sắp thi cuối kỳ rồi, mà chị vẫn không về giúp tôi học bổ túc, thi không tốt thì phải trách ai đây! Hơn nữa, nếu thường xuyên ở cùng với chú đó, sẽ ảnh hưởng tới việc thành thực của chị!"

Thành thực... Giang Vũ Thần cậu ta lại bắt đầu rồi!

"Được rồi, bắt đầu học bổ túc đi, hôm nay học số học đúng không?" Tôi vòng qua ghế salon, ngồi xuống bên cạnh cậu ta, "Đưa sách cho chị."

Giang Vũ Thần móc cuốn sách từ trong cặp ra, lúc đưa cho tôi không biết từ đâu rút ra một phong thư, lại còn là màu hồng.

Tôi nhìn thấy lá thư này rơi dưới đất, trong đầu lập tức hiện lên hai chữ: Thư Tình!

Cậu ta vội vàng nhặt lên, cười hi hi ha ha với tôi một tiếng, "Không có gì." Sau đó lại nhét vào cặp sách.

"..." Mặc dù ngoài miệng tôi không nói gì, nhưng mà trong lòng lại cảm thấy chua chua. Giang Vũ Thần là hot boy của Thất Trung, nhất định là có rất nhiều em gái xinh đẹp thích cậu ta, lần trước lúc đi ăn đồ lạnh ở quán giải khát Tiểu Ninh cũng đã nhắc nhiều lần rồi, hơn nữa lúc ở trong cửa hàng sushi tôi cũng đã từng nhìn thấy... Những cô gái kia so với tôi thì quá trẻ tuổi, đúng là khiến cho người ta hâm mộ mà.

Thấy tôi hoảng thần, cậu ta vỗ vỗ lên bả vai của tôi, "Ngồi thiền à?"

"Chị không phải là Đường Tam Tạng." Tôi lườm cậu ta một cái, mở sách ra tìm chỗ mà lần trước đã học bổ túc, đang muốn tiếp tục thì Giang Vũ Thần do dự lên tiếng.

"Cái đó, tôi không muốn, nhưng mà không biết bọn họ đã lén lút để vào đó lúc nào. Thật, tôi có thể thề, tôi không muốn nhận. Nhưng mà nếu như ngày nào đó chị thành thật, viết cho tôi..."

"Từ trang số bảy mươi hai tới trang một trăm linh chín," Tôi lớn giọng cắt ngang lời cậu ta, "Tất cả ví dụ mẫu xem hết đi, sau đó làm bài tập, thời gian một tiếng!"

"Cái gì?" Giang Vũ Thần la hoảng lên, "Chị còn chưa giảng cho tôi đâu, chị kêu tôi làm như thế nào đây? Liêm Di, chị cũng không có chút nhân từ nào rồi, tôi trêu chọc gì chị chứ, mà chị lại chơi tôi như vậy. Lại còn có một tiếng đồng hồ? Nhiều trang như vậy, tôi có thể đọc hết đã không tui rồi, lại còn làm bài tập nữa!"

"Đây chính là kết quả của lòng tham." Làm ra bộ dạng 'chị cũng không có cách nào', tôi buông tay một cái. "Ai bảo mới vừa rồi cậu ta nói 'Nếu như ngày nào đó chị thành thật, viết cho tôi...' Cho cậu ta đi vào giấc mộng Xuân Thu đi, tôi sao phải viết thư tình cho cậu ta? Cậu ta có nhiều nữ sinh viết cho tôi, thêm tôi làm gì nữa!"

"Lòng tham?" Cậu ta suy nghĩ mấy giây, đột nhiên cười gian ghé người lại bên cạnh tôi, "Liêm Di, chị ghen rồi!"

"Ghen? Chị còn chưa uống nước tương đấy?!" Tôi né tránh cậu ta.

"Đúng là chị đang ghen! Cho rằng tôi không biết à, tôi nói cho chị biết, tôi chính là con giun đũa ở trong bụng chị!"

Giun đũa... Quả thực là lực liên tưởng quá phong phú, tôi lập tức liên tưởng tới con giun đũa, hơn nữa đầu của Giang Vũ Thần còn dài... Mặc ói, quái vật!

"Chị cũng mau thành thật một chút đi! Nói với em là chị thích..."

"Thích gì?" Thôi khác mấu chốt, mẹ tôi và cha tôi mở cửa vào nhà.

Ồ! Quá nguy hiểm! Nếu như tốc độ nói chuyện của Giang Vũ Thần nhanh hơn một chút nữa, hai chúng tôi sẽ... Âm thầm thở phào một cái, nhân lúc cha mẹ không chú ý, tôi hung dữ trợn mắt nhìn Giang Vũ Thần một cái.

Cậu ta cũng biết mới vừa rồi đúng là rất nguy hiểm, len lén thở ra.

"Hai đứa nói cái gì? Liêm Di thích gì?" Cha cười híp mắt đi lại ngồi gần chúng tôi.

“Không, không có gì.”

“Ha ha ha ha ——” Đột nhiên cha tôi mỉm cười hạnh phúc.

"Cha, hôm nay cha uống rượu à?"

"Ha ha ha a —— không có."

"Vậy thì chú đang vui mừng cái gì?"

"Ha ha ha a ——" Cha giơ tay lên sờ sờ đầu Vũ Thần, giống như sờ đầu của đứa con trai nhà mình, “Nhìn hai đứa bọn con cãi nhau giống y như là chị em ruột.”

Chị em ruột...

Nghe thấy ba chữ này, sắc mặt của tôi và Vũ Thần không hên mà cùng xám xịt lại.

“Bạn yêu dấu —— cậu hãy mau gọi điện thoại cho thượng đế, kêu ông ấy mau làm ra một con mưa dao găm, giết chết mình đi!” Bên trong điện thoại, Giang Linh gào khóc lên khiến cho màng nhĩ của tôi muốn thủng luôn.

“Sao vậy, không phải sắp trở về rồi sao?”

“Còn bốn năm ngày nữa! Nói cho cậu nghe, ở đây mình ăn cơm không quen, giường ngủ cũng khó chịu! Cả người mình không được thoải mái!” Những lời oán trách này, lần trước khi nói chuyện điện thoại với Giang Linh, cô ấy cũng đã cầu nhau rồi.

“Ráng chịu một chút, sau khi trở về mình sẽ mua đồ ăn cho cậu ăn, cậu muốn ăn cái gì thì mua cái đó!”

"Không cần ăn, mình muốn đàn ông! Đàn ông!"

“Bạn yêu, cậu không bị bệnh đấy chứ?” Tôi bị lời nói của Giang Linh làm cho sợ hãi.

“Cậu không biết đâu, cô bạn đi học tập cùng với mình đó, bạn trai của cô ta... quá tốt luôn! Ngày hôm trước, bởi vì anh ta nhớ cô ta, cho nên đã ngồi máy bay tới đây! Máy bay đó, người ta cũng ghét bỏ xe lửa, từ từ đã! Đi tới đây rồi còn mang theo rất nhiều đồ ăn ngon, hơn nữa ngày hôm qua bọn họ cùng nhau đi dạo phố, hôm nay cùng nhau đi xoa bóp... Bạn yêu à, bảo mẹ cậu đưa tư liệu của mình tới hội coi mắt đi! Mình thật sự muốn đàn ông rồi...”

Bởi vì giọng nói của Giang Linh quá lớn, cho nên đã hấp dẫn sự chú ý của Minh Chí ở đối diện tôi.

“Điện thoại cầu cứu...”

Điện thoại cầu cứu... Giang Linh kêu lên giống như là sắp đẻ hoặc là bị người xấu bắt cóc?

Tôi che điện thoại di động lại nói với Minh Chí, “Là chị gái của Vũ Thần, không phải cầu cứu.”

“À, vậy hả, giọng nói lớn thật.”

“Đúng vậy.”

“Này này này... Bạn yêu à bạn vẫn còn đang nghe đấy chứ? Làm phiền cậu nói đi đem tài liệu của mình tới hội xem mắt nhá!”

“Đang nghe đây, mình biết rồi, mình sẽ đưa đi giúp cậu, nhưng mà tới lúc đó gặp được đàn ông cực phẩm, cậu cũng đừng có trách mình.”

“Dĩ nhiên sẽ không! Được rồi, cậu làm việc của cậu đi, mình cũng bận rồi.”

“Được!”

Sau khi cúp điện thoại, tôi lấy bản thiết kế đồ đồng phục ở trên bàn sắp xếp lại thứ tự, sau đó hít sâu một hơi, đi vào phòng quản lý.

"Mời vào."

"Quản lý, thiết kế đồ đồng phục lần trước, em đã làm xong rồi." Tôi đưa bản thiết kế ở trên tay tới.

Quản lý nhận lấy, cẩn thận mở từng tờ ra xem. Tôi càng lúc càng khẩn trương đứng tại chỗ, hai tay để ở sau lưng, lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi.

Rốt cuộc quản lý cũng đã xem hết toàn bộ, anh ta ngẩng đầu lên nhìn tôi, vẻ mặt nghiêm túc, ánh mắt nặng nề, “Liêm Di à.”

"Vâng." Thấy tôi khẩn trương như vậy, quản lý cười, “Cô cứ thả lỏng một chút, không cần phải khẩn trương, thiết kế không tệ. Hấp dẫn học sinh, nhưng mà lại không khoa trương, chỗ đặt logo trường cũng rất sáng tạo.”

“Mới vừa rồi quản lý nghiêm túc như vậy...”

“Tôi chỉ đang nhìn cô, áo cưới Minh Chí cũng đã thiết kế xong rồi, thiên kim của tổng giám đốc vẫn còn chưa về nước, không có cách nào mặc thử, cô hãy giúp một tay đi thử đồ đi.”

“Hà?” Tôi kinh ngạc nói, “Cái này vẫn nên tự mình thử mới ổn, em mặc vào nhỏ hơn thì làm thế nào?”

“Không sao, tôi liếc mắt nhìn qua, vóc người của cô và thiên kim tổng giám đốc cũng không khác nhau lắm.”

"Dạ?"

"Đi đi, vậy cũng là làm việc của công ty mà."

"Dạ, vậy cũng được ạ."

“Xế chiều, tôi sẽ cho người đón cô và Minh Chí. Không sao, cô cứ tiếp tục công việc thôi.” Diễm đáng ele quý don.

...

“Thật sự xin lỗi, bởi vì có một vị tiểu thư rất thích bộ áo cưới đó...” Cô gái ở cửa hàng để tạm chiếc áo cưới nói xin lỗi rồi giải thích với chúng tôi, “Cho nên cô ấy đang mặc thử, mong anh chị tha lỗi...”

“Thôi, cũng đã mặc thử rồi, chúng tôi còn có thể làm gì được nữa, nói cô ấy nhanh lên một chút.” Minh Chí mỉm cười với cô gái kia, lúc đó cô ấy mới thở phào một hơi.

Tôi đã nói thiết kế áo cưới của Minh Chí khiến cho người ta có dự vọng muốn mặc nó vào mà. Sau khi ngồi xuống ghế sofa, cô gái kia bung trà đến cho hai chúng tôi.

Ánh đèn của cửa hàng áo cưới này rất đẹp, có cảm giác nồng nàn hạnh phúc, cách trang trí bên trong cửa hàng áo cưới, từng món từng món cũng tỏa ra mùi vị hạnh phúc. Trong lúc bất chợt, tôi vẫn chưa bao giờ tưởng tượng ra ngày mình kết hôn lúc này lại bắt đầu nghĩ tới ngày mình mặc áo cưới.

Nhìn thấu tâm tư của tôi, Minh Chí ở bên cạnh cười khúc khích thành tiếng, “Không vội, một lát nữa em cũng có thể mặc.

“Em đâu có vội.”

"Đúng, đúng, không có."

Đang lúc chúng tôi nói chuyện thì có một cô dâu từ trong phòng thử áo đi ra. Cô ấy chính là cô gái thích thiết kế áo cưới của Minh Chí. Vóc người cao gầy, da thịt trắng nõn, một đôi mắt to tròn, bản thân đã là mỹ nữ, lúc này lại mặc chiếc áo cưới, thật là đẹp!

Tôi nhìn cô dâu ở trước mặt, nhịp tim cũng tăng nhanh, còn thiếu chút nữa chảy máu mũi, nhưng Minh Chí rất bình tĩnh nói một câu, “Quả nhiên, bản thân thiết kế này phải dành cho người thích hợp mặc mới có hiệu quả tốt nhất.” SSdienng danielw quy9on.

"Hiệu quả tốt nhất?" Tôi quay đầu nghi ngờ nhìn anh, "Cô gái này mặc vào không đẹp sao?"

"Nhìn đẹp sao?" Anh hỏi ngược lại.

Vốn là lần đầu tiên mặc thử áo cưới, tôi đã rất hồi hộp rồi, bây giờ nghe Minh Chí nói như thế, trong lòng bản tay tôi lập tức rịn mồ hôi, “Nếu như cô gái này mặc vào không đẹp như vậy, em có cần mặc không?”

"Phải mặc chứ."

"Không đẹp thì làm thế nào?"

"Không sao." Minh Chí cười lắc đầu mà nói.

Cô gái trong cửa hàng áo cưới bước nhanh về phía cô dâu, về mặt xin lỗi giải thích một lúc, cô dâu lập tức gật đầu đồng ý thay áo cưới ra. Tôi ở bên cạnh nhìn lại càng khâm trọng. Loại cảm giác lúc này giống như là đi hưởng ứng lệnh triệu tập, mà lúc này người hưởng ứng lệnh triệu tập phải lập tức đi ra. Rốt cuộc cửa phòng thử đồ mở ra một lần nữa, cô gái cửa hàng áo cưới cười cười đi tới nói với tôi, “Thưa chị, bây giờ chị có thể mặc thử rồi, thật ngại vì đã làm mất nhiều thời gian của chị như vậy.”

"Không sao, không sao."

"Ha ha ha." Minh Chí nhìn ta khâm trọng tới mức cả lăm, chợt bật cười.

Không có cách nào kháng nghị anh, vì tôi đã bị cô gái cửa hàng áo cưới đưa vào phòng thử quần áo.

Thành phẩm áo cưới... Lần trước tôi chỉ mới chạm vào thiết kế của nó, mà bây giờ, tôi lau mồ hôi trên tay đi, cẩn thận từng li từng tí nhấc áo cưới lên.

Lúc tôi mặc nó vào, xoay người soi gương, tôi không phát hiện ra mình đẹp hơn bình thường, nhưng mà tôi cảm nhận được một loại hạnh phúc, giống như là một lá cây bay ở trên không trung, cuối cùng cũng chạm xuống mặt đất.

Có lẽ đối với phụ nữ mà nói, trăm ngàn giấc mơ cũng không bằng mặc chiếc áo cưới gả cho một người tốt.

Quả nhiên tôi mặc nó vào không xinh đẹp bằng cô gái vừa rồi, tôi lấy dũng khí, trên mặt là nụ cười lúng túng, đẩy cửa phòng thử đồ ra. Cửa phòng thử đồ vang lên một tiếng ‘két’ thì cửa chính của cửa hàng cũng vang lên một tiếng ‘cạch’ có người đẩy ra. Chắc lại có đôi tình nhân tới xem áo cưới, nếu vậy thì lại có thêm nhiều người nhìn thấy bộ dạng của tôi...

“Minh Chí, em...” Đi ra khỏi phòng thử quần áo, tôi đang xấu hổ muốn ngẩng đầu nhìn về phía Minh Chí. Nhưng mà, người đầu tiên nhìn thấy lại là Giang Vũ Thần.

“Chú...” Nghe thấy giọng nói của tôi, đột nhiên cậu ta quay đầu về phía tôi, “Liêm...”

“...” Tôi ngậm ngýt cả người, nhất thời không biết nói gì, cũng không biết nên làm gì mới ổn. Die~nn ddan le Quy ido nn.

Giang Vũ Thần cũng ngây người đứng tại chỗ, cậu ta kinh ngạc và nghi hoặc nhìn tôi. Giờ phút này không biết dừng lại bao lâu... Cho tới khi có một nữ sinh mặc đồng phục Thất Trung đi tới.

“Vũ Thần, sao cậu lại đi vào trong này vậy? Làm mình tìm cậu rất lâu!” Nữ sinh với bộ dạng làm nũng xen vào giữa chúng tôi.

“Bây giờ đang là thời gian lên lớp, tại sao em lại trốn học vậy hả?” Sau khi suy nghĩ một lúc, rốt cuộc tôi tìm được một câu nói có thể nói với cậu ta.

“VẬY còn chị thì sao?” Sắc mặt của cậu ta tối xuống, “Không phải chị cũng đi làm sao? Tới đây làm gì?”

“Chị cũng đang đi làm mà.” Tôi giải thích, “Quản lý kêu chị và Minh Chí tới thử mặc áo cưới.”

“Công việc của hai người đúng là rất hay.” Về mặt Giang Vũ Thần không tin.

“Công việc của bọn chị hay? Chị thấy trong giờ học mà một nam sinh và một nữ sinh cùng nhau đi ra ngoài dạo phố. Lúc chị học trung học sao lại không có khóa học này?” Lời nói hoàn toàn không hề trải qua suy nghĩ, tôi còn nói ra mấy lời chua như giấm, cuối cùng còn chất vấn một câu, “Đây chính là cô gái xinh đẹp đã viết lá thư màu hồng cho em sao?”

“Công việc mặc thử áo cưới cũng không tệ! Lại còn có chú đi cùng nữa mới ghê!” Giang Vũ Thần kéo nữ sinh kia qua bên cạnh, “Cô ấy chính là người viết lá thư màu hồng kia cho em, thì sao nào?”

“Thì sao nào... Vù vù, ngọn lửa nhỏ trong lòng tôi cứ thế phun ra, ngày hôm qua vẫn đuổi theo sau mộng tôi là hết tôi mau thành thật, hôm nay lại cùng với cô gái viết thư tình kia ra ngoài hẹn hò! Giang Vũ Thần cậu nói yêu thích tôi rốt cục có phải là thật hay không? Tại sao bây giờ tôi lại cảm thấy không an toàn? Đây là do tôi nghĩ quá nhiều hay là tình cảm của cậu vốn không có gì...”

“Váy rất vừa người, bây giờ em đi thay ra đây.”

“Vừa cái gì mà vừa.” Lúc tôi xoay người, Giang Vũ Thần phát ra một tiếng khinh thường.

Vốn đã không có lòng tin với mình, tôi nghe thấy cậu ta nói như vậy, lòng tôi cũng lạnh hơn rồi. Giả vờ như không nghe thấy gì cả, tôi đóng cửa phòng thay đồ lại.

“Vũ Thần, chúng tôi thật sự đang làm việc.” Bên ngoài vang lên giọng nói của Minh Chí.

“Chúng cháu cũng đi học.” Giọng nói khó chịu.

“Đừng có lộn xộn, làm gì có chuyện đi học mà ra đường.”

“VẬY có chuyện đi làm ở cửa hàng áo cưới sao? Được rồi, chúng cháu còn có việc, đi trước.”

‘Cạch’ một tiếng, cửa kiếng bị đẩy ra.

Bọn họ đi, bên ngoài yên tĩnh không có tiếng nói chuyện của ai, nhưng bên tai của tôi vẫn còn vang lên câu nói khinh thường kia của Giang Vũ Thần ‘Vừa cái gì mà vừa’.

Tôi so với nữ sinh trung học chính là thua kém rất nhiều. Chênh lệch chín tuổi chợt phơi bày rõ ràng ra ở chỗ này.

Đấy.

Bạn đang đọc truyện *Gọi Tôi Là Chị Được Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Dấm Là Chất Xúc Tác 2

Editor: Táo đồ phổ núi

Bởi vì buổi chiều xảy ra chuyện khiến cho người ta khó chịu, buổi tối ở nhà, trong lòng tôi và Giang Vũ Thần đều tức giận, sắc mặt người nào cũng đen thui, không ai để ý tới ai. Mãi cho tới khi ăn cơm tối ——

"Mẹ, Giang Linh muốn con đưa tài liệu cho mẹ, nó muốn đi xem mắt."

"Được!"

"Vậy ngày mai mẹ hãy đi đăng ký ở hội xem mắt cho nó đi."

"Nhất định." Mẹ gật đầu.

"Dì ơi, dì nhất định phải tìm cho chị của con một người đàn ông tốt, một nhân tài giống như chú ấy!" Giang Vũ Thần vẫn luôn cảm như hén cuối cùng cũng mở miệng, nhưng mà vừa mở miệng là đầy mùi thuốc súng.

Tôi không để ý tới cậu ta, mà chỉ ngẩng đầu lên nhìn cậu ta một cái.

"Tốt nhất có thể đảm bảo bọn họ quen nhau hai tháng là có thể đi tới cửa hàng áo cưới để thử áo cưới! Chị con đã hai mươi sáu tuổi rồi, không còn nhỏ nữa, nếu không gả đi thì sẽ thành bà cô già rồi!"

Tất cả những lời này là nói để cho tôi nghe. Hai sáu tuổi, tôi cũng hai sáu tuổi, quả thật là so với những học sinh trung học thì đúng là chênh lệch rất nhiều.

"Vũ Thần cứ yên tâm đi, dì vẫn luôn coi con và Giang Linh như con của dì, nhất định sẽ không thiên vị, mà sẽ tìm cho Giang Linh một người bạn trai tốt! Chờ con trưởng thành, dì cũng sẽ tìm cho con một người bạn gái đẹp giống như diễn viên điện ảnh."

"Vậy thì thật sự cảm ơn dì! Nhưng mà điều kiện của con không được tốt như chú, vừa là thiết kế chủ lực của công ty, có nhà to, còn biết nấu ăn, tính tình lại đáng yêu ——"

"Ha ha, nói tới Minh Chí, con người của cậu ta đúng là rất tốt."

"Đúng vậy chú ấy là người thích hợp để kết hôn nhất!"

Lúc này, ngay cả ngẩng đầu lên nhìn cậu ta tôi cũng lười, trẻ con, đúng là trẻ con!

Giang Vũ Thần không ngừng khiêu khích tôi, nhưng thấy tôi không có bất cứ phản ứng nào, cuối cùng cũng ngoan ngoãn im lặng không nói gì nữa. Nhưng mà đây mới chỉ là bắt đầu.

Sau khi ăn cơm tối xong, tôi về phòng lên net, mới ngồi chưa được năm phút đồng hồ, Giang Vũ Thần đã phá cửa mà vào rồi.

Cậu ta đi tới bên cạnh tôi, không nói gì, tôi liền không thèm để ý tới cậu ta, một lát sau cậu ta lắc người, cái mông đụng vào bả vai của tôi, "Chị không thấy tôi đã đứng ở chỗ này rất lâu rồi sao? Tôi muốn dùng mấy vi tính."

Bị cậu ta đụng vai, tôi ngẩng đầu lên trừng mắt liếc cậu ta một cái.

"Trùng cái gì mà trùng? Tôi muốn lên mạng tìm đáp án của bài tập, chị tránh ra." Bộ dạng cố ý gây sự, muốn bị ăn đòn.

Mặc dù rất tức giận, nhưng mà tôi lại không nói với cậu ta bất cứ một câu nào. Lấy mắt kính xuống, tôi từ trên ghế, bò lại giường lấy sách lên đọc.

Không khơi mào chiến tranh giữa hai chúng tôi được, sắc mặt của Giang Vũ Thần càng khó coi hơn, rất âm ỉ, vẻ mặt càng tức tối như đưa đám.

Dienx dandf Kê quyu dong. "Có lẽ em không tin rằng mình có thể mê hoặc được anh, nhưng mà sự thật là như vậy. Cô bé lọ lem của anh, anh thích sự chính chắn, anh sẽ không quan tâm em có bộ dạng như thế nào, điều anh quan tâm là chúng ta ở chung một chỗ thì sẽ hạnh phúc. Anh muốn em gả cho anh, không phải là rung động nhất thời, mà là đã được suy nghĩ rất kỹ càng..." Trong tiểu thuyết, vai nam chính đang thâm tình khấn thiết cầu hôn nữ chính.

Anh thích sự chính chắn... Có phải là không chính chắn thì sẽ cố ý nói ra những lời nói làm tổn thương người khác? Trong phim hoặc là trong tiểu thuyết đều nói phụ nữ mặc áo cưới vào là xinh đẹp nhất, cho dù người khác có cảm thấy không đẹp, thì ít ra chú rể cũng sẽ cho là như vậy, nhưng... Nghĩ lại chuyện buổi chiều ở trong cửa hàng áo cưới kia, khoảnh khắc tôi xoay người đi kìa, lời nói của cậu ta lúc đó vẫn khiến tôi khắc sâu ở trong lòng.

"Haiz ——" thở dài một tiếng, "Trên web cũng không có đáp án bài tập." Nói xong, Giang Vũ Thần nhìn về phía tôi ở bên này, thấy tôi không có phản ứng, cậu ta liền xích cái ghế lại gần giường, đưa tay cướp tiểu thuyết của tôi đi, "Chị lười biếng cái gì? Hôm nay vẫn chưa dạy bổ túc cho tôi kìa!"

Lật người, tôi kéo cái ghế lại cạnh bàn, cầm tờ giấy và bút lên, “Bài nào em không biết làm?”

Rót cuộc cũng nghe thấy tôi lên tiếng, Giang Vũ Thần dường như thờ phào nhẹ nhõm, lấy cuốn sổ học ra tùy tiện giở một trang ra, “Bài này tôi không biết.”

Tôi nhìn về phía cậu ta chỉ, tầm mắt lại quay trở lại trên mặt của cậu ta, “Đó là ví dụ mẫu, có đáp án.”

“Hả?” Cậu ta cúi đầu xuống tự xem, vẻ mặt có chút không được tự nhiên, “Tôi lật sai rồi.” Sau đó, cậu ta lại lật phần phạt mấy tờ nữa, đưa ngón tay ra chỉ một đề, “Là cái này mới không biết.”

“Em xem cho kỹ rồi hãy nói.” Tôi dùng cây viết gõ gõ lên sách, “Đây là bài không cần giải đáp.”

“Lại lật sai, không được à?” Vì che giấu mình mình đỏ mặt, Giang Vũ Thần thổi một hơi làm bay mấy sợi tóc mái, rót cuộc cũng chỉ ra một bài có thể làm.

Chưa nói hai lời, tôi kéo sách qua, bắt đầu xoàn xoạt viết ở trên cuốn sách.

Không có tiếng người nói chuyện, trong phòng rất yên tĩnh, ngay cả tiếng máy lạnh phả ra cũng có thể nghe thấy được. Giang Vũ Thần ở bên cạnh tôi, cậu ta thỉnh thoảng nhìn tôi viết, rồi thỉnh thoảng lại nhìn tôi. Trong ánh mắt của cậu ta, có bộ dạng như đang muốn nói gì đó rồi lại thôi, cuối cùng, do dự một chút, cậu ta cũng không nói ra những lời mà mình định nói, mà ưỡ ỏi nằm sấp lên trên bàn.

Trong phòng đã yên tĩnh lại càng yên tĩnh hơn.

Sau khi giải xong bài toán, tôi muốn đưa sách qua cho cậu ta, nhưng mà xoay người nhìn thấy cậu ta nằm ở đó, tôi lại thu tay về. Không biết vì sao mình có thể như vậy. Chúng tôi bây giờ, rất kỳ lạ...

“Liêm Di.” Lúc này, mẹ tôi từ bên ngoài đi vào, với bộ dạng “Đã xảy ra chuyện lớn?”

“Sao ạ?”

“Mẹ thấy máy lạnh ở phòng khách bị hư rồi.”

“...” Chuyện này đúng là lớn thật

“Vậy phải làm sao? Bây giờ gọi điện cho bên sửa chữa?”

“Đã gọi rồi, nhưng mà bọn họ sẽ không tới sửa.”

“Hôm nay nóng như vậy, buổi tối Vũ Thần ngủ như thế nào đây?” Mẹ gấp đến độ trên trán cũng đổ đầy mồ hôi.

“Không sao đâu dì ạ, một đêm cũng không nóng chết được.” Giang Vũ Thần nằm ở trên bàn ngẩng đầu lên an ủi mẹ tôi, “Con không ngủ trên ghế salon, ra ban công cũng được mà.”

“Sao được chứ?” Mẹ thật sự đối xử với cậu ta rất tốt, “Nếu không hôm nay cháu vào phòng đi ngủ?” Di ien n#d ang# lle e#q qiiq on. “A...” Mẹ không cảm thấy lung túng, nhưng Giang Vũ Thần lại cảm thấy ngủ chung với cha mẹ tôi là không thích hợp.

“Nếu không thì cháu ngủ ở trong phòng của Liêm Di đi.”

Rót cuộc đẩy tới đẩy lui cái nhiệm vụ nặng nề này vẫn rơi xuống người của tôi. Nhưng mà tôi không đồng ý.

“Mẹ, vậy con phải ngủ ở đâu?”

Mẹ nhẹ nhàng chỉ chỉ sàn nhà, “Con ngủ ở dưới sàn nhà là được rồi.”

“Tại sao?”

“Con thử nhìn một chút mà xem, Vũ Thần nhỏ hơn con, nên con nhường thẳng bé đi. Hơn nữa, vốn con phải ngủ ở phòng khách, nhưng mà lần trước Vũ Thần quan tâm tới công việc của con, nên mới kêu con về phòng, bây giờ công việc bận rộn của con đã xong rồi, dĩ nhiên là Vũ Thần sẽ trở lại giường ngủ rồi.”

Vỗ tay, mẹ nói đạo lý mới rõ ràng làm sao. Tôi đối mặt với thực tế, trên mặt không biết nên đưa ra vẻ mặt gì nữa.

“...” Mẹ lôi kéo cánh tay của Giang Vũ Thần đi ra khỏi phòng tôi, “Đi lấy chăn giúp dì, trải giường của Liêm Di. Con giúp nó làm chút chuyện, trong lòng của nó cảm thấy công bằng hơn!”

Nghe lời này của mẹ tôi, tôi dờ khóc dờ cười, cái gì mà trong lòng cảm thấy công bằng với không công bằng.

...

“Ngủ rồi sao?” Trong bóng tối, từ trên giường vang lên một câu nói.

"Không có."

"Vậy sao chị không nói lời nào?" Tiếng động trở mình, sau đó đèn bàn ở trên đầu giường được Giang Vũ Thần bật lên.

Đang quen với bóng tối, đột nhiên có ánh đèn nên bị nhức mắt, tôi đưa tay lên che mắt, “Chị không có gì để nói, biết nói gì chứ? Em không có việc gì thì tắt đèn đi, chói mắt quá.”

"Không được."

"Tại sao?"

"Tôi không ngủ được."

“Em mở đèn thì lại càng không ngủ được.” Tôi lật người, đưa lưng về phía cái đèn bàn kia.

“Vậy tôi sẽ tắt đèn, chị kể chuyện xưa cho tôi.” Do dự một chút, Giang Vũ Thần tắt đèn, rồi đưa ra yêu cầu với tôi.

Kể chuyện xưa... Trong lòng tôi run lên, nhớ lại khi Giang Vũ Thần sáu tuổi, năm đó công việc của cha mẹ cậu ta rất bận, thường xuyên không trở về nhà, Giang Linh lại thường xuyên gọi tôi qua nhà cô ấy ngủ. Buổi tối Giang Vũ Thần không ngủ được, muốn Giang Linh kể chuyện xưa cho mình, nhưng mà Giang Linh buồn ngủ muốn chết, căn bản không quan tâm tới cậu ta, cho nên nhiệm vụ kể chuyện xưa lần nào cũng rơi vào trên đầu tôi. Bởi vì khi còn bé Giang Vũ Thần rất thích nghe chuyện Tôn Ngộ Không, cho nên những trích đoạn trong Tây Du ký tới bây giờ tôi vẫn nhớ rất rõ.

“Chị ngủ rồi à?” Giọng nói không kiên nhẫn đã kéo tôi trở lại từ trong hồi ức.

Tôi quay người lại, trả lời cậu ta, “Không có.”

“Vậy thì kể chuyện xưa đi.”

“Được. Em muốn nghe cái gì?”

“Chị kể cái gì thì nghe cái đó thôi.”

“Vậy thì kể Kim giác đại vương và Ngân giác đại vương...”

"Không nghe cái đó."

“Không phải em nói chị kể cái gì thì kể hay sao?”

“Nhưng mà cái đó chị đã kể nhiều lần lắm rồi!” Die6n da29n le6 quy1 d9o^h.

“Vậy thì kể ba lần đánh bạch cốt tinh!”

"Cái này cũng nghe rất nhiều lần rồi!"

“Vậy thì không kể nữa.” Rõ ràng là Giang Vũ Thần không phải là không ngủ được mà là cậu ta đang bới móc.

“Kể đi, kể đi, tôi không phản đối, thật, kể cái gì cũng được.”

"Vậy thì kể Kim Giác đại vương và ngân giác Đại Vương."

"Phốc..." Tiếng buồn cười những lại cố nén.

Cho tới khi nghe thấy như vậy, thì tâm tình buồn bực của tôi từ xé chiều tới giờ mới đỡ hơn một chút. Nhếch môi lên, tôi bắt đầu kể chuyện xưa...

"Hai Đại Vương hỏi, người là ai? Tôn Ngộ Không đáp, ta là sư huynh của Tôn Ngộ Không tên là Tôn Ngộ Thiên, ta tới báo thù cho sư đệ! Ngân giác Đại Vương không biết hồ lô của mình là giả liền hô to Tôn Ngộ Thiên! Tôn Ngộ Không trả lời, nhưng mà không bị hút vào. Ngân giác Đại Vương cảm giác rất kỳ lạ. Tôn Ngộ Không cười ha ha, lấy ra cái hồ lô thật, hô to một tiếng, ngân giác Đại Vương! Ngân giác Đại Vương đang suy nghĩ chuyện này rồi cuộc là như thế nào, thuận miệng đáp một tiếng, Ngân giác Đại Vương ở đây, lập tức liền ‘vèo’ một tiếng, bị hút vào bên trong hồ lô..."

"Phù..." Tiếng hít thở khe khẽ, hình như Giang Vũ Thần đã ngủ thiếp đi.

Tôi thở nhẹ một hơi, lật người sang bên phải. Nếu như tôi cũng có một cái hồ lô, gọi Giang Vũ Thần một tiếng, thì cũng có thể hút cậu ta vào trong đó sao? Nếu như vậy thì mấy nữ sinh trung học kia sẽ không tìm được cậu ta, thư tình cũng không đưa được. Trong bóng tối tôi khẽ nhếch khóe miệng cười nhạo, mặc dù ý tưởng rất ngu ngốc, nhưng mà tôi rất muốn thực hiện.

Qua một lúc lâu sau, ý thức của tôi càng lúc càng mơ màng, trong ánh trăng mờ, có một người nữ non gọi tên tôi.

"Liêm Di."

Tôi đang nằm mơ đúng không, không chút do dự, tôi lại nói lên ở trong giấc mơ, Liêm Di ở đây. Chẳng qua là tôi không bị hồ lô hút vào, mà lại bị một người bế lên...

Bạn đang đọc truyện *Gọi Tôi Là Chị Được Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Dấm Là Chất Xúc Tác 3

"Liêm Di, Liêm Di à, dậy đi thôi..."

"..."

"Liêm Di, mau dậy đi!"

Mở mắt ra, gương mặt của mẹ phóng đại ở trước mặt tôi.

"Sách ngoại ngữ Vũ Thần không mang theo, con mau đi đưa sách giúp thằng bé đi!"

"Mẹ đưa cũng giống nhau thôi mà?" Tôi ngáp một cái, lật người muốn ngủ tiếp. Nhưng mà đột nhiên mẹ tôi lấy sức ở đâu ra, kéo tôi lên.

"Con thử nhìn lại xem, vốn con nên ngủ dưới đất, bây giờ lại ngủ ở đâu?"

Bị mẹ nhắc nhở, tôi mới chú ý tới, không biết mình chạy lên giường từ khi nào.

"Vũ Thần còn hiểu chuyện hơn so với con. Nhanh lên một chút, đứng dậy đưa sách cho Vũ Thần. Bây giờ chạy đi, có thể gặp thằng bé ở giữa đường. Nó chưa ăn sáng, con tiện đường mua bữa sáng giúp nó."

"Vâng." Nếu như tôi còn không đồng ý, không biết mẹ sẽ cầu nhàu tôi như thế nào nữa.

Từ sau lần đi xe chờ Giang Vũ Thần, tôi chưa từng đi ra đường sớm như vậy. Sáng sớm mùa hè chính là lúc mặt trời chiếu xuống nhiều nhất, bởi vì lúc này ngoài đường đông người hơn so với thời điểm mười giờ của mùa đông, người đi học, người đi làm, người đi tập thể dục buổi sáng về, người bán đồ ăn sáng, người mua đồ ăn sáng...

"Ông chủ, cho cháu hai cái bánh bao." Tôi cũng chen vào một cửa hàng bán đồ ăn sáng.

"Có ngay." Ông chủ nhanh chóng lấy hai cái bánh bao nóng hôi từ trong lồng hấp ra.

Trước kia lúc học năm nhất trung học, bữa sáng mà Giang Vũ Thần yêu thích nhất chính là bánh bao, khi đó Giang Linh còn giễu cợt cậu ta, đặt cho cậu ta cái biệt hiệu 'Giang Bánh bao', nhưng về sau càng gọi lại càng giống như tương bánh bao.

Cầm bữa ăn sáng và cuốn sách trên tay, tôi bước đi nhanh hơn.

"Ngày mai bắt đầu thi rồi, mày học đến đâu rồi?"

"Đừng nói nữa, tao còn chưa đụng tới cuốn sách nữa."

Tôi đi ngang qua hai học sinh trung học Thất Trung, vô tình nghe được cuộc nói chuyện của bọn họ, ngày mai Thất Trung có cuộc thi cuối kỳ sao?

Càng đi về phía trước, càng có nhiều học sinh của Thất Trung, tôi bắt đầu tập trung tinh thần tìm bóng dáng của Giang Vũ Thần trong đoàn người. Nhưng mà lúc tôi vẫn còn chưa tìm được, thì đã có người tìm được trước tôi một bước.

"Vũ Thần!" Từ góc đường bên tay trái của tôi có một nữ sinh nhìn rất quen mắt nhảy lên phía trước.

Phải rồi... Đó chính là nữ sinh gặp ở trong cửa hàng áo cưới. Bước chân của tôi dừng lại, mấy học sinh phía sau đi tới thiếu chút nữa tông vào đuôi xe của tôi.

Nữ sinh kia chạy tới bên cạnh Giang Vũ Thần ở phía trước cách tôi khoảng mười mấy mét, rất hưng phấn giơ bữa ăn sáng mua ở KFC lên.

“Có rất nhiều món ăn sáng mà cậu thích này!” Nữ sinh vui vẻ ra mặt.

“Ha, cảm ơn cậu, đúng là tôi còn chưa ăn sáng đây.” Giang Vũ Thần nhận lấy, cười một nụ cười vừa lòng với nữ sinh kia.

Ánh mặt trời bao phủ xuống, hai người kia nhìn cực kỳ giống như đôi tình nhân. Nhìn bọn họ, một con nóng giận vô danh chợt thiêu đốt ở trong lòng tôi.

“Vũ Thần, học đến đâu rồi?”

“Rất tốt.”

“Rất tốt là có ý gì? Lần này có thể thi đạt điểm hết các môn sao?”

“Dĩ nhiên có thể, chỉ cần tôi muốn.”

“Thật sao? Đừng có mà khoác lác đấy!”

“Vậy chúng ta có cần đánh cuộc hay không?”

“Đánh cuộc cái gì?”

“Cậu cứ nói đi?”

Bọn họ sống vai đi ở phía trước, tôi thì giống như là tên trộm lén lút đi phía sau cách bọn họ hai thước, nghe lén bọn họ nói chuyện với nhau. Bây giờ, Liêm Di không hề giống như người đã tốt nghiệp đại học ba năm và đã đi làm rồi, mà giống như một cô bé học sinh cấp ba đầy ngây thơ, tôi chán ghét tôi như vậy. Nhưng mà lại không có cách nào dừng lại loại hành vi như thế này.

“Vậy, nếu như cậu thi không đạt điểm tất cả các môn, vậy thì hãy hẹn hò với mình một tháng, được không?”

“Được, nếu như tôi thi đạt điểm tất cả các môn, vậy thì trong kỳ nghỉ hè cậu phải béo lên mười ký.”

“Ah, cậu thật là xấu! Nhưng mà, chúng ta cứ quyết định như vậy!” Nói xong, nữ sinh vươn tay, “Đóng dấu!”

“Đừng có trêu con.” Giang Vũ Thần đưa tay ấn đầu nữ sinh xuống, sau đó hai người đùa giỡn với nhau ở trên đường giống như đôi tình nhân.

Đúng là hai người không sợ bị trêu! Thành tích của Giang Vũ Thần như thế nào mà muốn đạt điểm tất cả các môn? Cậu ta đánh cuộc với nữ sinh kia như vậy chính là muốn hẹn hò với người ta mà thôi! Tôi ở phía sau hai người càng nhìn càng cảm thấy tức giận, cuối cùng nhịn không được, tôi gọi cậu ta lại.

"Giang Vũ thần!"

“Hả?” Cậu ta quay đầu lại thấy người gọi là tôi thì rất kinh ngạc, lập tức ngưng đùa giỡn với nữ sinh kia. “Sao chị lại tới đây?”

“Tôi không đúng lúc à?” Tôi cười nhạt nói, sau đó đem sách kín đáo đưa cho cậu ta, “Sách của cậu, để lung tung sẽ làm phiền tới người khác!”

“...” Bị tôi nói như vậy, hiển nhiên là cậu ta bị mất mặt.

Nữ sinh lần trước gặp ở cửa hàng áo cưới nhìn tôi với bộ dạng ‘Chị là thần thánh phương nào’, bây giờ lại càng nhìn tôi với ánh mắt nghi ngờ. Kéo ống tay áo của Giang Vũ Thần, cô ta hỏi: “Đây là ai vậy? Tại sao sách của cậu lại ở trong tay của chị ấy?”

“Chuyện này... Đây là bạn của chị tôi.” Do dự một chút, Giang Vũ Thần mở miệng giới thiệu tôi như vậy.

Bạn của chị tôi... Giới thiệu như vậy hoàn toàn khác với lúc giới thiệu tôi với La Tân, có phải bởi vì cậu ta đang đứng cạnh cô nữ sinh mà cậu ta có tình cảm hay không?

Trong lòng tôi quá chua, tôi thật sự không muốn nán lại ở trước mặt họ thêm một giây phút nào.

“Không còn gì nữa, tôi đi đây.”

Vào lúc tôi xoay người, Giang Vũ Thần còn gọi tôi, “Trên tay chị là cái gì vậy?”

“...” Tôi liếc mắt nhìn đồ ăn sáng KFC ở trên tay của cậu ta, thuận miệng nói, “Không có gì.”

Xoay người đi thẳng về phía thùng rác ở ngoài đường, tôi vẫn còn bức mình ném thẳng bánh bao vào trong thùng rác. Trong hai mươi sáu năm đây là buổi sáng sớm mà tôi cảm thấy tệ nhất...

“Gọi em kia, này, quản lý gọi em kia.”

“...”

Giang Vũ Thần, cái đồ ngu ngốc, đồ chuột chết, đồ đần, đồ chó chết! Bản thân tôi đang vẽ đầy những hình người xấu xa bị ối để chửi Giang Vũ Thần, sau đó bên cạnh mỗi hình người như vậy tôi lại vẽ những cái bẫy rập, không sai, tôi chính là người phụ nữ có lòng dạ ác độc, tôi muốn cho cậu ta ăn cái gì thì nghiền chết, đi bộ thì bị tảng đá rơi vào chân, ở dưới lầu nói chuyện thì bị người ta hắt nước vào! Càng nói càng nghiện, quả thật bây giờ tôi muốn từ chức để trở thành họa sĩ vẽ tranh biếm họa, vẽ một cuốn manga Giang Vũ Thần xui xẻo!

“À!” Không biết ai ném một cục giấy vào ngay giữa đầu của tôi.

Vừa ngẩng đầu lên nhìn, thì ra là Minh Chí.

“Sao vậy?” Tôi nghi ngờ hỏi.

“Quản lý gọi em đây, em không nghe thấy à?”

“Lúc nào vậy?”

Minh Chí thất bại lắc lắc đầu, “Ba phút trước, em đi nhanh lên một chút đi!”

“À? Dạ được.” Tay chân tôi loạn xạ đem ‘tác phẩm’ của mình kẹp vào bên trong cuốn tạp chí, rồi vội vàng đi tới phòng của quản lý.

Đi vào, quản lý nhìn tôi với vẻ mặt ‘rót cuộc cô cũng tới’, nói: “Không dễ dàng nhì.”

“Cái gì không dễ dàng ạ?”

“Gọi cô vào không dễ dàng chứ sao.”

“Ha ha ha ha.” Khẽ định lúc này nụ cười của tôi rất khó coi.

Quản lý lấy một tờ poster lớn, đưa cho tôi, “Xem một chút xem là cái gì.”

Sẽ là cái gì? Tôi tò mò đặt tờ poster lên trên bàn, sau khi nhìn thấy nội dung bên trong thì tất cả tâm tình buồn bực ở trong người chợt tan biến hết.

Là tấm poster tuyên truyền của trường trung học tư nhân kia! Trên đó là hình của người mẫu mặc quần áo do tôi thiết kế! Trong lúc bắt chợt, tôi có cảm giác cực vui, kích động tới mức muốn khóc, mặc dù lúc học đại học, tác phẩm thiết kế thời trang của chúng tôi đã được tham gia triển lãm nghệ thuật của trường học, nhưng mà dù sao thì đó cũng chỉ là hoạt động của trường học, mà bây giờ thiết kế của tôi rốt cuộc đã có thể lưu truyền rộng rãi ở trong xã hội...

Ở trong poster, cô gái có diện mạo điềm tĩnh, đáng yêu, mặc thiết kế đồng phục xuân hạ của tôi, quả thật là phù hợp vô cùng! Nhưng mà nam học sinh mặc đồng phục thu đông... Đáng đáp quả thật tuần tú hơn người khác, lại có tướng như mình mình, nhưng mà tại sao khi mặc đồng phục do tôi thiết kế vào lại không có chút nào phù hợp với lòng tôi...

“Quả nhiên, quần áo mình thiết kế phải do người trong lòng mặc mới có thể đạt được hiệu quả tốt nhất.” Lúc ở cửa hàng áo cưới, Minh Chí đã nói một câu như vậy, lúc này chợt lại vang vọng ở bên tai của tôi.

Quần áo mình thiết kế phải do người trong lòng mặc mới có thể đạt được hiệu quả tốt nhất... Lúc thiết kế áo cưới, Minh Chí nghĩ tới bạn gái của mình, lúc tôi thiết kế đồng phục, là nghĩ...

Hốc mắt bắt đầu nóng lên, tôi biết rồi, cho dù tôi mắng Giang Vũ Thần khiến cho người ta chán ghét như thế nào, nhưng mà tôi cũng không thể ghét được cậu ta! Cho dù cậu ta có trẻ con hơn nữa, tình cảm sẽ không chính chắn, cả người trên dưới đều là khuyết điểm, nhưng mà trong mắt của tôi cậu ta vẫn không thể bị thay thế được! Giang Vũ Thần, tôi muốn thành thật, trước khi tôi thực sự đổi mặt, cậu đừng có thay lòng có được không?

Không làm ‘sói đến đây’ (Chắc là sợ giống như cậu bé trong truyện cậu bé chăn cừu và chó sói).

Bạn đang đọc truyện *Gọi Tôi Là Chị Được Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 37: Dấm Là Chất Xúc Tác 4

Editor: Táo đồ phổ núi

“Mẹ, Vũ Thần vẫn còn chưa đi học về à?” Tan việc về nhà, tôi đi khắp các phòng cũng không tìm thấy bóng dáng của Giang Vũ Thần.

Mẹ bê mấy món ăn đã được nhặt xong đi vào phòng bếp, “Chưa thấy về, bình thường thì giờ này đã sớm trở về rồi, không biết hôm nay ở trường có chuyện gì nữa?”

“Ngày mai có cuộc thi rồi thì có chuyện gì được?” Trong lòng khẩn trương, càng ngày càng sợ hãi và lo lắng, không phải nữ sinh kia lại hẹn cậu ta đi ra ngoài đấy chứ? Tay cầm điện thoại di động ở trên bàn lên, chạy ra ngoài ban công, Giang Vũ Thần phải mau về nhà, không được đi hẹn hò!

. "Tút TUT TUT ——" Điện thoại đổ chuông.

Giang Vũ Thần, nghe điện thoại đi! Lần đầu tiên tôi gọi điện thoại cho cậu ta mà cảm thấy khẩn trương như vậy, giống như là chỉ cần chậm một giây, tôi sẽ mất đi cậu ta vậy...

Lại bấm số của cậu ta một lần nữa, lần này cuối cùng tiếng chuông cũng kết thúc.

“A lô?” Đầu bên kia điện thoại Giang Vũ Thần đang ăn cái gì đó.

“Cậu đang ở đâu?”

"Sao vậy? Cháy nhà rồi à? Có vẻ như chị đang rất gấp."

"Về nhà."

"..." Cảm thấy giọng điệu của tôi so với trước đây không giống nhau, một lúc lâu sau Giang Vũ Thần vẫn không phản ứng kịp, trầm mặc một lúc lâu, cậu ta buồn bực nói, “Chị là Giang Linh hay là Liêm Di?”

Bối rối! Ngay cả giọng của tôi cũng không phân biệt được?

Lúc này, bên kia điện thoại vang lên một giọng nói mà lúc sáng tôi đã nghe qua, “Là chị của Vũ Thần? Tôi cũng nói với chị ấy hai câu đi!”

Bọn họ thật sự ở chung một chỗ... Trong lòng của tôi như bị người ta dùng sức nhéo một, tôi chỉ chậm chạp hơn nửa nhịp, cậu ta sẽ không thay lòng đổi dạ đấy chứ?

“Cậu ăn đồ của cậu đi!” Bên trong điện thoại, Giang Vũ Thần nói với nữ sinh kia.

"Hừ!"

“A lô, bây giờ tôi đang đi ăn với bạn học của tôi, một lát nữa thì về.” Một lần nữa trở lại cuộc trò chuyện, cậu ta không nhanh không chậm nói.

Một lát nữa thì về, nhưng mà tôi lại không thể chờ được lâu như vậy, trong lúc bất chợt, tôi hiểu được cảm giác lúc trước Giang Vũ Thần vội vàng gọi điện thoại cho tôi. Lúc tôi và Minh Chí đi chung, hẳn là cậu ta cũng có tâm trạng nóng nảy như thế này.

“A lô? Đang nghe chứ? Tôi đi một lát rồi về.” .

“Không được, lập tức trở về ngay.” Lúc nói lời này ra, tôi cũng bị lời nói tùy hứng này của mình làm cho sợ.

"Rốt cuộc thì bị làm sao, hôm nay chị rất lạ."

"Tôi..." Tôi thật sự trở nên rất lạ, hơn nữa còn nói láo, "Giang Vũ Thần, mau trở về nhanh lên, mẹ không có ở nhà, tôi... tôi bị đau bụng."

"Đau bụng?! Chị ở nhà chờ một chút, tôi lập tức trở về, đừng có uống thuốc linh tinh!" Giọng điệu khẩn trương của cậu ta khiến cho tôi như được uống một liều thuốc an thần.

Tôi thở phào một, nhanh trở về đi! Sau khi cúp điện thoại, tôi đứng một mình ở ban công bỗng dưng cười ngây ngô, bây giờ sao tôi lại giống như Giang Vũ Thần trước kia như vậy? Một người thì luôn bị trẹo chân, một người thì luôn bị đau bụng...

Trước khi làm cơm tối xong, Giang Vũ Thần thở hổn hển xuất hiện ở cửa.

Nhìn thấy tôi, cậu ta lập tức khẩn trương hỏi thăm, “Đã tốt hơn chút nào chưa? Hay là bây giờ đi bệnh viện?”

Không có thay lòng đổi dạ không? Nhìn quần áo trên ngực của Giang Vũ Thần bị mồ hôi thấm ướt một mảng, mồ cò trong bụng chính là cảm giác trong lòng tôi lúc này.

“Cười cái gì?” Nhíu chặt chân mày, cậu ta nghi ngờ nhìn tôi.

"Không có gì."

Lúc này, mẹ tôi từ phòng bếp bê đồ ăn đi ra, nhìn thấy Giang Vũ Thần trở về, nói: “Mới vừa rồi Liêm Di còn hỏi đi sao con chưa trở về nhà, sau đó thì Vũ Thần liền về, đúng là nhắc Tào Tháo, thì Tào Tháo tới ngay.”

“Ồ...” Sau khi nghe thấy câu nói này của mẹ tôi, Giang Vũ Thần cũng hiểu ra, sắc mặt cậu ta trở nên khó coi, vút cặp sách xuống dưới ghế salon, cậu ta quay lại phía tôi đang đóng cửa nhỏ giọng hỏi, “Giờ vui lắm sao?”

“Hả?” Không hiểu sao cậu ta lại tức giận.

“Giờn cái gì vui?” Mẹ tôi chen vào hỏi.

“Không có gì.” Bây giờ Giang Vũ Thần vẫn còn bộ dạng thờ hồng học, xem ra mới vừa rồi đã chạy rất gấp.

“À, Vũ Thần đi rửa tay đi.” Sau khi mẹ dọn đồ cậu ta xong thì lại hướng về phía tôi nói, “Tới bê com giúp mẹ.”

“Dạ.”

Tôi đi vào nhà bếp, Giang Vũ Thần cũng đi về phía bên này, hai chúng tôi càng đi lại gần, rốt cuộc cũng mặt đối mặt, nhưng mà bây giờ cậu ta lại không thèm nhìn tôi lấy một, mà đi vòng qua người tôi.

“...” Sao vậy nhỉ?

Tất cả đồ ăn đều được đặt lên bàn, chúng tôi cũng ngồi xuống bàn ăn.

“Vũ Thần, ngày mai có cuộc thi rồi, ăn nhiều một chút.” Mẹ vừa nói vừa lột trứng tôm cho Vũ Thần.

“Vâng, cảm ơn đi.”

Hai người thân thiết giống như tôi là người ngoài trong căn nhà này vậy, ăn giấm với mẹ, rồi lại ăn giấm vì Giang Vũ Thần không để ý tới tôi, rốt cuộc tôi không chịu được nữa, đặt chén com trong tay mình xuống, múc cho mẹ một chén canh đậu xanh, Die6n da29n rồi lại múc cho cậu ta một chén nữa. Chẳng qua khi tôi đưa tới trước mặt Giang Vũ Thần, cậu ta lại không chịu nhận lấy.

“Tôi không khát, chị tự uống đi.”

“...” Tôi thật sự không biết mình đã trêu chọc cậu ta lúc nào, nếu như là bởi vì tôi đã lừa cậu ta, vậy thì cũng không cần như vậy chứ, trước kia cậu ta đã lừa gạt tôi không biết bao nhiêu lần. Chẳng lẽ... Bởi vì tôi lừa cậu ta về nhà, khiến cho cậu ta không thể hẹn hò với nữ sinh kia được nữa, nên cậu ta mới tức giận như vậy sao? Đã nói vậy, không uống thì tôi uống... tôi cũng đang khát đấy.

Ứng ực, một chén canh đậu xanh thật to, tôi uống hết sạch. Một chén không đủ, tôi lại múc thêm một chén nữa.

“Con giảm cân? Muốn uống nước canh cho no bụng à?” Về mặt của mẹ đầy kinh ngạc hỏi tôi.

Giang Vũ Thần ở đối diện cũng mang theo nét mặt ‘nghĩ vẩn’ giống như vậy.

“Con khát nước quá, không được à...?” Nói xong, tôi lại ngửa cổ uống từng ngụm từng ngụm, nhưng mà mới uống được một nửa ——

“Con bé này, có phải bị bệnh tiểu đường rồi không hả?”

“Phụt ——” Nửa chén canh đậu xanh còn dư lại lập tức bị tôi phun ra ngoài, “Khụ khụ khụ ——”

Mẹ, ai nói khát nước thì nhất định sẽ bị bệnh tiểu đường?

Nằm ở trên bàn ho khan một hồi xong, lúc tôi ngẩng đầu lên, tôi chợt bật cười. Giang Vũ Thần ở đối diện bị nước phun từ trên lông mi chạy xuống dưới sống mũi, rồi chảy qua đôi môi, cuối cùng rơi xuống mặt bàn.

“Cái con bé này, đúng là ——” Die6n da29n Mẹ vỗ mạnh lên lưng tôi một, “Nhanh đi lấy khăn lông cho Vũ Thần!”

“Dạ, dạ!”

...

“Xin lỗi, tôi đã nói xin lỗi nhiều lần rồi, cậu cũng đừng có tức giận nữa, để cho tôi giúp cậu học đi.”

Sau khi ăn com tối xong, mẹ mang com tối cửa hàng cho ba, bây giờ trong nhà chỉ còn hai người là tôi và Giang Vũ Thần.

“Không cần, tôi mua sách ôn thi rồi.”

“Mua lúc nào vậy?” Tôi chỉ chỉ vào tài liệu học tập ở trên bàn.

“Làm sao?” Rốt cuộc Giang Vũ Thần cũng quay đầu nhìn tôi, “Chị muốn cho tôi tiền tiêu vặt sao?”

Bốn mắt nhìn nhau, thật ra tôi có chút xấu hổ, cảm thấy nhiệt độ trên gương mặt của mình tăng lên, tay cũng bắt đầu có những động tác nhỏ, “Chuyện đó, tôi có chuyện muốn nói với cậu.”

Cậu ta nhướn mắt, “Chuyện gì?”

“Hôm nay tôi...” Lời nói mới nói ra được một nửa, thì điện thoại của Giang Vũ Thần đổ chuông.

“Chờ một chút.” Cậu ta lấy điện thoại di động ra, nhấn nút trả lời. “Chuyện gì?”

“Vũ Thần, chuyện đó...” Tôi ở bên cạnh cậu ta nhưng không nghe được người trong điện thoại đang nói cái gì, nhưng mà có thể xác định được, người gọi điện thoại tới chính là nữ sinh.

“Tùy tiện, loại chuyện như vậy thì chờ sau khi thi xong sắp xếp tiếp.”

“Được rồi... Die^n dan & le^ê quy/y do^nn . Chuẩn bị... Có lên nhé!”

“Biết rồi. Cúp đây.”

Cắt điện thoại di động, Giang Vũ Thần nhìn về phía tôi há há đầu, ý bảo có lời gì nói mau.

“Chuyện đó... Tôi muốn nói...”

“...” Cậu ta mở to hai mắt nghe tôi nói chuyện.

“Tôi muốn nói, tôi quyết...” Một lần nữa sắp xếp suy nghĩ trong đầu mình, tôi mở miệng, nhưng mà —— điện thoại di động của tôi lại vang lên.

“Nghe điện thoại đi.” Giang Vũ Thần chỉ chỉ vào điện thoại trong túi tôi.

Tôi bất đắc dĩ nhìn cậu ta, rồi lấy điện thoại di động ở trong túi ra nhìn một chút, bấm nghe điện thoại, “A lô, ai vậy?”

“Chào chị, chúng tôi là công ty XX, chủ yếu kinh doanh...”

“...” Thần kinh của tôi nhảy nhót.

“Nếu như chị gặp khó khăn về vấn đề tài chính, có thể gọi...”

“Nếu như còn gọi điện thoại tới cho tôi một lần nữa, tôi sẽ gọi 110!” Cách, tôi cúp điện thoại.

Giang Vũ Thần kinh ngạc nhìn tôi, “Hôm nay chị thật sự có chút... Có chút giống Giang Đại Linh...”

“Cậu còn nói tôi, chính cậu cũng đang tức giận còn gì?”

Bị tôi hỏi như vậy, cậu ta nheo mắt nghiêng người nhìn tôi, nổi nóng lên.

“Là bởi vì tôi bảo cậu về cắt ngang cuộc hẹn hò của cậu và cô bé kia sao?” Tôi chưa xốt hỏi.

“Uhm, chị thật sự không biết hay là giả vờ không biết?” Nghe tôi nói như vậy... Về mặt Giang Vũ Thần có chút buồn cười, “Nhưng mà, bạn học Liêm Di, bây giờ chị đang ghen đúng không?”

Rầm, cả khuôn mặt và cổ của tôi đều đỏ bừng lên.

Thấy tôi tím quẩn như thế, tâm tình của cậu ta chợt thay đổi trở nên vui vẻ, “Thật sự là ghen?”

“Chuyện đó... Tôi...” Bây giờ, nhân dịp lúc này, tôi sẽ nói cho Giang Vũ Thần cậu biết, tấm lòng chân thật của Liêm Di...

“Reng reng reng ——” Lại vào thời khắc mấu chốt, điện thoại trong phòng khách chợt vang lên.

OMG! Muốn điên lên rồi! Nhưng mà vào lúc tôi chuẩn bị chạy ra phòng khách rút dây điện thoại, thì Giang Vũ Thần với vẻ mặt phẫn hận chạy ra khỏi phòng trước tôi một bước. Die^n dan & le^ê quy/y do^nn . Năm giây sau...

“Điện thoại di động của chị!” Trở lại trước mặt tôi, sau khi cậu ta tháo pin điện thoại di động của mình ra, rồi lại tháo pin điện thoại của tôi ra.

Rốt cuộc không còn tiếng chuông điện thoại quấy rầy chúng tôi nữa.

Cả căn phòng đều yên lặng, Giang Vũ Thần ở trước mặt thì nhìn tôi với ánh mắt trông đợi, “Chị muốn nói cái gì với tôi?”

“...” Tôi khàn khàn nhếch môi, “Tôi... Không muốn làm ‘sói đến kìa’, tôi cũng không thể để ý nhiều như vậy, bây giờ tôi chỉ muốn nói cho cậu biết, ngày mà cậu chờ tôi thành thực đã đến.”

Rốt cuộc nghe được lời thật lòng của tôi, Vũ Thần cười ngây người, mặc dù không nói gì cả, nhưng mà trên mặt lại tràn đầy hạnh phúc.

“Tôi cũng thích cậu.” Lần đầu tiên thổ lộ với người khác, tôi xấu hổ cúi đầu.

Mấy giây sau, một bàn tay to đặt ở trên đầu của tôi.

“Vậy bắt đầu từ hôm nay, sau này cũng không được bắt tôi gọi chị là chị gái nữa.”

“Được.”

“Đúng rồi!” Đột nhiên Giang Vũ Thần lấy tay của mình ra, “Sau này nói dối cũng không được lấy lý do là bụng của chị bị đau nữa!”

“Tại sao?” Tôi ngẩng đầu nhìn cậu ta.

Một tia xấu hổ thoáng qua trong mắt cậu ta, “Lần trước bụng của chị bị đau đã dọa tôi sợ.”

Hoá ra là như vậy...

Tôi gật đầu một, “Được! Nhưng mà sau này cậu cũng không thể đi hẹn hò với cô gái kia nữa.”

“Bọn tôi đi hẹn hò khi nào chứ, lần trước gặp ở cửa hàng áo cưới, là do cô ấy đi ra ngoài mua sách tham khảo cùng tôi, hôm nay đi ăn chung cũng không chỉ có hai người bọn tôi, tính cả những bạn học khác, tổng cộng có cả mười người đấy.”

“Thật sao?”

“Nhưng mà, chị phải đồng ý với tôi sau này không được đi tới nhà của chú nữa, vậy thì tôi sẽ đồng ý với chị sau này sẽ không nói chuyện với bạn học nữ ở trong trường!”

“Không phải cậu cũng thích Minh Chí sao?”

“Không phải là không thích, cũng bởi vì thích chú ấy, cho nên mới không muốn chị ở cùng chú ấy. Em cảm thấy chú ấy rất có sức hút, mà người như chị lại không có lực phòng ngự...”

“Cậu mới không có lực phòng ngự!”

“Thật sao?”

Hai chúng tôi ở cùng nhau mặc dù đối đáp rất trẻ con, nhưng mà bây giờ tôi lại cảm thấy rất vui vẻ, rất hạnh phúc.

Nhưng mà cuộc sống nhất định có được, có mất, lúc tôi nhất tình yêu lên, cũng vứt đi một gì đó. Nếu như quan tâm thứ gì đó, sau khi vứt đi sẽ khiến cho tôi bị ảnh hưởng, giống như ham ngủ ở trên xe buýt, đánh mất chiếc dù che mưa, sau khi bước xuống xe, tôi sẽ bị mưa làm ướt hết quần áo.

Bạn đang đọc truyện *Gọi Tôi Là Chị Được Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Cuộc Sống Che Giấu Người Thân 1

Editor: Táo đỏ phổ núi

“Bạn yêu dấu, ngày mai mình đi xe lửa, năm giờ chiều sẽ tới trạm, tới đón mình nhé!”

“À...” Đối với yêu cầu của Giang Linh, đây là lần đầu tiên tôi do dự.

“Sao thế?”

“Chuyện đó...” Một người là chị, một người là em, tôi ở giữa không biết nghiêng về bên nào?

“Không đi! Không đi!” Vũ Thần ở trước mặt tôi nói bằng khẩu hình miệng, hai cánh tay bắt chéo tạo thành chữ ‘X’, sợ tôi đồng ý, gấp đến độ gio chân.

“Sao vậy?” Giang Linh ở bên kia điện thoại rất buồn bực.

“Minh... Ngày mai mình phải làm thêm giờ.” OMG! Giang Linh, tha thứ cho mình đi, mình bắt đắc dĩ mới phải nói dối. Trước đây mình đã đồng ý với Vũ Thần, đi tham gia buổi party mừng kết thúc cuộc thi cùng với cậu ấy rồi.

“Cái gì chứ, thằng nhóc Giang Vũ Thần kia thì bảo là ngày mai đi tham gia lễ kết thúc khóa học, cậu lại phải làm thêm giờ, vậy thì không ai đi đón mình

à!” Giang Linh ở bên kia như muốn nổi điên. “Tại sao tôi lại có số khổ, mạng khổ như vậy chứ?!”

"Giang Linh ——" Tôi không đành lòng, nhưng mà Vũ Thần ở một bên giờ một tờ giấy trắng lên, trên đó viết, "Nếu như chị đồng ý, tôi liền nhảy lầu!"

Đồ mồ hôi. Nhảy lầu...

Cậu ta lại nói chuyện mà không lên tiếng, “Chị ấy cũng đâu phải không biết đường, không cần phải bận tâm! Sau này cho chị ấy ăn mấy món ngon, chị ấy sẽ cười vui vẻ vỗ tay hoan hô!”

Đồ mồ hôi. Nói Giang Linh giống như một đũa ngọc vậy.

“Thôi, thôi, không làm khó cậu nữa, haiz —— xem ra mình vẫn phải nhanh chóng đi tìm đàn ông thôi! Cậu đã nói với dì giúp mình chưa?”

“Ừ, Tao do kẻ quý đđono. nói từ mấy ngày trước rồi, mẹ mình nói, cậu mà về là lập tức có thể sắp xếp xem mắt với mấy người luôn, nghe nói có thông tin của Giang Linh dán lên ở hội xem mắt, lập tức có rất nhiều người muốn hẹn gặp cậu.”

Nghe thấy bản thân mình được hoan nghênh, Giang Linh ở bên kia không còn cảm giác mất mát như vừa rồi nữa, mà há hê cười lớn, “Mình là ai chứ! Mình là người mà hoa gặp hoa nở, xe gặp xe chở, bìa nhìn thấy tự động mở nắp, chính là được vạn người mê!”

Tôi còn chưa có phản ứng gì, nhưng mà Vũ Thần ghé vào nghe lén lập tức che miệng lại muốn nôn ra.

“Tiếng gì vậy? Bên cạnh cậu có phụ nữ mang thai sao?”

Phụ nữ mang thai, tôi nhìn Vũ Thần vẫn còn đang nôn ọe, nhếch miệng cười, “Có một người, người này có vẻ bề ngoài hơi giống với Giang Linh.”

“Chẳng lẽ là chị em thất lạc nhiều năm của mình.”

“Cậu nhiều lời quá đi!”

“Được rồi, không lãng phí tiền điện thoại, ngay mai về rồi, gặp mặt lại nói chuyện tiếp!”

“Được, tạm biệt.” Cúp điện thoại của Giang Linh, trong lòng tôi cũng nổi lên những đám mây đen nho nhỏ.

Sau khi Giang Linh trở về, nếu như biết bạn thân và em trai của mình yêu nhau, giữa hai chúng tôi không biết có sinh ra khoảng cách gì không, nếu như ngay cả Giang Linh cũng phản ứng mãnh liệt, vậy chuyện này... Dừng lại ở đây, chuyện sau đó, tôi cũng không dám tưởng tượng tiếp.

“Sao vậy?” Giang Vũ Thần thấy tôi hoảng thần, thì lại bên cạnh ngồi hỏi tôi.

“Tôi đang nghĩ, sau khi Giang Linh trở về, hai chúng ta nên làm thế nào?”

Vũ Thần không chút do dự trả lời, “Giang Đại Linh dần như vậy, mà chúng ta lại che giấu người thân giỏi như vậy, chuyện này sẽ không bị lộ ra, cho dù ngày nào đó chúng ta bị xui xẻo, bị phát hiện ra, vậy thì cũng đợi tới lúc thật sự bị phát hiện lại tiếp tục suy nghĩ tiếp. Tôi muốn lúc hai chúng ta ở cùng một chỗ thì sẽ thật vui vẻ.” Nói xong, ngón tay của Giang Vũ Thần kéo khước miệng của tôi lên, “Lúc chụp hình, chúng ta đều nói —— cà!”

"Còn dưa chuột đâu!"

Tao do kẻ quý đđono. “Dưa chuột không được, vậy không phải tất cả đều là người miệng vừa dài vừa rộng hay sao.”

Nhìn gương mặt tươi cười của Vũ Thần, tôi quét hết mây đen ở trong lòng, nếu lúc đó quyết định thành thực, vứt hết bận tâm, vậy bây giờ còn nhớ tới chúng làm cái gì? Ở cùng một chỗ, chúng tôi cần phải hưởng thụ thời gian ở bên nhau. Giống như Vũ Thần nói, hai chúng tôi ở cùng một chỗ thì luôn rất vui vẻ.

“Tôi đã nói cậu không được mặc cái áo trắng kẻ xanh này rồi, làm sao cậu còn mặc?” Để cho tôi xuống lầu trước, sau đó Giang Vũ Thần xuống lầu sau, tôi biết là cậu ta khôn vặt. “Tôi là đường kẻ nhỏ, cậu là đường kẻ to, đều là áo trắng kẻ xanh, rất giống áo tình nhân, đi ngoài đường nhìn rất ngu ngốc!”

“...” Vũ Thần mờ một mắt, nhắm một mắt không nói lời nào làm mặt quỷ với tôi.

“Rõ là...” Tôi gạt cậu ta đang đứng chắn ở cửa cầu thang, “Tôi đi lên thay bộ khác.”

“Haiz ——” Cậu ta ngăn tôi lại, mạnh mẽ kéo tôi đi về phía cửa chính của chung cư, “Thời gian cũng tới rồi, đừng thay nữa, đi nhanh lên, nếu không lại để cho bọn họ chờ sốt ruột, sẽ bị phạt phải thanh toán tiền!”

“Tôi bị thanh toán tiền cũng không mặc quần áo này ——” Mặc dù sức lực của mình không thể sánh bằng với Giang Vũ Thần, nhưng mà tôi lại không từ bỏ giây phút.

“Không được, tiền của chị cũng đều là tiền của tôi, chị không quý trọng nhưng mà tôi cũng sẽ rất xót đấy.”

Mặc kệ tôi nói cái gì, Giang Vũ Thần cũng nhất định không để cho tôi quay trở lại thay quần áo, cuối cùng vừa lừa gạt, vừa dụ dỗ, hai chúng tôi cũng

ngồi lên xe buýt.

“Đúng là tính tình trẻ con, bạn học, chị thật sự lớn hơn tôi sao?” Sau khi lên xe, nhìn thấy tôi vẫn còn rất ảm ức, Vũ Thần dùng vai đụng đụng vào người tôi, đùa giỡn nói.

“Nói nhảm.” Tôi liếc mắt nhìn cậu ta nói.

“Có thật không ——” Cố ý kéo dài giọng ra, cậu ta lại dùng bả vai đụng vào tôi.

Lần này đúng lúc xe buýt quẹo phải, theo quán tính, bả vai cậu ta đụng vào người tôi, tôi nghiêng một cái, đầu đụng vào cửa kính xe.

“Cộp” một tiếng, hấp dẫn sự chú ý của mọi người trên xe. Tôi ôm đầu, đỏ mặt. Giang Vũ Thần ở bên cạnh hồi hộp nhìn thôi, “Không bị sao chứ?”

“Không sao...” Tao do lê quý đôn. Tôi đang muốn trả lời cậu ta. Cậu ta lại đưa tay lên sờ sờ lên tấm kính.

“Ôi trời ơi! Tấm kính này không bị hư đấy chứ?”

"Ha ha ha a..." Mọi người ở trên xe cũng bị cậu ta chọc cười.

Về mặt Giang Vũ Thần tự hào, nhưng mà tôi lại không thể nào mở lòng được, đây vẫn là lần đầu tiên tôi xấu hổ ở trước mặt nhiều người xa lạ như vậy. Vừa lúc đó, Vũ Thần lại đột nhiên ôm lấy bả vai của tôi, nhìn về tất cả mọi người đang nhìn chúng tôi nói, “Cô ấy tên là Liêm Di, là bạn gái của tôi, rốt cuộc hai chúng tôi cũng ở cùng một chỗ!”

“Tốt!”

“Chúc phúc cho hai người nhé!”

“Thật sự là khiến cho người ta hâm mộ!”

Tiếng vỗ tay bôm bốp, Vũ Thần hí hửng cười với tôi nói. Nếu chuyện hai chúng ta yêu nhau không có cách nào nói cho người thân quen biết được, vậy thì trước tiên tôi sẽ nói cho những người không quen biết nghe.”

Tôi dựa vào trên vai của cậu ta, nhìn ánh mắt của cậu ta, và cả đường cong hạnh phúc trên khóe miệng, bên tai tôi còn nghe thấy tiếng tim mình đập.

“Sao giờ mới đến?” Vừa vào cửa đã nhìn thấy La Tân cầm một chai rượu quơ quơ về phía Vũ Thần, nhìn thấy tôi cũng tới, cậu ta cọt nhả chạy qua lôi kéo tôi, “Chị ——”

“Lấy cái móng vuốt đầy dầu mỡ của cậu ra!” Vũ Thần gạt tay tôi từ trong tay của La Tân, sau đó hào hứng nói với cậu ta, “Sau này nếu như cậu gọi Liêm Di là chị, vậy thì hãy gọi tôi là anh rể đi.”

“Anh rể?”

“Ôi, gọi hay lắm!” Vũ Thần nheo mắt lại về mặt hư hỏng.

“Ai gọi cậu chứ, tôi đang đặt ra câu hỏi!” La Tân đùa giỡn đánh vào Vũ Thần, “Nhưng mà,” Cậu ta nắm lấy bả vai Vũ Thần hỏi, “Cậu thật sự túm được chị ấy vào tay rồi hả?”

“Là bạn học Liêm Di chủ động tỏ tình với tôi đấy!” lê quý đôn. Lúc nói lời này, về mặt Giang Vũ Thần mới kiêu ngạo làm sao.

“Vậy thì thật sự chúc mừng, chúc mừng!”

“Cùng vui, cùng vui nào.” Nói xong hai người nhiệt tình ôm. Còn tôi thì vừa cảm thấy lúng túng vừa đỏ đầy mặt hỏi.

Ngồi ở trong đám những bạn học, Tiểu Ninh đứng lên ngoắc ngoắc tôi, “Chị, đừng ở bên cạnh hai tên ngu ngốc đó, sẽ bị lây, đến chỗ của em lấy đồ nướng ăn đi! Có cánh gà còn có cả thịt dê nữa!”

“Được.” Tôi di chuyển bước chân, đang muốn đi lại chỗ của Tiểu Ninh, nhưng mà phát hiện bên cạnh Tiểu Ninh chính là nữ sinh mà hôm trước cá cược với Vũ Thần. Hơn nữa nghe thấy quan hệ của tôi và Vũ Thần là quan hệ bạn trai bạn gái, cô ta nhìn tôi với vẻ mặt không muốn gặp.

Thấy tôi có chút do dự, Tiểu Ninh thúc giục, “Mau lại đây đi chị.”

Die enda anleequydon. “Ừ.”

Khi tôi ngồi xuống bên cạnh nữ sinh kia và Tiểu Ninh, tôi vốn cho là nữ sinh kia sẽ không để ý tới tôi, nhưng mà không ngờ được, cô ta lại chủ động bắt chuyện với tôi.

“Chị, chúng ta đã gặp nhau chưa?”

Tôi gật đầu một cái, cười trả lời, “Ừ, đã gặp hai lần.”

“Một lần ở cửa hàng áo cưới, một lần ở trên đường có đúng không?”

“Đúng vậy.” Không biết nữ sinh này muốn nói gì với tôi.

“Nhớ lúc gặp mặt ở trên đường, Vũ Thần nói chị là bạn của chị Giang Linh.”

“Đúng vậy.” Rốt cuộc cô ta muốn nói cái gì?

“Chị lớn hơn Vũ Thần mấy tuổi?”

“...” Cái vấn đề này, tôi do dự.

Nữ sinh nhìn tôi hỏi, “Chị lớn hơn Vũ Thần mấy tuổi?”

“Chị Lệ Viên đúng là quần nhiều chuyện thật, chị Liêm Di và chị Giang Linh cùng tuổi, biết chưa? Cho nên chị gọi chị ấy là chị, cũng không sai chút nào.” Tiểu Ninh chen lời vào, vừa nói vừa gấp một cánh gà nước cho tôi, lại rót cho tôi một ly nước trái cây.

“Cám ơn Tiểu Ninh nhiều.” Tôi nói sau đó quay đầu lại, bây giờ nữ sinh có tên là Lệ Viên kia đang dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn tôi.

“Đó chính là chín tuổi sao?”

Những bạn học khác ở xung quanh nghe thấy cụm từ ‘chín tuổi’, thì toàn bộ đều mang vẻ mặt kinh ngạc, hơn nữa không biết Giang Vũ Thần bị La Tân kéo đi đâu, tình huống như vậy khiến tôi rất lúng túng. Nhưng mà cũng may bên cạnh tôi còn có Tiểu Ninh.

“Vậy thì có làm sao? Bây giờ chị em yêu nhau chính là một mối mà! Chị Lệ Viên nếu như hâm mộ, vậy thì đi tới sân trường của trường của trung học năm nhất mà tìm những bé trai đi!” Nói xong Tiểu Ninh còn cười hi hi ôm lấy cổ của tôi, rất thân mật, giống như chúng tôi là chị em ruột vậy. “Hơn nữa chị của chúng ta không giống một người hai sáu tuổi chút nào, da rất đẹp, nói chị ấy giống như sinh viên năm nhất cũng không quá!”

“Phải ha, mới vừa rồi tôi thật sự cho rằng chị ấy là sinh viên đại học.”

“Về bề ngoài của chị ấy rất LOLI!”

Lời nói của Tiểu Ninh được đồng cảm, nhìn mấy học sinh không còn kinh ngạc tuổi tác của tôi nữa, sự khâm trọng trong lòng của tôi cũng nhẹ nhõm đi.

“Hơn nữa chị của chúng ta còn là chuyên gia thiết kế thời trang đó! Sau này quần áo của mọi người đều do chị ấy thiết kế!” Tiểu Ninh càng nói càng vui mừng, lúc này tôi mới phát hiện, cô nhóc này và Giang Vũ Thần có một đặc điểm chung đó là mồm mép như ngựa phi. “Khoảng hai năm nữa thì chị ấy có thể đi nước Pháp để mở triển lãm thời trang rồi! Các người có ai có thể so sánh được với chị ấy?”

Nhìn bộ dạng vui mừng của Tiểu Ninh, tôi thật sự không biết nên cười hay nên khóc.

Lúc này, Vũ Thần và La Tân đã trở lại, trên tay của hai người xách theo bốn cái túi, nói lớn lên với mọi người ở đây, “Nữ sinh uống coca, nam sinh uống bia, hôm nay đảm bảo sẽ đủ rượu bia!”

Bạn đang đọc truyện *Gọi Tôi Là Chị Được Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Cuộc Sống Che Giấu Người Thân 2

"Chị ơi, chúng ta uống một ly đi!"

"Chị ơi, chúng ta uống nào!"

Bị La Tân kéo đi, lại bị Tiểu Ninh kéo trở lại, tôi bị kéo qua kéo lại giữa hai người.

“Hai người uống đi, có tôi ở đây rồi, không mượn các người lời kéo cô ấy.” Một cánh tay kéo tôi ra khỏi Tiểu Ninh và La Tân.

Bộ dạng Giang Vũ Thần cầm lon bia còn đẹp trai hơn là cầm lon coca, nhưng mà tôi lại cảm thấy cậu ta cầm coca sẽ tốt hơn.

“Đưa bia cho tôi đi, cậu uống coca.” Tôi đưa tay lên định lấy lon bia trên tay của cậu ta nhưng lại bị cậu ta tránh đi.

Giang Vũ Thần lắc đầu một cái, “Chị không thể uống bia.”

“Cậu cũng không thể mà, tôi đã trưởng thành rồi, nhưng cậu thì chưa thành niên.”

“Tôi cũng nhanh thôi, hết học kỳ sau ra trường thì đã thành niên rồi.”

“Vậy thì vẫn là chưa thành niên, mau đưa đây!”

“Muốn thật sao?” Trên khóe miệng cậu ta nở nụ cười xấu xa.

“Nói nhảm nhiều thế, có phải cậu đã uống say rồi không?”

“Làm gì có chuyện dễ say như vậy.” Hà hê nháy mắt với tôi mấy cái, Vũ Thần lắc lư lon bia trong tay nói, “Nếu như chị gọi tôi là anh, tôi sẽ đưa cho chị!”

“...” Thần kinh của tôi cuồng loạn. Muốn tôi gọi cậu ta là anh, không phải nào đã bị rượu bia ăn mòn rồi đấy chứ?!

“Gọi đi, gọi xong tôi sẽ ngoan ngoãn nghe lời.” Cậu ta bày ra vẻ mặt ngây thơ, giống như con thỏ ăn cỏ, nhưng mà bây giờ Giang Vũ Thần lại tản ra tính cách hoang dã của một con sói.

Cậu ta dựa lưng vào tường, nhếch miệng lên, trong ánh mắt không khỏi có cảm giác muốn chinh phục. Gọi cậu ta là anh căn bản không có khả năng, cho dù tôi có dễ bị bắt nạt đi nữa, tôi cũng sẽ không gọi như vậy. Tôi ngoan cường đứng trước mặt của cậu ta, kiên định nói ra mấy chữ, “Không có cửa đâu!”

“Bạn học Liêm Di nhà chúng ta còn biết nổi giận cơ đấy, thật là đáng yêu!” Theo thói quen tay của cậu ta lại đưa lên đầu tôi, nhẹ nhàng xoa tóc của tôi.

Mặc dù hai chúng tôi không đứng gần những học sinh khác, nhưng mà hành động này vẫn bị bọn họ nhìn thấy được, những tiếng trầm trồ liên tiếp vang lên giống như quán đồ nướng bị bê ra.

"Thật hâm mộ quá đi!"

"Thật là ngọt ngào, không bằng nhân cơ hội này cho chúng tôi nhìn màn kịch vui đi!"

"Đúng vậy, hôn đi!"

Không biết là người nào đề nghị, sau đó tiếng ồn ào có tiết tấu bắt đầu nổ tung.

“Hôn đi! Hôn đi! Hôn đi!”

Trước kia căn bản cũng không có kinh nghiệm yêu đương, tình huống này cũng là lần đầu tiên tôi gặp phải, bị yêu cầu mãnh liệt như vậy hù dọa, trái tim yếu ớt của tôi cũng đập loạn nhịp lên, lúc tầm mắt của tôi giao với tầm mắt của Lê Viên thì tôi nhìn thấy ánh mắt ghen ghét của cô ta càng khiến cho tôi muốn đột phát bệnh tim.

“Đừng như vậy được không? Lá gan Liêm Di nhà tôi tương đối nhỏ...” Giang Vũ thường thức hết sự kinh sợ và lúng túng của tôi, rốt cuộc cũng đứng ra nói giúp, nhưng mà mới nói được nửa câu, cậu ta làm như nhìn thấy quý vậy, sắc mặt biến đổi, kéo tôi chui vào nhà vệ sinh, lại còn là... nhà vệ sinh nam!

“Sao vậy? Cậu kéo tôi và đây để làm gì?” Phòng vệ sinh thiết kế tương đối nhỏ, tôi và Giang Vũ Thần đứng rất gần, lúc phát hiện ra điều này, mặt của tôi đã đỏ bừng.

“Chị không nhìn thấy gì sao?” Cậu ta kinh ngạc hỏi tôi.

“Nhìn thấy cái gì?”

Về mặt thất bại, “Mắt chị to như vậy, vậy mà không nhìn thấy Giang Linh đi vào hay sao?”

“Giang Linh? Cậu nhìn nhầm rồi...”

“Chị ấy là chị của tôi, cho dù chị ấy có biến thành con ruồi thì tôi vẫn nhận ra được.”

Biến thành con ruồi... Tại sao cậu ta không biến người chị gái nhiều năm của mình thành một động vật đáng yêu hơn một chút? Nhưng mà tôi và Giang Linh quen biết nhiều năm như vậy, cũng có thể nhìn một cái là nhận ra cô ấy mà.

“Có phải cậu vì uống say mà hoa mắt không?”

“Tại sao chị lại không tin chứ? Tôi lừa chị làm cái gì?” Nói xong, Vũ Thần móc điện thoại từ trong túi ra, bấm số điện thoại của Giang Linh, “Nếu như chị ấy nói mình đang ở trong quán đồ nướng, vậy chị hãy đồng ý với tôi một yêu cầu.”

"Yêu cầu? Gọi cậu là anh?"

"Không phải, là cái khác."

"Được!" Tôi vẫn rất có tự tin đối với bản thân.

Vũ Thần đưa điện thoại di động đặt vào bên tai hai chúng tôi, trong điện thoại vang lên hai tiếng chuông, sau đó thì có người bắt máy.

"A lô, thằng chó con có phải phát hiện ra chút lương tâm nên muốn tới đón chị hay không?"

"Ai là thằng chó con, Giang Đại Linh ——"

"Em là đồ tương bánh bao! Tìm chị của em có chuyện gì à?"

"Chị đang ở đâu vậy?"

"Dù sao cũng đã xuống xe lửa rồi."

"Đừng nói nhảm, bây giờ chị đang ở chỗ nào?"

"Một quán đồ nướng. Buổi trưa chị không ăn cơm, thuận đường nên ghé vào mua chút về nhà ăn. Khuya nay em về nhà với chị hay là ở thêm nhà Liêm Di hai ngày nữa, chờ chị dọn dẹp phòng xong rồi mới trở về?"

"Ồ hai ngày nữa đi, trở về mất công phải làm việc phụ chị." Nói xong, Vũ Thần nghiêng mắt nhìn tôi.

"Được, cứ như vậy đi, chị mua đồ xong rồi, tài xế taxi đang chờ chị ở bên ngoài, cúp đây."

"Được."

Cắt điện thoại di động, Vũ Thần hả hê hát cảm với tôi, "Sao rồi?"

"..." Tôi thua. Die^n dan & le^ê quy/y do^nn .

"Một yêu cầu ha, nói cái gì mới được nhỉ?" Nói xong, ánh mắt của thằng nhóc này chuyển từ mắt của tôi xuống đôi môi của tôi.

Khán trương... Không phải là cậu ta muốn hôn đấy chứ...

Đang suy nghĩ, Giang Vũ Thần đẩy tôi tới tấm ngăn, đôi tay cũng chống lên tấm ngăn, vòng tôi ở bên trong.

Tôi nuốt nước miếng một cái, thật... Thật sự muốn hôn sao? Nhưng mà, nụ hôn đầu tiên sau khi quen nhau lại ở trong nhà vệ sinh, lại còn nhà vệ sinh nam, vậy thì có phải quá không lãng mạn rồi không?

Tôi muốn phản đối, nhưng mà Vũ Thần đã lên tiếng trước tôi một bước. Đột nhiên cậu ta thay đổi vẻ mặt bá đạo đẹp trai vừa rồi, thành vẻ mặt nũng nịu đáng yêu, cong khóe miệng lên nói, "Thân ái ——"

Thay đổi nhanh như vậy! Tôi lập tức hiểu ra, tên nhóc này đang muốn trêu chọc tôi đây mà, cậu ta chỉ muốn nhìn thấy tôi lúng túng.

Cạch, tôi đẩy Giang Vũ Thần đang đùa giỡn ngu ngốc ra, Die6n da29n le6 quy1 d9o^n. "Trẻ con đúng là trẻ con, luôn luôn không đứng đắn."

"Ồ ——" Cậu ta kéo dài giọng, "Vậy là chị thật sự muốn hôn à?"

Tôi lườm cậu ta một cái, không nói gì, đẩy cửa nhà vệ sinh rồi đi ra ngoài.

Nhưng mà bây giờ tôi đang tức giận cái gì? Chẳng lẽ thật sự muốn hôn nhưng mà Giang Vũ Thần lại không hôn sao? Không có! Liêm Di tôi sao lại có thể có loại suy nghĩ như vậy!

"Á!" Vừa vào nhà vệ sinh thấy có phụ nữ đang xông về phía mình, một người đàn ông không tiếp nhận được giật mình hét lên.

"Xin lỗi, xin lỗi!" Vào nhà vệ sinh nam bị người ta bắt gặp, tôi đỏ mặt tới cực điểm, luôn miệng nói xin lỗi xong, lập tức chạy ra ngoài.

Chờ tới khi tiêu diệt hết đồ nướng, tôi lại cùng bọn họ đi karaoke tặng hai.

Nói thật, những đứa bé này đúng là có sức sống, chơi từ hơn bốn giờ chiều tới hơn chín giờ mà không cần nghỉ ngơi. Mà tôi thì không trụ được, bây giờ đã bắt đầu dập mắt lại rồi, nhưng mà trong phòng rất ồn ào, không ngủ được.

"Cám ơn, cám ơn! Mọi người nhiệt tình như vậy, vậy thì tôi sẽ dâng lên cho mọi người một ca khúc nữa, cho mời cộng sự của tôi là bạn học La Tân, chúng ta cùng nhau song ca một bài..." Tiểu Ninh đứng là trùm đầu sỏ, đã liên tục hát mấy bài, nhưng mà giọng hát của cô ấy nghe rất êm tai.

"Được rồi, hai đứa chúng mày đã hát rất nhiều rồi, để cho Vũ Thần và chị kia song ca một bài đi!" Có người bắt đầu kháng nghị rồi, nhưng mà tại sao lại lôi tôi vào?

“Phải ha! Chị kia và Vũ Thần song ca đi!” Tiểu Ninh và La Tân chia nhau đưa mic cho tôi và Vũ Thần. Die6n da29n le6 quy1 d9o^h.

Nhìn cái mic trước mặt, tôi nhận cũng không được, mà không nhận cũng không được. Bởi vì thượng đế đã cho tôi một đôi tay hội họa, thì rất công bằng mà tịch thu khả năng ca hát của tôi, cho nên, tôi là một người hoàn toàn không có ngũ âm, cái này ngoại trừ Giang Linh biết, thì vẫn không có người nào biết được.

Vũ Thần vẫn luôn bình đến thì tướng chặn, La Tân đưa mic cho cậu ta, cậu ta liền nhận lấy. Thấy tôi vẫn còn do dự, liền giục, “Đừng xấu hổ, mau lại đây đi, tôi cũng chưa từng nghe thấy giọng hát của chị!”

“Vũ Thần vẫn chưa được nghe bao giờ sao?”

“Vậy thì càng muốn nghe chị hát!”

Mấy người khác cùng nhau dụ dỗ, tôi càng không biết làm gì bây giờ, chỉ là lúc này, cái điện thoại thân yêu của tôi đã cứu tôi.

“Xin lỗi, có điện thoại.” Tôi cầm điện thoại giơ lên cho mọi người nhìn một chút, rồi vội vàng đứng lên, “Tôi đi nghe điện thoại một chút.”

“Vậy thì tôi và Vũ Thần sẽ cùng nhau song ca một bài trước!” Lệ Viên vẫn trầm mặc này giờ, trước khi tôi đi ra cửa đã nhận lấy mic ở trên tay của Tiểu Ninh.

“...” Tôi quay đầu lại mỉm cười cảm tạ với cô ta, nhưng mà trong lòng hối hận tại sao mình không nhận lấy mic. Nhưng mà bây giờ nghe điện thoại vẫn tương đối quan trọng, bởi vì người gọi điện thoại tới chính là mẹ tôi.

Bạn đang đọc truyện *Gọi Tôi Là Chị Được Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Cuộc Sống Che Giấu Người Thân 3

"A lô, mẹ ạ."

"Rốt cuộc con cũng nghe điện thoại rồi! Làm mẹ lo muốn chết, sao bây giờ con vẫn chưa về nhà?" .

"Chưa, con còn đang tặng ca," Mẹ gọi cho tôi nhiều cuộc điện thoại sao? Phòng rất ồn ào, không nghe thấy gì cả, ngay cả cuộc điện thoại này, nếu không phải bọn họ yên lặng để mời tôi hát, tôi nghĩ là tôi cũng không nghe thấy.

"Thật là, chủ nhật mà công ty còn phải tặng ca sao."

"Ha ha, ha ha..."

"Cũng không biết Vũ Thần đi đâu nữa, bây giờ còn chưa về nhà, để mẹ gọi điện thoại cho nó." Ở đầu bên kia điện thoại mẹ tôi than trách.

"Chắc là chơi ở nhà bạn học thôi."

"Ừ, mẹ lập tức gọi điện cho nó. Đứng rồi Giang Linh về rồi, ngày mai tới nhà mình dùng cơm, ngày mai con không tặng ca đấy chứ?"

"Không, không tặng ca nữa ạ." Nếu như ngày mai còn đi chơi tới năm sáu tiếng như vậy, có đánh chết... tôi cũng không đi chơi cùng Giang Vũ Thần nữa.

"Vậy thì được, còn làm việc xong thì về nhà sớm một chút! Lúc gọi xe thì nhớ báo số xe rồi nói cho mẹ biết, buổi tối con về nhà một mình mẹ không yên lòng."

"Con biết rồi mẹ."

"Được rồi, mẹ cúp điện thoại đây."

"Vâng."

Rốt cuộc cũng nói chuyện điện thoại với mẹ xong, dường như tôi không nói được câu nào là thật, bây giờ Liêm Di là người rất thành thật với Vũ Thần, nhưng mà đối với ba mẹ tôi và người bạn thân của tôi thì tôi lại trở thành ‘sói đến rồi’...

Tôi đang định đi vào trong phòng, thì điện thoại di động lại vang lên một lần nữa, lần này là Minh Chí gọi tới.

“Mới vừa rồi vẫn luôn bận máy, nói chuyện với dì à?”

“Đúng vậy, sao trễ như vậy rồi mà Minh Chí còn gọi điện thoại cho em?”

Minh Chí ở bên kia thở phào, “Còn không phải là đi gọi điện thoại cho anh sao, hỏi là có phải em ở nhà anh hay không, nói điện thoại của em không có ai nghe máy.”.

“Ồ, vậy hả.”

Nhưng mà, Liêm Di à, chủ nhật công ty có tăng ca sao?”

“...” Tôi nói làm thêm giờ Minh Chí vừa nghe là biết tôi đang nói dối, vì vậy tôi đem toàn bộ chuyện của tôi và Vũ Thần nói cho anh nghe.

“Ha ha, yêu nhau.” Minh Chí cố ý cười tôi.

“Đừng cười em” Tôi xấu hổ.

“Không phải là cười mà là hâm mộ, vốn cho là Liêm Di không ngại anh... Chúng ta cứ tiếp tục hẹn hò thôi, bây giờ thì không được rồi.”

"Ồi —— ai thèm tin chứ. Nhưng mà trước kia em cũng đã từng động lòng với Minh Chí rồi."

Minh Chí thụ sủng nhược kinh hỏi, "Thật sao? Lúc nào thế?"

"Lúc mới vừa vào công ty."

"Vậy thì xem ra ông chú kỳ quặc như anh đây còn chưa tới nỗi ai gặp cũng ghét nhỉ, ngày mai anh sẽ gọi điện cho cha anh lại giúp anh tìm đối tượng ở hội xem mắt! Bị cô gái lương thiện như Liêm Di nhìn trúng, khiến cho anh có tự tin hơn gấp trăm lần." Sau khi Minh Chí buông bỏ quá khứ thì lại càng trở nên tươi trẻ. .

“Vâng! Em vĩnh viễn ủng hộ anh!”

“Anh cũng vậy, vĩnh viễn ủng hộ em! Yêu đương cho tốt vào, anh rất quý trọng em và Vũ Thần!”

"Ha ha ha."

Mặc dù tạm thời tôi không có cách nào đem hết mọi chuyện trong lòng mình kể cho Giang Linh nghe, nhưng mà tôi lại có thể nói với Minh Chí, đây chính là điểm tốt khi cho hai người bạn thân.

Lúc quay lại phòng, Vũ Thần và Lệ Viên đã song ca xong, không biết cậu ta đã đi đâu. Chắc là đi ra ngoài nói chuyện điện thoại với mẹ tôi rồi.

Cái mic lại trở về tay của hai người La Tân và Tiểu Ninh, hai người này mặt mày hớn hờ hát tình ca, dáng vẻ không buồn không lo đó khiến cho người ta hâm mộ.

Chỗ tôi ngồi lúc trước đã có người ngồi, tùy tiện tìm một chỗ, sau khi ngồi xuống tôi mới phát hiện bên cạnh chính là Lệ Viên.

“Chị quay lại rồi à?” Cô ta cười với tôi, nhưng mà tôi lại không hề cảm nhận được sự thân thiện nào.

"Ừ."

“Chị có biết không?” Lệ Viên cầm một lon bia, “Kỳ thi lần trước em và Vũ Thần đánh cược, nếu như cậu ấy không đạt điểm tất cả các môn, thì sẽ phải hẹn hò với em một tháng.”

“...” Tôi biết rõ.

“Bởi vì là cán bộ của lớp, nên mấy ngày nay em giúp thầy giáo chép điểm thi, lần này Vũ Thần đã thua cược em.” Nói xong khoe miệng của cô ta lộ ra nụ cười hả hê, “Bởi vì đã bỏ thi môn thể dục, nên điểm thi của Vũ Thần không đạt.”

Điểm thi không đạt ——

Bốn chữ này giống như một khối đá nặng đè nén trong lòng của tôi.

Lệ Viên nhìn thấy sắc mặt tôi thay đổi, nở nụ cười thân thiện và hiểu ý, “Đương nhiên, hai người đang qua lại với nhau, em không thể phá hư, ép buộc Vũ Thần hẹn hò với mình được...”

“Vậy...” Rốt cuộc cô ta muốn nói gì với tôi?

“Cho nên, chị hãy cùng chơi một trò chơi với em, nếu như chị thắng, vậy thì coi như em và cậu ấy không hề đánh cược, nếu như chị thua, vậy thì không thể nói em phá hư được, em muốn chị cho em mượn Vũ Thần một tháng.”

Một tháng. Tôi và Vũ Thần mới hẹn hò còn chưa tới một tháng đâu đấy.

“Chơi trò gì?” Mặc dù tôi biết đánh cuộc với một cô gái nhỏ hơn mình là rất trẻ con, nhưng mà tôi lại buột miệng nói lời đồng ý mà không trải qua suy nghĩ.

“So xem người nào uống bia nhanh hơn thôi.” Nói xong Lê Viên đưa cho tôi một lon bia, “Đếm đến ba thì chúng ta bắt đầu.”

Tôi nghiêng người đối diện với cô ta, nhận lấy bia, cho dù từ lượng của mình kém tới mức khiến cho người ta không tin được, nhưng mà trò chơi này tôi nhất định sẽ chơi với cô ta.

"Ba, hai, một!"

Ngẩng đầu lên, lon bia để trên môi, bia khó uống hơn coca nhiều. Trong phòng, mọi người đều đang nói chuyện ầm ĩ, người hát cứ hát, cũng không ai để ý tới và Lê Viên, không ai quấy rầy, tôi uống coi như thuận lợi, nhưng mà uống xong lon này, tôi lo lắng mình sẽ say thành cái dạng gì.

Lúc sắp uống xong một lon, thì cửa phòng có người đẩy ra.

“Các bạn, tôi đã quay lại!”

Bị sự xuất hiện bất ngờ của Vũ Thần làm cho sợ hết hồn, tôi bị giật mình nên bị sặc bia.

"Khụ khụ khụ ——" Khi tôi ho khan thì đồng thời Lê Viên cũng đã uống xong lon bia.

“Chị, em thắng rồi nha.” Gương mặt của Lê Viên sáng rỡ không che giấu được sự hả hê, “Một tháng nha.”

Thật là... Trong lòng thực sự rất khó chịu, cảm giác lúc này còn khó chịu hơn so với lúc sặc bia.

“Hai người đang làm gì vậy?” Vũ Thần đi về phía hai chúng tôi, ngồi vào giữa tôi và Lê Viên, sau đó màn hình tivi phát ra tia sáng, cậu ta nhìn mặt tôi, “Tại sao mặt lại đỏ như vậy?”

“...” Tôi còn chưa nói gì, Vũ Thần đã xoay người chất vấn Lê Viên ở bên kia rồi.

“Có phải nhân lúc tôi không ở đây cậu lén lút hôn trộm lên mặt Liêm Di nhà tôi rồi không, mặt của cô ấy đỏ bừng lên rồi.”

“Hôn thì thế nào? Cậu gọi cảnh sát tới bắt mình hay sao?”

“Để cho Liêm Di nhà tôi hôn ngược lại!”

Hai người nói xong, lại đùa giỡn giống như lần ở trên đường cái hôm trước.

Trong phòng mờ tối, chỉ có mình tôi là có tâm trạng không vui, chỉ có một mình tôi là không nói chuyện, mặc dù có nhiều người ở bên cạnh, nhưng mà tôi lại có cảm giác cô đơn.

Vui vẻ hát tình ca xong, Tiểu Ninh nghỉ ngơi, La Tân biểu diễn một mình.

“Tình lại chỉ có một mình anh, không phân biệt được là hoàng hôn hay là sáng mai, dường như nhiệt độ ấm áp đang bị cuốn trôi đi mất, không gian trở nên lạnh lẽo, trong lòng trĩu nặng, dù sao cũng chỉ là một giấc mộng quá ngắn, rốt cuộc cũng trở thành xa lạ, anh và hai người các em cũng không trở thành chúng ta...”.

Cảm giác đau lòng từ từ ngấm vào bên trong, lại bị tác dụng của bia phát tác, đầu tôi nặng dần, mí mắt cũng nặng dần, dựa người vào sofa, tôi nhanh chóng mất đi ý thức.

...

“Liêm Di, chúng ta vẫn nên là chị em như trước, em muốn hẹn hò với Lê Viên.” Vũ Thần do dự một lúc lâu, cuối cùng cũng nói ra lời này.

“...” Giờ phút này, tôi chết lặng.

“Chị, sau này em vẫn nên gọi chị là chị thôi.”

“Vũ Thần.” Giọng nói của tôi run run.

“Chia tay đi.”

“Vũ Thần...” Nhìn Giang Vũ Thần xoay người, tôi có cảm giác cả người của mình vô lực, dần dần ngã khụy xuống.

“Liêm Di? Liêm Di?! Đây, đây!” Có người vừa gọi tôi, vừa vỗ vỗ vào mặt tôi. Giọng nói rất quen thuộc...

Mới vừa rồi là nằm mơ hay là thật? Vũ Thần muốn chia tay với tôi để đi tìm Lệ Viên rồi hả? Mí mắt nặng trĩu, cô gắng mở mắt ra, tôi đã đi ra khỏi phòng karaoke, không còn nhìn thấy trần nhà nữa mà thay vào đó chính là bầu trời đêm đầy sao.

“ Tỉnh lại rồi?” Đột nhiên trước mặt tôi xuất hiện cái đầu của Vũ Thần.

“ Cậu không đi?”

Cậu ta cười, “ Tôi đi đâu? Tôi có thể về nhà mà để lại chị ở quán karaoke một mình sao? Rõ ràng là không thể uống, lại còn muốn tranh tài với người khác, chỉ số thông minh của chị mất đi đâu rồi?”

Hả? Lệ Viên nói cho cậu ta biết chuyện hai người chúng tôi đánh cuộc rồi hả? Tôi ngồi dậy, đứng lên từ dưới đất. Ồ, lạ thật, tại sao tôi lại nằm ở dưới đất?

Vũ Thần đứng ở bên cạnh tôi, nhìn thấy bộ dạng buồn bực của tôi thì trêu đùa, “ Lạ lắm đúng không? Ngạc nhiên lắm đúng không? Không tưởng tượng ra nổi tại sao chị lại nằm ở dưới đất?”

Tôi nhìn cậu ta rồi gật đầu một, Vũ Thần đứng lên, lại làm ra bộ dạng giống như một người lớn cưng chiều đứa bé mà xoa xoa đầu của tôi, “ Không phải chỉ một lon bia mà ngu người ra đấy chứ. Mới vừa rồi tôi cũng chị về nhà, chị ở sau lưng không ngừng gọi tên tôi, cuối cùng lại giãy giụa từ trên lưng tôi xuống.” Nói xong, cậu ta tròn mắt nhìn tôi chăm chăm, “ Chị nằm mơ thấy tôi?”

"Ừ."

" Nằm mơ thấy tôi như thế nào?"

“ Cậu...” Tôi ấp úng, không biết nên nói như thế nào mới phải.

“ Nghe người ta nói, con ác mộng nói ra thì không linh nữa, chị tự xem mà làm đi.”

Tôi nửa tin nửa ngờ nhìn Giang Vũ Thần, tôi nghĩ, thật ra thì đó cũng không tính là con ác mộng, nói thì nói thôi.

“ Tôi nằm mơ thấy cậu gọi tôi là chị, còn nói muốn hẹn hò với Lệ Viên.”

Mà nghe tôi nói như vậy, Vũ Thần bật cười.

“ Chị tin là thành tích thể dục của tôi không đạt?”

"Không phải bỏ thi sao?"

“ Đúng là rất ngốc mà!” Vũ Thần lấy tay ấn đầu của tôi xuống, “ Từ khi đi học tới giờ, một duy nhất tôi không cúp cua là môn thể dục, làm sao có thể bỏ thi được chứ?”

Tôi nhìn cậu ta bằng vẻ mặt kinh ngạc, hỏi: “ Nói như vậy có nghĩa là cậu đạt điểm?”

Gật đầu.

"Làm sao cậu xác định được như vậy?"

“ Lệ Viên nói, cậu ấy là cán bộ lớp. Lần này đánh cuộc cậu ấy bị thua, trong lúc chị ngủ, cậu ấy cầu xin tôi, có thể đừng bắt cậu ấy tăng lên mấy cân vào kỳ nghỉ hè không.”

Giật mình.

“ Vậy tại sao cô ấy lại muốn lừa tôi?”

Nói tới chuyện tại sao tôi lại bị Lệ Viên lừa gạt, gương mặt của Giang Vũ Thần hiện lên vẻ hài lòng, “ Còn không phải bởi vì sức hấp dẫn của anh đây bắn ra bốn phía hay sao!”

Oe —— Đúng là một đứa nhỏ tự kiêu! Còn Lệ Viên nữa, cũng là một đứa nhỏ phiền phức! Nhưng mà cô ta bắt nạt tôi một lần, còn tốt hơn so với việc nhúng tay vào giữa tôi và Vũ Thần! Cuối cùng cũng yên tâm, hai chúng tôi khó khăn lắm mới có thể ở bên nhau...

Lúc tôi đang âm thầm vui vẻ, thì đột nhiên Vũ Thần đưa một tay lên quàng lấy cổ của tôi, kéo tôi lại bên cạnh mình, “ Chị nói xem với chỉ số thông minh này làm sao chị thi lên đại học được?”

“ Ôi trời, cậu buông tôi ra, trời nóng như vậy đừng có áp sát như thế!” Tôi vừa giãy giụa vừa kêu la.

“ Không được! Lúc này khi tôi cũng chị còn nóng hơn bây giờ, đầu đồ đầy mồ hôi rồi đây nè!” Vũ Thần nhất định không chịu buông tay.

“Công người cũng không phải là hoạt động tốn sức gì, với lại ra nhiều mồ hôi cũng tốt.”

“Thật sự là như vậy sao?” Nói xong, Vũ Thần buông tay, xoay người úp sấp ở sau lưng tôi, “Vậy thì quãng đường còn lại chị công tôi đi!”

"Trời đất ——" Không kịp tránh ra, tôi bị Vũ Thần đè cong người xuống, đáng thương giống như một ngọn cỏ bị cơn gió thổi cho nghiêng ngả. Lúc đang suy nghĩ phải làm thế nào để thoát khỏi cảnh tượng đau khổ này, thì người ở trên lưng tôi lại nói chuyện ở bên tai của tôi, giọng nói rất nhẹ, xen lẫn một chút xấu hổ.

“Mặc dù hơi vụng về ngốc nghếch một chút, nhưng mà cảm ơn chị đã sợ chúng ta chia tay.”

Dien ndk dan/le eequh ydo mnn.

Nghe được những lời này của Vũ Thần, trong lòng của tôi cảm thấy đặc biệt được an ủi, cảm giác hai người chúng tôi rất là tâm ý tương thông.

“Cũng cảm ơn cậu.”

“Cảm ơn tôi cái gì?”

“Cảm ơn tất cả mọi chuyện, trừ chuyện cậu bắt tôi công cậu ra!”

“Không ngờ chị có thể ghi thù như vậy!” Dien ndk dan/le eequh ydo mnn.

"Tại sao lại không?"

Cứ như vậy, cảm giác lâng mạn chỉ ủa về trong nháy mắt, sau đó hai chúng tôi lập tức lại trở lại là một đôi ồn ào. Nhưng mà đây chính là cách thức mà tôi và Vũ Thần ở chung, cách thức chung đụng riêng của hai chúng tôi.

Bạn đang đọc truyện *Gọi Tôi Là Chị Được Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41: Cuộc Sống Che Giấu Người Thân 4

Editor: Táo đỏ phổ núi

"Bạn yêu dấu ——" vừa mở cửa nhà ra, Giang Linh đã nhào tới, ôm lấy tôi hôn mãnh liệt.

Vừa nhìn thấy chị mình nổi điên như vậy, Vũ Thần lập tức từ trên ghế salon phi lại, “Được rồi, được rồi, hôn vậy thôi!”

Giang Linh buông tôi ra, nháy một mắt nói: “Nhìn xem, em ấy ghen tỵ, mình cũng ôm Vũ Thần nhà mình một cái!” Nói xong, Giang Linh đưa tay ôm Vũ Thần.

“Dừng lại! Ai muốn chị ôm chứ!” Vừa né tránh sang một bên, cậu ta vừa chế nhạo Giang Linh.

“Em càng không muốn chị ôm, chị càng muốn ôm!”

Hai chị em một tháng không gặp mặt, bây giờ vừa gặp nhau liền bắt đầu đùa giỡn. Nhìn hai người này, tôi và mẹ tôi đều lộ ra vẻ mặt dở khóc dở cười.

Đùa giỡn với Vũ Thần xong, Giang Linh cũng chui vào phòng bếp để tán gẫu chuyện xem mắt với mẹ tôi, bên trong phòng khách chỉ còn lại tôi và Vũ Thần.

“Đề tôi nhặt rau giúp chị.” Cậu ta ghé lại bên cạnh tôi, khuôn mặt tươi cười đáng yêu.

“Nhặt đi.” Rổ rau để ở trước mặt cậu ta, cũng không phải là không với tới.

“...” Nét mặt bất mãn, Vũ Thần hừ một tiếng, tiện tay cầm lấy một cọng rau cần.

Hà? Sao vậy? Tôi thấy lạ nhìn cậu ta một cái, mới vừa rồi còn cười hi hi, bây giờ lại có bộ dạng giống như là tôi đã bắt nạt cậu ta vậy, cậu ta đã học qua khóa diễn thay đổi sắc mặt sao? Mặc kệ cậu ta, tôi nhặt rau của tôi, để mặc cho cậu ta thay đổi sắc mặt đi.

Yên tĩnh, chỉ có tiếng cười khanh khách của đứa trẻ ở trong tivi vang lên.

Qua mấy phút, thấy rau ở trong rổ đã nhặt gần xong, rốt cuộc Giang Vũ Thần không nén được tức giận nữa.

“Lần trước chị đánh cuộc thua, còn thiếu tôi một yêu cầu đó.”

“Đừng ròi, cậu có yêu cầu gì sao?” Tôi cầm rổ rau đã nhặt xong đứng dậy muốn đi vào phòng bếp.

“Ừ, tuần sau sinh nhật của chị, chỉ được trải qua sinh nhật cùng với tôi.”

Bị Vũ Thần nhắc nhở như vậy, tôi mới nhớ ra, tuần sau chính là sinh nhật lần thứ hai mươi sáu của tôi! Khi còn bé rất thích sinh nhật, bởi vì có bánh ngọt ăn, nhưng mà bây giờ, đã qua hai mươi sáu cái sinh nhật, sắp hướng tới tuổi hai mươi bảy... Đúng là không vui chút nào.

“Ba hai một —— trong vòng ba giây không có ý kiến gì, cứ quyết định như vậy.” Nhân lúc tôi còn ngầy người ra, Vũ Thần nhanh chóng đưa ra quyết định.

“Không được, còn có cha mẹ tôi nữa đấy.” Tôi không nhìn hành động bá đạo của cậu ta.

“Phản đối bị bác bỏ.”

“Lại còn bác bỏ nữa, ai thêm đề ý tới cậu, sinh nhật tôi sẽ ở nhà ăn sinh nhật cùng với cha mẹ tôi.” Bữa mỗi một cái với Vũ Thần, tôi xoay người đi vào trong bếp, để lại một mình cậu ta tự mình âm ỉ ở trên sofa.

“Sao vậy?” Giang Linh nghe thấy tiếng gào thét của em trai mình, thấy tôi vừa đi vào bếp liền hỏi.

Tôi lắc đầu một cái, vẻ mặt vô tội, “Không biết, có thể là do đói bụng cũng nên!”

_____Dien ndk dan/le eequh ydo nnn._____

“Ôi, đúng là khiến mình mất mặt mà!” Giang Linh đưa tay nhận lấy rổ rau trên tay tôi, không ngừng ghé ghé vào trong lòng tôi, “Bạn yêu, di đã giúp mình hẹn gặp mấy đối tượng có điều kiện tốt, tuần sau đi gặp mặt cùng với mình đi!”

Không nhìn ánh mắt quyến rũ của Giang Linh, tôi thẳng thắn lắc đầu từ chối.

“Liên Di, đừng có thiếu nghĩa khí như vậy chứ? Bây giờ cậu có cái người tên là Minh Chí kia rồi, nhưng mà bạn thân của cậu chỉ có một thân một mình thôi, rất đáng thương đó.” Nói xong, cô ấy còn làm ra vẻ đáng thương nhào vào người của tôi, “Lúc còn đang học, cô bạn cùng phòng mình...” Chuyện đã nói đi nói lại với tôi mấy lần rồi, bây giờ cô ấy lại bắt đầu lặp lại.

“Dừng lại! Mình đã nghe tới n lần rồi, lỗi tai của mình cũng sắp chai rồi!” Gỡ Giang Linh tuột xuống khỏi người tôi, tôi dính chính với cô ấy, “Mình và Minh Chí không có gì, hai người bạn mình bây giờ là bạn thân, cũng giống như hai đứa chúng mình vậy, hơn nữa dạo này Minh Chí cũng đã quay lại hội xem mắt rồi.”

Lời nói còn chưa dứt, mẹ tôi vẫn đang bận rộn ở trước bếp đột nhiên xoay người, giờ cái xẻng ở trên tay lên, tron đôi mắt lên to như cái đèn lồng, “Liên Di! Con nói cái gì vậy ——”

...

“Ăn đi, hai đứa cháu ăn nhiều một chút.” Mẹ tôi đem tất cả những món ăn ở trước mặt tôi bung tới trước mặt của Giang Linh và Vũ Thần.

“...” Tôi uất ức nhìn mẹ một chút, rồi lại nhìn chén cơm trắng ở trước mặt mình mà không biết làm thế nào, chỉ là trở thành bạn của Minh Chí thôi, mà mẹ tôi lại đối xử với tôi như vậy...

“Đừng ngầy người ra nữa... Chị cũng ăn đi.” Vũ Thần ở đối diện rót cuộc không nhìn được nữa, đồng tình chia tay ra giúp đỡ tôi, gấp cho tôi một con tôm

Nhưng mà tôm còn chưa tới được chén của tôi, đã bị ‘Trình Giáo Kim mẹ’ ngăn cản ở giữa đường, tươi cười với Vũ Thần rồi đem tôm quay trở lại chén của cậu ta, sau đó bộ dạng hung dữ tron mắt lên với tôi, tiện tay gấp rau chân vịt mà tôi ghét nhất vào chén của tôi.

“Liên Di đã không ăn tôm cá thịt nữa rồi, sau này chỉ ăn rau.”

“...” Chị em nhà họ Giang đồng tình nhìn tôi, lại không biết làm như thế nào với mẹ tôi, cuối cùng không biết làm sao hai người đành cúi đầu ăn cơm.

Tôi đăm đúi liếc mắt đưa tình với rau chân vịt ở trong chén, cuối cùng tôi cũng bắt đầu ăn cơm, cũng không thể chỉ có rau chân vịt mà không ăn cơm được.

“Tuần sau con cũng tham gia đi xem mắt cùng với Giang Linh đi.” Lần này tôi không thể ở cùng một chỗ với Minh Chí, mẹ rất thất vọng, ngay từ đầu bà đã chấm Minh Chí làm con rể, dĩ nhiên mẹ tôi đặc biệt coi trọng Minh Chí như vậy cũng là bởi vì anh ấy cười lên rất giống ba tôi lúc còn trẻ.

“Con không muốn đi.”

“Không được, lần này con không thể không đi. Con cũng sắp hai mươi bảy tuổi rồi!”

Ngẩng đầu lên, tôi cãi lời mẹ tôi nói: “Tuần sau là sinh nhật hai mươi sáu tuổi của con, không phải hai mươi bảy tuổi.”

“Mẹ đang nói tuổi mẹ.”

“Bây giờ chúng ta không còn tính tuổi mẹ nữa.”

“Mặc kệ là tính hay không, con đều phải đi.” Mẹ rất kiên quyết, “Giang Linh cũng đi, hai người các con giúp đỡ lẫn nhau, không phải tốt sao?”

“Không tốt...” Lần này Giang Vũ Thần nhanh hơn tôi một bước, lên tiếng phản đối.

Cậu ta vừa lên tiếng, mẹ và Giang Linh đều kinh ngạc nhìn về phía cậu ta, “Tại sao lại không tốt?”

Tôi không giống mẹ và Giang Linh, tôi không hề kinh ngạc khi cậu ta mở miệng ngăn cản, nhưng mà tôi lại sợ, sợ biết đâu tên nhóc này kích động, lại nói ra chuyện hai người chúng tôi đi chung với nhau.

Dieen ndk dan/le eequh ydo nnn. Vũ Thần một tay bưng chén, một tay cầm đũa, thái độ phức tạp, nhưng mà nhìn rất tức cười, có lẽ vì cảm thấy hối hận vì đột nhiên mình chen ngang vào. Cũng có thể là đối mặt với sự chất vấn của hai người kia mà cảm thấy chột dạ, cho nên đã nhìn tôi bằng vẻ mặt cầu cứu.

“Ha ha, ha ha.” Tôi cũng hơi khàn trương, nhếch miệng cười hai tiếng, tôi linh động nói, “Bởi vì ánh mắt của con không tốt, nhất định là Vũ Thần sợ con không thể nhìn giúp cho Giang Linh được!”

Ồ, một cảm giác kích động nho nhỏ, lần đầu tiên tôi phát hiện ra mình lại cơ trí như vậy!

“Đúng vậy, người nào muốn làm anh rể của cháu, nhất định phải hoàn hảo! Cháu sợ hai chị ấy chọn lựa không kỹ——” Nhận được thông tin từ tôi, Vũ Thần lập tức nói tiếp, Vũ Thần lập tức nói tiếp, “Dì không phải không biết, bây giờ đàn ông thật sự là rất biết cách che giấu, nhất định là tắc kè hoa biến dị!”

Đồ mờ hời, cậu ta nói giống như mình không phải là đàn ông không bằng, mà chúng tôi lại chính là loại phụ mà bị loại đàn ông như vậy lừa dối.

Mẹ tôi và Giang Linh gật đầu một cái, hiểu ý của chúng tôi. Nhưng mà sau đó, mẹ tôi nói ra một câu nói khiến cho tôi thiếu chút nữa thì phun cơm ra.

“Vậy thì như thế này đi, Vũ Thần đi theo hai đứa chúng nó, dù sao thì trường học cũng đang được nghỉ không cần phải đi học. Cháu hãy đi theo hai chị để chọn lựa thật tốt nhé!”

“Một lát đi xem mắt không được cười, không cho phép khen ngợi người kia, không cho phép hỏi người kia quá nhiều! Hiểu chứ?” Mẹ để cho Vũ Thần đi theo chúng tôi đi xem mắt, Giang Vũ Thần thật sự đồng ý.

“Dạ biết, cháu sẽ giả vờ cảm, hơn nữa còn là mặt than cảm.”

“Ngoan!” Nói xong, cậu ta sờ sờ lên đầu của tôi, rất vừa lòng đẹp ý. Nhưng giống như đột nhiên nghĩ tới cái gì. Bàn tay của Giang Vũ Thần nhẹ nhàng vỗ lên đầu của tôi, “Thứ bảy!”

“Hả?” Tôi nghi ngờ nhìn cậu ta, “Thứ bảy làm sao?”

“Sinh nhật, trải qua cùng với tôi.” Nửa là ra lệnh, nửa là giọng điệu nũng nịu.

Bất đắc dĩ liếc nhìn cậu ta một cái, tôi nói, “Không phải đã nói xong rồi sao, tôi đã nói là tôi sẽ trải qua sinh nhật cùng với cha mẹ, đặc biệt là mẹ tôi, biết chưa, ngày sinh nhật của con chính là ngày cực khổ của mẹ!”

“Chỉ có chị là có hiểu, hiểu thuận mẹ nhiều lần như vậy rồi, sao chị không hiểu thuận tôi lấy một lần?” die,n; da. nze.qu; ydo /nn.

Bộp! Tôi dùng nắm đấm gỗ lên đỉnh đầu của cậu ta, “Hiếu thuận cậu? Dùng từ kiểu gì vậy? Tôi lớn tuổi hơn cậu đấy!”

“Hừ ——” Về mặt của Vũ Thần là ‘Lại đem số tuổi dè người’, “Tôi lần đầu tiên có cơ hội trải qua sinh nhật của bạn gái, chị cũng không suy nghĩ cho tâm tình của bốn thiếu gia?”

“...” Cảm thấy vẻ mặt bất mãn của Vũ Thần nhìn vô cùng dễ thương. Tôi suy nghĩ kỹ một chút, quả thật, tôi cũng là lần đầu tiên trải qua sinh nhật cùng với... bạn trai... Tôi len lén quan sát Vũ Thần ở bên cạnh, bắt đầu từ khi nào tôi lại có thói quen coi cậu ta là bạn trai? Nghĩ tới đây khóe miệng không khỏi khẽ cong lên.

“Ôi, hôm nay lẽ ra không nên uống nhiều nước như vậy!” Giải quyết vấn đề xong, về mặt Giang Linh sáng khóa đi từ trong nhà vệ sinh đi ra.

“Ha ha, ha ha.” Tôi và Vũ Thần lập tức đứng nghiêm chỉnh ngay ngắn lại, cũng tự động nhích sang hai bên một bước.

Giang Linh nhìn chúng tôi có chút kỳ lạ, chỉ chỉ khe hở ở giữa chúng tôi, “Chỗ ở giữa là nhường cho mình? Muốn mình mỗi một tay dẫn một người?” Nói xong, cô ấy vui vẻ nhảy vào giữa chúng tôi, tay trái khoắc lấy tay phải của tôi, tay phải cầm lấy tay trái của Vũ Thần.

“Này này, chị vừa đi nhà vệ sinh xong đã rửa tay chưa?!” Vũ Thần không mượn chị mình nắm tay, mau chóng tránh người ra rồi quang quác kêu lên.

“Thật là rắc rối! Phụ nữ bọn chị lại không giống như đàn ông bọn em!”

“...” Giang Linh đúng là nhanh mồm nhanh miệng, nghĩ cái gì liền nói cái đó, tôi im lặng.

Vũ Thần lại càng thêm bất đắc dĩ nhìn người chị cậu thả của mình.

“Sao vậy? Không đúng sao?” Thấy hai người bọn tôi không ai nói tiếng nào, Giang Linh còn nhấn mạnh.

“Ha ha, ha ha, đúng.”

“Chứ sao! Phụ nữ chúng ta...”

“Giang Linh! Bên kia còn có thông tin chúng ta chưa xem, chúng ta mau đi đi!” Vì không muốn cho Giang Linh tiếp tục đề tài đàn ông phụ nữ nữa, tôi vội vàng thay đổi đề tài.

“Bên kia sao? Được!” Cô ấy chấm dứt đề tài đàn ông phụ nữ, nhưng mà đột nhiên lại cười ghé sát vào bên tai tôi, die,n; da. nize.qu; ydo /nn. “Liêm Di, thật ra thì cậu cũng muốn nhanh chóng đi tìm đàn ông đúng không? Nhìn cậu vội vàng như vậy!”

Cười khỏ, cô ấy nói cái gì thì chính là cái đó thôi...

Bạn đang đọc truyện *Gọi Tôi Là Chị Được Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Hai Mươi Bốn Giờ Sinh Nhật 1

“Có được không vậy, chủ nhật này sinh nhật chị, chỉ trải qua cùng tôi thôi!” Vừa nhìn thấy Giang Linh đi xem thông tin, Vũ Thần liền nhân cơ hội bám điết không tha.

Tôi nheo mắt lại cười khúc khích với cậu ta, trong lòng cũng cân nhắc, không trải qua sinh nhật cùng với ba mẹ cũng không sao... Hơn nữa, cho dù tôi đã qua cái tuổi thiếu nữ ồm ập tình cảm, nhưng mà cũng tương đối mong đợi trải qua sinh nhật cùng với người trong lòng, cả lễ giáng sinh, và lễ tình nhân nữa. Nhìn ánh mắt mong đợi của Vũ Thần, cuối cùng tôi gật đầu.

“Ừ!” Trên mặt cậu ta là vẻ hạnh phúc, sau đó lại trịnh trọng nói với tôi, “Vậy tối nay chúng ta xuất phát đi!” dien ddn lie qiu doon

“Hả?”

Bởi vì kế hoạch của tôi là muốn ngắm mặt trời mọc cùng với chị trong sinh nhật lần thứ hai mươi sáu!” Ánh mắt nghiêm túc, giờ phút này Vũ Thần hoàn toàn không giống như một đứa bé, cậu ta chính là một người đàn ông, người đàn ông muốn cho người phụ nữ trong lòng mình được hạnh phúc.

Nhìn ánh mắt của cậu ta, tôi như sa vào trong hồ mị hạnh phúc, tất cả đều là hương vị ngọt ngào.

“Buổi tối cùng đi đi!”

“Được!”

Kế hoạch của mình tiến hành thuận lợi, Vũ Thần vui vẻ định đưa tay đặt lên bả vai của tôi, đúng lúc đó Giang Linh từ phía trước đi tới.

“Bạn yêu, đi lại đây nhìn một chút, mình giúp cậu chọn một người tốt!” Ngó ngó đứa em trai đang đứng nghiêm một cách kỳ lạ, Giang Linh cũng không suy nghĩ nhiều, lôi kéo tôi chạy về phía bảng thông tin, “Nhìn thử xem, chính là cái này!”

Tôi nhìn theo hướng tay đang chỉ của cô ấy, trong tài liệu của người này viết: “XXX, ba mươi bảy tuổi, chưa lập gia đình. Bây giờ đang kinh doanh địa ốc, có biệt thự, có xe...”

Điều kiện tốt như vậy, ba mươi bảy tuổi vẫn chưa có vợ, không phải là có bệnh nan y thì chính là nhân cách có vấn đề.

“Sao vậy? Đi theo anh ta, sau này cậu cũng không cần đi làm, ở nhà kiếm tiền là được rồi!”

“Vậy sao chị không cần?” Vũ Thần chất vấn Giang Linh trước tôi một bước.

“Lớn hơn chị quá nhiều, chị không chịu nổi... Chín tuổi thì chị còn có thể miễn cưỡng, dù sao cũng chỉ là một con số thôi!” Giang Linh vừa đếm đầu ngón tay vừa trả lời, mắt vẫn tiếp tục kiểm tra ở trên bảng thông tin, “Vậy cái này thì sao? Trình độ học vấn là Thạc sĩ, lương tháng gần mười ngàn, hai mươi

tám tuổi.”

“Chỉ thử nhìn cái vẻ bề ngoài này xem, rất rõ ràng đây chính là loại người sau khi kết hôn vẫn có thể đi ra ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt đấy!” Vũ Thần bác bỏ giúp tôi.

“Cũng không phải là tìm cho em, em kích động cái gì?” Giang Linh liếc đưa em chỉ biết bàn ra một cái, rồi quay đầu lại hỏi tôi: “Cậu cảm thấy thế nào?”

Về mặt tôi khó xử, “Đúng là nhìn có vẻ không được lương thiện lắm.”

“Thật sao?” Giang Linh bắt đầu nghi ngờ ánh mắt của mình. “Vậy mình không muốn hại người...”

Thấy cô ấy tự trách, trong lòng tôi có một chút băn khoăn, vốn là lừa gạt Giang Linh rất nhiều chuyện, bây giờ lại khiến cho cô ấy không đủ tự tin, vì vậy tôi lộ ra vẻ mặt tươi cười nói, “Không có hại gì đâu..., không sao đâu.”

“Vậy thì mình tiếp tục tìm giúp cậu!” Giang Linh chính là đơn thuần như vậy, bị tôi dỗ một cái liền vui vẻ. Nhưng mà ngược lại với cô ấy, Vũ Thần nghe thấy câu nói của tôi thì không vui, nhân lúc chị của cậu ta xoay người đi nhìn thông tin, cậu ta vỗ một cái lên lưng của tôi.

“Á!” Bị đau, mặt tôi lập tức giống như cái bánh bao với mười tám nếp nhăn.

“Sao vậy?” Giang Linh nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của tôi thì quay đầu lại hỏi.

“Không sao...Không sao cả.” Lắc đầu.

Cô ấy dùng ánh mắt ‘kỳ lạ’ để nhìn tôi, rồi nhìn Vũ Thần ở bên cạnh tôi, sau đó quay đầu lại tiếp tục đọc thông tin.

“Giang Vũ Thần!” Về mặt lộ vẻ hung dữ, tôi trợn mắt lên nhìn cậu ta chăm chăm, nghiêng răng nói.

Lông mày chau lên như ngọn núi, Giang Vũ Thần làm ra bộ dạng giống như là không có chuyện gì xảy ra, giọng điệu vẫn như cũ nói: “Có chuyện gì?”

“Hừ...” Khinh bỉ bộ dạng điềm nhiên như không có chuyện gì xảy ra của cậu ta.

“Ông ... Ông...” Đột nhiên điện thoại di động của tôi rung lên. Tôi lấy điện thoại ra nhìn, là mẹ tôi gọi tới.

“A lô, mẹ ạ.”

“Con và Giang Linh chạy đi đâu rồi?”

Đang ở trong công viên của hội xem mắt.”

“Đi dạo lung tung cái gì chứ, hai người hẹn gặp mặt người ta đã chờ các con ở nhà hàng gần đó hơn nửa tiếng đồng hồ rồi! Mới vừa rồi đã gọi điện thoại, tưởng các con đã xảy ra chuyện gì ở trên đường rồi chứ!”

OMG! Đi dạo một vòng liền quên chuyện chính rồi!

“Mẹ, chúng con lập tức đi ngay.”

"Nhanh đi!"

Cúp điện thoại, tôi lúi kúi kéo Giang Linh vẫn còn đang xem tư liệu của mấy người đàn ông kia, chạy về phía cửa chính của công viên.

Năm phút sau. Tại nhà hàng gần công viên.

Cuộc gặp mặt của bốn người... Không phải, là năm người. Cảm giác này thật sự rất không được tự nhiên, còn không bằng mối quan hệ hữu nghị của nhóm học sinh cấp ba kia.

“Hai vị tiểu thư tới là tốt rồi.” Hai người đàn ông mặc tây trang ở đối diện hào hoa phong nhã cười.

“Thật là ngại quá.” Giang Linh chạy thờ không ra hơi, không thể làm gì khác hơn là tôi cười cười làm lạnh.

Nhưng mà, nụ cười của tôi chỉ tính là phép lịch sự nhưng mà Giang Vũ Thần lại ho khan phản đối. di@en*dyan(lee^qu.donnn). “Khụ...” Tiếng ho khan như sấm.

Người ở chỗ này đột nhiên bị tiếng động như vậy làm cho giật mình, toàn bộ đều có bộ dạng “Thằng bé này bị làm sao vậy?” nhìn về phía Vũ Thần. Cũng phát hiện ra biểu hiện của mình hơi quá, Vũ Thần xấu hổ nhếch miệng cười với những người xung quanh.

Nhìn thấy cậu ta hiếm khi gặp lúng túng như vậy, đột nhiên tôi cảm thấy hăng hái. Từ trước tới giờ đều là cậu ta trêu chọc tôi, hôm nay tôi cũng xoay người được một lần đi. Nói là làm, tôi nói nhiều hơn một cách khác thường, hỏi người đàn ông hào hoa phong nhã ở đối diện, “Nghe nói ngài cũng là thiết kế thời trang chuyên nghiệp?”

“Đúng vậy, chẳng qua là sau khi tốt nghiệp, tôi không tìm được công việc có liên quan tới chuyên môn. Hơn nữa nhiều năm không động tới chuyên môn, tôi đã đem tất cả những gì đã học trả lại cho thầy rồi.” Người đàn ông hào hoa phong nhã cười một tiếng, đôi mắt vốn không lớn giờ lại sắp thành một đường.

Hai chúng tôi bắt đầu nói chuyện phiếm, Giang Linh và người đàn ông mặc tây trang đối diện cũng dần dần tìm được đề tài, một bàn này cũng chúng tôi, trừ Vũ Thần ra, ai cũng vui vẻ ra mặt.

Người còn lại thì má như bị thổi phồng lên, từng chút từng chút phồng lên, đôi mắt đảo loạn, hết liếc về phía tôi, lại liếc về phía người đàn ông hào hoa phong nhã, nhìn thấy bọn tôi càng nói chuyện càng hợp ý, cậu ta lập tức uống hết ly trà chanh vào trong bụng.

Ánh mắt của tôi vẫn chú ý Vũ Thần, cái bộ dạng chua lèm kìa vẫn khô hài hơn nhiều so với nói chuyện công việc với người đàn ông hào hoa phong nhã.

“Bình thường Liêm Di tiểu thư thích cái gì?”

“Tôi?” Cái vấn đề này đối với Giang Linh mà nói thì sẽ lập tức mở miệng, nhưng mà đối với người không thú vị như tôi, thì đúng là vấn đề khó khăn.

“Rất nhiều sao?” Thấy tôi do dự, người đàn ông hào hoa phong nhã cho là tôi thích quá nhiều thứ, cho nên không biết nói cái nào trước. “Không phải, cô ấy do dự bởi vì mình không thích cái gì cả.” Rốt cuộc ở bên cạnh không nén được tức giận nữa, Vũ Thần rất hiểu rõ khẩu vị của tôi nói, “Vị này chính là cô gái hai mươi sáu tuổi không thú vị tới mức dọa người.”

“Ha ha, thật sao?” Người đàn ông hào hoa phong nhã cho là Vũ Thần nói giỡn, phụ họa cười hai tiếng, “Em là em trai của Liêm Di hả? Về bề ngoài rất đẹp trai nha.”

Được người khen ngợi, Vũ Thần cười hà hà, “Đúng là tôi rất đẹp trai!”

Đỗ mồ hôi. Đúng là không biết khiêm tốn.

“Nhưng mà tôi không phải là em trai của Liêm Di, mà là em trai của Giang Đại Linh bên kia.”

Đang trò chuyện cũng người đàn ông mặc tây trang khác rất hăng say, Giang Linh lười bỏ ra chút thời gian dạy dỗ cậu ta, sợ bản thân sẽ bị yêu sách của em trai làm cho mất hết mặt mũi, nên cô ấy đổi một cái bàn. Vì vậy, tình huống bây giờ biến thành, cuộc gặp mặt của ba người.

“Ha ha, ha ha.” Cảm giác được bàn ba người có chút lúng túng, tôi cũng bối rối, “Tình tình của hai chị em bọn họ, có chút không hợp nhau.”

“Cũng nhìn ra được.” Người đàn ông hào hoa phong nhã lập tức có chút gò bó.

Loại không khí không được tự nhiên này đối với Vũ Thần lại như cá gặp nước, cậu ta uống xong ly nước của mình, lần này không tiếp tục gọi thêm, mà cầm lấy ly nước ở trước mặt tôi. Người đàn ông hào hoa phong nhã nhìn thấy hành động này, lại càng không biết nên nói gì.

“Chuyện đó, anh trai à, phải gọi anh là anh trai chứ nhỉ.” Vừa quan sát người đàn ông hào hoa phong nhã, Vũ Thần vừa hỏi: “Anh cảm thấy chị Liêm Di nhà chúng tôi như thế nào?”

Được gọi là chị Liêm Di, đột nhiên tôi không thích ứng.

“Ừ, nói như thế nào nhỉ... Thật đặc biệt.”

“Đặc biệt? Đặc biệt chỗ nào?”

Tôi cũng muốn biết, ở trong mắt của những người khó tìm được hình mẫu lý tưởng cho mình thì tôi có gì đặc biệt... di@en*dyan(lee^qu.donnn).

“Có một loại hồn nhiên đáng yêu mà không bị biến mất bởi cuộc sống xô bồ và bận rộn như thế này.”

“Vũ Thần nghe thì bật cười, “Nói đúng ra là cô ấy rất ngây thơ có đúng không?”

“... “Người đàn ông hào hoa phong nhã bị làm khó, muốn giải thích cái gì, nhưng mà không cướp được cơ hội nói chuyện từ Vũ Thần.

“Quả thật là cô ấy rất ngây thơ, anh xem bộ dạng này của cô ấy cũng rất LOLI, hơn nữa đầu óc của cô ấy cũng không quá thông minh. Anh trai à, những người xem mắt trước bởi vì đầu óc của cô ấy chậm lụt cho nên mới không liên lạc, anh phải suy nghĩ thật kỹ nha.”

“...”

Chân của tôi đạp lên chân của Vũ Thần ở dưới bàn, cậu ta lại bắt đầu ba hoa khoác lác! Tôi gặp nhiều đối tượng hẹn hò như vậy từ khi nào chứ? Hơn nữa cậu ta còn nói giống như tôi đã bị rất nhiều người vứt bỏ vậy... Chẳng qua là so với những thứ này, điều khiến cho người ta tức giận nhất chính là cậu ta lại dám nói tôi ngây thơ, nói đầu óc của tôi không dùng được, chậm lụt! Một người biến thành người chuyên cố ý gây chuyện ở đây còn có thể nói tôi ngây thơ? Cậu ta thích một người mà cậu ta nói là đầu óc không dùng được, vậy không phải đầu óc của cậu ta lại càng không dùng được hay sao?

Giang Vũ Thần chịu đựng cơn đau đớn bị tôi đạp lên chân, rồi lại bắt đầu chửi bới tôi, “Đàn ông tìm vợ, là muốn một mái nhà ấm áp, có người nấu ăn

giúp mình, có người quản lý tốt chuyện trong nhà, có người sinh cho mình một đứa con đáng yêu, đúng không? Nhưng mà chị Liêm Di nhà tôi không biết làm cơm, nhưng thật ra nấu mì ăn liền rất ngon, nhưng mà kết hôn rồi không thể ăn mãi cái này được, đúng không? Nói tới chuyện xử lý việc nhà, chị Liêm Di nhà chúng tôi có tâm mà vô lực, dù sao thì tay chân của chị ấy rất vụng về. Đúng rồi không biết lúc anh xem tư liệu có để ý điều này không, chị ấy nói mình phải làm đình khắc nhất tộc, không cần có con!”

Không chịu nổi! Bác bỏ tin đồn! Tôi chính là người phụ nữ vợ hiền mẹ đảm tiêu chuẩn, tôi sẽ nấu cơm, tay nghề được chân truyền từ mẹ tôi, tôi lại khéo tay, mỗi lần quét dọn nhà cửa đều là tôi làm, quan trọng nhất là tôi rất thích con nít, tuyệt đối không làm đình khắc! Những chuyện này tôi còn chưa kịp giải thích với người đàn ông hào hoa phong nhã, người ta đã chủ động muốn rời đi rồi.

Hình như anh ta đã hiểu ra cái gì, khách sáo nói với tôi, “Tiểu thư Liêm Di, xin lỗi, đột nhiên tôi nhớ ra mình còn có chuyện quan trọng phải làm, hôm nay chúng ta tạm thời kết thúc ở đây được không?”

“Hả?” Di ien n#d ang# lle e#q quiq on.

“Được, anh trai đi thông thả.” Có người vui mừng, có người buồn.

Ba giảm một, bây giờ chỉ còn tôi và Vũ Thần thôi. U oán liếc cậu ta một cái, về mặt cậu ta hài lòng, nhưng khi cậu ta nhìn tôi, tôi lại không nhìn cậu ta, mặt cậu ta lập tức xệ xuống.

“Không được nói chuyện gì không đúng sự thật, không được cười, không cho phép khen ngợi người kia, không cho phép hỏi người kia quá nhiều? Nói không giữ lời...”

“Vậy chị cũng không thể nói tôi đã không đúng hoàn toàn chứ?”

“Chuyện này thì có gì đâu, tôi đã ít nói hơn rất nhiều.” Một bộ dạng ‘Chị phải cảm ơn tôi’.

Tôi quay đầu lại, tự nhủ, “Ôi, thật sự có lỗi với người ta.”

Dù sao người ta cũng rất nghiêm túc tới gặp mặt, chúng tôi lại... Hơn nữa, biểu hiện của Vũ Thần ngày hôm nay nếu như mẹ tôi biết được, vậy chuyện của hai chúng tôi không phải...

Thấy về mặt tôi buồn rười rượi ngồi ở một bên không nói lời nào, Vũ Thần dùng vai đụng tôi, “Sẽ không phải thích đôi mắt nhỏ đó rồi chứ?”

Tôi nghiêng mặt, lườm cậu ta một cái, không nói gì.

“Tôi...” Đột nhiên cậu ta trở nên ấp a ấp úng, “Tôi cảm thấy, mới vừa rồi tôi rất chua, sau này chị đừng đi loại gặp mặt này.

Rất chua... Ý của cậu ta là vừa rồi mình rất ghen?

“Tôi cũng không ngờ được, nhưng mà mẹ lại ra lệnh cho tôi.”

“Vậy hãy nói ra chuyện của tụi mình đi!” Rất nghiêm túc, Vũ Thần mở to hai mắt nhìn tôi.

"NO!"

Nói ra? Tôi không dám tưởng tượng ra phản ứng của mẹ tôi sao khi biết tôi và Vũ Thần yêu nhau! Hơn nữa chuyện này công bố ra, sẽ có một trận mưa to gió lớn phá vỡ đi sự yên tĩnh bây giờ. Mặc dù bây giờ tôi và Vũ Thần lén lút lút, nhưng mà lại rất âm áp hạnh phúc, cảm giác rất dễ chịu và thoải mái, tôi còn muốn hưởng thụ cảm giác này thêm một thời gian nữa.

“Cái gì mà NO?” Giữa tôi và Vũ Thần có một khe hở, đột nhiên Giang Linh thò đầu ra, “Hai người đang nói cái gì đó?”

"Không có, ha ha, không có gì."

Ánh mắt hoài nghi, Giang Linh chỉ chỉ vào lỗ mũi của tôi, lại chỉ chỉ vào Vũ Thần. “Hai người càng lúc càng thấy khả nghi rồi!”

“Hả?” Đoán chừng là Giang Linh muốn đi xuống, tôi vội vàng nói sang chuyện khác, “Sao cậu lại tới đây, người đàn ông tây trang đâu?”

“Càng nói chuyện càng không có ý nghĩa, mình nói thật ra như vậy, sau đó thì kết thúc cuộc nói chuyện. Ồ? Chỗ các cậu còn đi sớm hơn hả!”

“Đúng vậy.” Tôi chột dạ nhìn Vũ Thần một cái.

“Vậy chúng ta về nhà đi, ngày mai lại tiếp tục gặp mặt!” Giang Linh thò đầu ra, cầm theo túi xách của mình rồi bước đi về phía cổng nhà hàng. Bây giờ tâm trạng kích động muốn làm quen của cô ấy đã bình phục một nửa.

“Đi thôi.” Tôi cầm lấy túi xách của mình, cũng đứng dậy muốn rời khỏi, nhưng mà lại bị Vũ Thần kéo lại. “Sao vậy?”

“Tôi có mấy lời còn chưa nói xong.” Cậu ta cúi đầu xuống là lạ.

“Nói cái gì?” Di ien n#d ang# lle e#q quiq on.

“Cho dù, chị thiếu sót rất nhiều giống như những gì tôi đã nói, nhưng mà tôi cũng sẽ không chê.” Nói xong, Vũ Thần vèo một cái đứng dậy chạy đuổi theo chị gái của mình.

Nhìn bóng lưng của cậu ta, nhớ lại lời nói của cậu ta, tôi ngây người ra tại chỗ, trong lòng lại trăm hoa đua nở. Vũ Thần, cho dù cậu có trẻ con đi nữa, tình cảm không được chính chắn, cả người từ trên xuống dưới đều là khuyết điểm, tôi cũng sẽ không chê, bởi vì đối với tôi mà nói, cậu cũng không thể nào thay thế được.

Bạn đang đọc truyện *Gọi Tôi Là Chị Được Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43: Hai Mươi Bốn Giờ Sinh Nhật 2

Editor: Táo đỏ phổ núi

"Ting ——"

"Đã xong chưa? Tôi đã đi ra khỏi nhà rồi!"

Tôi nhận được tin nhắn của Vũ Thần lập tức trả lời lại, “Đang chuẩn bị.”

"Cố gắng lên!"

"Ừm!" Cát điện thoại di động, tôi thò đầu ra khỏi phòng, lén lén lút lút như tên trộm. Diễng đáng ele quý don.

“Loại tuồng này có gì hay mà xem? Đổi kênh khác đi.”

“Ông không thích, thì tôi không thể xem sao?”

Trên ghế salon ở phòng khách, cha mẹ tôi đang xem ti vi, hơn nữa không hề có dấu hiệu sắp trở về phòng ngủ. Nếu như bây giờ tôi nói ra, nhất định bọn họ sẽ hỏi han, nhưng mà Vũ Thần đã đi ra rồi, không thể để cho anh chờ lâu như vậy được. Hít sâu một hơi, tôi dũng cảm mở cửa ra.

“Ồ? Cũng đã chín giờ rồi, còn muốn đi đâu?” Mẹ quay đầu hỏi tôi.

“Dạ?” Tôi chột dạ cười khúc khích, gãi đầu nói, “Đi, đi qua nhà Giang Linh, Vũ Thần qua đêm nhà bạn học, Giang Linh muốn con qua đó với nó.” Bạn có thể khiến cho tôi chơi thân tới mức đi qua đêm chỉ Giang Linh, mặc dù lời nói dối này rất dễ dàng đoán được, nhưng mà chỉ trong một tối, tôi có thể may mắn tránh được.

Mẹ hiểu gât đầu, "Đi đi, đi đường cẩn thận."

“Vâng.” Chưa đi khỏi cửa nhà, tôi vẫn rất hồi hộp.

“Đúng rồi!” Đột nhiên mẹ tôi phát hiện ra điều gì đó.

“Sao ạ?” Tôi bị sợ nhảy dựng lên.

“Sao nhìn con có điểm gì đó là lạ?” Mẹ quăng cho tôi một ánh mắt hoài nghi.

“Làm gì có. Mẹ, mẹ muốn nói tới điều gì?”

“À, ngày mai là sinh nhật của con, mẹ và cha con phải ở cửa hàng, tối khuya về nhà mới trái qua cùng con được.”

“Không, không cần đâu..., năm nay làm ngày âm lịch đi, hôm đó là thứ hai, trong cửa hàng cũng không bận lắm.”

“Ừ, vậy cũng được.”

"Đúng rồi, mẹ, có thể tối ngày mai con mới trở về được, bố mẹ không cần phải chờ con, cứ ngủ trước đi."

“Được.”

“Con đi đây.”

“Cẩn thận đấy.”

Lắc mình ra cửa, rốt cuộc tôi cũng thở phào một hơi. Lấy điện thoại ra động ra, tôi nhấn cho Vũ Thần báo tin mừng chiến thắng.

“Vượt ngục thuận lợi!”

Rất lâu sau tôi nhận được tin nhắn trả lời của Vũ Thần, “Bà xã giỏi quá!”

Bà xã... Bên trong chiếc taxi mờ tối, tay cầm điện thoại của tôi run lên, cách xưng hô như vậy... Thật sự rất lạ, nhưng mà lại khiến cho người ta kích động... Lâu như vậy mới trả lời lại, nhất định Vũ Thần cũng phải đấu tranh tư tưởng kịch liệt mới xưng hô với tôi như vậy rồi.

“Ông” Tôi mới nhận được chữ này ở trên màn hình, nhưng mà chữ phía sau, tôi vẫn thật sự xấu hổ khi nhấn tiếp... Nhưng mà, Vũ Thần sẽ rất muốn nhìn thấy.

Liêm Di, sống hai mươi sáu năm, xấu hổ hai mươi sáu năm, mày không thể dừng cảm một lần sao? Mau trả lời lại đi! Vũ Thần đang rất chờ! Tiếng lòng của tôi càng lúc càng mãnh liệt.

Lúc này, trên chiếc radio của taxi vang lên tiếng hát vui vẻ.

‘Đi dạo một vòng ở siêu thị

SSdienng dānlew quy9on.

Nhớ là em thích cà ri hoặc là mì ý

Mua sách dạy nấu ăn về làm đi làm lại mấy lần

Ưu điểm của anh là muốn em ăn hoài không ngán

Anh đang trên đường đi mượn mấy bộ phim

Đề cho em ngồi trên ghế salon xem phim lãng mạn

Lúc khó khăn vất vả nghĩ tới khuôn mặt của em

Dù không có sức sống cũng trở nên khỏe như trâu

Đó ~ vợ chồng son phúc khí của anh

Đời này có thể có được tình yêu của em

Đoạn đường này dù có lúc nắng lúc mưa cũng không sao

Chúng ta sẽ vượt qua được tất cả vì tình yêu

Vợ chồng son sẽ không bao giờ buông

Ăn ý là một loại tài sản để dành

Giận dữ anh một câu em một câu cũng cảm thấy ngọt ngào

Chúng ta mong sẽ có nhiều may mắn

Sẽ cùng nhau nắm tay và cố gắng...’

“Chờ em, ông xã.”

Nhấn tin trả lời lại, nhìn tin nhắn gửi đi thành công, trên mặt của tôi đỏ ửng lên như hai đám mây hồng, quay đầu nhìn về phía bên ngoài cửa xe, ánh đèn đường chiếu sáng, chiếc xe lao đi vùn vụt, người tới người lui, những tòa nhà xinh đẹp đầy sức sống, lại có thêm một đôi hạnh phúc.

Taxi vừa đến, Vũ Thần vội vàng mở cửa cho tôi, đưa hai mươi đồng tiền xe rồi kéo tay tôi chạy đi.

“Sao phải vội như vậy? Bác tài xế còn chưa thối lại tiền thừa!” Tôi bị anh lôi đi lập tức la oai oái lên.

“Thuyền, chuyến cuối cùng lập tức phải xuất phát rồi!”

“À?” Vũ Thần muốn đưa tôi đi đâu? Còn phải ngồi thuyền qua sông sao? Chạy theo phía sau anh, nhìn bóng lưng của Vũ Thần, trên mặt tôi nở một nụ cười ngây ngốc.

Chạy thực mạng, cuối cùng hai chúng tôi cũng không bỏ lỡ chuyến cuối cùng. Thở hổn hển đứng ở trên boong thuyền, tôi nhìn thấy mờ hời tủa ra ở trên trán của Vũ Thần, anh cũng nhìn gương mặt đỏ bừng của tôi, hai chúng tôi đồng thời bị bộ dạng nhếch nhác của nhau chọc cho cười.

Vũ Thần giơ tay lên nhủi đầu của tôi, “Cười anh hả? Không muốn sống nữa phải không?”

“Hừ, anh mới không muốn sống nữa thì có!” Đáp trả lại, nhưng không ngờ tôi chỉ đẩy nhẹ nhàng thôi, nhưng mà trán của Vũ Thần lại đụng phải cây cột, hơn nữa trên cây cột còn có một thanh sắt chìa ra.

Một tiếng hét thảm thiết ——

.....

“Thật xin lỗi, chúng tôi đã không kiểm tra hết tất cả những mối nguy hiểm tồn tại ở trên thuyền.” So với tôi lại càng cảm thấy có lỗi, nhân viên trên thuyền xử lý vết thương của Vũ Thần một chút.

“Không có việc gì!” So với thái độ của nhân viên, Vũ Thần giận tôi hơn. Đôi mắt của anh khẽ liếc một cái, oán khí chỉ về phía tôi.

“Nếu không có chuyện gì nữa, tôi đi làm việc.” SSdiering dānlew quy9on.

“Được, làm phiền ngài.” Tôi nói lời cảm ơn thay anh.

Sau khi nhân viên kia rời đi, không khí giữa hai chúng tôi lại càng yên tĩnh, tôi xấu hổ nhìn Vũ Thần, không biết nên nói cái gì. Lúc này, điện thoại di động của tôi lại đổ chuông. Là Giang Linh gọi tới.

“Bạn yêu, tới nhà mình được không? Vũ Thần đi tới nhà bạn học rồi, có mình mình ở nhà buồn quá ——”

“Hả? Mình không có ở nhà, đang ở công ty rồi, Giang Linh.” Không ngờ, tôi nói dối mẹ tôi rồi lại còn phải nói dối lần nữa.

Biết điện thoại là do chị mình gọi tới, đôi mắt giống như hồ ly của Vũ Thần khẽ đảo, không biết lại có suy nghĩ xấu xa gì.

Bên trong điện thoại Giang Linh oán trách, “Cậu lại phải làm thêm giờ à, công ty của cậu có phải bắt nạt người quá rồi không? Chủ nhật mà còn phải làm việc! Liêm Di à, nếu không được thì chuyển công ty đi.”

“À... Bây giờ đổi công việc đâu có dễ dàng như vậy, đây là làm thêm giờ...” Tôi vẫn còn đang nói dối, đột nhiên cảm thấy ngang hông rất nhột, cúi đầu nhìn, thì Giang Vũ Thần đang khiến cho tôi nhột! Tôi trừng mắt nhìn anh, muốn lắc mình, nhưng mà anh lại dính vào giống như là bôi keo con chó vậy.

“Đây là làm thêm giờ làm sao?”

“Không có... Đúng rồi, là do lần trước mình vẫn chưa làm xong việc, chứ không phải vấn đề của công ty...” Trời sinh sợ nhột, mặc dù tôi đã cố gắng trấn định để nói chuyện với Giang Linh rồi nhưng mà vẫn bị cà lăm.

“Cậu bị làm sao vậy? Là lạ sao đó.”

“Không có gì, chỉ là muốn đi nhà vệ sinh thôi.”

Nghe thấy lý do của tôi, Giang Vũ Thần muốn cười to, nhưng mà sợ chị của mình sẽ nghe được, cho nên đã nhịn được, nhìn tới mức mặt cũng đỏ bừng lên, rốt cuộc anh cũng dừng lại vờ kịch tai ác của mình.

“Phục cậu thật, lớn như vậy mà còn nhịn đi tiểu mau đi đi! Mình cúp máy đây, làm việc cho tốt nha.”

“Được, tạm biệt.” Rốt cuộc cũng cúp điện thoại, trái tim đang treo lơ lửng của tôi cũng được buông xuống, nhưng mà lửa giận lại dâng lên cao.

“Ha ha ha... Muốn đi nhà vệ sinh... Mau đi đi, đi nhanh đi.”

“Cười cái gì chứ, không phân biệt lúc nào nên giỡn à!”

“Ai đùa giỡn với em chứ, anh đang trả thù, trả thù em khiến cho mặt mày anh hốc khác, ui da... đầu của tôi, sau này không đẹp trai thì làm thế nào đây?” Nói xong Giang Vũ Thần lại đùa giỡn vô lý giống như một đứa trẻ.

“Vậy thì cũng không thể làm vào lúc này được, nếu như bị Giang Linh biết được hai chúng ta ở cùng một chỗ, thì làm thế nào?” Không biết có phải vì cảm thấy quý trọng cơ hội hai người đi với nhau hay không, nên tôi rất sợ chuyện của hai chúng tôi bị phát hiện ra, cho nên thái độ của tôi cực kỳ nghiêm túc.

Nhưng mà Giang Vũ Thần lại không ý thức được cảm giác lúc này của tôi, anh thuận miệng nói, “Biết thì biết thôi, tất cả mọi người trên thế giới biết lại càng tốt!”

Tôi giật mình, nhìn ánh mắt của anh trở nên phức tạp, chẳng lẽ anh không biết rằng sau này chúng tôi sẽ phải đối mặt với rất nhiều thứ? Hay là anh không

quý trọng giây phút bình yên lúc này? Không tiếp tục nói chuyện, hai chúng tôi đột nhiên trở nên yên tĩnh lại. Dọc đường đi, mấy lần Vũ Thần muốn dò xét nói chuyện với tôi, nhưng mà nhìn dáng vẻ trầm mặc của tôi, thì lại nuốt lời nói lại. Cho tới khi xuống thuyền, hai chúng tôi mới nói chuyện lần nữa.

“Có muốn ở đây không?” Tôi chỉ vào một nhà nghỉ nho nhỏ hỏi.

Vũ Thần gật đầu một cái, hỏi tôi, “Không thích hả?”

“Không có.” Tôi lắc đầu.

Nhà nghỉ thoạt nhìn nhỏ giống như là nhà dân, loại nhà nghỉ như vậy hình như được gọi là nhà ngư dân, trước kia tôi cũng nghe nói rất nhiều rồi, nhưng đây là lần đầu tiên trải nghiệm. Đi vào nhà nghỉ, có một đi cũng khoảng độ tuổi như mẹ tôi, vui vẻ rót nước cho chúng tôi.

“Di quét dọn phòng giúp bọn cháu chưa?”

“Đã quét dọn rồi, sau khi vị khách ngày hôm qua đi rồi, di đã quét dọn luôn từ ngày hôm qua rồi, hôm nay nhận được điện thoại của cháu lại quét dọn một lần nữa. Đi xem một chút thử xem?” Di chỉ chỉ về phía lầu hai nói.

“Được.” Vũ Thần gật đầu, sau đó nhìn về phía tôi, “Đi xem một chút chứ?”

“Ừ.” Di~nn ddan le Quy ido nn.

Cầu thang rất nhỏ hẹp, hai chúng tôi một trước một sau đi lên, bởi vì là gần bờ sông, cho nên không khí trong nhà có hơi ẩm. Lên tới lầu hai, chỉ có hai gian phòng, Vũ Thần đẩy cánh cửa bên trái ra, ý bảo tôi đi vào.

Tôi đi vào phòng, bật đèn lên, căn phòng chột sáng lên hiện lên cách bài trí đơn giản ở bên trong, nhưng không có cảm giác là nhà nghỉ, mà lại có cảm giác của gia đình. Nhưng mà gia đình lại không giống như vậy, bên ngoài là cửa sổ thủy tinh rất lớn, chính là cảnh sắc mà ở nhà không thể nhìn thấy được... là con sông rộng lớn mà chúng tôi đã ngồi thuyền tới đây, là ánh đèn neon của những tòa nhà cao tầng ở đối diện sông.

Vũ Thần ở sau lưng khẽ nhẹ giọng hỏi tôi, “Cũng được đúng không? Tiền của anh cũng đã bỏ vào đây hết rồi, mà chưa đủ để đi tới bờ biển, cho nên đành đi tới bờ sông.”

Trong lòng rung động, tôi có cảm giác mình bị anh làm cảm động sắp rơi nước mắt, sợ anh nhìn thấy, tôi đưa lưng về phía anh, gật đầu, “Rất được! Thật sự rất đẹp!”

“Thật chứ?” Sau lưng vang lên một giọng nói hưng phấn.

“Thật, đây chính là khung cảnh đẹp nhất mà em từng thấy!”

“Vậy chúng ta cùng nhau nhìn cảnh sắc đẹp đã này mà ngủ đi!”

Gi? Cùng nhau? Tôi quay đầu về phía Giang Vũ Thần, “Anh hãy lặp lại lời nói mới vừa rồi một lần nữa?”

Anh nhẹ nhàng lặp lại một lần nữa câu nói mới vừa rồi của mình, “Vậy chúng ta cùng nhau nhìn cảnh sắc đẹp đã này mà ngủ đi!”

Ý của anh là hai chúng ta ngủ cùng một phòng?” Có phải có chút không thể tưởng tượng nổi hay không?

Anh gật đầu.

Tôi hốt hoảng chỉ vào gian phòng bên cạnh, “Không phải là anh sẽ ở phòng đó sao?”

“Đó là căn phòng dùng làm kho để những vật dụng linh tinh.”

“Vậy cũng không thể ở cùng một phòng chứ!” Trước kia cũng không phải là chưa từng không ở cùng nhau, nhưng mà bây giờ không biết vì sao, tôi lại cảm thấy rất khấn trương, không dám ở cùng một phòng với Vũ Thần.

“Cũng không phải là chưa từng ở cùng một phòng bao giờ.” Anh lại rất thoải mái.

“Vậy cũng không được! Cậu hãy đi ra ngoài bãi sông ngủ đi! Trời mùa hè sẽ không bị cảm lạnh đâu!” Nói xong, tôi làm thật, đưa tay đẩy Vũ Thần ra ngoài cửa. Di~nn ddan le Quy ido nn.

Nghe giọng nói của Vũ Thần ở bên ngoài cửa, tim của tôi đập mạnh, tựa người vào cửa, tôi vỗ vỗ đầu mình, có phải là tôi đã muốn quá nhiều rồi không... Mấy ngày trước bởi vì rảnh rỗi không có chuyện gì làm, tôi đã xem cảnh ‘cắm dưới 18’, mới vừa rồi nghe thấy Vũ Thần muốn ở cùng một phòng với tôi... Nhưng mà, Vũ Thần trong mắt của tôi vẫn rất đơn thuần, cũng sẽ không suy nghĩ nhiều mấy chuyện linh tinh như vậy, hay là cứ để cho đi vào đi? Nhưng... Sau một phen đấu tranh tư tưởng. Thôi, ngủ ở bãi sông thì ngủ ở bãi sông đi, không khí bên ngoài cũng rất tốt!

Bạn đang đọc truyện *Gọi Tôi Là Chị Được Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Hai Mươi Bốn Giờ Sinh Nhật 3

"Chỗ này."

"....."

"Còn có chỗ này."

"....."

"Cổ."

"....."

"Hình như..... Hình như cái mông cũng bị đốt ——"

"Tự bôi đi!" Tôi bị sai bảo tới mức chóng mặt, tôi ném chai tinh dầu lên người của Vũ Thần đang nằm ở trên giường.

Chai tinh dầu siêu vẹo nện vào đầu của anh, Vũ Thần uất ức quay đầu nhìn tôi nỉ non, “Anh bị muỗi đốt sưng lên như vậy là do ai làm hại, bôi cho anh có một chút mà cũng không muốn, haiz...”

"....." Tôi há miệng muốn phản bác, nhưng mà quả thật là không biết nên nói gì, lúng túng đứng ở bên giường.

Anh nháy mắt mấy cái, nhìn thấy tôi yên lặng không nói gì, đưa ngón tay chỉ chỉ về phía chốt cửa nói, “Biết rõ cái sai chưa? Được rồi, biết lỗi rồi chính là đứa bé ngoan! Đi tắt đèn đi, tắt đèn đi ngủ nào!”

Tắt đèn đi ngủ? Tôi nghe lời này, có chút không thoải mái, đồng thời đột nhiên có một cảm giác rất kỳ diệu, hình như là... Là cảm giác đã kết hôn cùng với Vũ Thần! Quấn, tôi bị rối loạn thần kinh rồi à?

Đi tới cửa, tôi đưa tay nhấn chốt cửa, sau đó cả căn phòng chợt vụt tắt. Trong bóng tối, lòng của tôi không khỏi run lên.

Lúc này, sau lưng tôi đột nhiên vang lên tiếng cảm thán đầy tự hào của Vũ Thần, “Quả nhiên là nơi anh đã chọn, rất đẹp!”

Xoay người, tôi lập tức nhìn thấy cảnh sắc xinh đẹp mà anh đã nói.

“Bây giờ mới nhìn thấy hả, em đã phát hiện từ sớm.” Ánh đèn ở bên ngoài cửa sổ quả thật khiến cho người ta có cảm giác rất đẹp mắt.

Bị ánh trăng bao phủ toàn thân, Vũ Thần ngoác ngoác tay về phía tôi, “Em qua đây nhìn nè, cái anh nói không giống với cái của em!”

“Không giống nhau chỗ nào?” Tò mò, tôi đi tới bên giường.

“Em nhìn bãi sông kia kia.”

Quay đầu nhìn về phía bên ngoài cửa sổ, một thoáng, cả người tôi giật mình, ngay cả hô hấp hình như cũng dừng lại.

Trên bãi sông tối như mực, chợt hiện lên hình trái tim phát sáng rất đẹp mắt...

“Cái đấy là cái gì?” Giọng nói cũng run rẩy.

“Những thoi phát sáng ghép lại, cái đó, anh vốn muốn làm lớn hơn, nhưng mà không đủ tiền nữa, bọn La Tân cho mượn cũng không đủ...” Nói xong, Vũ Thần xin lỗi.

Hốc mắt nóng hổi, so với lúc phát sốt còn nóng hơn, tôi biết rõ, đó là nước mắt nóng hổi của tôi. Vũ Thần à, anh biết không, anh không phải là người đàn ông đầu tiên em qua lại, nhưng mà lại chính là người đàn ông đối xử với em tốt nhất! Nhớ lần trước em hỏi anh, nếu như mà em bị người khác bắt nạt, anh có giúp em hay không. Thật ra thì anh nói rất đúng, nếu như có anh ở bên cạnh giúp em, thì sẽ không ai có cơ hội bắt nạt em, có đúng không?

Bị động hai mươi sáu năm, rốt cuộc tôi cũng chủ động ngồi xuống giường ở trước mặt Vũ Thần, cúi đầu chủ động hôn lên.

“Liên Di...”

"....."

Mặc dù sẽ không hôn, nhưng mà tôi biết rằng, chỉ cần môi của tôi dính lên môi của anh, thì Vũ Thần nhất định sẽ cảm nhận được lòng của tôi.

Hơi thở nhẹ nhàng phả lên mặt nhau, tay tôi khẽ giữ gáy của anh, còn anh thì bá đạo càn quét, dịu dàng ôm lấy eo của tôi...

Ở phòng khách ở lầu dưới, lúc này chiếc đồng hồ gõ mười hai tiếng chuông, chúng tôi đã đi từ hôm qua sang ngày hôm nay, là sinh nhật lần thứ hai mươi sáu của tôi.

Bàn tay của Vũ Thần ở trên eo tôi dần dần xiết chặt, có một cảm giác giống như là sợ tôi chạy đi mất, hơn nữa hơi thở của anh bắt đầu dồn dập, quyền chủ động hôn đã bị anh cướp đi. Tôi có chút hoảng sợ mờ mắt, mặt hai người dán sát vào nhau, tôi nhìn không rõ nét mặt của anh là gì, nhưng mà nụ hôn càng lúc càng sâu.

"Ừm....." Đột nhiên tôi trở nên rất sợ hãi, muốn dừng lại, nhưng mà thất bại. Đồng thời, Vũ Thần thừa dịp tôi mất hồn, ngấm lấy môi của tôi

OMG! Chuyện này, chuyện này, thật sự nên dừng lại! Ở trong lòng của anh, tôi liều mạng giằng co, đôi tay đè lên trên vai của anh, dùng sức đẩy, rốt cuộc tôi cũng trốn được ra khỏi 'Vòng vây' của anh.

Lúc này mặc dù trong phòng mờ mờ, nhưng mà nhờ có ánh trăng, tôi có thể nhìn ra được mặt của anh đỏ bừng lên, và cả bộ dạng xấu hổ kia. .

"..." Mặt của tôi cũng nóng muốn phỏng tay, tôi không biết nên nói gì với anh, không thể làm gì khác hơn chính là đứng tại chỗ lau nước miếng... ở trên môi.

"Anh..." Vũ Thần cũng không biết nên nói gì cho phải, giờ tay lên sờ sờ lông mày, lại sờ sờ khóe mắt, hét sờ khóe mắt lại gãi gãi mà, luống ca luống cuống.

Một buổi tối đấy, hai chúng tôi không thể cứ mặt đối mặt như vậy được, hơn nữa, bình thường tôi thường đi ngủ sớm nên bây giờ đã mệt rồi.

"Chuyện đó... Chuyện đó, ngủ đi."

"Hả?" Anh gạt đầu một, "À. Em ở trên giường đi, anh ngủ dưới đất." Nói xong, Vũ Thần muốn xuống giường.

Ngủ dưới đất? Ở đây không có cái chăn nào dư, sàn nhà trong phòng lại ẩm ướt, nếu trúng gió thì làm thế nào? Tôi đưa tay ngăn Vũ Thần đang muốn đứng dậy, "Cái đó, cứ ngủ ở trên giường đi, cũng không phải không có chỗ, ngủ ở dưới đất không có tấm nệm nào sao mà ngủ."

"Thật hả?" Vẻ mặt xấu hổ của anh đã biến mất, thay vào đó là vẻ mặt vui mừng như một đứa trẻ.

"Ừ... Thật." Không thích ứng được sự thay đổi nhanh chóng của thẳng nhóc này, tôi do dự gạt đầu.

"Hi hi." Cười ra tiếng, một lần nữa anh ngã lên giường, rất quy củ giống như bộ dạng đứng nghiêm.

Thấy anh thành thật như thế, tôi cũng dần dần yên tâm lại, vòng qua bên kia của Vũ Thần, tôi nằm xuống một bên giường khác. Hai người nghiêm túc nằm ở trên chiếc giường lớn, tình cảnh này khiến tôi liên tưởng tới chiếc đĩa, chẳng qua là hai chúng tôi là một chiếc đĩa dài và một chiếc đĩa ngắn.

Yên tĩnh một lát, Vũ Thần xoay mặt về phía tôi, đầu của anh vùi ở trong chiếc gối, dáng vẻ giống như một bé mèo lười. Tôi cũng xoay người về phía anh, hỏi: "Sao thế?"

"Không có gì, chỉ muốn nhìn em." Cười đến ngu ngốc. Vũ Thần ngu ngốc như vậy đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy.

"Em có cái gì đẹp mà nhìn?"

"Làn da như em bé được Tiểu Ninh hâm mộ..." Nói xong, anh lại làm ra dáng vẻ buồn nôn.

Bị đùa giỡn tôi cho anh một quyền, tôi lật người một trăm tám mươi độ, quay lưng về phía anh. Không phải là tôi có ý gây chuyện, mà bộ dạng này của Vũ Thần rất đáng yêu, đêm nay thật sự là khiến cho người ta rất dễ cảm động.

Ánh đèn neon ở tòa nhà cao tầng ở bên ngoài cửa sổ phía bờ bên kia vẫn sáng, những màu sắc rực rỡ. Mặc dù là nửa đêm, nhưng mà bên đó vẫn huyền ảo như cũ, so với gian phòng nhỏ này của chúng tôi thì trong phòng này thật sự rất yên tĩnh, trừ những ngọt ngào đang tan chảy ra, thì tất cả đều bất động.

"Sinh nhật vui vẻ." Người phía sau nhẹ nhàng nói ở bên tai tôi.

"Cám ơn." Tôi cảm nhận ánh mắt nóng bỏng của anh và cám ơn.

"Em muốn quà sinh nhật gì?" .

"Còn có quà sinh nhật sao? Chuyến du lịch này không phải là quà tặng sao?"

"Dĩ nhiên không phải, anh còn có một món quà rất đẹp tặng cho em!"

"Ở chỗ nào?"

"Em quay đầu lại sẽ thấy!"

Cái gì mà món quà rất đẹp? Tôi tò mò quay người lại, nhưng trừ anh ta, tôi không thấy bất cứ thứ gì.

"Lại gạt em phải không?"

"Không có ——" Anh rất oan uổng, đồng thời lại rất hao tổn tâm trí nhìn tôi, "Em không nhìn ra hả?"

"Cái gì?" Tôi không hiểu ra sao.

"Quà tặng đó, món quà rất đẹp!" Gấp gấp mở to hai mắt.

"Hả?" Đứng là chỉ có anh..... Anh? Chẳng lẽ Vũ Thần nói món quà xinh đẹp là đang chỉ chính mình?

"Hiểu rồi chứ?" Anh nhìn thấy tôi cười, mở rộng vòng tay ôm tôi vào trong lòng, "Anh đưa bản thân mình cho em đó..., chủ nhân, em muốn làm gì anh cũng được!"

Nghe giọng điệu anh dừng hy sinh của anh, cả người tôi cũng không được bình thường, muốn đưa tay nhéo cái lỗ tai của anh dạy dỗ anh một trận, nói tôi thành cái gì? Con bò già đói bụng không chịu được mà ăn cỏ non sao? Nhưng mà, không thể phủ nhận, phần quà tặng này đúng là khiến cho tôi rất thích, vô cùng thích, thích n lần..

Bạn đang đọc truyện *Gọi Tôi Là Chị Được Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Hai Mươi Bốn Giờ Sinh Nhật 4

"Ting —— ting ——"

Trong lúc ngủ mơ, tôi nghe thấy tiếng chuông điện thoại kêu, đêm khuya như vậy, ai còn tìm tôi? Mơ mơ màng màng tôi đưa tay cầm lấy điện thoại ở trên đầu giường.

"A lô?"

"....."

"A lô?" Đánh thức người khác, mình ngược lại không thêm nói chuyện.

"....."

"Không nói lời nào thì cúp điện thoại đi!"

"....." Vẫn không có tiếng động.

Thất đức, hơn nửa đêm gọi điện thoại quấy rầy người khác. Thả lại điện thoại di động tôi ngủ tiếp, nhưng khi tôi lật người mặt đối mặt với Vũ Thần, cơn buồn ngủ của tôi hoàn toàn biến mất.

Đôi mắt của anh nhắm chặt, lông mi có lúc nhẹ nhàng run run, bởi vì ngủ say cho nên lúc này gương mặt của anh bớt đi tính trẻ con, có thêm một chút chững chạc. Sống mũi của Vũ Thần rất thẳng, lúc nhỏ chính là một thằng nhóc đẹp trai bại hoại, miệng cũng rất ngọt, vẫn luôn là một đứa nhóc rất đáng yêu.

Nhìn người ở trước mặt, khóe miệng của tôi không khỏi nhếch lên. Thật ra cho tới bây giờ tôi vẫn không ngờ được hai chúng tôi lại có thể tới với nhau, nhưng mà bây giờ, đúng là chúng tôi đang hưởng thụ niềm hạnh phúc được ở cùng nhau. Giang Vũ Thần, cảm ơn anh, em thực sự vô cùng vui vẻ, sinh nhật lần thứ hai mươi sáu của em rất vui vẻ, có thể đi cùng với anh em rất vui.

Hình như trong giấc mơ Vũ Thần có thể cảm nhận được lòng của tôi, anh cười, một nụ cười nhàn nhạt xuất hiện trên khóe môi, hạnh phúc của tôi.

Tôi muốn đưa tay vuốt ve hai gò má của anh, lúc này anh lại mơ ngủ nói: "Nơi này... Nơi này... Còn có cỏ..."

Hả? Cái gì?

Ha ha, "Cười hai tiếng, "Hình như cái mông cũng bị muỗi chích rồi....."

"....." Sau khi nghe hết lời này, bây giờ tôi chỉ muốn nhắm mắt của anh.

.....

"Tĩnh! Đây —— Liêm Di, dậy thôi!"

"....."

"Liêm Di! Heo? Heo, dậy đi thôi!"

Sau khi tỉnh lại lúc nửa đêm, không biết tôi chìm vào giấc ngủ khi nào, bây giờ khi vừa mở mắt, thì ngoài cửa sổ ánh mặt trời đã chiếu xuống chói chang rồi.

"Heo ngủ chảy nước miếng, em nhìn thử lại xem, cũng đã mấy giờ rồi?!" Sáng sớm không biết người nào trêu chọc anh, Giang Vũ Thần hằm hừ đứng từ trên cao nhìn xuống, kêu la giống như một bà già khó tính vậy.

Tôi khẽ lau lau khóe miệng, căn bản không hề có nước miếng. "Sao vậy? Hôm nay là sinh nhật em, tại sao anh lại gọi em là heo?"

"Vốn là như vậy mà." Anh ngồi xuống, đưa điện thoại di động đang sáng màn hình cho tôi nhìn, . "Em thử nhìn xem, bây giờ là mấy giờ rồi?"

"Chín giờ bốn mươi lăm phút!"

"Đúng vậy! Kế hoạch của anh, kế hoạch ngắm mặt trời mọc! Tại sao em lại không dậy sớm?"

"..." Anh chuẩn bị đi ngắm mặt trời mọc, tại sao anh không tự mình dậy sớm? Hơn nữa chỗ này không phải là bờ biển, không phải là núi cao, bị những tòa nhà cao tầng cản trở, căn bản không thể ngắm mặt trời mọc. Thiện lương như tôi, đành phải an ủi anh: "Mặt trời mọc có gì đẹp đâu, sắp lớp mười hai rồi, sau này mỗi buổi sáng đi học, anh sẽ có nhiều cơ hội để ngắm."

Nói tới chuyện anh sắp phải lên cấp ba rồi, quả thật tôi rất là đau lòng, vì thi đại học phải chuẩn bị rất nhiều thứ, nhất định sẽ phải học rất mệt. Nghĩ tới đây tôi không khỏi nhìn anh bằng ánh mắt đồng tình, nhưng mà, đúng là một đứa nhỏ không biết tốt xấu, không hề biết cảm kích.

"Ai nói ngắm mặt trời mọc không quan trọng, ngắm mặt trời mọc mới quan trọng! Trên phim không phải là hai người cùng ngắm mặt trời mọc rất lãng mạn hay sao? La Tân và Tiểu Ninh không biết đã đi ngắm mặt trời mọc cùng với nhau bao nhiêu chỗ rồi, chúng ta không thể không ngắm. Hơn nữa..." Anh lại đưa điện thoại đang sáng màn hình cho tôi xem, "Sinh nhật ngày hôm nay tổng cộng là hai mươi bốn giờ..."

"..." Vậy thì có chỗ nào không hợp lý đâu? Tôi với bộ dạng rơi vào sòng mù, hai mắt nhìn chăm chăm vào Vũ Thần đang không ngừng làm nhảm.

Thấy vẻ mặt ngu ngốc của tôi, anh cũng không nói tiếp nữa, nhanh chóng kéo tôi đi ra khỏi cửa.

"Đi làm gì? Chúng ta còn chưa ăn sáng mà?"

"Không ăn, đã lãng phí quá nhiều thời gian rồi."

Hai mươi bốn giờ mới trôi qua có mười giờ thôi, Vũ Thần còn so đo cái gì, không phải còn mười bốn giờ nữa hay sao?

Mười giờ, ánh mặt trời chiếu xuống, bởi vì là chủ nhật, cho nên bên cạnh luôn có người đi qua đi lại không dứt.

Bụng của tôi đói nên sôi lên ừng ực, tôi oán trách liếc nhìn về phía Vũ Thần đi phía trước, ăn một bữa sáng thì có thể mất bao nhiêu thời gian chứ?

"Em nhanh lên một chút nào?" . Đột nhiên anh dừng lại, xoay người thúc giục tôi.

"Em đói nên đi không nổi." Tay tôi ôm bụng, tôi ầm ừc trả lời lại.

"Hả?" Về mặt Vũ Thần hiện rõ nét vui mừng, bị ánh mặt trời chiếu xuống khiến anh phải nhắm mắt lại nhìn tôi nói, "Đang làm nũng sao?"

Giật mình. Mới vừa rồi tôi đang làm nũng sao? Một người hai mươi sáu tuổi làm nũng với một học sinh mười bảy tuổi? Rất mất mặt!

Vòng một vòng quay trở lại bên cạnh tôi, tay của anh đặt ở trên đầu của tôi, "Không có gì không tốt cả..."

Bị anh nói như vậy, mặt tôi càng nóng hơn.

"Bạn gái làm nũng với bạn trai của mình là chuyện rất bình thường, bây giờ không quen thì sau này sẽ quen." Nói xong, Vũ Thần nắm lấy tay của tôi, đây là lần đầu tiên chúng tôi quang minh chính đại nắm tay ở trên đường.

Tôi cúi đầu nhìn mười ngón tay đan vào nhau, rồi lại ngẩng đầu nhìn gò má đang mỉm cười của Vũ Thần, hạnh phúc cùng anh bước chân đi về phía trước.

Vũ Thần à, anh có biết là tay của anh rất ấm áp không.

“Cho em bàn tay của anh

Giống như sự dịu dàng của đã thú

Đem tự do giao cho thảo nguyên bát ngát

Bàn tay nhỏ bé đan vào bàn tay to lớn

Cùng nhau giao du

Hôm nay đừng suy nghĩ quá nhiều

Em là giấc mơ của anh

Giống như con gió phương bắc

Thổi những ấm áp về phương nam

Hôm nay cố gắng vẫy tay với ngày hôm qua một

Chúng ta vẫn cứ tiếp tục đi về phía trước...”

“... Đừng nhìn mấy thứ trẻ con đó, hãy nhìn trong này!” Trước một tủ kính rất lớn, Vũ Thần ngoắc ngoắc tay với tôi.

“Chỗ đó là cái gì?” Tôi ăn kem của mình, về mặt nghi ngờ đi lại.

Lúc tôi nhìn thấy thứ ở trong tủ kính thì chợt có một dòng điện chạy qua trong đầu của tôi, khiến cho tôi ngây người ra không nhúc nhích được.

Áo cưới... Trong hình là người phụ nữ cười ngọt ngào và hạnh phúc, tay cầm một bó hoa tươi, nhưng mà so với bó hoa kia, thì cả người của cô dâu còn xinh đẹp hơn. .

“Cái đó, có nên đi vào xem một chút không?” Giọng nói ngại ngùng.

Cái gì? Tôi kinh ngạc nhìn về phía Vũ Thần, về mặt không thể tin được.

“Không phải em muốn đi vào xem một chút hay sao?”

“Cái đó...” Bởi vì trước kia đã bị anh nói là mặc áo cưới rất khó coi, nên trong lòng của tôi ít nhiều gì cũng có chút ám ảnh.

Đối với sự do dự của tôi, Vũ Thần rất là bất mãn, “À... Đi cùng với chú thì em đồng ý ngay, còn đi với anh em lại không muốn đi!”

“Hả? Không phải...”

“Nếu đã không phải, vậy chúng ta đi vào thôi!” Nói xong, anh kéo cánh tay của tôi, đẩy cửa đi vào cửa hàng áo cưới.

Thấy có khách, nhân viên phục vụ lập tức tới chào đón, “Chào anh chị.

“Xin chào, chúng tôi muốn xem áo cưới.”

“Dạ được, thưa anh.” Nhân viên phục vụ lập tức xoay người, lập tức đi lấy cho chúng tôi cuốn album áo cưới.

Nhân thời gian này, tôi kéo kéo áo của Vũ Thần, hỏi anh, “Chúng ta lại không có tiền mua, tốt nhất là không nên xem.”

“...” Trùng mắt nhìn tôi một, anh bác bỏ đề nghị của tôi.

Nhân viên phục vụ quay trở lại, đưa cho chúng tôi một cuốn album áo cưới, “Thưa anh, của anh đây.”

Vũ Thần nhận lấy, rồi lại chuyển cho tôi, “Nhìn thử xem, nhất định sẽ có nhiều cái đẹp hơn so với thiết kế của chú ấy.”

Anh nói Minh Chí, chẳng lẽ bây giờ Vũ Thần vẫn còn ăn giấm của Minh Chí? Đúng là rất đáng yêu, cũng rất ngốc!

Mở cuốn album ra, tôi nghiêm túc xem, mặc dù mấy bộ lễ phục này rất phổ trương, tôi cũng ít tiếp xúc, nhưng mà bởi vì là thiết kế, cho nên tôi cũng có thể nhìn ra được một ít cách thức. .

Hàng loạt áo cưới kiểu công chúa, vạt tròn thất nơ, váy đính lông vũ và kim sa mỏng, mềm mại giống như cười mây lướt gió. Thiết kế áo tay bông, áo ngực bó sát vào người, thiết kế hở hai vai và eo, nhìn xinh xắn thanh tú... Một cái cài valentine và cái bao tay nhỏ, váy dài nhưng không hề có cảm giác cứng nhắc, lộ ra chiếc áo lót xinh đẹp, chất liệu mềm mại, vải viền tơ, toàn bộ đều thể hiện sự dịu dàng của phụ nữ, những nếp gấp không theo quy tắc nào tạo thêm sự duyên dáng tự nhiên...

Nhìn một chút, tôi cảm thấy ở bên cạnh có một ánh mắt nóng bỏng. Quay đầu lại nhìn, Vũ Thần đang hưng phấn búng búng nhìn tôi.

“Sao vậy?”

“Không sao, em cứ tiếp tục...” Anh hất hất đầu, ý bảo tôi nói.

“Ách...” Bị anh nhìn như vậy cũng có chút ngại, tôi đẩy cuốn album tới trước mặt anh, “Anh cũng xem đi.” Nhìn album rồi thì sẽ không nhìn mặt tôi nữa.

“Ừ.” Đồng ý, Vũ Thần đưa ngón tay đặt lên trên một áo cưới, “Anh cảm thấy em mặc cái này sẽ rất đẹp.”

“Rất đẹp?” Không phải anh đã nói tôi mặc áo cưới không thích hợp chút nào sao?

Né tránh ánh mắt nghi vấn của tôi, cả người anh nghiêng về phía sau một chút, dựa người vào ghế sofa, lộ ra vẻ mặt nhăn nhó nói, “Ừ, rất đẹp, anh nói là nhìn sẽ rất đẹp. Còn nữa... Tôi tháng mười, sinh nhật anh, mời em chụp cùng anh một tấm hình.”

Nghe nói như thế, cây kem ở trên tay của tôi thiếu chút nữa đã rơi xuống cuốn album.

Vũ Thần nói... Nói... Nói là... Chụp hình cưới sao?

“Có được không? Bây giờ anh thật sự không có tiền mời thợ chụp hình rồi...”

Nhìn thấy anh ngại ngùng nhưng vẻ mặt lại lóe lên tia mong đợi, tại sao tôi có thể không đồng ý được, dù là ngoài miệng không đồng ý, nhưng mà trong lòng của tôi có thể không đồng ý được sao? .

Nhưng mà, Vũ Thần tiêu tiền đúng là không có kế hoạch, cuối cùng không còn dư lại một đồng nào! Nếu không phải trong túi tôi còn có mấy đồng, sợ là hai chúng tôi sẽ phải ngủ ở bờ sông bên kia.

Bạn đang đọc truyện *Gọi Tôi Là Chị Được Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46: Một Số Chuyện Linh Tinh 1

Editor: Táo đồ phổ núi

"Tôi hôm qua mấy giờ mới về?" Buổi sáng tôi vừa ra khỏi phòng cửa, mẹ bắt được tôi liền hỏi.

"Hơn mười hai giờ....."

"....." Mẹ liếc mắt nhìn, có chút hung dữ.

Tôi cười ôm lấy cánh tay của bà, “Không phải con đã nói với mẹ rồi sao, sẽ về trễ một chút.”

“Vậy thì có thể trở về muộn như vậy sao?! Sau này còn dám như vậy, cẩn thận với mẹ!”

“Được, được!”

Ăn sáng xong, tôi gấp liên tục đi vào thang máy đi xuống dưới lầu để đi làm. Nhưng không ngờ khi tôi mới bước ra khỏi cửa chung cư, thì lại có một người nhảy ra chắn ở trước mặt tôi.

"Giang Linh?"

"Giật mình vậy cơ à? Không phải đã làm chuyện gì có lỗi với mình đấy chứ?" Giang Linh nói một câu đầy ẩn ý với tôi.

"Đứng, đứng, có lỗi với cậu....." Nhịp tim đột nhiên tăng nhanh, tôi có chút chột dạ lén lút nhìn Giang Linh một cái, không phải cô ấy... Nhưng mà, bây giờ tôi phải giả ngu thật tốt, ngộ nhờ không phải bởi vì chuyện của tôi và Vũ Thần, vậy tôi thành thật khai báo không phải tự chui đầu vào lưới sao? Tôi khổ sở nhếch miệng cười ha ha, “Mình làm sao có thể làm chuyện có lỗi với cậu chứ?”

Giang Linh vừa thấy tôi thà chết không chịu nhận, sắc mặt lập tức thay đổi, “Liên Di?! Chúng ta quen biết nhau đã bao nhiêu năm rồi? Bây giờ cậu còn dám nói dối mình? Ngày hôm qua và đêm hôm trước cậu thật sự ở lại công ty làm thêm giờ?”

“...” Xong rồi, có chuyện lớn rồi, xem ra chuyện của tôi và Vũ Thần đã bị lộ rồi!

“Đừng có không chịu thừa nhận! Đêm hôm đó, cuộc điện thoại không tiếng động đó chính là do mình gọi!”

“...” Cái miệng của tôi lúc này có thể nhét được một quả trứng gà, thì ra là cú điện thoại kia đã làm lộ chuyện...

“Mình gọi điện thoại cho Vũ Thần, sao cậu lại nghe? Cậu nói cậu làm thêm giờ, Vũ Thần nói đi tới nhà bạn học, nhưng mà tại sao hai người lại ở cùng với nhau?”

OMG, đêm hôm đó, đáng lẽ ra tôi nên nhìn rõ xem ai là người gọi tới rồi mới nghe có phải hay không! Đối mặt với sự chất vấn của Giang Linh, tôi á khẩu không trả lời được.

Chân mày của cô ấy càng nhíu chặt lại, giọng nói vừa gấp vừa có chút tức giận, “Hai người qua đêm ở bên ngoài, còn có thể nói dối mình, quá đáng thật! Dieen ndk dan/le eequh ydo nnn.. Đặc biệt là cậu... không phải cậu không tìm được bạn trai, thì chuyển sang em trai của mình đây chứ? Nó vẫn còn là học sinh trung học!”

“Mình không tìm được bạn trai, liền chuyển sang em trai của cậu...” Mặc dù biết Giang Linh nhất thời nóng giận nên nói ra những lời khó nghe, nhưng mà trong lòng tôi lại có cảm nhận không được tốt lắm, “Giang Linh, mình không có biến thái như vậy...”

“...” Nhìn thấy vẻ mặt khổ sở của tôi, cơn nóng giận của Giang Linh cũng lập tức biến mất, cô ấy xấu hổ kéo kéo tay của tôi, “Liên Di, xin lỗi, mình không cố ý nói cậu, cậu cũng biết, mỗi khi nóng nảy mình sẽ không lựa lời...”

Tôi khổ sở giật giật khóe miệng, “Mình biết...”

“Vậy đừng có giận mình đây!”

“Không đâu, vốn là mình giấu cậu trước, sao mình có thể giận cậu được.”

“Vậy thì được.” Chân mày của Giang Linh giãn ra, cô ấy kéo kéo tay của tôi, “Có phải cậu và thằng nhãi ranh Vũ Thần đang nói chuyện yêu đương không?”

Rốt cuộc cũng vào đề tài chính, trên mặt tôi là vẻ mặt phức tạp, không biết là đang là vẻ mặt áy náy hay là xấu hổ. Gật đầu một cái, tôi nhếch môi, vẻ mặt tội nghiệp nhìn Giang Linh.

“Haizz...” So với tưởng tượng của tôi thì Giang Linh bình thân hơn rất nhiều, cô ấy thờ dài một cái với bộ dạng bất đắc dĩ.

Bây giờ tôi cũng không biết nên nói cái gì, ngây ngốc đứng ở bên cạnh Giang Linh.

Cô ấy lấy điện thoại di động ra, nhìn thời gian, thấy sắp bị trễ giờ, Giang Linh mở miệng nói: “Đi làm trước đi, chiều sau khi tan việc, ba người chúng ta tới cửa hàng sushi ở quảng trường gặp mặt, sẽ nói rõ về chuyện này.”

“Được.”

Định ra thời gian địa điểm, Giang Linh nói lời từ biệt xong liền đi làm, tôi cũng leo lên xe buýt ngồi.

Những kiến trúc và dòng người thoáng lướt qua bên ngoài cửa sổ, trong lòng tôi lại có chút thấp thỏm, Giang Linh chỉ thờ dài, không có nói là phản đối hay là ủng hộ, tối chiều nay, ba người gặp mặt... Rốt cuộc chúng tôi sẽ như thế nào? Dieen ndk dan/le eequh ydo nnn.

.....

"Liên Di? Liên Di!"

“Hà?” Tôi hoảng hốt tỉnh lại từ trong trạng thái ngẩn người, “Cái gì vậy?”

“Quản lý hỏi em có đi không.” Minh Chí nhỏ giọng nhắc nhở tôi.

Bởi vì chuyện của mình, bản thân tôi lại ngẩn người, cho nên không nghe thấy gì hết. “Đi đâu?”

Minh Chí rất bất đắc dĩ, “Công ty có một dự án hợp tác với một thiết kế thời trang người Pháp, đi công tác ba tháng, em có muốn đi không?”

Đi công tác nước Pháp sao? Tới chỗ học viện mà tôi vẫn luôn muốn tới sao? Mặc dù là công việc, không phải là du học hay tu nghiệp, nhưng mà cơ hội này vẫn rất hấp dẫn. Tôi ngẩng đầu lên nhìn về phía quản lý, ông ấy đang chờ câu trả lời của tôi, nhưng người đồng nghiệp khác cũng chờ câu trả lời của tôi, nhưng mà, tôi lại không có dũng khí đồng ý ngay lập tức, bây giờ trong đầu của tôi đều là chuyện của tôi và Vũ Thần, chuyện khác tôi không đưa ra quyết định được.

“Cần phải suy nghĩ sao?” Quản lý thấy tôi chậm chạp không nói lời nào.

“Dạ? Vâng...” di@en*dyan(lee^qu.donnn).

“Chuyện này cũng không quá gấp, trước hai mươi em cho anh câu trả lời là được rồi.”

“Cám ơn quản lý!” Kể từ sau khi thiết kế thành công đồng phục học sinh cấp hai, quản lý đối xử với tôi cũng coi trọng hơn, dĩ nhiên, điều này cũng không thiếu được sự đề cử của Minh Chí.

Kết thúc cuộc họp, mọi người lục tục rời khỏi phòng họp. Lúc ra cửa, Minh Chí nghi ngờ hỏi tôi, “Có thể đi Pháp, tại sao em lại không đồng ý ngay lập tức? Cho dù không phải là đi du học, nhưng mà tới đó nhìn học viện XX cũng không tệ mà!”

“Ừ...” Đầu của tôi khẽ lóe lên, không nói lời nào.

Khi trở lại chỗ ngồi mấy đồng nghiệp cũng nói với tôi, “Chi phí công ty bỏ ra, coi như đi du lịch cũng không tồi mà, Liêm Di còn suy tính cái gì nữa?”

“Ha ha.” Tôi khẽ lộ nụ cười với bọn họ.

“Đừng rồi!” Minh Chí ở bên cạnh đột nhiên nghĩ tới cái gì đó, anh khẩn trương nhìn tôi, “Em và Vũ Thần không sao đấy chứ?”

“Hả?” Tôi kinh ngạc nhìn Minh Chí, sao anh lại biết được bây giờ tôi và Vũ Thần gần như đang gặp nguy hiểm?

Về mặt xin lỗi, Minh Chí cầu xin tha thứ, “Em ngàn vạn lần đừng ghi hận anh, trong lúc mơ mơ màng màng anh đã nói chuyện với bạn của em, thật sự là không ngờ được...”

“Đợi chút, anh nói cái gì vậy? Còn nữa bạn của em, bạn nào?”

“Giang Linh đó, chính là chị gái của Vũ Thần, anh cũng không biết làm sao cô ấy có được số điện thoại của anh, hôm đó vào lúc rạng sáng, cô ấy gọi điện thoại tới hỏi anh, Liêm Di còn ở công ty làm thêm giờ hả? Khi đó anh đang ngủ mơ mơ màng màng, đã nói là căn bản công ty không có bạn rợn như vậy...”

"....."

"Liêm Di à, chuyện của bọn em....." Minh Chí rất xin lỗi nhìn tôi.

“Vâng, đã bị Giang Linh biết rồi, hôm nay chính vì vậy nên em mới luôn hoảng thần như vậy.”

“Vậy thì anh đã thành tội nhân rồi.. Có cái gì anh có thể giúp bọn em không? Đề anh chuộc tội.”

“Thôi, không sao đâu.” So với cuộc điện thoại của Minh Chí, thì cuộc điện thoại tôi nghe ngày hôm đó còn nghiêm trọng hơn. Chuyện tôi và Vũ Thần qua lại là do tôi tự mình tiết lộ, Minh Chí chẳng qua là Giang Linh dùng để chứng minh sự thật.

Nói thật, mặc dù chuyện của chúng tôi đã bị Giang Linh biết, ngoài một chút lo lắng ra, thì tôi lại cảm thấy thật thoải mái, dù sao thì giấy cũng không gói được lửa, cái gì tới sẽ tới, bí mật giấu lâu ở trong lòng cũng sẽ càng khó chịu.

Chính mình trở lại chỗ ngồi, tôi hít một hơi thật sâu, chưa từng có dũng khí gấp trăm lần như thế này. Bắt đầu từ bây giờ, Liêm Di, chuẩn bị xong cho việc tiếp nhận lửa đạn của lễ rửa tội đi!

Bạn đang đọc truyện *Gọi Tôi Là Chị Được Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Một Số Chuyện Linh Tinh 2

Tại cửa hàng sushi ở vườn hoa quảng trường.

“Haiz.” Giang Linh ngửa đầu uống hết một ly rượu, thờ dài.

“Đừng uống nữa, say thì làm thế nào?”

Giang Linh liếc tôi một cái, không để cho tôi khuyên cô ấy, “Hai người các cậu bắt đầu từ khi nào?”

“Không lâu.” Tôi giống như là phạm nhân, cúi đầu xuống. Trước mặt chính là đĩa sushi cá hồi mà tôi thích, nhưng mà tôi lại không có tâm tình ăn. Cái cảm giác thoải mái dễ chịu khi đi hóng mát giờ đã bị những cái thờ dài của Giang Linh làm cho tan biến tận chín tầng mây.

“Vậy là vào khi nào?”

“Vào trước kỳ thi cuối kỳ của Vũ Thần...”

“Khó trách! Ngày mình đi học trở lại, gọi các người ra đón mình, các người đều nói bận việc!”

"....." Tôi không dám đối mặt với những lời trách móc của Giang Linh.

“Haiz.” Lại một tiếng thở dài.

Tiếng thở dài này cuối cùng cũng thở ra được sự có mặt của Vũ Thần.

Anh vẫn còn không biết đã xảy ra chuyện gì, về mặt vui vẻ hưng phấn, vừa vào cửa nhìn thấy tôi, liền lộ ra nụ cười ám hiệu đầy hạnh phúc, lúc quay đầu nhìn về phía chị gái mình, lại là cợt nhả nhạo báng, “Giang Đại Linh nhà chúng ta đã trưởng thành, nhận tiền lương biết mời đứa em trai là em đây đi ăn cơm rồi sao! Không tệ! Nhân tiện hãy đem số tiền tiêu vặt mà chị đã trộm của em trả lại cho em đi, dạo này em rất nghèo.”

Bởi vì ta sinh nhật, Vũ Thần hoàn toàn phá sản.

“...” Giang Linh không nói chuyện, tròn to hai mắt, hung dữ nhìn Vũ Thần.

Vũ Thần nhìn thấy ánh mắt này, cũng ý thức được có chuyện không ổn, anh nhìn tôi bằng ánh mắt dò hỏi.

Tôi đau khổ nhìn lại anh, “Giang Linh đã biết.”

“Biết?” Có chút hoảng hốt, nhưng mà dù sao thì Vũ Thần cũng là con trai, lập tức trấn định lại, anh kéo cánh tay của chị gái mình vào lòng, ghé khuôn mặt tươi cười lại gần, “Chị...”

Nói thật, tôi rất hiếm khi nghe Vũ Thần gọi Giang Linh như vậy, cho nên, rất không phúc hậu, mặc dù trong không khí khẩn trương như thế, nhưng mà tôi vẫn nổi da gà đầy người.

“Ồ!” Đột nhiên Vũ Thần nhìn cánh tay của Giang Linh rồi kinh ngạc kêu lên. “Cánh tay của chị mảnh như vậy à?! Đúng là một mỹ nữ mảnh mai!”

OMG, Vũ Thần quá biết nịnh hót.....

Mặc dù trên mặt của Giang Linh không có biểu hiện gì, nhưng mà tôi lại hiểu rõ cô ấy thích nhất được nói như vậy, bây giờ trong lòng của cô ấy khẳng định là rất vui vẻ.

“Một mỹ nữ hiện đại giống như chị, khẳng định là sẽ không phản đối chuyện chị em yêu nhau, có đúng không? Huống chi Liêm Di lại là bạn thân thiết nhất của chị, em lại là em trai duy nhất của chị, là người mà dẫn đi cùng mỗi khi ra khỏi nhà thì đặc biệt hãnh diện!” Đến lúc nào rồi, mà Vũ Thần vẫn không quên tán dương sự đẹp trai của mình.

“Chị em yêu nhau chị không phản đối, nhưng...” “Giang Linh bẽ bẽ đầu ngón tay, “Chín tuổi đó, sự chênh lệch về tuổi tác của hai người có phải là hơi nhiều không?” Cô ấy dựa người vào chiếc ghế dựa nhìn hai chúng tôi ở hai bên.

“Người ta chênh lệch mười mấy tuổi mà vẫn yêu nhau đó thôi, tại sao bọn em lại không được chứ...!” Nói xong, Vũ Thần vòng qua người Giang Linh đi tới bên cạnh tôi, đưa tay kéo tôi đi qua.

Động tác này có lẽ tôi đã thành quen, nhưng mà Giang Linh thì cô ấy vẫn chưa thích ứng được. Giờ tay lên đem hai chúng tôi tách ra, Giang Linh giận tới mức dờ khóc dờ cười. Lại rút cho mình một ly rượu, cô ấy chỉ vào Vũ Thần nói, “Bây giờ em còn nhỏ như vậy, biết tình cảm của mình là thật hay không sao? Nếu như coi tình yêu là trò chơi, em tìm Liêm Di chơi đùa với em, chờ tới lúc em chán trò chơi này rồi, em nghĩ sau này chuyện này sẽ tạo thành tổn thương cho Liêm Di như thế nào không? Em nghĩ sau này bọn em gặp mặt nhau sẽ lúng túng như thế nào không?” Trước kia Giang Linh đã trải qua tổn thương bây giờ dùng kinh nghiệm để giảng dạy.

Tổn thương... Trong đầu của tôi hiện lên bộ dạng Giang Linh khóc sụt sùi, có một ngày tôi cũng sẽ có bộ dạng như vậy sao? Lúng túng... Lúc Giang Linh nhìn thấy Lý Minh Vũ lần nữa, loại đau đớn như vết thương cũ bị xé rách ra, tôi thật sự sẽ phải trải nghiệm sao?

“Trò chơi?” Một tiếng hừ khó chịu kéo tôi ra khỏi mạch suy nghĩ của mình. Đột nhiên Vũ Thần kéo tay tôi, mười ngón tay đan vào nhau giờ lên trước mặt của Giang Linh, “Chị cũng quá coi thường đứa em trai của mình rồi! Khi mà em muốn nắm lấy bàn tay của cô ấy thì em sẽ không nghĩ tới ngày sẽ buông tay!”

Vũ Thần... Tôi khiếp sợ nhìn về phía Vũ Thần, thái độ của anh cũng không phải là đang hờn dỗi, mà là sự kiên định, là đàn ông thì phải kiên định. Giang Linh, mình nghĩ là mình may mắn, đời này tôi sẽ không phải nước mắt dằn dụa trên mặt, cũng sẽ không phải chịu cảnh đau đớn khi vết thương cũ bị xé rách lần nữa, bởi vì người nắm tay tôi chính là Vũ Thần. “Giang Linh, mình tin tưởng Vũ Thần.”

Đã bị đứa em trai của mình trấn áp, lại nghe được lời nói của tôi nữa... Giang Linh vừa sửng sốt, trong đôi mắt của cô ấy vừa hiện lên sự kinh ngạc, nhưng mà trong khoảnh khắc kinh ngạc đó lại lóe lên sự vui sướng, giống như là mình tìm được hạnh phúc vậy. Tình lại cô ấy quay mặt đi để cho chúng tôi không nhìn được nét mặt của mình, nhưng mà tôi vẫn nhìn thấy khoe miệng khê cong lên của cô ấy.

Vũ Thần thở phào một cái, tôi cũng dần dần không còn cảm thấy khẩn trương nữa.

Nhạc trong cửa hàng sushi thay đổi, là một bài hát mà tôi không biết tên, nhưng mà lại rất thích hợp với không khí sáng sủa sau cơn mưa trời lại sáng lúc này.

Một lúc sau Giang Linh quay mặt lại, cô ấy hung dữ cào loạn đầu tóc của Vũ Thần lên, khiến cho kiểu tóc mới của Vũ Thần tan thành mây khói. “Trưởng thành rồi, thẳng nhai ranh nhà mình đã trưởng thành rồi!” Ánh mắt thay đổi nhanh chóng, Giang Linh lại đưa má chào của mình về phía tôi, “Liêm Di nhà chúng ta cũng đã trưởng thành rồi! Rốt cuộc cũng biết yêu!”

"....."

"....."

Tôi và Vũ Thần bắt đầu nhìn vào mắt nhau, bây giờ không phải Giang Linh đã bị say rượu tới mức điên khùng rồi đấy chứ?

“Thật ra thì, hai người ở chung một chỗ, mình cũng cảm thấy vui mừng, nước phù sa không chảy ruộng ngoài mà, chẳng qua là các người không chịu nói ra, đúng là không ra gì mà!” Giang Linh với bộ dạng oán phụ nhìn chúng tôi.

“Giang Linh, bọn mình cũng sợ cậu không đồng ý.”

“Ừ... Đúng là như vậy.” Cô ấy gật đầu một cái, “Chuyện này nếu bị đi biết, đi ấy nhất định sẽ không chịu, tư tưởng của đi rất bảo thủ.”

Đúng vậy, mẹ tôi nhất định sẽ phản đối kịch liệt, còn ba tôi... Haiz, lần trước ba còn nói tôi và Vũ Thần giống như chị em ruột, tôi thấy ông cũng rất khó mà chấp nhận chuyện này. Còn cả ba mẹ của Vũ Thần nữa, mặc dù trình độ học vấn của bọn họ cao, tư tưởng cũng cởi mở, nhưng mà tôi và Vũ Thần lại chênh lệch chín tuổi...

“Nhưng mà nếu như ba mẹ biết chuyện này, mình cũng muốn biết bọn họ sẽ có phản ứng như thế nào.” Nói xong, Giang Linh nhìn về phía tôi với bộ dạng tươi cười, “Bởi vì ba mẹ vẫn rất bận, cho nên bọn họ vẫn hy vọng bọn mình có thể tìm được bạn trai và bạn gái hơn tuổi để chăm sóc cho bọn mình, trước kia lúc mình quen Lý Minh Vũ, ba mẹ từng vì chuyện anh ta chỉ lớn hơn mình một tuổi mà đã phản đối.”

“Chín tuổi này có phải là quá...” Tôi còn chưa nói hết lời, đã bị Vũ Thần bịt chặt miệng lại.

Anh khó chịu nghiêng mắt nhìn tôi một cái, “Chín tuổi thì thế nào? Anh thích số chín, bắt đầu từ bây giờ, con số may mắn của anh chính là số chín, có ý kiến gì không?”

“...” Lại bắt đầu đùa giỡn trẻ con.

“Được chứ!” Đây là lần đầu tiên hai chị em đứng cùng một phe, Giang Linh gật đầu một cái, “Liêm Di, nói cho cậu biết, trước kia ba mẹ mình đã từng nhiều lần nói ‘Nếu như sau này Liêm Di có thể làm con dâu nhà chúng ta thì hay quá!’, cho nên cậu không cần phải lo lắng nhiều như vậy!”

Cuộc nói chuyện tiến hành tới đây, vấn đề chủ yếu thì tôi vẫn còn mơ hồ không rõ ràng. Nhưng mà tôi có thể xác định, tôi và Giang Linh vẫn là chị em tốt, có lẽ bây giờ còn thân thiết hơn! Mà tôi và Vũ Thần, và mối quan hệ yêu đương của chúng tôi không có bất kỳ sự đã kích nào, có câu nói kia của anh, tôi tin tưởng sau này dù bão táp có mạnh như thế nào đi nữa, chúng tôi sẽ cùng nhau chống đỡ được!

“Nào, chúng ta ăn mừng một cái!” Giang Linh nâng chén nói.

“Tại sao lại ăn mừng?” Vũ Thần hỏi.

“Vì Liêm Di, chúc mừng mối tình đầu của Liêm Di! Ha ha...”

Giang Linh cười rất khoa trương, còn có cả Giang Vũ Thần nữa! Hình như rốt cuộc hai chị em cũng ý thức được cái gì là chị em ruột, ăn ý tới mức khiến cho người ta tức giận, lại có thể liên thủ lại cười nhạo tôi! Đúng là, hai mươi sáu tuổi mới có mối tình đầu thì thế nào? Điều này có nghĩa là tôi rất ngây thơ trong sáng!

Không thèm nhìn hai chị em bọn họ, tôi lấy ly nước trái cây của mình, ừng ực tu một hơi thật lớn, lúc uống được một nửa, điện thoại di động ở trong túi đột nhiên réo ầm lên.

“A lô?”

“Liêm Di! Lập tức về nhà cho mẹ!” Đầu bên kia điện thoại, mẹ tôi giống như là ăn phải thuốc nổ vậy.

“Mẹ... Mẹ bị làm sao vậy?” Lời của tôi vừa nói ra khỏi miệng, hai người ở bên cạnh cũng lập tức ngưng cười, bọn họ nhìn tôi bằng ánh mắt chăm chú.

“Trở về rồi nói! Về ngay lập tức!”

“Được... Được.”

Bạn đang đọc truyện *Gọi Tôi Là Chị Được Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Một Số Chuyện Linh Tinh 3

Editor: Táo đồ phổ núi

"Là ai?"

Đối mặt với sự chất vấn dứt khoát của mẹ, tôi có chút không hiểu, “Mẹ, cái gì mà ai vậy?” DiễmĐànLêQuýĐôn

Vũ Thần và Giang Linh đi về cùng tôi cũng nghi ngờ nhìn về phía mẹ tôi.

“Người đàn ông kia, người đàn ông kia là ai vậy?”

“Mẹ, người đàn ông nào?”

“Là bạn trai của con!”

Lời này vừa nói ra, Vũ Thần còn chột dạ trước cả tôi, đang uống nước liền bị ho khan vì sặc.

Mẹ không có tâm tình đi quan tâm Vũ Thần, trên mặt lộ ra vẻ tức giận và gấp gáp. Bà chỉ vào điện thoại nói, “Mới vừa rồi mẹ gọi điện thoại qua hỏi thăm người lần trước con đi xem mặt, người lớn trong nhà người ta nói con đã có bạn trai, lần đó gấp mặt, các con còn cùng đi!” Nói xong, mí mắt của mẹ tíu nghiu xuống, “Người ta còn trách mẹ, ngay cả con gái của mình có bạn trai hay không cũng không biết! Mẹ cũng đã lớn tuổi như vậy rồi, còn bị người khác chỉ trích, mặt hết mặt mũi!”

"....." Ngần người nhìn mẹ đang tức giận, tôi cũng không biết phải nói gì.

"Nói đi, bạn trai của con là ai? Nếu đã có bạn trai, tại sao không mang về nhà?"

"....." Mang về nhà..... Mẹ, bây giờ anh ấy đang ở nhà chúng ta, chỉ là sợ là khi con nói ra rồi mẹ sẽ càng tức giận.

Thấy tôi không nói lời nào, mẹ buông tha không hỏi tôi nữa, trực tiếp đi tới bên cạnh Vũ Thần, hành động này khiến cho tôi giật cả mình, không phải mẹ đột nhiên đoán được người kia là Vũ Thần đấy chứ!

“Vũ Thần, con nghe lời dì mau nói cho dì biết, ngày đó người đàn ông cùng đi với bọn con là ai?”

Phù... Thở phào, đúng là sợ bóng sợ gió một phen.

Vũ Thần nhìn mẹ tôi với vẻ mặt khó xử, nghiêng đầu quay qua nhìn tôi với ánh mắt như muốn hỏi. Về mặt tôi đau khổ, cũng không biết nên nói gì vào lúc này. Thấy hai đứa chúng tôi giống như hai con sâu bị rơi vào lồng heo, Giang Linh không nhìn nổi nữa, cô ấy đứng lên khỏi ghế sofa kéo cánh tay của mẹ tôi, giải vây giúp chúng tôi, “Dì à, ngày đó ngoại trừ ba đứa bọn con ra, làm gì có người nào nữa! Bạn trai của Liêm Di chính là do Vũ Thần đóng giả DiễmĐànLêQuýĐôn! Bởi vì người đàn ông mà Liêm Di gặp gỡ có quá nhiều khiếm khuyết, Liêm Di không ưng anh ta, cho nên...”

“Đúng, đúng vậy!” Nhận được ánh mắt Giang Linh quăng về phía tôi, tôi vội vàng phụ họa, “Người đàn ông kia vừa nhìn thấy con đã nói với con, anh ta tìm vợ chính là để nấu cơm giặt giũ phục vụ cho anh ta! Mẹ, cái đó đâu phải là đi kiếm vợ, rõ ràng là đi tìm người giúp việc! Anh ta còn nói, nếu như sau này kết hôn, thì con sẽ không thể đi ra ngoài làm việc nữa. Bây giờ đã là xã hội nào rồi, còn có người theo chủ nghĩa đàn ông như vậy nữa!” Vừa gán cho người đàn ông mặc tây trang những tội danh không có chứng cứ, tôi vừa thầm xin lỗi anh ta ở trong lòng.

“Dì à...” Giang Linh lại nói tiếp lời của tôi. Tôi cũng tiến lên bên cạnh cô ấy gật đầu phụ họa, trong lúc rối ren, tôi ngược mắt lên nhìn Vũ Thần ở một bên, một mình anh đứng ở một bên, trên mặt không có tia cảm xúc, giống như là đang suy nghĩ những lời mà chúng tôi đang nói chuyện phiếm.

Sao vậy? Tôi có chút lo lắng nhìn anh.

Cảm nhận được sự lo lắng của tôi, anh cử động khóe miệng, cười nhìn rất khó coi.

“Liêm Di, chuyện này cho dù người đàn ông kia có chút quá phận, nhưng mà, bây giờ con cũng càng lúc càng không hiểu chuyện rồi! Không thích, thì cứ nói thẳng ra, lại còn học thói bịp bợm nữa.” Trải qua một trận khuyên lơn của Giang Linh, lửa giận của mẹ tôi đã hạ nhiệt đi không ít, nhưng mà bà lại bắt đầu lo lắng cho tôi, “Xem ra, con thật sự cần phải tìm một người quản con thật tốt! Tùy hứng giống như một đứa trẻ.”

Lời của mẹ vừa nói ra khỏi miệng, Vũ Thần này giờ vẫn không có cảm xúc lúc này chợt hiện lên một chút hoảng sợ. Trong lòng tôi cũng có chút sợ, hình như mẹ tôi bắt đầu nghiêm túc rồi...

“Liêm Di, bắt đầu từ bây giờ mẹ sẽ chọn giúp con những người đàn ông để con gặp mặt, con phải nghe lời mẹ, nghiêm túc đi gặp mặt bọn họ, có được không?”

"....."

“Bây giờ mẹ không lo lắng cho công việc của con, không lo lắng cho việc học tập của con, mà chỉ lo lắng khi nào con có thể lập gia đình, có biết không, con gái của đi ở trong khu này, đã có con sắp đầy tháng rồi.”

“...” Tôi cúi đầu không nói.

“Ngày mai sau khi tan việc, chúng ta cùng nhau đi...” Lời nói mới nói được một nửa, chợt mẹ dừng lại, tôi cũng đột nhiên ngẩng đầu lên. Bởi vì đột nhiên có một người mờ miêng nói chuyện rồi.

“Đi, không phải là đóng giả đâu, bọn con thật sự yêu nhau.”

Vũ Thần! Tôi kinh ngạc nhìn anh, anh lại có thể nghiêm túc nhìn mẹ của tôi. Tôi vội vàng nhìn về phía Giang Linh nhờ giúp đỡ, nhưng mà bây giờ Giang Linh còn chưa kịp trấn định lại, cô ấy cũng bị chính đứa em trai của mình dọa sợ.

So với hai người chúng tôi, biểu hiện của mẹ tôi thật sự rất bình tĩnh, bà đứng dậy khỏi ghế salon, về mặt không tin nói với Vũ Thần: “Đừng có nói đùa với dì, con làm sao vậy sao không chịu giúp chị Liêm Di, con bé đã không còn nhỏ rồi, nếu như con bé cũng chỉ mười bảy mười tám tuổi giống như con, thì dì cũng sẽ không vội vàng muốn con bé đi xem mắt rồi.”

“Dì, con không nói giỡn với dì, bọn con thật sự yêu nhau.” Vũ Thần nói từng câu từng chữ rất kiên định.

Trên nét mặt của mẹ tôi bắt đầu xảy ra biến hóa, bà quay đầu nhìn về phía Giang Linh ở trên ghế sofa, “Vũ Thần đang nói sự thật?”

Giang Linh không nói lời nào.

“Con à, nói cho dì biết đi.” Sắc mặt của mẹ tái nhợt.

“Xin lỗi dì!”

Nghe được lời xin lỗi đầy áy náy của Giang Linh, bỗng dưng mẹ quay đầu nhìn về phía tôi, ánh mắt kinh ngạc của bà nói cho tôi biết, bà đã tin.

“Mẹ...” Hơi thở mong manh, tôi gọi mẹ, tôi muốn nhận lỗi với bà.

“Đứa nhỏ này...” Dienx dandf Kê quy dong. Mẹ đi tới đầu khác của ghế sofa, về mặt bất đắc dĩ quay đầu nhìn ba người chúng tôi một cái, lúc xoay người, cả người của bà đứng yên một chỗ, cuối cùng là ngã xuống dưới đất.

.....

"Mẹ....."

Sau khi mẹ té xỉu, Vũ Thần sợ bà tỉnh lại nhìn thấy mình sẽ tức giận nữa, nên sau khi giúp tôi đưa mẹ tới phòng xong, anh liền rời đi theo Giang Linh.

“Haiz...” Mẹ vừa tỉnh lại liền thở dài.

Tôi đưa một ly nước cho bà, bà phát tay một cái, ý bảo không muốn uống nước.

“Mẹ, con xin lỗi.” Tôi đặc biệt áy náy ngồi ở bên mép giường nhìn mẹ.

“Haiz...” Lại thở dài. Mỗi một lần mẹ thở dài, thì cũng giống như là lấy thanh kiếm trực tiếp đâm vào trong lòng tôi, từ nhỏ tới lớn, mẹ không bao giờ phải quan tâm tới chuyện học tập của tôi, mà bây giờ lại...

“Liêm Di à, Vũ Thần đi rồi hả?”

“Vâng.”

“Con nói, hai đứa các con...” Mẹ dừng lại một chút, “Mẹ vẫn luôn coi hai đứa con là hai chị em, là loại quan hệ chị em ruột, hai người các con tại sao lại có thể yêu nhau? Hơn nữa Vũ Thần còn nhỏ hơn con chín tuổi! Nếu như một hai tuổi, mẹ còn có thể từ từ tiếp nhận, nhưng mà đó là chín tuổi đấy!”

Bản thân tôi chỉ nghe không nói lời nào. Mặc dù cảm thấy rất có lỗi với mẹ, đã khiến cho bà phải lo lắng như vậy, nhưng mà mặt khác, trong lòng tôi không còn cảm giác nặng nề ngăn cản vì phải ôm lấy bí mật, mà là một cảm giác dễ chịu.

“Sau tháng mười Vũ Thần mới mười tám tuổi đúng không? Vậy cho dù bây giờ nó đã mười tám, còn con là hai mươi sáu tuổi, đó cũng là chênh lệch tám tuổi, chờ tới khi đó tới hai mươi tuổi đủ tuổi để kết hôn, thì con đã ba mươi tuổi rồi. Hơn nữa chuyện sau này, ai có thể nói chính xác được? Con à, phụ nữ già đi rất nhanh...” Mẹ tận tình khuyên bảo.

Kết hôn, từ lúc tôi và Vũ Thần yêu nhau đây là lần đầu tiên từ này xuất hiện. Mẹ nói có lý, chờ tới lúc Vũ Thần hai mươi tuổi, tôi đã ba mươi tuổi, hơn nữa Vũ Thần cũng sẽ không lập tức kết hôn, có lẽ anh còn phải đọc sách, còn phải lo cho tương lai của mình... Lại một khoảng thời gian nhiều năm như vậy, cho dù bây giờ gương mặt của tôi nhìn trẻ như vậy, nhưng khi đó cũng sẽ bắt đầu có nếp nhăn... Dienx dandf Kê quy dong. Chán nản, trong đầu của tôi chợt hiện lên một câu như vậy, ở trong cửa hàng Sushi Vũ Thần đã nói... “Vào lúc em muốn nắm tay của cô ấy thì em chưa từng nghĩ tới một ngày sẽ buông tay!”

Nếu anh nói sẽ không buông tay, thì nhất định sẽ quấn chặt lấy tôi. Cho dù có một ngày, tôi thật sự phải đợi anh tới mức mắt đầy nếp nhăn, vậy thì tôi cũng không sợ. Mặc dù thời gian không thể tin được, nhưng mà tôi lại rất tin tưởng vào Vũ Thần.

Bạn đang đọc truyện *Gọi Tôi Là Chị Được Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49: Chương 44

“Đi . . . Không sao chứ?” Điện thoại được tiếp thông, giọng điệu lo lắng của Vũ Thần vang lên ở đầu bên kia điện thoại.

“Không sao đâu, anh không cần phải lo lắng, ngày hôm qua chỉ nói em dừng lại, không có tranh cãi ầm ĩ giống như trường bối ở trong ti vi đâu.” Tôi an ủi anh.

“Thật không? di@en*dyan(lee^qu.donn). Em đừng nói dối anh, trong lòng anh đặc biệt băn khoăn . . .”

“Hiểu rồi.”

“Cái gì mà hiểu rồi?”

“Sự lo lắng và lời xin lỗi của anh, qua giọng điệu của anh thì em đã hiểu, Vũ Thần, lúc chúng ta bắt đầu quen nhau, em đã biết được sẽ xảy ra chuyện như vậy rồi, đây cũng chính là nguyên nhân trước đó em nói không thích anh . . .”

“Vậy ý của em là bây giờ đã yêu thích anh rồi hả?” Vội vàng tranh thủ thời gian, Vũ Thần hỏi với tâm trạng không tệ.

Tránh ra khỏi chỗ có mấy đồng nghiệp, tôi vừa giọng điệu dụ dỗ vừa lừa gạt nói, “Đúng vậy đó, bây giờ đặc biệt thích, thích tới mức muốn bỏ anh vào trong cái hồ lô!”

“Thật sao? Vậy anh sẽ tới đón em khi tan làm?”

“Ồ?” Có chút vui mừng, cho tới nay đều là anh la hét đòi tôi đưa anh đi học, đây là lần đầu tiên anh chủ động yêu cầu tới đón tôi sau khi tan làm, nhưng . . . Tôi xấu hổ nói với Vũ Thần, “Hôm nay em phải làm thêm giờ . . .”

“ . . .” Bên trong điện thoại, Vũ Thần thở dài một tiếng, “Xem đi, đúng là báo ứng mà, ai bảo trước kia em lấy lý do làm thêm giờ để nói dối người khác làm gì.”

“Em nói dối là vì ai chứ?” Đúng là không có lương tâm mà, dám nói là báo ứng của tôi.

“Chuyện đó không liên quan tới anh . . .” Giọng điệu vô tội.

“Đúng, chuyện không liên quan tới anh, chuyện của Kim giác đại vương!” Lười không muốn tranh cãi với anh, tôi nói đơn giản mấy câu, rồi cúp điện thoại. di@en*dyan(lee^qu.donn).

Một lần nữa tập trung sự chú ý để thiết kế đồ, tôi cũng không khỏi cảm thán, bây giờ đúng là báo ứng của việc nói dối làm thêm giờ!

“Liêm Di, đi ăn cơm thôi chứ?” Mấy đồng nghiệp làm thêm giờ cùng tôi tới đây để hỏi thăm.

“Em vẫn chưa cảm thấy đói bụng, mọi người đi ăn trước đi.”

Mình Chí mà mấy người bạn họ trả lời lại một tiếng, sau đó rời đi.

Căn phòng to như vậy bây giờ chỉ còn lại có một mình tôi, vui đầu vào trong đồng đồ thiết kế, cái bút phác thảo ở trên tay tôi dần dừng lại, đột nhiên tôi nghĩ tới một chuyện, chính là lần thứ ba Vũ Thần hôn tôi.

Tôi cúi đầu nhìn bàn tay của mình, lần đó tôi còn đánh anh một cái bạt tai đấy . . . Không biết tại sao, mà từ cái bạt tai tôi bắt đầu nghĩ, nghĩ đi nghĩ lại rồi lại nghĩ tới chuyện kiss, lúc sinh nhật tôi, hai chúng tôi đã kiss ở nhà nghỉ ở bãi sông . . . Gương mặt nóng lên, tôi giơ tay lên vỗ vỗ lên mặt mình, Liêm Di à, mày đang nghĩ cái gì vậy? Nếu tiếp tục như vậy nữa, sớm muộn gì mày cũng biến thành một sắc nữ!

Hít sâu hai cái, tôi ngồi nghiêm chỉnh, chuẩn bị lần nữa bắt đầu vào công việc, lúc này, điện thoại di động của

tôi kêu lên ầm ĩ. Là mẹ tôi gọi tới.

“Liêm Di, con đang ở đâu vậy? Đang ở cùng với ai?”

Bởi vì biết được chuyện của tôi và Vũ Thần, mẹ đã cấm chúng tôi gặp nhau, buổi trưa lúc nghỉ, mẹ cũng gọi điện thoại tôi, hỏi tôi một số vấn đề.

“Con đang ở công ty, chỉ có mình con, các đồng nghiệp nên về nhà ăn cơm thì đã về, nên đi ăn cơm thì đã đi rồi.”

“Vậy thì con cũng mau trở về đi.”

“Không được đâu ạ . . . , con còn muốn làm thêm giờ.”

“Lại làm thêm giờ?”

“Đúng vậy . . .” Mặc dù lần này là nói sự thật, nhưng mà tôi vẫn có chút chột dạ.

“Vậy sao con không đi ăn cơm?”

Nhắc tới chuyện ăn cơm, mới vừa rồi tôi nói với các đồng nghiệp là tôi không đói bụng, thật ra thì không phải là tôi không đói, mà là bởi vì mẹ tôi không chế tài chính của tôi. Bởi vì sợ tôi và Vũ Thần hẹn nhau, cho nên bà đã tịch thu ví tiền của tôi, mỗi ngày chỉ cho tôi mười đồng tiền cơm. Buổi trưa lúc nghỉ ngơi, tôi nhất thời quên mất thân phận người nghèo của mình, đã rộng rãi mời Minh Chí một chai nước trái cây, bây giờ trong túi chỉ còn dăm tiền để ngồi xe buýt thôi.

“Không có tiền, con ăn cái gì chứ.”

“Mười đồng tiền cho hai bữa cơm, còn chưa đủ sao? Chúng ta khi đó . . .”

“Được rồi, là con chỉ tiêu có vấn đề.” Nếu như bây giờ không cắt ngang lời của mẹ tôi, không biết hôm nay tôi phải làm thêm tới mấy giờ nữa. “Mẹ, trong tay của con còn có rất nhiều việc, không nói chuyện với mẹ nữa, con cúp đây.”

“Ừ, làm việc đi.”

“Bái bai.”

Trong phòng làm việc mặc dù có máy lạnh, nhưng mà trong lòng vẫn có chút phiền loạn, tôi vẫn cảm thấy nóng như mùa hè!

“Cạch . . .” Tiếng mở cửa ra.

Mấy người Minh Chí đi về sớm sao? Ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa, lúc tôi nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của Vũ Thần đang đứng ở đó, tôi không khỏi đứng lên khỏi ghế của mình.

“Sao anh lại tới đây?”

“Anh cũng không biết, đang ở nhà xem phim hoạt hình, đột nhiên có một con lóc màu đen cuốn anh tới đây.” Vũ Thần đi tới trước mặt của tôi, đưa một túi to đồ ăn lên, “Con lóc màu đen này đối xit với anh cũng không tệ lắm, mua cho anh nhiều đồ ăn ngon như vậy, anh ăn không hết, chia cho em một chút!”

Khôn vật! Tôi nói thầm trong lòng một câu như vậy. Mới kết thúc cuộc gọi được mấy phút, anh liền xuất hiện

ở chỗ này, anh mới muốn đón tôi sau giờ tan làm, lúc đó là đã đứng ở dưới lầu rồi thì có! Biết tôi phải làm thêm giờ, cho nên đi siêu thị mua đồ ăn rồi lên tìm tôi . . .

Tôi giả vờ không thể tưởng tượng nổi, nhận lấy túi, chỉ chỉ vào cái tên siêu thị ở phía trên nói với Vũ Thần, “Con lóc đen đại nhân đã mua đồ ở siêu thị bên cạnh công ty em rồi! Có cần hóa đơn không?” Nói xong tôi đưa tay vào trong túi áo của Vũ Thần lôi tờ hóa đơn ra.

Bị tôi bắt bài, Vũ Thần than vãn mình thất bại.

Tôi cười đón lấy cái làn của mình một chút, rồi lấy thứ ăn ở trong túi ra. Vũ Thần mua toàn đồ mà tôi thích ăn, khiến cho tôi cảm động. Len lén nhìn về phía Vũ Thần đang giúp tôi hủy đi màng thực phẩm bọc thức ăn, bộ dạng nghiêm túc giống như đang đi đánh nhau kia nhìn rất đáng yêu!

“Mẹ nó, đây là bọc ny lông hay là cốt thép vậy? Tại sao lại xé không ra . . .” Cắn lên cái túi ny lông, vẻ mặt Vũ Thần khó chịu.

“Cũng không phải là không có kéo, dùng răng cắn làm gì!” Tôi giật lấy cái túi, lấy dây kéo từ trong ngăn làn ra, giải quyết luôn.

Vũ Thần ngồi ở bên cạnh tôi, nét mặt của anh, nụ cười chậm biếm trong ánh mắt càng lúc càng rõ ràng.

Ánh đèn phản chiếu lên gương mặt của anh, đúng là một đĩa bẻ sạch sẽ đẹp trai. Nhìn anh, tim tôi lại đập tăng tốc, cố gắng hết sức tỏ ra trấn định, tôi cũng ngồi xuống, hỏi

anh, “Anh cười cái gì?”

“Con mắt nào cũng nhìn thấy anh cười? Miệng của anh cũng không mở ra mà.

“Nhưng mà con mắt của anh đang cười.”

“Kính khùng thật, con mắt của em mới cười thì có!” Anh trêu nói.

“Nói mau, anh cười cái gì vậy?” Tôi cầm lấy một miếng uy hiếp nhét vào trong miệng.

“Mới vừa rồi nhìn em đặc biệt giống dì lúc anh đi nhà trẻ, nhưng mà, bây giờ em lại đặc biệt giống con mèo hoang trong chợ ở gần nhà anh, đặc biệt thích đi ăn trộm cá!”

Chê tôi? ! Nhìn anh cũng không bởi vì chuyện tình cảm của chúng tôi bị phản đối mà cảm thấy không vui! Nếu vậy thì tôi cũng cảm thấy yên tâm.

Lại cầm một miếng cá khô, tôi cậy mạnh nhét vào trong miệng của Vũ Thần, “Bây giờ anh cũng là mèo!” Dieen ndk dan/le eequh ydo nnn.

“Dù, cho dù đều là mèo, thì chúng ta cũng không giống nhau, anh là mèo mỹ nam, con em là mèo lang thang!”

Lại còn mèo mỹ nam nữa . . . Nghe anh nói như vậy, thiếu chút nữa tôi đã phun miếng cá khô trong miệng ra, Giang Linh không dạy anh, tự luyện cũng cần có mức độ hay sao?

Chương 50: Chương 45

"Rất nhiều việc hả?" Trong khi chúng tôi ăn bữa cơm đơn giản, Vũ Thần chỉ chỉ vào tập tài liệu ở trên bàn.

"Ừ, không ít, lần này thiết kế đồ của nửa năm và chuẩn bị báo cáo tổng kết cuối năm nữa." Ăn cơm tối, tôi trò chuyện với Vũ Thần, nhưng cũng không quên liếc mắt nhìn tập tài liệu hơn nửa năm cần tổng kết.

". . ." Anh cũng rất có mắt nhìn, thấy tôi bận cũng không hỏi gì nhiều nữa.

"Sao vậy?" Tôi thấy vẻ mặt của Vũ Thần có chút kỳ quái, hỏi.

"Rất đau lòng . . ." Nói xong, anh kéo cái ghế sát lại gần tôi hơn, đột nhiên giống như làm nũng, dựa đầu lên trên vai tôi.

Ngây người.

"Nhìn thấy em bận rộn như vậy, mà anh không có cách nào giúp em, tâm tình thật khó chịu."

Tôi nghe thấy lời này của anh, trong lòng cảm thấy vui vẻ khác thường. Đã bao lâu rồi, cái người luôn lấy việc bắt nạt tôi làm thú vui, bây giờ cũng biết thương hương tiếc ngọc đối với tôi rồi sao! Nhẹ nhàng hít một hơi, tôi ngửi được mùi thơm dầu gội của Vũ Thần, loại tình cảnh này không khỏi khiến cho tôi nghĩ tới một số tình tiết trong tiểu thuyết ngôn tình, chẳng qua là, trong đó đều viết là nữ chính dựa đầu lên trên bả vai của nam chính . . . Hơn nữa, hành động kế tiếp của hai người sẽ là . . . Kiss . . .

"Vũ Thần."

"Liêm Di." Hai chúng tôi đồng thời cùng gọi tên của đối phương.

"Há?" Hai chúng tôi lại đồng thời nhìn đối phương bằng ánh mắt dò hỏi.

"Chuyện gì? Em nói trước đi." Vũ Thần hất hất đầu ý bảo tôi.

"Anh hãy nói trước đi." Điều tôi muốn nói, thật sự khiến tôi rất khó để nói ra.

"Vậy anh sẽ nói . . . . ." Vũ Thần mất tự nhiên cười cười, "Cái đó. . . . . Cái đó. . . . ."

Sự do dự của anh khiến cho lòng tôi đột nhiên căng thẳng, không phải điều anh và tôi muốn nói là một đây chứ?

"Cá khô hơi mặn, anh muốn uống nước." Sau khi ấp úng, lời nói của Vũ Thần khẽ lọt qua kẽ răng nói ra.

Đổ mồ hôi.

"Em . . . Em đi lấy giúp anh." Bởi vì Vũ Thần rất ngây thơ, cho nên tôi bắt đầu cảm thấy mình đã chịu ảnh hưởng quá nghiêm trọng từ tiểu thuyết ngôn tình, quá mất mặt. Tôi vội vàng đứng lên, tôi đi lấy cái ly đi lại chỗ máy đun nước rót cho anh một ly nước.

"Vừa rồi em muốn nói điều gì?" Sau lưng của tôi vang lên một câu nói như vậy.

Mực nước ở trong ly đã ngang bằng với miệng ly, tôi cuống quýt đề chốt công tắc máy nước nóng xuống. Xoay người lại, nhìn thấy Vũ Thần, tâm tình hoảng hốt, tôi lại càng không biết nên nói gì.

Anh ngửa mặt nhìn tôi, vẻ mặt tương đối ngây thơ vô hại, "Muốn nói cái gì à?"

"À . . . Đó là, là quản lý nói . . ." Đột nhiên nghĩ tới chuyện quản lý muốn tôi đi công tác ở nước Pháp, tôi ngồi xuống đem chuyện đó nói cho Vũ Thần.

"Không đi có được hay không?" Về mặt khổ sở.

"Có thể, nhưng mà đây thực sự là một cơ hội rất tốt."

"Em nghĩ xem? Nếu như em thật sự muốn đi, anh ủng hộ em, mặc dù chúng ta sẽ không gặp mặt nhau trong một thời gian dài." Câu trả lời của Vũ Thần khiến cho tôi thực sự giật mình, tôi vốn tưởng rằng anh sẽ bá đạo nói với tôi một lời phủ định, nhưng không ngờ, anh lại có bộ dạng 'nhìn đau cắt thịt' để nói ra câu nói tôn trọng sự lựa chọn của tôi.

"Tại sao không nói là 'không thể'?"

“Có thể đi tới Pháp để bồi dưỡng không phải là lý tưởng của em sao? Mặc dù em đi công tác, không phải là học tập, nhưng mà vẫn có thể tới chỗ học viện nhìn một chút, với tính cách của em, không phải sẽ rất vui về sao?”

Lý tưởng, bây giờ nghe tới từ này, trong đầu của tôi điều đầu tiên tôi nghĩ tới không phải là tới Pháp du học, mà là anh đó, Vũ Thần. Không biết bắt đầu từ lúc nào, điều em mong đợi nhất đã biến thành có thể đi cùng với anh, anh có biết không, Vũ Thần?

“Yên tâm đi, em sẽ không đi, ngày mai em sẽ nói với quản lý.”

“Không đi?”

“Ừ!” Tôi kiên định gật đầu một cái, trả lời câu hỏi của Vũ Thần.

“Chuyện đó . . .” Vũ Thần nhận được câu trả lời của tôi, ngoài mừng rỡ ra, thì lại áp a áp ứng, trên gương mặt là vẻ mặt

xấu hổ.

Tôi chớp mắt mấy cái nhìn anh, “Sao vậy? Em không đi công tác, anh sẽ không thể nào kêu em mua quà tặng trở về?”

“Hừ . . .” Ghét bỏ tới sát phong cảnh, anh liếc tôi một cái, đột nhiên nói ra một câu khiến cho tôi có chút ngây ngời ra, “Trong phòng làm việc ít người quá.” Diendan/le eequh ydo nnn.

“Đúng vậy, nên tan làm thì đã tan, nên đi ăn cơm thì đã đi, chỉ còn hai chúng ta.”

“Thật ra thì, mới vừa rồi anh muốn nói là . . .” Vũ Thần đem cái ghế của tôi kéo lại bên cạnh mình, khoảng cách giữa hai người chúng tôi chợt rút ngắn, ánh mắt sâu thẳm của anh bình tĩnh nhìn vào mắt tôi, “Mới vừa rồi anh muốn nói là, có thể tái diễn lại lịch sử một lần không?”

Lịch sử mà anh nói, có phải . . . Là lần thứ ba chúng tôi hôn môi không? Thì ra tôi và anh cùng nghĩ về chuyện đó thật! Chẳng qua là, lời đòi hôn này của anh cũng quá ‘Vũ Thần hóa’ rồi không? Lời khó hiểu như vậy, cũng khó hiểu y chang như lần tỏ tình của anh trước kia vậy!

“Là lịch sử mà đã tát anh một cái hả?” Tôi cố ý đùa giỡn anh.

Cười đều, mắt anh hẹp hẹp lại. “Trước, cái trước!” Nói xong, Vũ Thần nghiêng người tới.

Bây giờ, ngoại trừ nhắm mắt ra, tôi còn có thể làm gì?
Cười trộm trong lòng?

Cảm thấy có hơi thở áp áp phun lên mặt mình, nhịp tim nói cho tôi biết, Vũ Thần sẽ lập tức chạm vào môi của tôi, nhưng mà, lúc này bên ngoài cửa phòng làm việc lại vang lên tiếng gõ cửa.

“Có ai không?” di@en*dyan(lee^qu.donnn). Là mẹ tôi!

Mở choàng mắt, tôi và Vũ Thần kinh hoàng nhìn đối phương.

“Làm thế nào?” So với tôi Vũ Thần còn sợ bị mẹ tôi nhìn thấy hơn, nên hạ thấp giọng hỏi.

“Trốn đi, trốn đi.” Tôi hoảng sợ nói cà lăm, vừa tôi vừa giúp Vũ Thần tìm chỗ trốn. “Bàn phím, trốn ở phía dưới bàn phím đi!”

"Sẽ không bị phát hiện chứ?"

"Sẽ không đâu."

Rồi ren mấy giây, Vũ Thần uất ức trốn ở phía dưới bàn mà tôi đánh máy. Tôi vỗ ngực trấn định một cái, rồi đi tới

cửa mở cửa cho mẹ tôi. Nói thật, may nhờ mẹ tôi tương đối biết phép lịch sự, còn biết gõ cửa, nếu như trực tiếp đẩy cửa vào . . . Tôi lắc đầu một cái, không có dũng khí tương tượng tiếp nữa.

“Mẹ, sao mẹ lại tới đây?” Mở cửa ra, mẹ cầm theo một cái túi xuất hiện ở trước mặt tôi.

“Không phải còn không có tiền ăn cơm sao, mẹ đi tới để đưa cơm cho con.” Nói xong, mẹ liền đi vào bên trong phòng làm việc của tôi.

“Phiền phức như vậy làm gì.” Tôi lướt nhanh hơn đi phía trước mẹ tôi, cái ghế đẩy tôi trước bàn vì tính, khiến cho nó ngăn cản Vũ Thần kín hơn.

Nhìn thấy thức ăn ở trên bàn tôi còn chưa kịp dọn dẹp, ánh mắt của mẹ lập tức nhìn về phía tôi. “Không có tiền ăn, những thứ này là ai mua cho con? Lại còn là mười hai đồng!”

Khả năng trình thám thiên phú! Mẹ tôi tuyệt đối có thể gọi là hỏa nhãn kim tinh, vừa rồi không phải là hai đôi đũa, chẳng qua là thức ăn nhiều hơn một chút, mẹ cũng biết là thức ăn này là phần hai người! Tôi cố gắng tỏ ra mình trấn định, nhưng mà lại không giải thích được bất cứ điều gì.

“Chuyện đó, thì cũng . . .”

“Cũng cái gì?” Ánh mắt của mẹ sắc bén không nhìn tôi nữa, mà là tìm quanh trong phòng làm việc của tôi, giống như mẹ biết có người trốn vậy.

“Đều là . . .” Tôi kéo kéo cánh tay của mẹ tôi, “Mẹ nhìn cái gì vậy?”

“Mẹ là mẹ con, muốn nhìn hoàn cảnh làm việc của con, không được à?”

“Được, được.”

Tôi căng thẳng ở chung một chỗ với mẹ, chính xác mà nói thì phải nói là tôi, Vì Thần và mẹ tôi căng thẳng ở chung một chỗ, em húc xong Minh Chí quay trở lại.

“Liêm Di, anh . . .”

di@en*dyan(lee^qu.donnn). Nhìn thấy mẹ tôi tới, đầu tiên là Minh Chí kinh ngạc, sau đó thì lễ phép chào hỏi mẹ tôi, “Cháu chào dì, lại gặp dì rồi.”

“Ừ!” Sắc mặt căng thẳng của mẹ hòa hoãn hơn rất nhiều, xem ra bà vẫn rất thích Minh Chí giống như trước.

Vì vậy tôi nhanh trí, lấy anh làm bìa đỡ đạn, “Mẹ tất cả những thứ này là do Minh Chí cho con mượn tiền mua, mới vừa rồi đột nhiên anh ấy thêm ăn mì xào, cho nên mới đi ra ngoài mua mì xào!” Vừa nói, tôi vừa nháy nháy mắt với Minh Chí.

Mặc dù đối với những lời nói của tôi giống như rơi vào sương mù, nhưng mà Minh Chí vẫn ngoan ngoãn phụ họa theo lời nói của tôi.

“Đúng vậy ạ, cháu đi ra ngoài mua mì xào.” Anh lắc lắc cái túi ở trên tay.

“Như vậy à, vậy thì làm phiền cháu quá.” Mẹ tôi lịch sự gật đầu mỉm cười với Minh Chí, sau đó quay đầu nhìn về phải tôi, giọng nói có chút trách cứ, nói: “Nhìn Minh Chí một chút mà xem thật là quá tốt, sẽ chăm sóc cho con, có chỗ nào không so được với Vũ Thần? ! Nhớ, con và Vũ Thần ở cùng một chỗ, mẹ vẫn kiên quyết không tán thành đâu đấy!”

Lời này tuy giọng điệu không lớn, cách chỗ Minh Chí ba thước, anh không nghe thấy, nhưng mà tôi nghe thấy, Vũ Thần ở dưới gầm bàn cũng nghe thấy rõ ràng.

Bạn đang đọc truyện *Gọi Tôi Là Chị Được Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51: Chương 46

"Trốn. . . . Trốn ở đây sao!" Minh Chí không ngờ được, Vũ Thần còn cao hơn cả mình lại bị tôi cho trốn ở dưới gầm bàn, nên rất là kinh ngạc. "Sao lại không giấu ở trong phòng làm việc của quản lý, chỗ đó thoải mái hơn."

"Tình thế cấp bách, không nghĩ tới. . ." Tôi cười gượng, vừa phui bụi bặm ở trên người của Vũ Thần. Không ngờ phía dưới gầm bàn của tôi lại bẩn như thế, nhân viên vệ sinh đã quét dọn kiểu gì vậy không biết. "Đồng chí Vũ Thần, đã chịu uất ức rồi." Thấy Vũ Thần chui ra từ phía dưới bàn phím, sắc mặt khó coi, tôi cố làm ra vẻ thoải mái nhạo báng anh.

Thật ta thì tâm tình của tôi cũng không tiện, những lời vừa rồi của mẹ tôi cũng đủ để cho người ta có áp lực.

“ . . .” Không lên tiếng, Vũ Thần cười cười.

Minh Chí nhìn ra được hai chúng tôi buồn bực không vui, mở miệng khích lệ nói: “Cách mạng chưa thành công, đồng chí cần phải cố gắng!”

“Cám ơn chú nhiều.”

“Khách sáo cái gì.”

Hai người có mấy ngày không gặp mặt, nhưng mà không có chút cảm giác lạnh nhạt nào. Có lúc, tôi thật sự hâm mộ cách đàn ông chung đụng với nhau.

Vũ Thần chỉ chỉ vào túi trên tay của Minh Chí, hỏi: “Không phải chú mua mì xào thật đấy chứ? Mua cho Liêm Di nhà chúng ta?”

“Đúng, mua cho Liêm Di nhà cháu đó.” Minh Chí cười thẳng thắn với Vũ Thần.

Làm cái gì mà săn sóc như vậy chứ, lòng dạ cháu rất hẹp hòi. . .” Cười nói, rồi Vũ Thần cầm lấy mì xào Minh Chí mua, “Mì xào cháu ăn, còn bàn bên kia một nửa phần chú, cảm ơn mì xào của chú!”

Minh Chí vỗ vỗ bả vai Vũ Thần, “Là cháu muốn mời chú ăn chứ gì, đừng có ngại, cần gì phải dùng chút thủ đoạn này chứ?”

“Mắc ói, chú đúng là tự kỷ quá, cháu là cái gì mà muốn mời chú ăn chứ, dung mạo của chú đẹp trai hơn cháu à?”

“Là nhìn đẹp trai hơn một chút xui thôi.”

Ở bên cạnh nhìn hai người mỗi người nói một câu chọc cười, tâm trạng buồn bực trước đó của tôi bị quét sạch, tôi cũng gia nhập cùng bọn họ, “Vậy

chúng ta tiếp tục ăn cơm đi! Chỗ này còn có gà chiên mà mẹ em đưa tới!” Nói thật, bữa cơm tối ngày hôm nay đúng là đủ phong phú.

“Được. Vậy thì anh trở lại ăn một bữa, cũng không ngại ăn cơm nhiều một chút!” Nói xong, Minh Chí ngồi xuống đối diện tôi. “Vũ Thần à, trên bàn ăn, chú không khách khí đâu đấy?”

“Ăn đi, không phải cháu đã không ngại mà ăn mì xào chú mua rồi hay sao.” Hành động của Vũ Thần đúng là nhanh, đã tiêu diệt được một phần tư mì xào rồi.

“Vũ Thần, cháu coi đi chú và Liêm Di ở chỗ này ăn sushi, còn cháu lại ăn mì xào, không cùng một đẳng cấp, cháu đi sang bàn bên cạnh ăn đi . . .” Diên dandf Kê quyu dong. Minh Chí lại cố ý trêu đùa Vũ Thần, thích Vũ Thần như vậy, là bởi vì trong lòng anh cảm thấy Vũ Thần chỉ là một đứa bé thôi . . .

“Hà?” Vũ Thần tròn tròn mắt, buông mì xào ở trên tay, một tay giữ bả vai của tôi, cảnh giác nhìn Minh Chí, “Chú cần phải biết rằng, bạn của vợ thì không thể lừa gạt được!” Nói xong, anh kéo kéo vai của tôi, nói với tôi, “Liêm Di à, bắt đầu từ hôm nay, em cũng gọi chú ấy là chú đi!”

Bảo tôi gọi Minh Chí là chú?

“Ha ha, thật là đáng yêu!” Minh Chí đưa tay xoa tóc của Vũ Thần, sau đó ngửa đầu ra sau cười phá lên,

“Hai người các cháu đúng là một đôi.”

“Tại sao lại lôi em vào, nhưng mà lời khen của anh em thích, em nhận nó.” Nói giỡn một lúc, tôi chợt nhớ tới chuyện đi công tác nước Pháp, “Đúng rồi, em quyết định không đi công tác nước Pháp. Minh Chí nói với quản lý giúp em một tiếng đi, em ngại phải nói thẳng, em cảm thấy đã cô phụ ý tốt của ông ấy.”

“Được, anh sẽ nói giúp em.” Minh Chí gật đầu một cái.

“Vậy cảm ơn anh, đúng rồi!” Tôi đưa tay cầm lấy tập tài liệu ở bên cạnh, “Phải làm tổng kết nửa năm, thời điểm tháng ba, em còn chưa vào làm, có một số việc không hiểu, “Nói xong, tôi gạt thức ăn ở trước mặt đi, đem tài liệu cho Minh Chí nhìn, “Thời điểm cuối tháng hai, tại sao tạp chí thời trang Phồn Cẩm lại hủy hợp đồng hợp tác với chúng ta?”

Minh Chí rút ra tờ giấy lau một chút mồ dĩnh ở trên tay, “Chuyện này đúng là bởi vì người thiết kế trước kia . . .”

Cũng do vấn đề này, tôi và Minh Chí bắt đầu nói tới công việc, trong văn phòng làm việc, hai người lặn rộn

nơi chuyện, thì đương nhiên mọi người khác sẽ cảm thấy cô đơn rồi.

Vũ Thần cơm nước xong, thu dọn đơn giản đồ ở trên bàn của tôi, rồi nhìn tôi bận rộn công việc, anh vừa nhìn tôi, thì rất biết điều giữ yên lặng. Từ nhỏ tới lớn, lần đầu tiên tôi thấy anh phải hợp với tôi như vậy.

Trong lúc bận rộn tôi tranh thủ thời gian nhìn anh với khuôn mặt tươi cười, “Có buồn không? Nếu cảm thấy không có gì vui, vậy thì hãy về nhà trước đi, không cần phải chờ em tan làm.”

Vũ Thần lắc đầu một cái, “Không sao.”

“Vậy thì tìm mấy vi tính mà chơi đi.”

Lại lắc đầu, “Không chơi.”

“Tại sao vậy?”

“Em ở đây bận rộn công việc, tại sao anh có thể đi chơi được? Không giúp được em, anh đã rất khó chịu rồi.”

Lúc anh nói những lời này, giọng nói càng lúc càng nhỏ, giống như sợ Minh Chí đang ngồi đối diện tôi sẽ nghe được sẽ nói lời châm biếm câu nói đầy buồn nôn của anh vậy.

“Không sao đâu.” Diễn đàn Lê Quý Đôn Có lời này của anh, em đã thỏa mãn rồi, bận rộn hay mệt mỏi thì có đáng là gì?

Vì không tập trung, cho nên bản nháp thiết kế ở trên tay của tôi bị tôi xé lú sai. “A . . .” Hít sâu một hơi, trona

mắt tôi toát lên ý hối hận, “A! Bị sai rồi, lại phải làm lại!”

“Hà?” Vũ Thần tiến lại gần, rất muốn giúp tôi nhìn xem có cơ hội cứu vãn hay không, nhưng mà anh căn bản cũng không có chạm vào bản thiết kế này, vẻ mặt bất đắc dĩ lùi lại, “Xin lỗi, đều tại anh đã quấy rầy em.”

“Là em đã không tập trung.”

“Được rồi, hai người bọn em đừng có ngôn tình như vậy có được không? Bao giờ hết việc được?” Nói xong, Minh Chí đưa tay cầm đi bản thiết kế của tôi, khẽ nhìn sơ qua, “Cái này có thể sửa đổi được.” Nói xong, lấy bút ra, anh bắt đầu vẽ lên bản thiết kế của tôi.

Tôi và Vũ Thần nhìn Minh Chí với ánh mắt giống như là đang nhìn vị thần tiên, anh thật sự có thể sửa được bản thiết kế?

Hai phút sau, đối với câu hỏi của tôi, Minh Chí đã thành công cho tôi một câu trả lời khẳng định. Tôi chỉ chỉ lên bản vẽ, không ngăn cản được sự sùng bái của mình đối với anh mà bộc phát ra.

“Không hổ là kinh nghiệm phong phú!”

“Đúng vậy!”

“Ha ha . . .”

Ngược với vẻ mặt hớn hờ vui vẻ của chúng tôi, thái độ của Vũ Thần lại âm trầm, giống như là mang tâm sự đầy

mình. Tôi đang muốn hỏi là làm sao vậy, thì đột nhiên tiếng chuông điện thoại của anh vang lên.

“A lô, cái gì?”

Bởi vì tôi và Vũ Thần ở khoảng cách rất gần, giọng nói bên trong điện thoại vang lên rất rõ, là Giang Linh.

“Cái gì . . . Em nghe điện thoại cũng không gọi chị một tiếng chị! Nhanh trở về đi, tối nay ba mẹ bay về, chúng ta sẽ đi đón bọn họ.”

Vũ Thần quay đầu liếc nhìn tôi một cái, có chút do dự, nhưng mà cuối cùng vẫn đồng ý, “Lập tức trở về.”

Thấy anh cúp điện thoại, tôi thông cảm gật đầu mở miệng trước khi anh kịp nói, “Đi đi, nếu như em không bận nhiều việc, thì em đã đi cùng anh để đón chú dì rồi.”

“Ừ.” Anh gật đầu một cái. Thuận tay cầm mấy túi đựng rác thực phẩm kia đi, anh chào tạm biệt tôi và Minh Chí, rồi đi về phía cửa, lúc chuẩn bị đi ra khỏi phòng làm việc, Vũ Thần giống như là có chút thỉnh cầu nói với Minh Chí, “Buổi tối sau khi tan làm, anh đưa Liêm Di nhà cháu trở về nhé.”

“Được.” Minh Chí gật đầu một cái.

Chờ sau khi Vũ Thần đi rồi, Minh Chí nhìn tôi với ẩn ý, “Hai người qua lại ‘diu dàng’ như vậy?”

Diễn đàn Lê Quý Đôn

Diu dàng? Tôi nhăn mày lại, hôm nay Vũ Thần có chút

không giống với bình thường, so với bình thường chăm sóc hơn, tình cảm hơn . . . Chẳng lẽ nói, hai chúng tôi đã tiến vào giai đoạn tình yêu cuồng nhiệt? Người không có kinh nghiệm yêu đương như tôi suy nghĩ lung tung một phen, nhưng mà, cho dù là giai đoạn nào đi nữa, chỉ cần cộng sự yêu đương của tôi là Vũ Thần, như vậy là được rồi.

Bạn đang đọc truyện *Gọi Tôi Là Chị Được Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Chương 47

“A . . .” Ngáp một cái thật lớn, tôi ngồi dậy ở trên giường, hôm nay là thứ bảy, nhưng mà bởi vì ngày đó làm dở bản thiết kế, cho nên tôi phải làm thêm giờ ở nhà.

Đứng lên đi tới trước máy vi tính, tôi đề nút mở máy. Lúc này mẹ tôi hùng hăng hồ hồ bước vào.

“Liêm Di à, nhanh chuẩn bị một chút, chúng ta cùng nhau đi tới đại hội xem mắt!”

“Mẹ đi? Vậy ba làm thế nào?” Vừa nghĩ tới chuyện xem mắt, tôi liền phiền não, cố ý bới móc với mẹ.

“Con nhỏ này, nói linh tinh gì đó? !” Mẹ hung hăng đập một cái vào lưng của tôi, sau đó đưa tay kéo tôi ngồi ở trước máy vi tính.

“Không đi nữa . . .”

“Có phải bởi vì Vũ Thần hay không?” Mẹ nhìn chăm chăm vào tôi với đôi mắt đầy lửa giận.

Tôi ngẩng mặt lên nhìn mẹ, mặc dù thực tế có một nửa nguyên nhân là vì công việc, tôi mới không đi xem mắt cùng với bà, nhưng mà một nửa nguyên nhân đã bị bà nói trúng.

“Con à, không phải con đã đồng ý với mẹ là sẽ không ở cùng một chỗ với Vũ Thần rồi sao?”

“Hả? Con đồng ý lúc nào?”

“Vào lần đó.”

“Lần đó?”

“Chuyện đó . . .” Mẹ mơ hồ, “Con không đồng ý với mẹ thì còn có thể như thế nào được nữa? Hai đứa các con chênh lệch nhiều như vậy, không thích hợp! Con thử nhìn lại xem, hôm trước con làm thêm giờ, Vũ Thần cũng không có tới gặp con đúng không? Minh Chí thì lại quá tốt, còn mua cơm về cho con ăn!”

Cái gì vậy, mẹ không biết đó thôi! Ngày đó là Vũ Thần mua cho con! Mặc dù tôi rất muốn đem sự thật nói ra, nhưng mà nếu như nói ra rồi, mẹ biết Vũ Thần còn tới tìm tôi, không biết bà sẽ nổi giận thành bộ dạng như thế nào . . . Haiz, hình như tôi và Vũ Thần lại quay trở lại thời kỳ lút lút yêu đương ngày xưa rồi, chẳng qua là hoàn cảnh hình như có chút tệ hơn.

“Con và Vũ Thần tuyệt đối không có khả năng, không nên ôm hy vọng.” Lúc mẹ nói lời này, bộ dạng giống như đã có dự tính ở trong lòng.

“Được rồi, mẹ đi ra ngoài đi, con muốn làm việc.” Luôn nói những lời mà tôi không muốn nghe, tôi nhẫn nhịn cũng không thể nhịn được nữa, đành chỉ chỉ vào máy vi tính đề xin mẹ đi ra khỏi phòng.

Nhưng mà bà vẫn không hề nhúc nhích một bước, không biết làm sao hỏi tôi, “Vậy mẹ đã hẹn người ta rồi thì phải làm sao?”

Không chịu nổi, giọng điệu của tôi cứng rắn, “Mẹ cũng thật là, hỏi cũng không hỏi con một tiếng, đã hẹn người ta rồi!”

Thấy tôi có chút tức giận, bà xấu hổ, lui về phía sau hai bước, “Không phải mẹ cho rằng chủ nhật thì con sẽ có thời gian nghỉ ngơi hay sao?”

“Vậy mẹ hủy hẹn đi, còn

nữa, thời gian gần đây con vô cùng bận rộn, mẹ đừng tự mình làm chủ tìm người tới cho con xem mắt có được không?”

“Vậy sau khi qua thời gian này thì sao?” Mỗi lần tôi có thái độ cứng rắn, mẹ liền sự dụng khổ nhục kế, ánh mắt của bà tràn đầy tình mẫu tử nhìn tôi bằng ánh mắt tha thiết chờ đợi, giọng nói còn ẩn chứa sự thỉnh cầu.

Tôi không chống đỡ được khổ nhục kế, thuận miệng ứng phó nói, “Sau này hãy nói.”

“Được!” Cái câu ‘sau này hãy nói’ của tôi được mẹ mặc định là tôi đã đồng ý, vì vậy bà hài lòng đi ra khỏi cửa phòng của tôi.

“Haiz . . .” Thở dài một hơi, tâm trạng của tôi gần như hỏng mất nằm dài ở trên bàn, vốn công việc đã khiến cho người ta phiền não rồi, bây giờ lại càng bị mẹ tôi làm cho buồn bực.

Đăng nhập vào QQ, tôi đang muốn vào danh sách bạn thân để tìm tên của Vũ Thần, thì tin nhắn của anh đã gửi tới. Nhưng mà, là được gửi từ lúc rạng sáng nay.

“Gọi điện thoại cũng không có ai nhận, điện thoại di động hết pin à?”

“QQ cũng không có online?”

Điện thoại di động? Tôi xoay người tìm kiếm trong túi xách của mình, từ bên trong lấy ra máy điện thoại, đúng là

đã hết pin. Lấy cục sạc ra, tôi cắm điện thoại di động vào, bắt đầu bật nguồn.

“Ting . . .” Liên tục mấy tiếng, là tin nhắn của Vũ Thần, còn có tin nhắn từ hệ thống. Die enda an! eegu uyda onn .

Tôi qua Vũ Thần có gửi tin nhắn nói chuyện với tôi, anh muốn nói điều gì? Lúc tìm tôi đều là vào lúc hai ba giờ sáng. Không có suy nghĩ nhiều, mặc dù biết lúc đang sạc điện thoại mà gọi điện thoại thì có thể khiến cho máy bị hư, nhưng mà tôi vẫn bấm số gọi đi.

Tút tut mấy tiếng, cuối cùng giọng nói của chủ nhân điện thoại di động cũng vang lên.

“A lô?” Giọng nói của Vũ Thần có chút miễn cưỡng, chắc là vẫn chưa rời giường.

Tôi cười trộm một tiếng, nói, “Đã sắp mười giờ rồi, anh vẫn còn chưa chịu rời giường à.”

“Ừ . . .” Vô cùng buồn rầu cho nên Vũ Thần nói rất ít.

“Ừ, nếu không anh cứ tiếp tục ngủ, buổi chiều em sẽ gọi điện lại tìm anh.”

“Không sao mà!” Anh không cho tôi cúp điện thoại, “Tìm anh có chuyện à?”

“Lời này phải là em nói mới đúng chứ. Rạng sáng anh tìm em là muốn nói chuyện gì? Không phải là nhắc nhở em rời giường đi vệ sinh đấy chứ?”

“Anh không có nhảm chán như vậy.” Anh bất mãn khi tôi nói như vậy, “Bây giờ em đang làm gì? Không bận gì thì chúng ta gặp mặt nhau đi.”

“Không được rồi . . . , bây giờ em đang tăng ca làm bản thiết kế.”

“ . . . ”

“Chuyện gì vậy, nói qua điện thoại là được rồi.”

“Ừ . . . Hay là thôi đi, cũng không có chuyện gì.”

“Hừ, bị em nói đúng rồi chứ gì, chẳng qua là lúc rạng sáng cố ý gọi điện thoại tới để quấy rầy em đúng không! Đúng là một đứa bé lì lợm!” Tôi làm bộ như nghiêm nghị phê bình Vũ Thần.

Anh cũng không lập tức phản bác tôi, mà trầm mặc một hồi lâu, lúc tôi định mở miệng hỏi anh có phải anh đã ngủ rồi hay không, thì anh lên tiếng, “Trong mắt của em, anh cũng là một đứa bé à?” Lời này nếu như dùng giọng điệu cứng rắn để nói ra, thì có thể tôi sẽ cho rằng Vũ Thần tức giận, nhưng mà anh nói bằng giọng điệu rất nhẹ nhàng, cảm giác giống như là đang hỏi thăm nhau giữa người yêu.

“Ừ, đúng vậy á, lúc ở cùng một chỗ với anh, em cũng trẻ con như vậy.” Nhưng ở bên cạnh anh em rất vui vẻ và thỏa mãn.

“Vậy sao, lệnh trẻ con còn có thể lấy được à.”

“Tất cả đều có khả năng mà.”

“Ừ, đúng nhỉ.” Vũ Thần hít sâu một hơi, muốn kết thúc cuộc trò chuyện, Em tiếp tục công việc đi, anh không quấy rầy em nữa, dù là trẻ con đi nữa, anh cũng là một đứa trẻ con nghe lời.

“Ồ? Tốt.”

Kết thúc cuộc trò chuyện như vậy, tôi có chút vẫn chưa thỏa mãn, có chút kinh ngạc, kinh ngạc vì cách hai chúng tôi sống chung, phương thức rất quái lạ, quá không giống với trước kia rồi, nhưng mà để tìm ra được nguyên nhân chúng tôi thay đổi thì lại không có chút manh mối nào. Tay của tôi đặt ở trên con chuột, có chút sững sờ nhìn màn hình máy vi tính, tự nhiên, “Điêu dàng nghe lời của Vũ Thần một chút . . .”

Đây là nửa câu, còn nửa câu sau bản thân muốn nói gì, tôi cũng không biết nữa.

“Cám ơn trời đất! Rốt cuộc em cũng giải quyết xong những công việc này rồi!” Một tuần công thêm ba ngày làm thêm giờ vào mỗi đêm, cuối cùng tôi cũng giải quyết xong toàn bộ công việc chắt đóng kia rồi.

“Chúc mừng, chúc mừng nhá . . .” Minh Chí ôm quyền nói với tôi, sau đó cái cái mặt lại bí xị xuống, “Chừ nhật anh không phải làm thêm giờ nữa, bây giờ lại phải chịu khổ rồi . . .”

“Tôi sắp sang lại đóng tài liệu tổng kết hơn nửa năm chuẩn bị đưa cho quản lý, “Chừ nhật không có trận bóng

... ..

ma, anh phải làm cái gì chứ!

“Suýt . . .” Minh Chí ỷ vào tôi nhỏ giọng, Ssdiennng
dànleu quydon. “Anh còn có thể đi đâu chứ, bị ba anh
kéo đi gặp mặt mấy người đẹp chứ sao.”

Minh Chí đáng thương, đồng bệnh tương liên với tôi rồi!
Ba của anh và mẹ tôi đúng là có sở thích giống nhau,
không phải là hai anh em thất lạc nhiều năm đấy chứ . . .

“Đúng rồi.” Minh Chí không để cho tôi nói chuyện lớn
tiếng, nhưng mà bản thân lại la lớn lên.

“Sao vậy?” Tôi dừng bước.

“Biết chứ nhật người đẹp mà anh gặp là ai không?”

“Ai vậy?” Khăng định không phải là tôi.

“Người bạn thân của em.”

“Cái gì? Tôi kinh ngạc nhìn Minh Chí, “Hai người bạn
anh gặp mặt?”

Anh gật đầu một cái, “Đúng vậy á, cô ấy còn lừa lấy đi
một đôi giày xăng đan Daphne của anh.”

Thú vị! Hai người kia vậy mà lại xem mắt cùng một chỗ!
Duyên phận? Hay là có thể nói rằng tài nguyên của cái
hội coi mắt đó quá ít.

Tôi không phải là người nhiều chuyện, nhưng mà chuyện
về hai người bạn thân của tôi, không có lý do gì mà tôi
không nhiều chuyện cả. Cùng thời không đi tìm quán lú.

tôi ngồi tại chỗ, hỏi Minh Chí, “Lừa giày của anh như thế nào?”

Về mặt khổ sở, Minh Chí khoát khoát tay nói, “Rõ là . . . Hai bạn anh đi gặp mặt, cũng biết lẫn nhau rồi, vừa mới bắt đầu nói chuyện cũng không tệ lắm, nhưng mà sau khi nói tới trận đấu bóng rổ, nghe thấy cô ấy nói lý lẽ rõ ràng như vậy, anh cho là tìm được tri kỷ rồi, nhưng mà cuối cùng hai bạn anh gây nhau chỉ vì hai cầu thủ ngôi sao . . .”

“Thiếu chút nữa đánh nhau!” Tôi cố ý cười đến khoa trương, hai mắt híp lại thành đường.

“Anh là đàn ông, có thể đánh cô ấy sao? Trò chuyện không hợp, bạn anh liền giải tán, nhưng lúc đi từ nhà hàng ra, anh đi phía sau, cô ấy đi phía trước, anh không cẩn thận, cho nên đã đạp hư giày của cô ấy, cho dù anh nói xin lỗi với cô ấy như thế nào đi nữa, cô ấy cứ nói là anh cố ý . . . Không phải là anh nhỏ mọn, nhưng mà từ trước tới giờ, đây không phải là lần đầu tiên cô ấy nói oan cho anh.”

Càng nghe càng thấy buồn cười, hai người này rõ là . . . Tôi cười xấu xa, nháy nháy mắt mấy cái với Minh Chí, “Hai người bạn anh rất giống trong tiểu thuyết ngôn tình đó!”

“Không phải đâu, em và Vũ Thần mới giống.”

Vũ Thần . . . Sdiennng dandlew quydon. Mấy ngày nay tôi bận rộn tới mức đầu óc choáng váng, vẫn không liên lạc với Vũ Thần! Hận mình không có tim không có phổi,

tôi vồ vồ đầu mình, một lát tan làm, tôi muốn hẹn anh ra ngoài để thừa nhận sai lầm của mình.

Bạn đang đọc truyện *Gọi Tôi Là Chị Được Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Chương 48

"Liêm Di, bọn chị muốn đi dạo phố cùng nhau, em có đi cùng không?" Lúc vừa tan làm, tôi đang thu dọn đồ để về, thì mấy đồng nghiệp nữ kéo tôi lại.

"Không đi đâu ạ, hôm nay em có việc rồi." Uyển chuyển từ chối, tôi móc điện thoại di động ở trong túi xách ra, tôi đã quyết định hôm nay muốn hẹn gặp Vũ Thần.

Đang muốn nhấn số của Vũ Thần, thì anh lại gọi điện thoại vào số di động của tôi. Là tâm ý tương thông ở trong truyền thuyết sao? Ngay ngốc cười một tiếng, tôi ấn nút nhận cuộc gọi.

"A lô, em đang muốn gọi điện thoại cho anh, anh lại gọi điện thoại cho em, làm em hoảng."

"Vậy sao?" Vũ Thần ở đầu bên kia điện thoại cười nói, nhưng mà tiếng cười kia có chút cảm giác vô lực.

"Sẽ không phải là vừa tỉnh ngủ đấy chứ?"

"Không phải, sao lại hỏi thế?"

"Nghe giọng điệu rất uể oải." Tôi vừa nói chuyện điện thoại, vừa đi thang máy xuống lầu.

". . ." yên lặng hai giây, Vũ Thần mở miệng cười, "Lỗi tai của em có vấn đề, anh đang có rất nhiều tình thần và hơi sức đây!"

"Vậy sao."

"Chuyện đó, Liêm Di, chúng ta gặp mặt thôi." Diên ndk dan/le eequnh ydo mnn.

"Được!" Quả nhiên là tâm ý tương thông, tôi muốn tìm gặp anh, thì anh cũng muốn tìm tôi. Cười khanh khách, tôi từ trong thang máy đi ra, đang muốn hẹn thời gian và địa điểm gặp mặt anh, thì Vũ Thần đã xuất hiện ở trước mặt tôi.

"Cắt điện thoại di động, anh bước lên khe mỉm cười với rồi, "Rốt cuộc cũng thành công đón em tan làm."

"Đúng vậy, thật không dễ dàng." Tôi cũng cắt điện thoại di động, đi nhanh tới bên cạnh Vũ Thần.

Lần đầu tiên, đây là lần đầu tiên anh đón tôi tan làm, cũng là lần đầu tiên tôi có cảm giác Vũ Thần không phải là một đứa bé bướng bỉnh, mà là một người đàn ông có phong độ, bình thường anh luôn cậy mạnh và bá đạo vậy mà cũng có thể trở nên dịu dàng chăm sóc.

"Chúng ta đi đâu vậy?" Tôi ngửa mặt nhìn anh hỏi.

"Đi mừng sinh nhật." Lời nói nhẹ nhàng giống như hơi thở nhẹ nhàng phát ra từ môi của Vũ Thần.

"Sinh nhật? Của người nào?" Tôi kinh ngạc nhìn anh, "Chú hay dì?" Sinh nhật của Vũ Thần và Giang Linh tôi đều biết, hôm nay không phải sinh nhật của bọn họ.

"Anh đấy."

"Anh? Sinh nhật của anh vào tháng mười mả!"

Thấy tôi muốn hỏi tiếp, Vũ Thần gần đây vốn dịu dàng bây giờ lại trở thành cậy mạnh bá đạo như ngày trước, anh kéo cánh tay của tôi, kéo tôi đi ra khỏi công ty.

"Không cần nhiều lời nữa, anh nói hôm nay là sinh nhật của anh, thì hôm nay chính là sinh nhật anh! Phải chờ tới tháng mười, anh không chờ được nữa, cũng không chờ kịp nữa!"

"Cái gì mà không chờ kịp chứ, một chút kiên nhẫn cũng không có, sinh nhật ngày nào thì chính là ngày đó, làm sao có thể nói đổi thì đổi được chứ!"

“Ai cần em lo.”

Thật ra thì, Vũ Thần nói là ngày sinh nhật gì đó, tôi không có ý kiến, nhưng vấn đề mấu chốt là ví tiền của tôi! Trong ví của tôi chỉ có tám đồng tiền, tôi lấy cái gì để làm sinh nhật cho Vũ Thần đây! Anh cũng vậy, không chịu nói sớm, nếu như thông báo trước với tôi một tiếng, thì khi tan làm tôi đã mượn Minh Chí một ít tiền để dùng rồi!

“Còn nhớ chứ . . .” Vũ Thần vốn đang đi nhanh chợt dừng lại, anh quay đầu lại nhìn về phía tôi cũng đang dừng lại, “Lúc sinh nhật chúng ta đã nói muốn đi chụp hình.”

Chụp hình . . . Nhớ, đương nhiên là tôi nhớ, hơn nữa còn là chụp hình áo cưới . . . Áo tưởng bản thân và Vũ Thần cùng mặc áo cưới, gương mặt của tôi không khỏi nóng lên. Nhưng

mà vấn đề thực tế lập tức tưới cho tôi một gáo nước lạnh, tám đồng tiền đi đâu để chụp hình áo cưới? Trong mơ sao?

“Không nhớ sao?” Nhìn thấy tôi không nói lời nào, anh cho là tôi đã quên lời hứa trước kia, trong đôi mắt khé lóe lên tia sáng tức giận.

Tôi vội vàng khoát tay, “Làm sao có chuyện đó.”

“Không có là tốt nhất!” Vũ Thần an lòng, chân mày giãn ra, anh kéo tay của tôi một lần nữa, “Vậy chúng ta đi.”

“Được, nhưng mà . . .” Dieen ndk dan/le eequh ydo nnn. Tôi yên lặng một chút, nhưng mà vẫn phải nói ra thực tế, “Kính tế của em bị phong tỏa, trên người chỉ có tám đồng tiền.”

“ . . .” Mí mắt trái của Vũ Thần nheo lại, một bộ dạng bị nhục.

“Em cũng không có tiền gửi ngân hàng, tiền đều do mẹ em quản.”

“ . . .”

“Vũ Thần? Vẫn ổn đó chứ?” Thực sự là không nhận

tâm nhìn bộ dạng thất vọng của anh.

“Ừ.” Gật đầu. “Tiền tiền vặt cả tháng của anh cũng hết rồi.”

“Mới đầu tháng . . .” Anh sẽ không cầm tiền đi làm sinh nhật cho cô gái khác đấy chứ!

“Phần lớn đã trả lại cho La Tân rồi, phần còn dư lại tuần trước đã mua cho em ăn rồi . . .” Nói xòn, anh đưa tay vào túi, móc ra thì tài sản cũng không khác gì của tôi khế đưa cho tôi, “Cộng thêm bây nhiêu nữa, hẳn là cũng đủ rồi.”

“Đủ?” Làm sao có thể?

“Anh nói đi, đi chụp hình dán.”

“À, đúng thế, những thứ này đủ rồi.”

“Vậy, vậy thì chụp hình dán.” Giọng nói của Vũ Thần không có nita điểm miễn cưỡng hay bất đắc dĩ, nhưng lại có một mùi vị thỏa mãn và chấp nhận.

Thật kỳ lạ, nhưng mà . . .

“Vũ Thần, ảnh cười và hình dán . . . Chênh lệch quá nhiều rồi . . . Chờ em góp đủ tiền, lại mời anh đi chụp hình cười không được sao?” Tôi đề nghị. Thật sự thì không phải tôi bất kể hình dán tùy tiện, chẳng qua là tôi thật sự muốn nhìn thấy bộ dạng Vũ Thần mặc tây trang.

“Chờ em gom tiền? Bao lâu? Anh nói chúng ta không

chờ nữa, cũng không chờ kịp.” Sau đó, anh lại kéo tay tôi một lần nữa, “Đi tới quán chụp hình ở gần trường trung học cấp một đi.”

Gần trường trung học cấp một? Hình như là rất xa rồi, gần công ty của chúng tôi cũng có cửa hàng chụp hình mà . . . Mặc dù trong lòng của tôi đang oán trách nhưng mà tôi vẫn đi theo Vũ Thần nhảy lên xe buýt đi tới trường trung học cấp một cùng Vũ Thần.

“Còn phải chọn phong cảnh gì? Ngẫu nhiên là được sau, sau khi chụp xong, còn có chuyện khác.” Vũ Thần không nhìn được, đưa tay đoạt đi album phong cảnh ở trên tay của tôi.

“Ngẫu nhiên thì không đẹp.”

di@en*dyan(lee^qu.donnn). Tôi trừng mắt lên, đưa tay đoạt đi album phong cảnh trở về. “Hôm nay sao anh lại không có kiên nhẫn như vậy. Lúc em và Giang Linh chụp hình dạo, chọn cảnh chụp đã mất hơn một tiếng đồng hồ, anh cứ ngồi chờ đi.”

“...” Tức giận, nhưng mà cuối cùng anh vẫn đành phải nghe theo lời của tôi, yên lặng chờ ở bên cạnh.

Đúng vào thời gian học sinh cấp một tan học, cho nên bên trong cửa hàng chụp hình liên tục có học sinh ra vào, những nữ học sinh đứng ở cửa cực kỳ ồn ào và náo nhiệt. Bình thường lúc Vũ Thần xuất hiện ở nơi có nhiều nữ sinh, luôn sẽ trở thành tiêu điểm, bây giờ trẻ con trường thành rất sớm, Vũ Thần tất nhiên sẽ trở thành đối tượng mà bọn họ bàn tán.

“...”

Đẹp trai quá!

“Ừ, bộ dạng rất có đẹp, còn có phong cách mình tinh.”

“Mặc dù ngồi, nhưng mà dáng vẻ lại rất cao ráo.”

Vừa chọn cảnh chụp, tôi vừa lén lút nghe những lời bàn tán của mấy nữ sinh ở bên cạnh, trong lòng không khỏi cảm thấy đắc ý. Mặc dù là ca ngợi Vũ Thần, nhưng mà hai người chúng tôi không phải cùng vinh cùng nhục sao! Cười thầm, tôi nhìn gò má của Vũ Thần, nhưng mà hành động này lại thất bại, bởi vì anh cũng đang sững sờ nhìn tôi chằm chằm.

Thấy tôi cũng nhìn về phía anh, anh cũng không có cử động gì, vẫn sững sờ. Điều này khiến cho tôi không khỏi suy nghĩ, là anh đang nhìn tôi hay là đang duy nghĩ đâu đâu.

“Vũ Thần?” di@en*dyan(lee^qu.donnn).

"Cái gì."

Thì ra không phải là đang suy nghĩ. Vậy anh nhìn tôi chằm chú như vậy làm cái gì? Tôi ngại ngùng . . .

“Anh . . . Anh có muốn chọn một khung cảnh mà anh thích không?”

Ánh mắt sững sờ của Vũ Thần khẽ động, một bộ dạng ‘không mở linh thì ai biết trong linh có gì’, ánh mắt anh hơi mở lớn ra, nói: “Anh không có nhiều thời gian rảnh rỗi như vậy.

“Ừ.” Tôi xem thường sự chăm chọc của anh với tôi.

Rốt cuộc, một giờ cũng trôi qua nhanh chóng, tôi đem mấy ảnh mà mình thích chỉ ra. Sau khi ông chỉ đem mã số đưa vào trong máy, tôi theo Vũ Thần đi vào trong phòng chụp dưới những ánh mắt ngưỡng mộ của mấy nữ sinh.

Phòng chụp ngăn cách chúng tôi với những lời riu rít của những nữ sinh kia, đột nhiên tôi cảm thấy bên tai yên tĩnh hơn rất nhiều. Thích loại cảm giác này, cho dù bên ngoài ồn ào như thế nào, tôi thiểu thì Vũ Thần tồn tại trong nơi hẻo lánh nhỏ này, trong chỗ yên tĩnh này.

Bạn đang đọc truyện *Gọi Tôi Là Chị Được Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54: Chương 49

“Vũ Thần, anh cũng phô trương quá đấy. . . . .” Ra khỏi cửa hàng chụp hình, tôi nhìn mấy tấm hình dán ở trên tay, khóe miệng sắp toét đến tận mang tai luôn.

So với sự hưng phấn của tôi, Vũ Thần lại vô cùng trầm mặc. Mặc dù tôi không để ý lắm, nhưng mà bầu không khí kỳ lạ như vậy, tôi vẫn có thể nhận ra được.

“Anh bị làm sao vậy?”

Đầu của anh nghiêng về hướng ngược lại, không lên tiếng.

“Vũ Thần?” Tôi cảm thấy lo lắng, vội vàng bước vòng tới trước mặt anh. “Anh như vậy là sao?”

“Không sao.” Giọng nói cố tỏ ra bình thản, nhưng mà hốc mắt của Vũ Thần đỏ lên.

“ . . .” Anh, anh khóc sao? Tôi cũng sờ nhìn anh.

“Nhìn cái gì chứ, anh đã nói là không sao mà.” Hắt cầm lên, anh lại vò vò mái tóc của tôi giống như trước đây.

Mặc dù tôi không thích anh xoa đầu của tôi giống như xoa đầu mấy con chó con mèo, nhưng mà đây là lần đầu tiên tôi không nổi giận, “Bộ dạng của anh không hề giống như không sao một chút nào!”

“ . . .” Vũ Thần cúi đầu, đôi mắt chăm chú nhìn tôi, “Không cần phải lo lắng vớ vẩn, bản thân anh có chuyện gì, không lẽ anh không biết sao?”

“Vậy hốc mắt của anh như vậy là sao? Hơn nữa, hôm nay anh luôn nói không chờ được, rất kỳ lạ.”

“ . . .” Vũ Thần nghe tôi nói . . . , đáy mắt của anh chợt dâng lên một chút luồng cuồng.

“Không chờ được cái gì chứ?”

“Mọi thứ, chờ sinh nhật không được!” Anh cứng nhắc thể hiện sự bá đạo của mình, kéo cánh tay của tôi đi về phía cửa hàng bán kem, “Hôm nay là sinh nhật mười tám tuổi của anh, không mua được bánh vậy thì mua kem!”

Cánh tay của tôi bị Vũ Thần kéo đau, tôi vội càng đuổi theo anh, “Giang Vũ Thần, không phải anh mắc bệnh nan y nào đấy chứ!”

“Hà?” Vũ Thần dừng bước lại, quay đầu nhìn về phía tôi, vẻ mặt không hiểu.

“Có phải mắc chứng bệnh nan y không?” Tôi gạt bỏ vẻ mặt gấp gáp của mình dò hỏi anh. Không phải là tôi suy nghĩ nhiều, ai bảo để cho tôi nhìn thấy hốc mắt đỏ ửng kia, còn nghe anh nhắc đi nhắc lại ‘chờ không được’ . . .

“Em . . .” Vẻ mặt bất đắc dĩ, Vũ Thần nhẹ giọng thở dài một cái, sau đó lấy dùng cánh tay đặt lên bàn tay của tôi, “Ít đọc ngôn tình một chút đi! Thân thể của anh khỏe như vậy, làm sao có thể mắc chứng bệnh nan y?!” Nói xong, anh đột nhiên anh cúi người xuống vác tôi lên trên vai của mình, “Mắc chứng bệnh nan y mà còn có sức vác được con heo này sao?”

Giật mình . . . Tôi nhìn đám người ‘dụng ngược’ ở bốn phía, một lúc lâu sau cũng không nói nên lời.

“Giang Vũ Thần, anh còn nói em đọc nhiều truyện ngôn tình, em thấy anh đã xem nhiều phim thần tượng mới đúng, thả em xuống! Anh muốn thấy em xấu hổ mà chết phải không?!” Sau khi hết khiếp sợ, tôi bắt đầu phản kháng.

Nhưng mà cho dù tôi có la hét, đâm vào sau lưng của Vũ Thần như thế nào đi nữa, anh cũng không chịu thả tôi xuống, cho tới khi chúng tôi đi tới một chỗ quen thuộc mà đã rất lâu rồi không tới.

Nhìn ánh đèn âm áp chiếu xuống hai vai của chúng tôi, không khí xung quanh có một chút hoài cổ ngọt ngào, nhìn hình ảnh âm áp như vậy khiến cho tôi nhớ lại tâm tư thuở xưa.

Mấy năm trước, Vũ Thần chỉ hơi hơi cao hơn đỉnh đầu của tôi, mỗi lần bị thầy cô giáo mời phụ huynh, thì sẽ nhờ tôi tới trường học để lừa cho qua, mỗi lần tôi không đồng ý với anh, anh sẽ dùng những món hời hấp dẫn để cảm ơn tôi, như mua bánh trứng kem cho tôi . . . Nghĩ tới chuyện đã qua, tôi mỉm cười quay mặt lại nhìn Vũ Thần ở bên cạnh.

Cả người của anh nghiêng về phía sau, tựa vào lan can, mặc dù cả người không đứng thẳng, nhưng mà vẫn cao hơn tôi nửa cái đầu.

Phát hiện ra mình lại bị tôi nhìn lên, Vũ Thần quay mặt sang, đôi mắt giống như dòng nước ngầm khiến cho tôi điên đảo tâm thần.

Hồi lâu, giọng nói của anh có chút khàn khàn truyền ra từ đôi môi của anh, “Sao thế?”

“Không có gì, đi tới chỗ này, đột nhiên làm em nhớ lại một số chuyện lúc trước.” Nói xong, tôi nhìn xung quanh, “Không biết bây giờ còn bán bánh trứng kem không nhỉ.”

"Em muốn ăn?"

"Ừ."

"Còn tiền nữa cơ à?"

Tôi đưa tay vào trong túi móc ra mấy đồng tiền lẻ, sau khi đếm đi đếm lại, toàn bộ gia tài của chúng tôi lúc này không đủ để mua hai que kem!

“Haizz!” Vũ Thần làm ra bộ dạng than thở giống như ‘người nghèo thật đáng thương’.

“Ha ha.” Tôi tán thành rồi bật cười.

“Xem ra, không có đủ tiền, anh phải dùng tới sắc đẹp của mình rồi.” Cầm đi mấy đồng tiền lẻ trong tay của tôi, Vũ Thần thổi một hơi mấy sợi tóc trước trán, “Chờ một chút, anh đây sẽ mua kem về cho em.”

Choáng. Lại còn anh đây nữa chứ . . . Nhìn bóng lưng của Vũ Thần đang né tránh chiếc xe chạy ở đối diện, trong lòng tôi dâng lên cảm giác hạnh phúc giống như búp măng mùa xuân nhô lên khỏi lòng đất.

Tôi rất hạnh phúc, tôi hài lòng với quyết định của mình, mặc dù hai chúng tôi chênh lệch chín tuổi, điều này ở trong mắt nhiều người có thể không ổn, mặc dù mẹ tôi hết sức phản đối, không ủng hộ chúng tôi một chút nào, mặc dù con đường sau này của chúng tôi có thể khó khăn hơn bây giờ gấp trăm lần, khiến cho người ta phải sợ hãi, nhưng mà tôi lại rất có lòng tin, hai chúng tôi sẽ luôn luôn sánh bước bên nhau, đi tìm cái gọi là hạnh phúc của chính mình mà không biết điểm cuối ở đâu.

Hình dán trong tay, tôi và Vũ Thần mỗi người một bản, Trong tám tấm hình, chúng tôi cười rất vui vẻ, giống như là đang có ý khoe khoang cái gì đó.

“Xi . . .” Mặc dù đã nhìn đáng vẻ làm đáng lạ lắm kia của Vũ Thần, nhưng mà một lần nữa nhìn anh giương nanh múa vuốt, tôi vẫn không nhịn được mà phì cười.

Tấm thứ nhất, tên ngọc này đưa bàn tay ra, năm ngón tay xò ra đặt lên trên mặt của tôi, khiến cho mặt của tôi không lộ ra được.

Tầm thứ hai, tai của anh dài như tai thỏ thì thôi đi, lại còn dùng ngón tay để khua tay múa chân ở trên đầu của tôi.

Tầm thứ ba, mặt của tôi bị anh dùng nắm đấm làm cho biến hình.

Tầm thứ tư . . .

Vào lúc tôi tiếp tục ngắm hình chụp, thì điện thoại ở trong túi vang lên, vốn cho là mẹ tôi lại giám sát, nhưng mà vừa mới nhìn cuộc gọi tới, thì là do Giang Linh gọi tới. Táo đồ le^e quyy do^nn.

“A lô?”

“Liêm Di à!” Giọng nói của Giang Linh giống như đang có việc gấp.

“Sao thế?”

“Bây giờ cậu đang ở đâu?”

“Ở bên ngoài.”

“Cùng với em trai mình à?”

“Đúng vậy, đang ở chung với Vũ Thần . . .” Lời nói của tôi vẫn còn chưa dứt, thì bên trong điện thoại lại vang lên một giọng đàn ông mà tôi quen thuộc.

“Haiz, túi xách của cô đựng vào đầu của tôi . . .”

“Giang Linh, cậu và Minh Chí đang ở chung với nhau à?” Tôi cười mờ ám, xem ra hai người này vì một đôi dép xăng đan Daphne mà đến với nhau rồi, lại còn là sợi dây tơ hồng nữa chứ.

Giang Linh cũng không trả lời lại tôi, mà bên

trong điện thoại vang lên giọng tranh cãi của cô ấy và Minh Chí, cô ấy nói đáng đời Minh Chí, ai kêu anh không nhường chỗ cho mình.

Sau khi hai người tranh cãi xong, rồi cuộc Giang Linh mới quay trở lại cuộc trò chuyện của chúng tôi.

“Gặp nhau ở trên xe buýt đấy!”

“Chẳng phải là có duyên hay sao?”

“Duyên cái con khi ấy!” Giang Linh thở phì phì hừ một tiếng, không khó để tưởng tượng ra cô ấy đã khiến cho Minh Chí tái mặt như thế nào. “Lạc đề rồi, mình gọi điện thoại cho cậu là muốn nói với cậu . . .”

“Nói gì?” Cô ấy mới nói được nửa câu, còn nửa câu sau thì hình như đang lo lắng điện gì, điều này khiến cho tôi đột nhiên trở nên nhún nhún, chẳng lẽ xảy ra chuyện gì

...
sao?

“Liêm Di à, thật ra thì trước đó mình đã sớm muốn nói với cậu, nhưng mà Vũ Thần không để cho mình . . .”

Giang Linh vẫn còn chưa nói hết lời, thì Vũ Thần đã mua hai cái bánh trứng kem quay trở lại.

Thấy tôi đang nghe điện thoại, giữa chân mày của Vũ Thần có chút lo lắng, giọng nói của anh rất nhỏ hỏi tôi, “Ai vậy? Là dì à?”

“Không phải, là Giang Linh.”

“Chị anh?” Lòng mày nhướn lên như phản xạ có điều kiện, Vũ Thần bá đạo đoạt lấy điện thoại của tôi.

“Ôi trời!” Đây là tình huống gì? Đầu óc của tôi mơ hồ vừa muốn nói chuyện thì đã bị Vũ Thần đưa cái kem tới chặn miệng.

Ừm . . . Tôi khó chịu câu này, mới vừa rồi anh vẫn còn rất dịu dàng, bây giờ lại bá đạo rồi. Nhưng mà . . .

Người bạn nhỏ này vẫn còn nhớ rất rõ tôi thích trứng kem vị hỗn hợp chocolate thơm mát!

“Đồ phản bội.” Vũ Thần lạnh lùng nói với Giang Linh qua điện thoại.

Nghe anh nói với Giang Linh như vậy, đầu óc mơ hồ của tôi như rơi vào trong sương mù. Táo đỏ le ^ e quyy do ^ nn. □ Rốt cuộc hai chị em nhà này lại có chuyện gì?

“Không phải chị đã đồng ý với em rồi sao . . . Được rồi, em đã nói rồi, chuyện này đã được quyết định, cứ như vậy đi . . . Cảm ơn ý tốt của chị, nhưng mà chuyện này em đã quyết định.”

Vẫn không nghe rõ lời của bọn họ nói, bây giờ Vũ Thần còn sốt ruột như vậy, sắc mặt cũng xấu đi càng khiến cho tôi không hiểu ra làm sao.

Rất cuộc cũng đợi được tới lúc bọn họ kết thúc điện thoại, tôi lấy điện thoại về từ trong tay của Vũ Thần, nghi ngờ hỏi anh, “Giang Linh nói, cô ấy có chuyện muốn nói cho em biết. Nhưng mà anh không cho cô ấy nói. Vậy có chuyện gì? Mới vừa rồi anh nói ‘đã quyết định rồi’, vừa quyết định chuyện gì à?”

Vũ Thần không nói tiếng nào, giống như là không nghe thấy vấn đề của tôi, cúi đầu xuống cắn một miếng kem của mình.

Rất kỳ lạ . . .

Chân mày của tôi càng nhíu chặt hơn, tôi lặp lại vấn đề của mình một lần nữa.

Lần này anh lên tiếng, “Ôi trời, sao em lại nhiều chuyện như vậy chứ, chuyện của nhà bọn anh, em quan tâm nhiều làm gì chứ?” Một cô đang chê tôi nhiều chuyện.

“Vậy thì mặc kệ là chuyện của nhà anh, anh mau đem chuyện Giang Linh muốn nói cho em biết nói ra cho em nghe đi!”

“Đó cũng là chuyện của nhà anh.” Né tránh, tôi liền đi lại trước mặt anh, nhưng mà tầm mắt của anh lại không rơi vào trên người của tôi.

“Giang Vũ Thần, nếu như anh không nói, vậy thì em sẽ đi về đó. Bây giờ em đi về còn có thể xem những động vật, những động vật như đó so với anh thành thật hơn nhiều!” Nói xong, tôi liền bỏ muốn rời đi.

“Nói, nói cho em biết là được chứ gì.” Bàn tay kéo cánh tay của tôi, Vũ Thần giống như kích động quá độ, hơi sức không nhỏ khiến cho tôi bị đau la ầm lên.

“Em cũng không phải là đi thật, anh dùng sức kéo em như vậy để làm gì.” Tôi lui về hai bước. “Nói đi, chuyện gì mà anh không cho Giang Linh nói cho em biết?”

“Đúng vậy” Tay của anh buông ra khỏi cánh tay của tôi, còn mình thì quay vào góc mà đèn đường không chiếu tới, cố ý không cho tôi nhìn thấy thái độ của anh, “Đúng vậy, ở chỗ này, anh đã từng vì em bỏ đi . . . mà khóc.”

“. . .” Đã khóc, cả người tôi cũng dờ. Vũ Thần, anh . . . Tôi còn tưởng rằng lần trước ở bệnh viện, đó là lần đầu tiên anh rơi nước mắt vì tôi, thì ra là trước đó . . .

“Năm đó em phải ra ngoài làm việc, không phải là anh không đi tiễn em . . .” Giọng nói của anh có chút ngưng ngừng, “Ngày đó, anh ở chỗ này, trong lòng rất không thoải mái, đó là lần đầu tiên anh cảm thấy sợ.”

Tại sao phải sợ? Khi đó tôi cũng không phải con nít.

“Sau khi anh tự suy nghĩ lại một chút, khi đó anh thật sự rất ngốc, sợ hãi cái gì chứ? Em cũng không phải là bảo bối gì, có cho cũng không ai thèm, nhưng mà dần dần thì anh cũng biết mình thật sự sợ cái gì.” Táo đỏ le^e quyy do^nn.

Tôi lẳng lẳng nghe.

“Anh thật sự sợ bên cạnh mình sẽ không còn em nữa.”

Giống như là tất suy gien, nhưng mà trong giọng nói lại rất khẳng định. Đốc mắt nóng bỏng như bị ai đốt lửa.

“Cái cảm giác lệ thuộc vào em khi đó anh cũng không phát hiện ra là mình đã ‘thích’ em giống như bây giờ.”

Nói như vậy, trước đó rất lâu rồi Vũ Thần đã bắt giác thích tôi rồi . . .

Mặc dù không có chút lương tâm cảm thán vì anh đã trưởng thành sớm, nhưng mà lúc này, trong lòng tôi cảm giác chui đạo lúc này chính là cảm giác tươi đẹp, mật đã ngọt lại còn như được cho thêm đường sữa.

“Nhưng mà,” Vũ Thần cố làm ra vẻ nhẹ nhõm cười đùa, “Bây giờ anh đã trưởng thành, sẽ không còn cảm giác lệ thuộc vào em nữa.”

“Vâng, bây giờ anh cũng đủ mười tám tuổi rồi, đã là người lớn!” Còn đắm chìm trong ngọt ngào, không thừa nhận hôm nay là sinh nhật anh nhưng mà tôi cũng nói phụ họa theo anh.

“Chưa đâu!” Bị bắt, Vũ Thần đi ra từ trong lòng tôi:

Đúng vậy! Cậu đang vui, nhưng mà tôi vẫn không nhìn thấy vẻ mặt của anh.

“Được, chúc mừng may mắn Giang Vũ Thần, sinh nhật vui vẻ!”

“Cảm ơn.” Nói xong, anh nhìn điện thoại di động của mình, “Đã không còn sớm, anh đưa em về.”

Không còn sớm? Bây giờ mới hơn tám giờ thôi mà . . .

Tôi không muốn kết thúc ‘buổi hẹn sinh nhật’ như vậy, vì vậy đưa tay kéo cánh tay của anh qua, “Quá sớm, chúng ta lại đi dạo đi! Cửa sau của trường trung học cấp một đã sập, chúng ta đi cửa sau của trường trung học cấp hai của anh đi!”

Giống như nhìn một đứa trẻ không nghe lời, Vũ Thần dùng ánh mắt trách cứ nghiêng người nhìn tôi, cuối cùng tầm mắt của tôi và anh cũng đối diện với nhau.

Không muốn, trên mặt của anh hiển nhiên là có vẻ mặt không nỡ rời xa tôi, nhưng mà anh vẫn cố ý muốn tôi về nhà, “Không cần, cửa sau của trường cấp hai thường có mấy tên côn đồ xuất hiện! Bây giờ anh đưa em về nhà, sau này . . .” Đứng lại một chút, Vũ Thần lại trở mặt dưới ra nói, “Sau này có một mình, sau tám giờ tối thì em đừng đi ra ngoài nữa.”

“Tại sao?”

“Mặc dù em ở trong đám phụ nữ kia rất khó để tìm ra, nhưng mà bây giờ bọn háo sắc kia đang rất đói khát, cần bản cữna khônga kiêna ăn!”

“Hừ hừ . . . Anh cho là nói như vậy thì em sẽ tức giận?”

“Đừng tự cho mình là thông minh.” Anh giơ tay, đặt nhẹ lên đầu của tôi, “Anh làm gì có nhiều thời gian . . .” Táo đỏ le ^ e quyy da ^ nn. □

“Anh trâu bò, anh rất lận?”

“Đúng, rất lận.”

Trên đường đi, ánh đèn chiếu sáng lung linh, giống như kết thúc một bộ phim điện ảnh, chúng tôi vai kề vai, cái bóng bị đèn đường kéo dài thật dài . . .

Bạn đang đọc truyện *Gọi Tôi Là Chị Được Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55: Chương 50

"Vậy e đi về."

"Ừ."

"Ừ cái gì? Anh nắm lấy cánh tay của em, thì em đi như thế nào?"

"Ừ."

"Còn ừ. . . . ."

"Ừ."

"Vũ Thần, là anh nói muốn em về nhà, tại sao bây giờ lại không để cho em đi?"

“Em đi vào, anh sẽ không gặp được em nữa . . .”

“Ôi trời, anh có cảm thấy buồn nôn không?”

“Ừ.”

“Vậy thì đừng nói mấy lời như vậy.”

“Liên Di, em còn chưa tặng quà sinh nhật cho anh . . .”

“Không phải có hình dán rồi sao?”

“Ừ . . . Cái khác nữa, hôn anh một cái có được không?”

“Vũ Thần, ở cửa chung cư sẽ bị người quen nhìn thấy!”

“Chỉ một lần thôi, em hãy coi như là nguyện vọng cuối cùng của anh được không?”

“Sao anh đàn thế. Nguyện vọng cuối cùng sao có thể nói tùy tiện như vậy được?”

“Có được hay không?”

“Ừ. . . . . Được rồi.” SSdienng dānlew quy9on.

Ha ha ha —— nghĩ đến chuyện tôi mà tôi và Vũ Thần đã làm ở cửa chung cư tối hôm qua, tôi không không chế được mà bắt đầu cười trộm.

Đang cười tôi hai vai phát run thì đột nhiên bên cạnh tôi xuất hiện một người, hơn nữa còn là một người có chức vụ không thấp.

“Liên Di, cười cái gì vậy?”

“Quản, quản lý.” Tôi lúng túng đỏ mặt lên.

Chân mày của quản lý có chút nhíu lại, lộ vẻ mặt nghiêm túc nói với tôi: “Bản báo cáo lần trước gửi cho tôi có một lỗi nghiêm trọng, cô không phát hiện ra hả?”

“Có lỗi?” Tôi kinh ngạc nhìn quản lý, “Lúc em làm bản báo cáo đã rất tập trung và nghiêm túc mà.”

“Thật sự chăm chỉ làm việc sao?” Quản lý chất vấn, sau đó ý vị sâu xa nói với tôi, “Liên Di, gần đây có phải là đang yêu hay không? Tôi cũng đã từng trải qua tuổi trẻ, tâm tình bây giờ của cô tôi hiểu rõ, nhưng mà cô cũng không thể bởi vì đang yêu mà bỏ bê công việc chứ?”

“Quản lý.” Tôi muốn giải thích, mình tuyệt đối sẽ không phải là người vì yêu mà làm trễ nãi công việc, nhưng mà Minh Chí ở bàn đối diện vẫn liên tục nháy mắt ý bảo tôi đừng nói nhiều. Minh Chí nhắc nhở đúng, bây giờ sắc mặt của quản lý thật sự không tốt, tôi vẫn nên ngậm miệng lại thì tốt hơn.

“Không cần giải thích với tôi, tối hôm nay làm lại một lần nữa, ngày mai tôi phải đi Tổng công ty họp!” Bộp, quản lý ném bản báo cáo ở trên bàn của tôi, sau đó xoay người rời đi.

Bởi vì chuyện công việc, tâm tình tốt đẹp trước đó của tôi đã biến mất. Trong lòng giống như có người dựng lên một bức tường, ngăn cản sự thông gió, cảm giác bức bối này càng lúc càng nặng. Đưa tay cầm lấy bản báo cáo kia, tôi lật xem. Chưa lật được hai tờ, tôi liền phát hiện ra lỗi mà quản lý nói. Bởi vì xử lý số liệu ở bên ngoài, nên những con số thập phân không hiển thị ở trong văn bản, tất cả những con số mà tôi tính toán đều biến thành một con số không có giá trị. Tôi tự trách vỗ tay lên trán, Liên Di à, mày lại có thể phạm phải một sai lầm nhỏ như vậy sao!

“Thế nào? Thật sự mắc lỗi nghiêm trọng?” SSdienng dānlew quy9on.

“Vâng.” Tôi gật đầu một cái với Minh Chí, “Số liệu này, em cần phải tính toán lại một lần nữa.”

Minh Chí vừa nghe, cầm muốn rơi xuống mặt bàn, “Buổi tối em phải làm thêm đến mấy giờ đây? !”

Tôi bất đắc dĩ nhún nhún vai, không còn cách nào nữa mà, ai bảo tôi ngu ngốc!

“Vậy thì bây giờ em bắt đầu tính toán số liệu lại một lần nữa đi, công việc ở trong tay em thì để anh làm giúp em. Dù sao thì thiết kế lần này của anh cũng làm xong trong tuần này.” Nói xong Minh Chí cầm lấy mấy giấy tờ ở trên bàn của tôi đi.

Thật sự là quá ngại, công việc của tôi tôi làm không xong, lại còn muốn Minh Chí giúp đỡ. “Không cần đâu, đây đều là lỗi của em.”

“Đừng khách sáo, nếu em cảm thấy ngại . . .” Minh Chí dừng lại một chút, ngại ngần mở miệng, “Vậy thì em hãy giúp anh, nói tốt với Giang Linh một chút, để cho cô ấy nhường lại quả cầu bạch kim lại cho anh, giá tiền cao một chút cũng được không sao!”

“À?” Nghe câu nói này của Minh Chí, tôi có chút dở khóc dở cười, đây là lần đầu tiên anh nhờ vả tôi. “Được, em nhất định sẽ nói giúp anh.”

“Cám ơn em!”

"Ha ha."

Tôi lấy từ trong túi xách ra một cái usb của mình, rồi bắt đầu tìm lại những số liệu trước đó, rồi bắt tay vào tính toán lần thứ hai. Bởi vì cả người tiến vào trong trạng thái toàn thần số Ả Rập, cho nên thời gian buổi chiều trôi qua trong chớp mắt. Mấy người quản lý và Minh Chí đi về, cả căn phòng làm việc

to như vậy lại một lần nữa chỉ còn lại mình tôi.

Sắc trời ngoài cửa sổ dần dần âm đạm, sau đó màn đêm

Sau với người chủ sở hữu của anh, sau đó anh đem
phủ xuống, cuối cùng những ngọn đèn đường càng lúc
càng sáng lên nhiều. Vào lúc mẹ tôi gọi điện tới lần thứ
ba, cuối cùng tôi cũng đã đem toàn bộ số liệu tính toán
xong.

Kết thúc giờ tăng ca, lúc tôi thu dọn đồ đạc muốn rời đi,
thì đồng hồ ở trên tường đã chỉ tới con số chín.

“Sau này có một mình em, sau tám giờ tối thì không nên
đi ra ngoài.” Đột nhiên câu nói tới qua của Vũ Thần lại
vang lên ở bên tai tôi. Bây giờ hơn chín giờ tối, nói
không chừng ở trên đường sẽ xuất hiện nhiều sắc lang,
không bằng lúc này tôi gọi điện thoại cho Giang Vũ
Thần, kêu anh tới đón tôi về. Lý do không tệ nha. Tôi
cười lấy điện thoại di động ra, nhanh chóng bấm số của
anh, nhưng mà trong điện thoại lại vang lên giọng nói của
một người phụ nữ thì trong nháy mắt tôi không không chế
được lòng mình.

Không hiểu sao tôi chợt thấy kinh hoàng. Đáng đáng
ele quý đơn.

“Xin lỗi quý khách, số điện thoại quý khách vừa gọi đã
khóa máy . . .”

Khóa máy . . . Bởi vì không có tiền, hay là điện thoại bị
người ta ăn trộm? Nếu như chính bản thân anh muốn
khóa máy, thì sẽ phải nói trước cho tôi biết chứ! Trong
lòng mặc dù nghĩ như vậy, nhưng mà trong tiềm thức của
tôi hình như còn tồn tại một nguyên nhân khác . . .

Bước ra từ trong thang máy, tôi hốt hoảng luống cuống
bấm số điện thoại của Ciana Linh.

"Liêm Di. . . . ." Giọng nói của Giang Linh rất nhẹ.

"Ừ, là mình." Không biết vì sao, đột nhiên tôi lại ghen ngào.

"Liêm Di?" Máy giây sắn vẫn thấy tôi không nói gì, ở đầu bên kia cô ấy cảm thấy lo lắng.

"Vẫn còn đây . . . Vẫn còn đây." Cổ họng của tôi giống như có một tảng băng, chưa nói chữ nào nhưng mà tôi thật sự rất khó chịu. "Giang Linh, Vũ Thần . . . Điện thoại di động của anh ấy sao lại bị khóa máy rồi vậy?"

". . ." Giang Linh ở đầu bên kia trầm mặc không trả lời.

"Giang Linh, mình đang nói chuyện với cậu đó!" Sự khó chịu ở cổ họng đã di chuyển tới hốc mắt, hốc mắt của tôi nóng lên.

"Liêm Di, cần dừng tức giận mà . . . Mình nói . . ."

Dừng lại một chút, Giang Linh đau lòng nói ra nguyên nhân ở trong mà tôi không dám nghĩ tới. "Vũ Thần đã đi rồi. Nó đi cùng ba mẹ mình tới Canada rồi."

À . . . Anh vì đi du lịch nên đã đùa giỡn một chút thôi . . .
. Đáng đáng ele quý don.

Nhếch nhếch, tôi đưa tay chặn lại một chiếc taxi. Lên xe, không bị những ánh đèn đường rực rỡ chiếu vào, sự đau khổ của tôi bắt đầu tan biến trong bóng tối.

"Liêm Di, xin lỗi mà." Giang Linh vì tự trách nên

giọng nói có chút run rẩy, “Những chuyện này mình nên nói sớm với cậu . . . Ba mẹ mình là vì cuộc điện thoại của dì nên mới vượt đại dương trở về nước.

Đi? Giang Linh nói mẹ tôi sao? Nhìn những chiếc xe ở bên ngoài lao đi vùn vụt, tôi nhớ tới ngày cuối tuần kia, mẹ nói với tôi một câu, mẹ nói tôi và Vũ Thần tuyệt đối không thể ở bên cạnh nhau được . . .

“Vì để tách cậu và Vũ Thần, ba mẹ mình đã quyết định cho nó chuyển trường tới Canada, hơn nữa, mình nghe ba mẹ mình nói, mấy tháng nữa, cả nhà mình có thể sẽ di dân qua đó . . .”

“Không phải chú dì không phản đối mình và Vũ Thần ở bên nhau hay sao?” Trong lòng lạnh lẽo, giọng nói của tôi cũng lạnh hơn, chẳng lẽ trước đó Giang Linh đã nói dối tôi?

“Ba mẹ mình thực sự rất thích cậu, nhưng mà . . . Dì thì thực sự rất khó để tiếp nhận Vũ Thần.”

Chuyện này, cho dù là như vậy đi nữa, tất cả mọi người không chấp nhận chúng tôi, nhưng mà Vũ Thần . . . Tại sao anh lại thỏa hiệp, tại sao anh lại thỏa hiệp? Là ai bắt đầu đã đan xen mười ngón tay cùng với tôi, nói là lúc cầm lấy bàn tay này, thì chưa từng nghĩ tới chuyện sẽ buông tay? Người nói muốn vui vẻ đi cùng tôi suốt cả cuộc đời là ai? Ai là người đã lén lút rơi nước mắt vì tôi?

Tiếng gió và không khí ẩm ướt va chạm vào cửa sổ, nhưng mà tôi lại không thấy nhẹ nhàng và khoan khoái chút nào, nhưng mà nó lại có tâm tình tốt hơn tâm tình lúc

này của tôi gấp trăm lần.

“Liêm Di? Liêm Di?” Bên trong điện thoại, Giang Linh lo lắng gọi to tên của tôi.

“Giang Linh, bây giờ mình không muốn nghe cái gì nữa, cũng không muốn nói gì cả. Cứ như vậy đi.” Cúp điện thoại, tôi tháo pin ra khỏi điện thoại.

“Cô gái, cô thật sự không có nơi nào để đi, chỉ muốn đi lòng vòng hóng gió thôi sao? Bây giờ tiền xăng rất quý đấy.” Thấy tôi nghe điện thoại xong, tài xế nhìn qua kính chiếu hậu hỏi tôi.

Không có chỗ nào để đi sao? Tôi muốn về nhà chứ, nhưng mà sau khi về nhà, tôi sẽ nhìn thấy mẹ tôi . . .

“Đi . . .” Tôi đi tới nhà Minh Chí vậy. Bây giờ tôi cũng chỉ có nơi đó để đi thôi.

Có mục đích, tài xế lái xe càng nhanh.

Gió nhẹ nhàng thổi khô mồ hôi của tôi, nhưng mà lại khiến cho nước mắt của tôi chảy càng nhiều. Nước mắt lặng lẽ xẹt qua gương mặt của tôi, cứ chút nhột.

Liêm Di, mày thật tình rồi.

Đúng, tôi thất tình. Lần đầu tiên tôi thất tình.

Rất khó chịu.

Khó chịu, tôi càng thêm đau lòng. Nếu như đây chính là

kết quả của tình yêu, vậy thì sau này tôi không muốn gặp tình yêu nữa. Chuyện tôi này hôm qua vẫn chưa xóa khỏi trí óc của tôi, thì tôi hôm nay, tôi lại trở nên giống như một đứa ngốc khóc sụt sùi như thế này . . . Giang Vũ Thần, tất cả đều do anh làm hại! Tất cả đều tại vì anh, nước mắt cũng vì anh mà chảy xuống, bởi vì đau lòng, bởi vì anh nên ngay cả thở cũng khó khăn! Cũng bởi vì trong lòng của em đều là anh, mà anh lại làm trái với lời thề hẹn của mình, nói buông tay là buông ngay, đem em ra chơi đùa giống như một con rối! Khó khăn ư? Em đã hạ quyết tâm rồi mà, cho dù như thế nào đi chăng nữa sẽ vẫn ở bên cạnh anh, nhưng anh lại . . .

Từng giọt nước mắt đã chảy rơi xuống, tim của tôi thực sự rất đau . . .

“Em đàn một đoạn nhạc”

Muốn cho anh một niềm vui Dienx dandf Kê quyư dong.

Bây giờ em muốn tặng nó cho bản thân mình

Coi như là lễ chia tay

Quay đầu nhìn lại tình yêu của mình

Ngắn ngủi như một đoạn phim

Rời đi sau khi tận cuộc

Kết quả cuối cùng là

Mặc dù anh hi vọng quên khỏi cuộc sống của em,

nhưng anh anh bị ràng buộc như một con sông của em

Nhưng mà vẫn còn đọng lại trong trí nhớ của em

Trong lòng em vẫn còn chứa đựng quá nhiều

Không kịp xóa đi

Những giai điệu kia

Đã từng khiến em rung động

Nhưng vì không cùng tần số

Lại trở thành lẽ chia tay mà anh trao cho em

Em yêu anh rất nhiều

Không muốn làm người trốn chạy

Trừ phi chính anh

Là người rời bỏ em trước . . .”

Em yêu anh rất nhiều, không muốn làm người trốn chạy,

trừ khi chính anh, là người rời bỏ em trước . . . Giang

Vũ Thần, anh đã rời bỏ em, có phải không?

“Bác tài, có thể đừng ghe ca khúc này có được hay không?

!” Tôi có nén nức nở, la lên giống như một người điên ở
ghế sau.

“Đã? À, à được, tôi ^{đã} tắt!” Diên x dandf Kê quyư dong.

Bầu không khí yên tĩnh chỉ còn lại tiếng gió thổi, nhưng mà giai điệu kia không thể nào xua khỏi lòng của tôi được nữa.

Quay đầu nhìn lại tình yêu của mình, gần gũi như một đoạn phim, rồi đi sau khi tan cuộc, kết quả cuối cùng là . .

Kết quả?

Bạn đang đọc truyện *Gọi Tôi Là Chị Được Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.